CLAIRE KENDAL

MINDENT RÓLAD

TORKON RAGAD, ÉS NEM ERESZT, AMÍG A VÉGÉRE NEM ÉRTÉL. MOST MEGTUDOD, MILYEN ÉRZÉS, HA EGY NŐT A SZERELMÉVEL ZAKLAT EGY MEGSZÁLLOTT FÉRFI.

EUROPA

Fordította
Balázs Júlia

CLAIRE KENDAL

MINDENT RÓLAD

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

Claire Kendal: The Book of You
HarperCollinsPUBLISHERS, 2014

Copyright © Claire Kendal, 2014
Hungarian translation © Balázs Júlia, 2015

Édesapámnak, akitől az első mesekönyvemet kaptam.
És édesanyámnak, aki megtanított olvasni.

Ami pedig ezt a kis kulcsot illeti, a kamrát nyitja a hosszú, földszinti folyosó végén. Mindent kinyithatsz, és bárhova bemehetsz, kivéve azt a kis kamrát, ahová tilos belépned, olyannyira szigorúan tilos, hogy ha mégis kinyitnád az ajtót, nincs, mi megvédjen rettenetes haragomtól.

Charles Perrault: *Kékszakállú*

Első hét

A BÚGÓCSIGALÁNY

FEBRUÁR 2., HÉTFŐ, 7 ÓRA 45 PERC

Te vagy az. Persze hogy te. Hiszen mindig te vagy az. Valaki próbál utolérni, megfordulok, és megpillantalak. Tudtam, hogy te leszel az, mégis elcsúszom a fagyott havon. Feltápászkodom. Térdemen a harisnya nedvességtől foltos. Teljesen átázott a kesztyűm.

Épeszű ember, ha teheti, ki sem mozdul otthonról ilyen fagyos reggelen, kivéve téged. Te kijöttél, hogy sétálj egy kicsit. Felém nyúlsz támogatásképp, és megkérded, jól vagyok-e, nekem azonban sikerül anélkül távolabb lépnem tőled, hogy újból elesnék.

Szinte biztos vagyok benne, hogy azóta figyelsz, amióta kitettem a lábam a házból. Nem bírom megállni, csak megkérdezem, mit csinálsz errefelé, holott tudom, hogy úgysem fogod megmondani az igazat.

Már megint rád jött az a szemhéjrángás. Olyankor

szokott, ha ideges vagy.

- Épp csak erre sétáltam, Clarissa.

Végül is mit számít, hogy innen nyolc kilométerre van a falu, ahol laksz. Ajkad elfehéredik. Ráharapsz, mintha megsejtetted volna, hogy még azt a megszokott halovány színét is elveszítette, így megpróbálsz bele vért erőltetni.

- Furcsán viselkedtél pénteken az egyetemen, Clarissa. Csak úgy kisétálni az értekezletről... Mindenki megjegyezte.

Ordítani tudnék, amiért folyamatosan a nevemet ismételgeted. A tiédtől pedig már megundorodtam. Próbálom kitörölni a fejemből, mintha ezzel valahogy téged is kitörölhetnélek az életemből. De csak visszaszivárog. Visszafurakszik. Akárcsak te magad. Újra és újra.

Második személy, jelen idő. Ez vagy te. Minden tekintetben.

Hallgatásom nem riaszt vissza.

- Egész hétvégén nem vetted fel a telefont. Csak egy üzenetemre válaszoltál, és az sem volt túl kedves. Mit

keresel kint egy ilyen reggelen, Clarissa?

Most csak rövid távra tudok előre gondolni. Le kell ráznom téged. Meg kell akadályoznom, hogy kövess a vasútállomásra, és kitaláld, hová megyek. Ha nem veszek rólad tudomást, nem azt az eredményt érem el, amire most szükségem lenne; a szórólapok tanácsai a való életben nem válnak be. Igaz, kétlem, hogy veled kapcsolatban bármi beválhat.

- Beteg vagyok. - Ez kamu. - Ezért siettem el úgy pénteken. Nyolcig oda kellett érnem az orvoshoz.

- Még soha egy nőt sem láttam rajtad kívül, aki betegen is ilyen gyönyörű.

Ténylegesen kezdem magam rosszul érezni. - Lázam van. Egész éjszaka hánytam.

Az egyik kezed az arcom felé nyújtod, mintha ellenőrizni akarnád testem hőmérsékletét, de elhúzódom.

- Veled megyek. - A kezed még mindig a levegőben van, mintegy emlékeztetőül az elvétett mozdulatra. - Nem volna szabad egyedül lenned. - A kezed magad mellé ejted, nyomatékosítva az elhangzottakat.

- Nem akarom, hogy elkapd. - Szavaim ellenére nem hiszem, hogy érezhető volna bármiféle aggodalom a hangomon.
- Hadd viseljem gondodat, Clarissa! Nulla fok alatt van a hőmérséklet, nem volna szabad ilyen időben kint lenned, és még a hajad is vizes, ez biztosan nem tesz jót.

Előhúzod a telefonodat. - Hívok magunknak egy taxit.

Megint sarokba szorítottál. Mögöttem van a fekete vaskorlát, így nem tudok tovább hátrálni tőled; nem akarok elcsúszni és kiesni a korlát résén - az út jó egy méterrel lejjebb van alattunk. Kilépek oldalirányba, máshogy helyezkedem, de ez sem gátol meg abban, hogy fölém tornyosulj. Hatalmasnak tűnsz a szürke pufikabátodban.

Farmerod felhajtott szára teljesen átnedvesedett, mivel a hóban húzod, de te nem törődsz még magaddal sem. Füled, orrod piros és szederjes a csípős hidegtől. Minden bizonnyal az enyém is hasonló lehet. Barna hajad lelapult, pedig frissen moshattad. Összezárt,

lefelé görbülő szád egy pillanatra sem ernyed el.

Néha megsajnállak, bármennyire küzdők ellene, és hiába viszolygok tőled. Biztosan te sem hajtod nyugodt szívvel álomra a fejed. Még veled sem tudok lekezelő hangnemben beszélni, mert a szüleim udvariasságra tanítottak. Egy kis gorombáskodástól amúgy sem fogsz hirtelen elpárologni. Nagyon jól tudom, hogy továbbra is kitartóan jönnél utánam, úgy tennél, mint aki meg sem hall, és ezt végképp nem akarom.

Számokat pötyögsz be a telefonodba.

- Ne! Ne hívd! - Ujjaid megmerevednek hangom határozottsága hallatán. - Nincs messze innen az orvos. - Világosabban fogalmazok. - Nem fogok veled egy taxiba ülni.

Megnyomod a piros gombot, és zsebedbe csúsztatod a telefont.

- Írd le nekem a vonalas számodat, Clarissa. Úgy látszik, elveszítettem.

Mindketten tudjuk, hogy soha nem adtam meg neked.

- Kikapcsoltattam. Csak a mobiltelefonomat használom. - Ez is kamu. Magamban hálát adok az

égnek, amiért nem bukkantál rá valahol a számomra és nem írtad le, amikor a lakásomban voltál. Meg vagyok lepve, hogy elszalasztottál egy ilyen lehetőséget. Valószínűleg azóta is ostorozod magad miatta. Igaz, nagyon elfoglalt voltál akkor.

A domb teteje felé mutatok.

- Miért nem sétálsz egyet fönn a dombon? - Ki akarom használni a benned égő vágyat, hogy örömet szerezz nekem, ami kíméletlen húzás, de nagyon kétségbe vagyok esve. - Nekem az egyik kedvenc helyem, Rafe.

Túl hosszú a szünet, mire sikerül kinyögnöm a neved, de végül kimondom, és neked csak ez tűnik fel: meg sem fordul a fejedben, hogy csupán abban a reményben adom meg neked ezt az örömet, hogy ezáltal minél távolabb tereljelek magamtól.

- Szíves örömest, ha számodra ez ilyen sokat jelent, Clarissa. Tudod, másra sem vágyom, mint hogy téged boldoggá tegyelek - feleled, és próbálsz elmosolyodni.

- Viszlát, Rafe. - Még egyszer kierőltetem magamból a neved, majd amikor mosolyod elmélyül, és egyre

őszintébbé válik, elcsodálkozom, és némi bűntudat is elfog, hogy egy ilyen kezdetleges trükk tényleg beválhat.

Alig merem elhinni, hogy megmenekültem tőled, miközben óvatosan ereszkedem lefelé a dombról, és időnként ellenőrzőm a kettőnk közötti távolság növekedését. Minden alkalommal visszanézel, és a levegőbe emeled a kezed, így kelletlenül ugyan, de visszaintegetek.

Mostantól kezdve taxival járok majd ki az állomásra reggelente, és az ablakból fogom figyelni, hogy biztosan nem követsz. Legközelebb, ha szembekerülök veled, hosszabb távra fogok gondolkodni, és követem a szórólapokon felsorolt tanácsokat. Egyáltalán nem elegyedek szóba veled, és akár sok ezredszerre is, a lehető leghatározottabb hangnemben felszólítalak, hogy szállj le végre rólam. Még édesanyám is úgy vélné, hogy ilyen körülmények között megengedhető a durva modor. Bár álmomban sem jutna eszembe beszélni rólad a szüleimnek, és felizgatni őket.

Vacogó fogakkal álldogálok a peronon, és aggódom, nehogy észbe kapj, miközben a bocsánatkérő

bejelentéseket hallgatom a járatok törléséről és a késésekről a szélsőséges időjárás miatt.

A falnak dőlök, és firkálni kezdek új noteszembe, amilyen gyorsan csak tudok. A notesz egészen pici, így mindig magamnál tudom tartani, követve a szórólapokon javasoltakat. Vonalas lapjai fémspirállal vannak összefűzve. Fedele matt fekete. A segélyvonalon állandóan azt szajkózzák, hogy szükségem van egy mindenre kiterjedő beszámolóra. Szerintük semmilyen részletet sem szabad figyelmen kívül hagyni, és az incidensek után lehetőleg minél hamarabb meg kell próbálni feljegyzést készíteni, bármilyen jelentéktelen esetről legyen is szó. Az incidensek veled viszont soha nem tűnnek jelentéktelennek.

Rettenetesen ráz a hideg, már bánom, hogy nem szárítottam meg a hajamat. Gyorsan kinyargaltam a házból, nehogy elkéssek. Elaludtam, ugyanis rémálmaim voltak - rólad, mindig rólad. Maradt volna még időm megszárítani, de ezt nem lehetett előre úgy megjósolni, mint téged. Olyan a hajam, mintha jégből

készült varázspálca volna, amely a bőrömön keresztül az ereimbe vezetné a hideget, és a varázslat a húst fagyos kővé dermesztené.

Kellett lennie egy olyan világnak, amelyben az a férfi nem létezik, és Clarissa abban bízott, hogy végre beléphet a kapuján. Mogorva tekintetű bírók képei lógtak a falon a márvány lépcsősorral szemben. Miközben az első emeletre tartott, úgy érezte, mintha mind őt figyelnék, ugyanakkor erősen élt benne a remény, hogy ez lehet az a hely, ahol senki sem kémkedik utána, és ahol a férfit is távol tarthatja magától.

Miután az esküdtszéki titkár ellenőrizte az útlevelét és a bírósági idézést, helyet foglalt az egyik kék, támlás széken. A teremben kellemes meleg volt. Lábujjai kiolvadtak. A haja is megszáradt. Olyan volt ez, mint egy elvarázsolt hely, távol a férfi leskelődő tekintetétől. Csak esküdtek voltak jogosultak a belépésre, és be kellett ütniük egy kódot a számzáras beléptetőn ahhoz, hogy egyáltalán átjuthassanak az ajtón.

Felugrott, amikor megreccsent az esküdtszéki titkár mikrofonja.

- Kérem, a következő személyek fáradjanak a pulthoz, mert a hatos számú bírósági tárgyalóteremben kéthetes tárgyalás veszi kezdetét.

Két teljes hét egy bírósági tárgyalóterem biztos menedékében. Két teljes hét távol a munkától és tőle. Hevesen vert a szíve, azt remélve, hogy meghallja a nevét. Csalódottan ereszkedett vissza a székére; nem szólították.

Ebédidőben elhagyta a bíróság szent épületét, mert friss levegőre volt szüksége. Kint, közvetlenül a forgóajtó előtt tétovázva megállt, és alaposan szemügyre vette az utcát. Attól tartott, hogy az úton pár méterrel feljebb parkoló két karbantartó kocsi között bujkál valahol. Gyorsan, lélegzet-visszafojtva vágott át közöttük. Amikor nyugtázta, hogy a férfi egyik lökhárító mögött sem lapul, megkönnyebbülten sóhajtott.

Átsétált egy szabadtéri piacon, a helyi dolgozókat figyelte, ahogy megvették teljes kiőrlésű vagy hazai ételekből összeállított ebédjüket a standoknál, s közben futó pillantást vetett az ügyvédekre, akik egy hatalmas asztal körül ültek egy drága olasz étteremben.

Hátralesett a válla fölött, majd eltűnt egy méterárubolt mindig megnyugvást hozó birodalmában. Szokás szerint most is a gyerektextilek keltették fel az érdeklődését. Sellők lebegtek önfeledten, és a kislányok megpróbáltak utánuk úszni, ő pedig egészen bűvöletbe esett, ahogy maga elé képzelte egy totyogó kisgyermek buggyos ujjú

ruhácskáját lila és sötétvörösen hullámzó fodrocskákkal.

Henry utálta volna. Giccsesnek találta volna. Szentimentálisnak. Túl csinosnak. Nem elég eredetinek. Szerinte a visszafogott színek a legszebbek. Talán nem is volt olyan nagy baj, hogy a babaprogram sikertelensége miatt eltávolodtak egymástól.

Határozott léptekkel vette célba a fonalasvitrint, majd keresni kezdte táskájában a mohazöld, karmazsinvörös virágmintás, lágy pamutszövetet. Miután megtalálta, kiválasztotta azt a színt, amelyik az alapszínhez a legjobban illett, és két tekercs cérnával a pénztár felé indult.

- Mit varr? - kérdezte a lány.

Clarissa rángó szemhéjakat látott maga előtt, világosbarna szempillák alatt, a tekintetet, melytől nem szabadulhatott, ajkakat, elcsöppenő békanyállal: felvillanó emlékképek az éjszakáról, amelyet Rafe az ő ágyában töltött.

Annyira szeretné kiűzni őket onnan!

- Új ágyneműt - válaszolta.

Olyan finom érzés lenne a bőrének. Meglepődött, amikor a kíváncsiság különös kis szikrája pattant ki benne: ki fog vajon egyszer ott aludni vele a karmazsinvirágok leple alatt?

FEBRUÁR 2., HÉTFŐ, 14 ÓRA 15 PERC

Megpróbálom összerakni a teljes történetet. Szeretném pótolni a hiányzó részeket. Próbálok visszaemlékezni, mi mindent is tettél ma reggelig, amíg el nem kezdtem feljegyzéseket írni. A legapróbb árulkodó jel felett sem akarok elsiklani: nem engedhetem meg magamnak. Mindeközben kénytelen vagyok az egészet újra átélni. Így aztán továbbra is itt vagy velem, pedig épp ezt szeretném a legkevésbé.

NOVEMBER 10., HÉTFŐ, 20 ÓRA
(HÁROM HÓNAPPAL EZELŐTT)

Ezen az éjjelen követem el azt a hatalmas hibát, hogy lefekszem veled; most épp egy könyvesboltban vagyok. A bolt csak a te meghívott vendégeid számára tart nyitva, hogy megünnepeljétek a mesékről szóló legújabb könyved megjelenését. Néhány kollégád jött csupán el az angol tanszékről. Jelenlétemen felbátorodva rosszindulatúan suttognak Henryről. Úgy

teszek, mint aki nem veszi észre, leemelek néhány könyvet, és eljátszom, hogy módfelett érdekelnek, holott a szavak összekuszálódtak és pont olyan értelmetlenek, mintha görögül lennének.

Még mindig nem igazán tudom, minek jöttem el, és mi visz rá, hogy keverjem a vörösbort a fehérrel, amit egyébként te diktálsz belém. Talán a magány és a veszteség érzése: Henry nemrégiben költözött el Bathból, hogy elvállaljon egy oktatói állást Cambridge-ben, erre készült egész életében. A szánalom is közrejátszott, tudniillik három meghívót is küldtek

Nem mehetek el, amíg be nem fejezed a felolvasást. De legalább a hátsó sorba ültettek, onnan hallgatom a szónoklatod Az *igazi menyasszony próbájáról* írt fejezetedből. A végére érsz, és az a néhány kollégád udvarias kérdéseket intéz hozzád. Én nem vagyok irodalmár, úgyhogy nem szólok hozzá.

Amint a gyér taps elhal, elindulok a kijárat felé, menekülőre fognám, de kérlelő hangod megállít, hogy ne menjek még. Felosonok a művészeti részlegre, és a

koszos, bézsszínű szőnyegen üldögélek egy Munch-albummal a kezemben.

A csókhoz lapozok, egy korai változatához, melyen a szerelmesek meztelenek.

Szemmel láthatóan megijedek, amikor árnyékod a papírra vetül, és hangod belehasít az első emelet magányos csendjébe.

- Ha nem bukkanok rád, akár egész éjszakára itt ragadhattál volna.

Fölöttem állsz, mintha irdatlan magasságból néznél le rám, mosolyogva.

Gyorsan becsukom a Munch-albumot, és félrerakom.

- Talán nem is lett volna akkora sorscsapás, ha végül a művészekkel alszom - mondom a dögnehéz könyveddel hadonászva, akár egy színésznő, aki eltúlzott mozdulatokkal használja a színházi kellékeket. Fáj tőle a csuklóm.

- Csodálatos! Nagyon kedves tőled, hogy adtál belőle egy példányt. És ragyogóan olvasol, tetszett az a rész, amelyet választottál.

- Nagyon tetszett a festmény, amit te választottál,

Clarissa.

Egyik kezedből leteszed a teletömött aktatáskát, a másikból pedig a két pohár bort, amelyet mostanáig egyensúlyoztál.

Elnevetem magam. - Netán hullát rejtegetsz az aktatáskádban?

Tekinteted az aktatáska biztonsági zárjára siklik, mintha ellenőrizni akarnád, rendesen be van-e zárva, bennem pedig rögtön felmerül, hogy biztosan titkaid vannak, melyeket el akarsz leplezni. De te magad is nevetésben törsz ki.

- Csak könyveket és papírokat.
- Gyere ki a búvóhelyedről - kérlelsz kezedet felém nyújtva. - Hadd kísérjelek haza. Nem mászkálhatsz egyedül a sötét éjszakában.

Feléd nyúlok, hagyom, hogy talpra segíts. Nem engeded el a kezem, így finoman elhúzom.

- Jól vagyok. A professzor úrnak viszont nem kell még egy vacsorán is megjelennie?
- Nem vagyok professzor.

Megrebben a szemhéjad. Többször is megremeg,

gyors egymásutánban, mintha parányi rovar bujkálna alatta.

- Henry kapta meg a címet abban az évben, amikor jelentkeztem. Nincs sok esélye az embernek egy díjnyertes költővel szemben. A tanszékvezetői pozíció sem vált hátrányára.

Henry nagyon is megérdemelten kapta meg a professzori állást, de természetesen ezt most nem jegyzem meg. Csak ennyit mondok:

- Ne haragudj. - Majd néhány másodpercnyi kínos csend után hozzáteszem: - Haza kell mennem.

- Annyira összetörtnek tűnsz, hogy szeretnélek valahogy felvidítani.

- Tényleg rendkívül érdekes könyv, Rafe - próbálom tompítani közelgő távozásomat. - Büszke lehetsz rá.

A bor után nyúlsz, és megkínálsz egy pohárral. - Erre koccintsunk, Clarissa. Még mielőtt elmennél.

- A gyönyörűséges könyvedre - koccintom a fehéremet a vörösödhöz, és belekortyolok. Olyan boldognak tűnsz ettől a kis apróságtól: egészen meghatódom, és el is szomorodom. Túl sokszor fogom

visszajátszani ezt a pillanatot a következő néhány hónapban, bármennyire szeretném is kitörölni az emlékezetemből.

- Fenékig! - És le is húzod a tiédet, mintegy példát statuálva.

És én követem a példádat, pedig édes-sós gyógyszeríze van. Nem akartam elhalványítani ünnepséged már egyébként is fakó fényét.

- Hadd kísérjelek el, Clarissa. Sokkal szívesebben kísérlek el téged, mint hogy részt vegyek valami dögunalmas vacsorán.

Alig egy perc, és már kint is vagyunk a hűvös, késő őszi levegőn. Hiába kerültem a bortól könnyed hangulatba, így is tétovázom, mielőtt újra megszólalok.

- Te gondoltál valaha is Kékszakállú első feleségére? Külön nem esik róla szó, de neki is ott kell lennie a tiltott kamrában holtan lógó nőszemélyek között.

Elnézően mosolyogsz, mintha az egyik diákod lennék. Egy lezser amerikai professzorhoz illőn vagy felöltözve, ami nem a te stílusod. Tweedzakó halványbarna kordnadrággal, kék-fehér apró csíkos inggel és

tengerészkék, ujjatlan pulóverrel.

- Fejtsd ki! - kiabálsz bele a világba ellentmondást nem tűrő hangon, ahogy minden bizonnyal az angol irodalmi szemináriumaidon is teszed.

- Szóval, ha a titkos kamra már a kezdetektől fogva ott volt, és a herceg már az első Kékszakállnénak megparancsolta, hogy oda nem léphet be, akkor még egyetlen meggyilkolt feleség sem volt bent. Nem lehetett vértócsa, melybe az asszony beleejtette volna a kulcsot, sem folt, mely elárulja. Akkor viszont mégis milyen oka lehetett a hercegnek az első gyilkosságra? Ezt egyszerűen képtelen vagyok kibogozni.

- Elképzelhető, hogy a kamrát csak a második számú feleségnél találta ki. Az első számúnak még a kamrába lépésnél is megbocsáthatatlanabb lehetett a vétke. Talán a lehető legsúlyosabb engedetlenséget követte el: a hűtlenség bűnét, akárcsak az első feleség Az *Ezeregyéjszaka* meséiben, és ezért végzett vele a herceg. Majd próbára kellett tennie mindenkit, aki utána következett, hogy eldönthesse, méltó-e a kegyeire. Csakhogy kivétel nélkül mind méltatlannak bizonyult.

Mindezt olyan könnyeden, viccesen adod elő. Észre kellett volna vennem, hogy nem viccelsz. A könnyedség nem vall rád. Ha nem fogadtam volna el a harmadik pohár bort, talán feltűnik, és elejét vehettem volna annak, ami ezután következett.

- Ezt úgy mondod, mintha szerinted megérdemelte volna a sorsát.

- Ugyan, dehogy! - Túl gyorsan és határozottan beszélsz, ami annak a jele, hogy hazudsz.

- Mégis az engedetlenség szót használtad. - Vajon csak képzelem, vagy tényleg kezdek dülöngélni? - Borzalmas szó. Egyébként sem volt igazságos ilyen ígéretet kicsikarni a nőtől. Senkitől sem kérheted, hogy soha ne tegye be a lábát egy olyan szobába, amely a saját háza részét képezi.

- A férfiaknak szükségük van titkos zugokra, Clarissa.

- Valóban?

Elértünk a bathi apátsághoz. Az építmény nyugati homlokzata fényárban úszik, mégsem vagyok képes kedvenc bukott angyalaimra fókuszálni, akiket fejjel

lefelé faragtak Jákob lajtorjájára. Lassan szédülni kezdek, akárcsak bizonyára ők is, fejre állított világukban.

Karon fogsz. - Clarissa? - Másik kezeddel mosolyogva hadonászol a szemem előtt. - Ébresztő, álomszuszék!

Ez eszembe juttatja, mire is akartam kilyukadni az imént, igaz, nagyon erősen kell összpontosítanom a mondatok megformálásához.

- Tényleg szörnyű titkokat rejthetett az a kamra. Ebben a helyiségben váltotta valóra a herceg rémes agyszüleményeit.

Elhaladunk a római fürdő mellett. Elképzelem, ahogy a császárok, helytartók és hadvezérek átkokat szórnak rám fentről, a terasz magasából, azt kívánva, bár fulladnék meg az alattuk elterülő hatalmas, zöld medencében. A számnak kénes íze van, mint a gyógyvíznek, amely a szökőkútból zubog a szivattyúteremben.

- Az összes kritikusnál nagyobb szakértője vagy Kék-szakáll meséjének, Clarissa. Tulajdonképpen neked

kellene professzornak lenned. Igazán befejezhetted volna a doktori iskolát.

Tagadóan rázom a fejem. És amikor abbahagyom a fejrázást, a világ még mindig ide-oda imbolyog. Szinte senkinek nem beszélek a félbehagyott doktorimról. Bizonytalanul tűnődöm, te vajon honnan tudhatod, majd hirtelen megtorpanok, felkelti figyelmemet egy gyűrű a kirakatban. Egy csillogó gyémántokkal kirakott, csavart platinagyűrű. Mindig arról álmodtam, hogy Henry egy nap ezzel a gyűrűvel fog majd meglepni, de nem került rá sor. A fény megcsillan és felragyog a drágaköveken, akár a szikrázó napsütés a kéklő tengeren. Fehér és arany karácsonyfaégők díszítik a kirakatot; egészen elkápráztat a látvány.

Elhúzol az üvegtől, én pedig akkorákat pislogok, mintha csak álmomból ébresztettél volna. Mire elhagyjuk a sötét aranyszínű, György kori épületeket a bezárt üzletsorral, képtelen vagyok egyenesen járni. Átkarolod a derekamat, és a megfelelő irányba terelsz.

Alig emlékszem, hogy átjöttünk az aluljárón, holott már felfelé baktatunk a meredek domboldalon, és

zihálva kapkodok levegő után. Erősen magadhoz szorítasz, hol megtolsz, hol vonszolsz, félig-meddig a karodban cipelsz. Újra bevillan a gyémántok és a karácsonyfaégők képe, mintha apró kis pöttyök úszkálnának a szemem előtt. Hogy lehetünk máris a régi ház ajtajában, melynek felső szintje az enyém?

Enyhén dülöngélek, mint valami idétlen rongybaba. A vér a fejembe tódul. Segítesz megkeresni a kulcsaimat, majd feltámogatsz a lépcsőn az emeletre, és egy kis asszisztálással sikerül még két kulcsot beleillesztenem bejárati ajtóm zárjába. Egy ideig tanácstalanul álldogálok, szédelegve, mert nem tudom, most mi a teendő.

- Nem akarsz behívni magadhoz egy kávéra?

Ügyesen apellálsz udvariasságomra, és persze leveszel a lábamról. Eszembe jut az a bamba Hófehérke, aki ajtót nyit a gonosz királynőnek, és gyakorlatilag kiragadja kezéből a mérgezett almát. Azután a Drakula gróf küszöbét önszántából, saját akaratából átlépő Jonathan Harkerre gondolok, majd ismét Kékszakáll és a véres kamra jár a fejemben.

Vajon minden egyes újdonsült menyasszonyát a karjaiban emelte át a küszöbön, és vitte be a kastélyába, miután azok nagy boldogan az ölébe vetették magukat? Miközben már várta őket gyötrelmeik kamrája, amely minden képzeletet felülmúlt.

Próbálok mosolyogni, de arcom nem akar engedelmeskedni.

- Dehogynem. Hogyne akarnálak. Mindenképp gyere be egy kávéra, és melegedj át egy kicsit, amíg hívok neked egy taxit. Igazán kedves tőled, hogy hazakísértél e különleges estéden - fecsegek. Tudom, hogy csak fecsegek.

A mosogató előtt állok, folyatom a vizet a vízforralóba.

- Ne haragudj - szavaim elmosódnak, mintha olyan nyelven próbálnék megszólalni, amit nem beszélek. - Kissé kótyagos a fejem.

Nehezemre esik felegyenesedni. Úgy érzem magam, mint egy bepörgött búgócsiga. Vagy talán inkább a szoba forog körülöttem? Testem mintha folyékonnyá vált volna. Lecsusszanok, lábaim megadóan csuklanak össze, mígnem a folyosószerű konyha palakövezetén

találom magam. A vízforralót még mindig a kezemben szorongatom, kilöttyintem a vizet a száján.

- Borzasztóan szomjas vagyok.

A víz ugyan a ruhámra fröccsen, mégsem tudom elképzelni, hogyan juthatna belőle a számba is.

Keresel egy poharat, és megtöltöd vízzel. Mellém térdelsz, és megitatsz, mint egy kisgyereket, akinek csúszik a pohár a kezében. Mutatóujjaddal letörlőd az államra csöppent vizet, majd ujjad az ajkadra tapasztod. Kezem még mindig a vízforralót szorongatja.

Megint felemelkedsz, leteszed a poharat, és elzárod a csapot. Lehajolsz hozzám, hogy kivedd a kezemből a vízforralót.

- Fáj, hogy nem bízol meg bennem. - Hajamon érzem a leheleted, miközben beszélsz.

Felhúzol a földről, talpra állítasz, megtámasztod a testem súlyát. Lábam igencsak vonakodva teszi a dolgát, miközben a hálószoba felé irányítasz. Leültetsz az ágy szélére, leguggolsz elém, és magadhoz vonsz, nehogy leessek. A hátamat ugyanis nem vagyok képes egyenesen megtartani. Rám jön a zokogás.

- Ne - súgod, lesimítod a hajam, és arról motyogsz valamit, milyen puha, majd lecsókolod az arcomon legördülő könnyeket. - Hadd tegyelek be az ágyba! Tudom, mit kell tennem.

- Henry... - próbálom kimondani. Olyan nehéznek tűnik a beszéd, mintha hirtelen elfelejtettem volna, hogyan kell csinálni.

- Ne gondolj rá! - csattansz fel mérgesen. Mélyen a szemembe nézel, ettől muszáj behunynom az enyémet. - Tudom, hogy a Munch-festményről te meg én jutottunk eszedbe, elképzeltél minket együtt. Mindketten ugyanarra gondoltunk.

Teljesen elernyedek. Olyan érzésem van, mintha hullámok alkotnák a testemet. Kezdek hátrafelé csúszni. Nem akarok egyebet, mint lefeküdni. Morajló tenger visszhangzik a fejemben. Fülemben dobpergés hangja lüktet, szívem egyre hangosabban kalapál.

Kezed a derekamra, a hasamra, a csípőmre, majd a hátamra siklik; bevándorolja a testem, ahogy meglazítod rajtam az átkötős ruhámat.

Nem akartam, hogy Henryn kívül bárki hozzáérjen

ehhez a ruhához. A közösen eltöltött születésnapi vacsorámra varrattam még hét hónappal ezelőtt. Mindketten tudtuk ugyan, hogy a kapcsolatunknak vége, nem hagyhatta, hogy egyedül legyek, amikor betöltöm a harmincnyolcat. Ez volt az utolsó esténk együtt. Búcsúvacsora búcsúszexszel fűszerezve. Ez a ruha egyáltalán nem neked készült.

Próbállak eltolni magamtól, pont annyi sikerrel, mint egy kisgyermek. Teljesen széthúzod a ruhát rajtam, majd lecsúsztatod a vállamról. Ekkor a szoba megbillen, és homály fedi mindazt, ami ezután következett. Egy rémálom foszlányai, melyekre nem akarok emlékezni.

Olyannyira belefeledkezett az írásba, hogy amikor megreccsent az esküdtszéki titkár mikrofonja, még a toll is kiperdült az ujjai közül, és átröppent a csendes helyiségen, ahol ült.

- A következő személyek legyenek szívesek a pulthoz fáradni és ott várakozni a tárgyalásra, amely a tizenkettes számú tárgyalóteremben veszi majd kezdetét.

Az ő nevét szólították elsőként, mintha csak áramütés érte volna. Noteszét a táskájába csúsztatta, akár valami árulkodó bizonyítékot, melyet nem kívánt

mutogatni.

Két perccel később már a teremőr nyomában sietett a tárgyalás többi résztvevőjével együtt. Kivágódott egy nehéz ajtó, és rögvest az épület rejtett zugaiban találták magukat, s miután több emeleten keresztül kapaszkodtak fel a huzatos lépcsőházban, nesztelen léptekkel átvágtak egy pici, linóleummal borított, fényárban úszó várótermen, majd végül átbotorkáltak még egy ajtón. Többszöri pislogás után ébredt a tudatára, hogy már a tárgyalóteremben vannak. Ismét szólították, ő pedig beállt a sorba.

Henry nem fogadta volna el a Bibliát, de Clarissa habozás nélkül elvette a teremőrtől. Az eskü minden szavát komolyan gondolta, bármily erőtlenül csengett is a hangja.

Egy csinosan telt, sötét hajú nő ült mellette, akinek nyakláncán fehérarany betűkből volt kirakva a neve: Annie. Clarissa tekintete mintegy ködfátyolon át, továbbsiklott a tőle jobbra, csupán pár méterre ülő öt vádlottra, akiket rendőrök fogtak közre. Annie leplezetlen érdeklődéssel tanulmányozta a férfiakat, mint aki szándékosan magára akarja vonni a figyelmüket.

A bíró az esküdtekhez szólt: - A tárgyalás hét héten át fog tartani.

Hét hétig. Álmodni sem mert volna ekkora szerencséről.

- Ha bármilyen okból kifolyólag nem vehetnek részt

a tárgyaláson mint esküdtbírósági tagok, kérem, csak azután távozzanak, hogy ezt jelezték a teremőrnek. Holnap az ügyész fogja megtartani a nyitóbeszédet.

Táskája után nyúlt, s miközben felállt, lesimította a szoknyáját, hogy még véletlenül se maradjon felgyűrődve, majd bizonytalan léptekkel a többi résztvevő után indult. Amikor elhaladt a vádlottak padja mellett, megfigyelte, hogy ha a hozzá legközelebb ülő vádlottal mindketten kinyújtanák a karjukat, szinte meg is érinthetnék egymást.

Ahogy szállt fel a vonatra, lehúzta a kesztyűjét, elfoglalta az utolsó üres ülést, majd elővette a mobiltelefonját. Hirtelen elöntötte a rosszullét hulláma. Négy olvasatlan üzenet. Egy az édesanyjától. A többi Rafe-től. Tulajdonképpen még egészen visszafogott volt, tekintve, hogy háromnál megállt.

Most nem mosolyodott el, mint máskor, ha édesanyja a „kávé nem reggeli” üzenetét olvasta. Képtelen volt hozzászokni Rafe kis agymenéseihez, bármilyen ártalmatlannak tűnhettek is egy kívülállónak.

Remélem, már alszol. Remélem, velem álmodsz.

Folyton az üzenetrögzítőd veszi föl. Hívlak még

Bizonyára gyümölcsre, gyümölcslére lenne most szükséged. Később átmegyek hozzád.

Clarissa barátra vágyott, akihez fordulhat, akinek megmutathatja az üzeneteket, aki megmondja, mitévő legyen. Annak idején voltak barátai, még mielőtt Henry és a termékenységi kezelések átvették az irányítást élete fölött, mielőtt belement, hogy egy házasember elhagyja érte a feleségét, mielőtt elveszítette más nők bizalmát, és már nem bírta tovább nézni a megvető arcokat, melyeken ugyanazt a döbbenetét látta visszatükröződni, amelyet ő maga is érzett tulajdon tette fölött.

Henry ugyan nem keveredett Clarissa barátaival, Clarissának mégis észben kellett volna tartania a főszabályt, miszerint a párkapcsolat nem mehet a barátság rovására. Henry most nem volt vele, Clarissa azonban túlzottan megszégyenülve érezte magát ahhoz, hogy megpróbálja visszaszerezni a barátait. Még abban sem volt biztos, hogy megérdemli a barátságukat, nem tudta, megbocsátanak-e neki valaha is.

Eszébe jutott legrégebbi barátnője, Rowena, akivel két éve találkozott utoljára. Az édesanyák a szülészeti osztályon ismerkedtek meg, miközben újszülöttjeiket ringatták, és a tengert csodálták a kórház legfelső emeletének ablakából. Babakoruk óta játszótársak voltak. Iskolába is együtt jártak. Ugyanakkor Rowena is azok közé a barátai közé tartozott, akik nem jöttek ki Henryvel. Rowenával időközben nagyon más irányba változtak, így az is lehet, hogy Henry csupán

meggyorsította a szakítást, amely egyébként is bekövetkezett volna.

Megpróbálta lerázni magáról az önsajnálatot. Nagyobb erőfeszítéseket kellene tennie ahhoz, hogy barátokat találjon. Még ha per pillanat nincsenek is barátai, akikhez tanácsért fordulhatna, legalább a segélyvonalat igénybe veheti, tájékoztató szórólapjaik már szombaton ott voltak a postaládájában, egy nappal azután, hogy először beszélt velük.

Válaszolt Rafe üzenetére. *Ne gyere. Nem akarlak látni. Nagyon fertőző.*

Amint megnyomta a küldés gombot, azonnal meg is bánta, ugyanis eszébe jutott a tanács, amely minden egyes szórólapon számtalan módon fel van tüntetve. *Ha csak teheti, ne beszéljen vele. Kerülje az érintkezés minden formáját.* Tudta, hogy elveszített barátai is ugyanezt tanácsolnák.

Azt kívánta, bár ne adta volna meg a mobilszámát. De csak így sikerült megszabadulnia a férfitól a könyvbemutatót követő reggelen. Hiába volt hallhatóan rosszul a fürdőszobában, és vett be három fájdalomcsillapítót lüktető fejfájására a férfi szeme láttára. Láthatóan reszketett, de a férfinak még így sem tűnt fel, milyen rosszul van, úgyhogy ideje volna távoznia. Nem látván más kiutat szorult helyzetéből, végül megadta a telefonszámát, csak hogy távozásra bírja. Lehetett volna annyira előrelátó, hogy kitalál egy hamis számot, és azt adja meg az igazi helyett. De

nagyon rosszul érezte magát, nem bírt józanul gondolkodni.

Gary számát hívta. A bíró nyomós indokokról beszélt. Vajon mi számít annak? Talán a terhesség. Vagy a szoptatás. Semmilyen kizáró okot nem talált. Egy felettes, akinek származhat némi kényelmetlensége abból, hogy távol van, nem számít nyomós indoknak.

Clarissa próbált letörtnek hallatszani, mintha valami borzasztó meglepetés érte volna.

- Azt hittem, kilenc nap lesz. Legfeljebb tizenkettő. Ez állt minden tájékozatóban, amit küldtek, aztán mégis héthetes tárgyalás lett belőle. Annyira sajnálom.

- Nem lett volna alkalmad nemet mondani? Nélkülözhetetlen vagy az egyetemen.

A lány önkéntelenül is elnevette magát.

- Nem vagyok az. Nem úgy, mint az orvosok és a tanárok. De még ők sem kapnak felmentést. Még a bírók sem. Az egyetem igazgatójának titkárnője aligha számít kulcsfontosságú dolgozónak, de igazán megható, hogy ilyen fontosnak tartasz.

- Nem válaszoltál a kérdésemre. - Gary néha egy komoly főnök hangján is tudott beszélni. - Nem tudtad volna megúszni?

Clarissának nem volt lelkiismeret-furdalása a hazugság miatt.

- Nem - válaszolta. Otthon volt, a vonat befutott Bathba. Bizsergett a bőre, ami általában

félreismerhetetlenül jelezte, hogy valaki figyeli, de tudomása szerint Rafe nem volt a kocsiban. A peronon sem látta sehol. - Nem tudtam volna.

Égett a szeme az autókból áradó kipufogógáztól.

A Bristol Temple Meads vasútállomástól sétált a bíróság épületéig, de az utak olyan szélesnek és egyformának hatottak, hogy olyan érzése volt, mintha eltévedt volna.

Próbált az útvonalra összpontosítani, a halványan derengő, jellegzetes tereptárgyakra; biztosan emlékezett tegnapról arra a lila falra a jobb oldalán, de Rafe szokás szerint minden mást kiszorított az emlékezetéből.

JANUÁR 30., PÉNTEK, 10 ÓRA

(NÉGY NAPPAL EZELŐTT)

Ez az utolsó munkanapom, mielőtt kezdetét veszi az esküdtszéki tárgyalás; az utolsó, amikor el kell téged kerülnöm. Hétfőn eltűnők a bíróság épületében, és nem fogod tudni, merre járok.

Az irataimat és jelentéseimet lerakom egy rögzített

faszékre a hatalmas előadóteremben, míg a táskámat egy másikon helyezem el. Én magam a kettő között foglalok helyet, azt remélve, a kis halmok majd elriasztanak téged, és nem ülsz be mellém. Ez szemléletes kifejezése annak, hogy saját térre van szükségem, bárkinél beválna. De nálad nem. Nálad természetesen nem. Semmi sem válik be, ha rólad van szó.

Odaállsz közvetlenül mellém, és rám köszönsz: - Szia, Clarissa -, s közben lepakolod a papírjaimat a földre, majd leülsz mellém. Igazságtalanul, észveszejtően dühös voltam Garyre, amiért ragaszkodott hozzá, hogy részt vegyek ezen a megbeszélésen. Te a padsor szélén ülsz közvetlenül a folyosónál, ami megnehezíti a menekülést; ostoba voltam, hogy ezt nem láttam előre.

Tekinteted rám szegezed, szemgolyód megremeg. Nem bújhatok el a tekinteted elől. Legszívesebben a kezembe temetném az arcomat, hogy elrejtőzzem. Arcod karmazsinvörösen, fehéren, majd ismét karmazsinvörösen világít, egy kocsi üzemanyagszint-jelzőjének pontosságával. Utálok azzal

szembesülni, hogy testem ilyen nyilvánvaló hatással van a tiédre.

Ahogy a tiéd is hatással van az enyémre. Egyre izgatottabb vagyok, és a mellkasom annyira fáj, hogy attól félek, leáll a légzésem. Az is lehet, hogy itt mindenki előtt elájulok, vagy rám jön a rosszullét. Ez biztosan pánikroham.

Olyan magasnak tűnik a mennyezet. A fénycsövek pöttyösek a rájuk pörkölődött légytetemektől. A villanykörték ugyan magasan fölöttem vannak, égetik fejem búbját. A legyek még télen is túlélnek az épület meleg tetőterében. Hallom, ahogy az egyik sistereg és megég, nem szabadulhatott a csapdából, amelybe a lámpa fénye csalta. Attól félek, hogy rám esik. De inkább egy légy, mint te.

Megérinted a karomat, és én olyan óvatos mozdulattal húzódom el, amennyire csak lehetséges.

- Tudod, mennyire szeretem így a hajadat, amikor szabadon hagyja a nyakadat - súgod a fülembe. - Annyira szép a nyakad, Clarissa. Miattam viseled most így a hajad, ugye? Ahogy ezt a ruhát is a kedvemért

vetted fel. Tudod, hogy szeretem, ha feketében vagy.

És képtelen vagyok ezt tovább elviselni. Felpattanok, akár a kukta fedele, amikor túlnyomás feszíti, a papírjaimat otthagyom, és átbotladozom a lábadon. Természetesen kihasználod az alkalmat, hiszen mindig ezt teszed, kezed a csípőmre illeszted, mintha segíteni akarnál az egyensúlyozásban. Lesöpröm magamról az ujjaidat, még az sem érdekel, ha ezzel netán kellemetlen helyzetbe hozom a rektort, aki félbehagyja nyitóbeszédét, miután a teremben minden tekintet rám szegeződik, ahogy kiviharzom. Legszívesebben elsírnám magam, mert tudom, most úgy tűnik, én vagyok az, aki nem tudja fegyelmezni magát, nem pedig te.

Valahogy sikerül kimenekülnöm a campusról, bejutnom Bath belvárosába, és végigbotorkálnom a félig-meddig már automatikussá vált útvonalamon az Assembly Rooms* épületébe. Szokásommal ellentétben most nem ereszkedem le a halványan megvilágított alagsorba, a kedvenc helyemre, ahol több száz éves, ezüst- és aranyfonállal átszőtt selyembrokátból készült,

ékkövekkel díszített női köntösök vannak kiállítva. Inkább egyenesen végigsétálok a halvány mézszínű márványoszlopokkal szegélyezett zsályazöld előcsarnokon, és megállók az Octagon** előtt. A terem zárva van.

A kiírás szerint zártkörű rendezvényt tartanak majd odabent valamikor később a nap folyamán. De én beslisszanok az ajtó két szárnya között, mintha nekem szabad lenne, majd behúzom az ajtót magam mögött. Itt csend és nyugalom honol, nyolc kőfal vesz körül, és a többosztatú ablakon átszűrődő lágy fény simogat. Előveszem a telefonomat, mély levegőt veszek, és a 999-et hívom.

- Rendőrség - jelentkezik be a telefonkezelő éneklő, vidám hangon, mintha egy ruhaboltban dolgozna, és én éppenséggel potenciális vásárló lennék.

* Bath egyik nevezetes épülete, a társasági élet hajdani központja. (A fordító megjegyzése.)

** A nyolcszögletű kártyaterem. (A fordító megjegyzése.)

Nem tudom, mit mondjak. Zihálva veszem a levegőt,

de sikerül kinyögnöm egy „jó napot”-ot. Egy kellemetlenkedő telefonáló benyomását kelthetem.

- Miben lehetek segítségére?

Sarolta királyné arcképe szelíden tekint le rám a magasból, mintha csak biztatni akarna. - Ma reggel a munkahelyemen... Egy munkatársam...

- A munkahelyén érte valamilyen incidens?

Megpróbálom elmagyarázni.

- *Leült mellém az értekezleten, akaratom ellenére. Sokatmondón suttogott. Behatolt a személyes terembe, mire én zaklatott állapotba kerültem.*
- Értem. Ez a férfi ott van most önnel?

Sarolta királyné aggódó tekintete követ, ahogy körbejárom a termet.

- Nincs. De állandóan a nyomomban van. Képtelen vagyok szabadulni tőle.
- Fizikailag bántalmazta önt?

A Drake család mesterkélten eltúlzott boldogságban úszva pózol a díszes aranykeretben, a tökéletesen rendezett tizennyolcadik századi tájban, kifogástalan magaviseletről árulkodó gyermekeikkel.

- Nem.

- Bántalmazta önt valaha is fizikailag?

Nem volna szabad, hogy az édesanyja ölében ülő bájos Drake baba valaha is ilyet halljon.

- Nem - ismétlem meg hosszú szünet után.

- Élt valaha is konkrét fenyegetéssel ön ellen?

Megint elbizonytalanodom. - Nem, konkréttal nem. De a fenyegetettség érzését váltja ki belőlem.

- Ön most veszélyben van?

Nyakamat nyújtogatva egyre feljebb és feljebb nézek az elegánsan bodorodó hajfürtök fölé. William Wade kapitány piros ceremóniamesteri kabátban pózol, és rosszallóan mered rám.

- Nem.

- Hallom, hogy nagyon zaklatott, ami érthető. De nincs közvetlen életveszélyben. A 999-es telefonszám arra van, hogy életveszély esetén hívják.

A terem most kisebbnek tűnik, a tapintatos némaságba burkolózó sárga falak mintha valahogy közelebb lennének egymáshoz.

- Elnézést.

A magas mennyezet sem tűnik már annyira

magasnak. Nincs bent elég levegő.

- Semmi baj. De szerintem többet segítene, ha megnyugodna.

Nyilvánvalóan azt gondolja, hogy hisztérikus állapotban vagyok.

A Great Octagonnak négy kétszárnyú barna ajtaja van. Az egyik hirtelen kivágódik. Egy középkorú turista kukkant be, rám pillant, majd azon nyomban visszahőköl, és behúzza maga mögött az ajtót.

- Nyugodt vagyok. - A szavak fülsértő károgásként hagyják el a számat.

- Tudom, hogy jóhiszeműen hívta fel ezt a telefonszámot.

Minden bizonnyal azt gondolja rólam, hogy őrült időrabló vagyok. Arcom vörös és forró.

- Nem tudtam, ki máshoz fordulhatnék. Azt hittem, maguk ezért vannak.

- Ön kétségtelenül ki van merülve. Eszébe jutott már, hogy felkeresse a háziorvosát?

Nyilvánvalóan teljesen bolondnak tart. Homlokomat az egyik kandallópárkány kiugró gipszburkolatához

nyomom.

- A háziorvosom nem fogja tudni elintézni, hogy leszálljon rólam.

- A rendőrség addig nem tehet semmit, amíg nincs rá bizonyíték, hogy bűncselekmény történt. - A nő hangja kedvesen, már-már bocsánatkérőn cseng. - Az ön szavaiból pedig azt veszem ki, hogy nem került sor bűncselekményre. Ezzel nem azt állítom, hogy nem hiszek önnek. De nincs bizonyítéka. Bármennyire szeretnék is magán segíteni, nem fenyegeti életveszély, így a jelen körülmények között nem áll módomban valakit az ön segítségére küldeni.

III. György oldalra sandít.

- Tehát azt mondja, hogy előbb bántalmaznia kell, és maguk csak utána segítenek?

- Én csak azt mondom, hogy ebben a fázisban nem tehetünk semmit. Léteznek szervezetek, melyek kifejezetten ilyen esetekkel foglalkoznak és segélyvonalak, ahol tanácsot tudnak adni abban, hogy milyen dokumentumokkal lehet bizonyítani, ha valaki folyamatosan zaklatja önt. Kezdje el aktívan gyűjteni a

bizonyítékokat, amennyiben le akarja állítani ezt a férfit. Vegye fel a kapcsolatot a megfelelő szervezetekkel. Pillanatnyilag ez a legjobb, amit tehet.

Bontom a hívást, és néhány percre leülök a kopott fapadló közepére. Egy hatalmas kristálycsillár lóg fölöttem. Pont mintha a fejemre akarna esni. Felpattanok, a térdem merev és sajog, és miközben kisietek az Octagonból, még egy utolsó pillantást vetek Sarolta királynéra, mielőtt valaki rám talál és kihajít.

Megkönnyebbült, amikor a bíróság épületének látványa kizökkentette az emlékképek zuhatagából. Valahogy csak sikerült visszazökkennie, pedig olyannyira elárasztották a rossz emlékek, hogy elfelejtett befordulni balra, így még húsz percen keresztül gyalogolt, mire észrevette, hogy visszafelé kell vennie az irányt. Ez még csak a második nap volt, de aggódott, nehogy a bíró olyan szigorúan vegye a késést, hogy kirúgja, mielőtt egyáltalán kezdetét vehetné a tárgyalás. Lényegében beesett az esküdtek számára elkerített részbe.

Egy gyűrűs lefűző volt az asztalon, amit Annie-vel közösen használtak. Együtt lapozták fel, és olvasták a vádakat. *Emberrablás. Törvénytelen fogva tartás. Nemi erőszak. Kemény drogok bűnszövetségben*

elkövetett csempészete. Megdöbbentő, drasztikus hatást kiváltó szavak, melyek láttán felmerült benne a kérdés, hogy vajon mi keresnivalója van egy ilyen helyen.

A vád képviselője nem lehetett több ötvennél. Szeme alatt rézsútosan húzódó ráncok, ahogy általában a jó humorú embereknek. Morden úr azonban halálosan komolynak látszott, amikor az esküdtek felé fordult.

- Most el fogok mesélni önöknek egy történetet - kezdte. — Egy igaz történetet, amely nem lesz éppen lélekemelő. Carlotta Lockyerét, mert ami vele történt, az minden, csak nem mesébe illő.

Az öt vádlottból négy bőszen lefelé bámult, mintha így próbálták volna diszkréten jelezni, hogy őket még véletlenül sem érinti az elbeszélés.

- Másfél évvel ezelőtt, július utolsó szombatján történt, hogy Sámuel Doleman néhány barátjával kocsikázni indult.

Doleman szürke tekintetét katonásan előreszegte, noha arca egészen elsápadt.

Vörös haja tövig le volt nyírva, így Clarissa látta a koponyáját, amitől valahogy sebezhetőnek tűnt. A rajta éktelenkedő szeplők látványától is.

- Furgonnal vitte őket Londonból Bathba. Vadászni indultak. A kiszemelt zsákmány Carlotta Lockyer volt.

Clarissa tökéletesen vissza tudta idézni, mit csinált aznap. Azon tűnődött, vajon mások is így vannak-e

ezzel, a vádlottakat leszámítva. Épp aznap esett túl a negyedik próbálkozásán a mesterséges megtermékenyítéssel. Július húszonnyolcadika volt a napja az utolsó sikertelen terhességet kimutató vizsgálatnak. Újra lejátszotta magában a feszült kocsiutat szombaton kora reggel Londonba, vérvételre a laborba. Még az is lehet, hogy Henryvel épp a furgon mögött hajtottak az országúton, amikor aznap délután visszautaztak Bathba, és Clarissa elkeseredetten sírt, Henry pedig csöndben merengett, miután Clarissát felhívták a kórházból mobiltelefonon.

- Ha bekapcsolják a képernyőket, a biztonsági kamerák felvételeit láthatják a vádlottakról, amint éppen kivezetik őket Lockyer kisasszony lakásának bejárata elé.

Clarissa megpróbált összpontosítani, és igyekezett megnyugtatni a szívverését. Ismerte azt a lakást. A ház tíz perc sétára van az övétől. Ha Rafe pár perccel később csípi el őt az előző reggelen, pont ott álltak volna előtte.

A szaggatott, szemcsés felvétel ellenére ki lehetett venni, ahogy a férfiak megközelítik a lakást, nyugtalanul köröznek, majd belesnek az üvegajtón, elkezdik az öklükkel verni, és a kilincset rángatják.

Elképzelte, hogy Rafe teszi ugyanezt az ő ajtajával. Norton kisasszony nem hagyta volna szó nélkül, ha ilyet merészel tenni. Norton kisasszony az idős hölgy, aki a földszinten lakik. A házat egyedül Clarissa és

Norton kisasszony birtokolták: az első emelet mindig üresen állt, egy tehetős ausztrál befektetési célú ingatlanként használta, de szinte soha nem volt ott.

- Lockyer kisasszony szemmel láthatóan nincs otthon. Pechjére Doleman úr és barátai nem adják fel egykönnyen.

Ez Rafe-ről is elmondható. Clarissa belekóstolt reggeli kávéjába; savanykás íze volt.

- A keresésére indultak. Megtalálták. Követni kezdték, majd lecsaptak rá. Szörnyű utazásra kényszerítették Bathból Londonba, szadista világuk sötét bugyraiba.

Ismét teljesen világosan látta, mi történt volna, ha végül a rendőrség azt a következtetést vonja le, hogy önmagára hozta a bajt.

Rafe azt a magyarázatot adta volna, hogy Clarissa szereti, ha ráirányul a figyelem. Elmondta volna, hogy megjelent az estjén, és az ágyába akarta csábítani. Azt vallotta volna, hogy Clarissa hívta meg magához. A biztonsági kamerák felvételein talán látszik, ahogy együtt ballagnak fel a dombon azon a bizonyos éjszakán, és a férfi belékarol.

Megint eszébe jutott a szórólapokon szereplő figyelmeztetés. *Ha bármilyen kétség merül fel az ön szavahihetőségét illetően, az árthat mind az ügyének, mind a hitelességének.*

De ha az igazságról volt szó, akkor az ő szava állt szemben Rafe-ével.

Eszébe jutott valami, amit általában mélyen magába szokott temetni. Tizenöt éves volt, Rowenával gyalog mentek haza az iskolából. A tengerparton egy furcsa lány gyomorszájon vágta, és a földre lökte, majd elfutott a táskájával. Mintha egy pillanat alatt történt volna. Clarissa csak levegő után kapkodott, míg Rowena leguggolt mellé, és átkarolta.

A szülei elvitték a rendőrőrsre, ahol beszámolt a történtekről, de a savanyú képű rendőrnő egyértelműen azt hitte, hogy egyszerűen csak hajba kaptak az iskolás lányok, nem kívánta az idejét ilyesmire pazarolni. Egyre csak azt feszegette, hogy vajon mivel provokálhatta ki Clarissa a helyzetet. Túlzottan magamutogató lett volna? Egy olyan lány előtt nagyzolt értékes holmijával, akinek kevesebb adatott? Netán egy fiún vesztek össze? Clarissa élénkvörös, lángoló arccal távozott a rendőrőrsről, és úgy érezte magát, mint egy bűnöző.

Rosszkor voltak rossz helyen. Rowena legalábbis ezt mondta, miközben Clarissa kezét szorongatta. De Clarissa nem volt róla meggyőződve. Minden bizonnyal a személyében lehetett valami, amivel felhívta magára a lány figyelmét. Amivel Rafe figyelmét is magára vonta. De a férfit illetően semmi nem volt véletlen.

Megfájdult a szeme, így pár pillanatra szorosan behunyta. Válla megfeszült. Egy idegesítően magas férfi ült előtte, jóval meghaladta a 190 centimétert,

ezért Clarissának nyújtogatnia kellett a nyakát ahhoz, hogy lásson valamit a tövig lenyírt barna hajjal borított fejtető mögül, és tekintetével követhesse Morden úr arcát. Tegnap is ugyanez volt a helyzet. A héthetes tárgyalás után csontkovácsra lesz szüksége.

A férfi felemelkedett, és Clarissa felé biccentett, maga elé akarta engedni a tárgyalóteremből kifelé menet. Clarissa megfigyelte, hogy a férfi mindig így áll: szilárdan, tökéletesen párhuzamos lábai jó harminc centiméter távolságra egymástól, testsúlya a sarkán, és karja összekulcsolva a mellkasán. Még senkit nem látott, aki ennyire katonás lett volna, és mégis laza.

Köszönetét mondani csak hangtalanul lehetett a tizenkettes tárgyalóteremben, de a lány fontosnak érezte, hogy tartsa magát az apró udvariassági gesztusokhoz egy ilyen közegben. Belépett a férfi elé egy félénk fejbólintás és félszeg mosoly kíséretében, így válaszolva a nyilvános udvariassági gesztusra.

FEBRUÁR 3., KEDD, 18 ÓRA

Nem tartott túl sokáig. Persze hogy nem. Már az is meglepő, hogy a kamubetegségemmel nyertem egy napot, amikor nem tartasz szemmel. Még csak harmincnégy óra telt el, de hetek óta ez a leghosszabb szünet.

Te szerelmes levélnek neveznéd. Én gyűlöletlevélnek hívom. Bárhogy nevezzük is, egy ártalmatlan barna boríték van a polcomnak támasztva, amit az örökké éber

Norton kisasszony rendezett el gondosan.

Egy férfi sem *tudja azt adni neked, amit én. Egy férfi sem fog úgy szeretni, ahogy én.*

Most az egyszer örülnék, ha bejönne a jóslatod.

Szerda

FEBRUÁR 4., SZERDA, 8 ÓRA

Olyannyira közel állsz a bejárati ajtóhoz, hogy amikor kinyitom, megcsapja az orromat a szappanod és samponod illata. Friss és tiszta illatod van. Alma, levendula és bergamott illatát árasztod magadból, melyek a kedvemre lennének, ha nem belőled jönnének.

- Jobban vagy, Clarissa?

A tisztesség fogalmával nem vagy tisztában. És magad sem érdemled meg. Én mégis tisztességes vagyok, és beszélek veled még egyszer utoljára, hogy aztán soha többé ne kelljen szóba állnom veled. A ma reggel teljesen máshogy fog alakulni, mint a hétfő.

Nyugodt, illedelmes hangnemben beszélek hozzád. Távolról sem először mondom ezt el neked.

- Nem akarom, hogy a közelemben légy. Egyáltalán nem szeretnélek látni. Semmit nem akarok tőled. Semmilyen jellegű kapcsolatot. Sem leveleket, sem ajándékokat. Sem telefonhívást, sem látogatást. Ne gyere többé a lakásom közelébe.

A beszéd tökéletesen sikerül. Pontosan úgy, ahogy előre begyakoroltam. Fürgén arrébb lépek, s közben nem nézek rád, igaz, a fejemben olyan tiszta kép él

rólad, hogy pontos személyleírást tudnék adni.

Száznyolcvanhárom centiméter magas vagy, erős csontozató. A hasad általában lapos, de mostanában többe ihatsz, mert most nem az. A csípőd is kiszélesedett az elmúlt egy hónapban. Jellegtelen, puffadt, kerekded az arcod, átlagos az orrod.

Sápadtságod a legszembetűnőbb. Sápadt a lelked. Sápadt a gondolkodásod. Sápadt tested. Bőröd oly fehér, hogy könnyen elpirulsz, és egy szempillantás alatt hófehérről vörösre változik. Fakóbarna hajad egyenes és rövid, szemlátomást nem ritkul. Férfi létedre szokatlanul lágy és selymes. Szemed tompán, vizenyősen kéklik. Egészen apró. Ajkad vékony, szintén sápatag.

Megérinted a karomat, de lerázom magamról a kezedet, és lesétálok a kerti ösvényen a taxihoz, mely már ott vár rám.

- Csak azért jöttem, hogy megnézzem, jól vagy-e - jelented ki úgy, mintha egy szót sem szóltam volna az imént.

- A telefonod még mindig nincs bekapcsolva - mondod. - Aggódom, ha nem tudlak elérni - teszed hozzá.

Hosszúnak tűnik a séta veled az oldalamon a Norton kisasszony örökzöld rózsabokraival szegélyezett ösvényen; de máris a taxinál vagyok, igen fürge lehettem.

Kinyitom a hátsó ajtót, beszállok, és próbálom behúzni magam mögött, de sikerül még idejében elkapnod.

- Ülj beljebb, Clarissa. Veled megyek.

Behajolsz a kocsiba. A fejed és a felsőtested már bent van. Orromat megcsapja a fogkrémed illata. Erősen

mentolos a leheleted. Valószínűleg szájvizet is használtál.

A higgadtság, amit olyan nagy gonddal gyakoroltam, most egyszeriben elpárolgott. - Ez a férfi nem velem van - szólok oda a sofőrnek, aki tegnap reggel is felvett. - Nem akarom, hogy beszálljon.

- Hagyja békén a hölgyet! Szálljon ki a francba a kocsiból, vagy hívom a rendőrséget! - szól rád a sofőr.

Amióta csak felnőtt vagyok, anyám mindig azt hajtogatja, hogy a taxisofőrök a munkájuk részének érzik, hogy oltalmazzák az utasaikat; tudják, hogy a nők többek között ezért is fogadnak taxit. Anyámnak általában igaza van, én pedig szerencsés vagyok ezzel a sofőrrel. Édesanyám képzeletében a taxisofőrök életmentő hősökként élnek: mind nagydarab, erős férfiak.

Az enyém középkorú, alacsony nő, de szívós és kemény, úgy tűnik, nem ismer félelmet. Gyönyörűen lenyírt ősz haja van, biztos vagyok benne, hogy eszébe sem jut befesteni. Farmert visel és bolyhos, narancssárga pulóvert. Most nem árasztja feléd azt a szívélyességet és derűt, ami tegnap lengte be autóját a rövid utazás alatt. Kinyitja saját ajtaját, ezzel is demonstrálva, hogy kész érvényt szerezni szavainak.

Visszahúzod a fejed és a felsőtested, csupán néhány centiméterre állsz az ajtótól, ekkor erőteljesen behúzom az ajtót, ahogy a sofőr is az övét. Öklöddel a kocsi tetejére csapsz. - Hogy bánhatsz így velem, Clarissa?

A sofőr megnyomja az ablaklehúzó gombot, lejjebb húzza az ablakot az anyósülésnél, majd fenyegetőn rád kiabál, és elhajt.

- Clarissa! Clarissa! Ezt nem érdemlem, Clarissa.

Továbbra sem vagyok hajlandó rád nézni. Állhatatosan próbálom betartani a tanácsoltakat, hogy megfelelően kezeljem a helyzetet. Perifériás látásommal észlelem, hogy egészen az utca végéig rohansz a taxi után, nekiütközöl a fáknak és a lámpaoszlopoknak, ahogy elhaladsz mellettük. Hallom, hogy a nevemet kiabálod. A sofőr motyog valamit magában arról, hogy micsoda őrült, idióta barom vagy. Elnézést kér a durva nyelvezetért, én pedig azért, amiért ilyen problémás vagyok. Mindketten megnyugtatjuk egymást, hogy nincs miért bocsánatot kérni, habár tudom, ő csak kedvességből mondja, hiszen nekem van miért.

Mielőtt kiszállnék a taxiból, elteszem a névjegykártyáját: akár még tanúskodhat is majd ellened. A hűvös reggel dacára izzadságtól nedves a hátam és a szemöldököm, egészen szerencsésen kezdődött a nap.

Ahogy révült állapotban átvágok az állomáson, sípol az új telefonom, így adja tudtomra, hogy e-mailem érkezett. Úgy pillantok a kijelzőre, akár egy kisgyerek, aki minden bátorságát összeszedve belenéz a tükörbe a sötétben, és közben attól retteg, hogy mikor tűnik fel benne egy szörnyeteg arca. Meglepetésemre hosszú hallgatás után Rowenától érkezett e-mailem. Ma este Bathba látogat, és az a kívánsága, hogy menjek el egy francia étterembe, ahol még soha nem jártam, de Henry egyszer borzalmasnak nevezte. Visszaírok, hogy ott *leszek,* és két puszit is küldök. Ezután kikapcsolom a telefonomat, és felszállók a Bristolba tartó vonatra.

A vádlottak padját szemlátomást áthelyezték, hogy a padot elfoglaló személy pont szembekerüljön az esküdtekkel. A nő mégis olyan távolinak tűnt. Az

esküdtek előtt a zenekari árokban tizenkét *barrister* sorakozott fel fekete talárba öltözve, parókában. Clarissa kénytelen volt átnézni a fejük fölött, hogy lássa a vádlottakat.

A nő rendkívül vékony, szinte már aggasztóan törékeny volt, kiugró arccsonttal, pici, egyenes orral, rózsabimbószerű ajkakkal, finom vonású állal, lágyan ívelt szemöldökkel. Apró, kagylószerű fülei a tündérekére emlékeztettek. Sötétszőke haja rövid lófarokba volt fogva.

De minél alaposabban szemügyre vette, annál jobban feltűnt számára, hogy a nő földöntúli szépsége csorbát szenvedett. Bőre túl vékony volt, túl áttetsző. Összeszorított ajka és a mély ráncok hatalmas zöld szeme körül ellentmondtak Clarissa becslésének, miszerint a húszas évei végén járhatott. Valami az átlagosnál jobban megviselhette.

- Úgy néz ki, mint te - súgta Annie. - Ha hosszabbra növeszti a haját, akár ikreknek is elmehetnének. Ő lenne a kegyetlen, gonosz kiadásod.

Aki minden bizonnyal tíz évvel fiatalabb nálam — gondolta magában Clarissa.

A nő belekortyolt a vizébe, melyet a teremőr töltött neki, és köszönetképpen félénken bólintott.

Vérszegény bőre alig volt sötétebb árnyalatú, mint a fehér gézblúz, melyet viselt. A blúz nem volt elég meleg, csupa libabőr lehetett alatta. Kezei remegtek, ahogy a Bibliát tartotta. Remegő hangon mondta el az

esküt.

A bíró átvette a szót:

- Ne vonjanak le messzemenő következtetéseket a vádlottakról azért, mert egy kék paraván takarja el előlük Lockyer kisasszonyt. Ez teljesen megszokott a bíróságon, egyszerűen arra szolgál, hogy a tanúk fesztelenebbül érezhessék magukat. Más jelentősége nincs.

Clarissa helyeslően bólintott felfelé, a bírói szék irányába. Észrevette, hogy mások is balra fordítják a fejüket, és ugyanígy tesznek. Ugyanakkor nem tudta, hihet-e a bírónak.

-A tanúnak negyvenöt percenként szünetre lesz szüksége - mondta a bíró.

A nő kecses mozdulattal a bíró felé bólintott, majd kezdetét vette a tárgyalás. Úgy tűnt, mintha Carlotta Lockyeren kívül senki nem lett volna a teremben. Morden úr is felszólalt ugyan, kérdéseket tett fel, de ő és vele együtt mindenki más mintha egyszeriben felszívódott volna.

Tavalyelőtt nyáron kezdtem el drogot árulni Isaac Sparkle-nak, amivel a saját függőségemet is megalapoztam. Egy hét sem telt bele, már én magam szívtam el az egészet, ráadásul a pénzt is elköltöttem. Azt gondoltam, ha nem törődöm az egésszel, és elkerülöm Sparkle-ot, akkor nem lehet baj.

Július huszonnyolcadikán, szombaton éppen

hazafelé sétáltam. Beugrottam a boltba, hogy lopjak magamnak valamit, de nem jártam sikerrel. Az utcámban egy fehér furgon parkolt, félig-meddig a járdán. Amikor egy vonalba értem vele, Sparkle egyik embere, Anthony Tomlinson ugrott elém.

Sparkle hátul szállt ki egyik dílerével, Thomas Godfreyval. Sparkle rájuk parancsolt: „Be a kocsiba!”, mire megragadtak, és betuszkoltak.

Sally ült a hátsó ülésen. Sally örömlány, szintén drogfogyasztó. A furgon körülbelül öt perc múlva megállt. Godfrey Sallyre rivallt: „Húzás kifelé!” A hátsó ajtókon nem volt kilincs, így Sallynek előre kellett másznia, át Tomlinsonon, hogy ki tudjon szállni az első ajtón.

Kiabáltam, könyörögtem, hogy engem is engedjenek kiszállni, de ehelyett felhajtottak az országútra.

Godfrey rám szólt, hogy fogjam be. Lekevert egyet. Aztán elővett egy zöld, eldobható öngyújtót. Nagy lángra volt állítva. Odatartotta a jobb fülbevalómhoz. Éreztem, hogy felforrósodik a fémkarika, és nagyon éget. Könyörögve kértem, hogy hagyja abba.

Útközben megálltunk, és felvettünk még valakit. A férfi beszállt a kocsiba, majd így szólt: „Szóval elkaptátok. Helyes!” A furgon sofőrje, Doleman is közbeszólt: „Valakinek jól seggbe kéne kúrnia. Tanulja csak meg a leckét!”

Egy lakásba vittek London valamelyik szegényebb

negyedében. Nem volt áram, és nagyon hideg volt. Egyedül az utcai lámpa fénye szűrődött be a nappali ablakán. A srác, akit útközben felvettek, bekapcsolta a zenét a telefonján. „Vetkőzz és táncolj!” - kiabálták. Esdekeltem, hogy ne kelljen, mire Godfrey gyomorszájon vágott. „Csináld!” - rivallt rám. Sírtam, de nem tudtam rendesen sírni, mert az ütéstől belém szorult a levegő.

Levetkőztem, és táncolni kezdtem. Nem tudnám szavakba önteni, mennyire megalázottnak éreztem magam. Akár egy betanított állat, amelyik azért van, hogy őket szórakoztassa. „Engem ennyivel nem elégít ki” - jelentette ki Godfrey.

„Most pedig megmutatjuk neked, mi a fegyelem, ahogy annak idején apám is megmutatta nekem” - mondta Sparkle.

Egy lábon kellett állnom, kinyújtott karokkal. Még mindig meztelen voltam. Úgy kiabáltak, mintha focimeccsen lettek volna. „Nézzétek, hogy himbálódznak a dudái! És milyen szőrös a sunája!” El akartam takarni magam, előrehajolni, de ha leengedtem a karom, vagy letettem a lábamat, seprűvel ütlegeltek.

Annyira szerettem volna visszakapni a ruháimat, és hogy ne stíröljenek tovább. Ráadásul a megszokottnál hosszabb ideig nem jutottam heroinhoz, sem crack kokainhoz, és a megvonási tünetek miatt még jobban fázik az ember.

Azt mondták, úgy szerezhetem vissza a ruháimat, ha meztelenül fekvőtámaszozom. Minden tíz fekvőtámaszért egy ruhadarab járt, és tíz másodpercet kaptam rá, hogy felvegyem a visszanyert ruhadarabot. Együtt számoltak, együtt kiabálták a számokat. Amikor tíznél tartottak, újra kellett kezdenem a fekvőtámaszozást. Visszakaptam a melltartómat és a bugyimat, a pólómat és a farmeromat. Arra azonban már nem jutott időm, hogy bármelyiket normálisan magamra vegyem.

Ezt követően Tomlinson és Doleman elmentek bulizni. Engem egy székre ültettek. Godfrey és a srác, akit útközben felvettek, elvonultak a kanapéra aludni, míg Sparkle a másik széken ült. Az ajtó zárva volt. Meg sem mertem moccanni.

Hajnali három körül lehetett, amikor Tomlinson és Doleman visszaértek. Tomlinson a karomnál fogott meg, Doleman a lábamnál, így cipeltek át a hálószobába. A matracra dobtak, Tomlinson lenyomta a mellkasomat és a karomat, miközben Doleman lehúzta rólam a farmert és a bugyit. Folyamatosan próbáltam ellenkezni, könyörögtem, hogy ne tegyék ezt velem. De nem hagyták abba. Megerőszakoltak.

Doleman a hüvelyembe, Tomlinson a számba hatolt be. Időnként helyet cseréltek. Doleman azt mondta, hogy késsel simogatná az arcomat, mire én megharaptam, ő meg lenyelette velem, amikor elélvezett. Mindvégig kényszerítettek és lefogtak.

Amikor végeztek, jeleztem, hogy ki kellene mennem a mellékhelyiségre, Tomlinson kiengedett. Előtte Tomlinson még az arcomra élvezett. A pólómmal és a farmerommal töröltem le, a pólómat valamiért rajtam hagyták. Égető érzés volt a pisilés. Nem volt sem meleg víz, sem szappan, sem törülköző. Hideg vízzel mostam meg magam, majd a farmeromba törülköztem.

A bugyim ragacsos és nedves lett, amint felvettem. Túl sötét volt, így nem láttam semmit, de féltem, hogy véres, és nevetség tárgya leszek, ha esetleg újra vetkőznöm kell. Volt bent egy szekrény, begyűrtem mögé a bugyimat. Felhúztam a farmeromat, és reméltem, hogy semmi nem maradt véres rajtam.

Lockyer kisasszony az arca elé emelte a kezét. Vállai megremegtek. Egy hang sem hagyta el a száját.

A bíró hazaengedte a nap hátralévő részére.

- Kérem, vezessék el a vádlottakat a vádlottak padjáról, hogy a tanú nyugodtan távozhasson - mondta.

Clarissa szíve úgy zakatolt, mintha egy horrorfilm elviselhetetlenül túlfeszített jelenetének lett volna a szemtanúja. Érezte, hogy kipirult az arca. Könnyek gyűltek a szemébe, de nem törölte le őket, nem akarta, hogy bárki is meglássa.

Egyenesen a mosdóba ment, hogy kifújja az orrát, aztán kivette a kabátját a szekrényből, lesietett a

lépcsőn, ki a forgóajtón, és arcát a fagyos levegő fuvallatába tartotta. Pár métert sétált mindössze, amikor egy autó lassan kihajtott az épület aljából. Az autó megállt, elállta a járdát, míg a sofőr várt, hogy szabaddá váljon az út, és kikanyarodhasson.

Valami arra késztette Clarissát, hogy nézzen be a kocsiba. Az anyósülésen Carlotta Lockyer ült, az ablaknak támaszkodva zokogott. Tekintetük összetalálkozott, és mintha egy pillanatra valamiféle zavart felismerés csillant volna meg a nő szemében, majd a kocsi szép egyenletesen továbbhajtott.

FEBRUÁR 4., SZERDA, 20 ÓRA

Amikor az étterem bejáratánál megölelem Rowenát, melle az enyémnek ütődik, de egyáltalán nem nyomódik össze. Valószerűtlenül magasan van, és mintha két számot nőtt volna.

Első szavaival választ ad a kérdésre, melyet csak magamban fogalmaztam meg.

- Igen, megcsináltattam a cicimet. - Mellkasa fénylik a ráhintett csillámportól. - A testedet mindennap viseled. Boldognak kell érezned benne magad.

Rowenának egyszemélyes vállalkozása van. Diskurzuselemzőként dolgozik. Minden küldetésnyilatkozatot, reklámot és lógót ellenőriz, amit csak kiad egy cég. Ezt követően beszámol nekik arról, hogy milyen üzenetet sugallnak valójában. Az is lehet, hogy Rowenát egy plasztikai sebész is felkérte, és hatása alá került a brosúráknak, melyekről

megfogalmazta kritikáját.

- A tény, hogy harmincnyolc évesek vagyunk, nem jelenti azt, hogy annyinak is kell *kinéznünk* - magyarázza arcát vizsgálva kompakt tükrében, és olyan aggodalom tükröződik rajta, hogy a *Hófehérke* királynője jut róla eszembe a félelmetes tükrével. Rowena homloka fényesen sima, ami nincs összhangban állával és arcával.

Úgy szeretném, ha Rowena nem lenne ilyen szomorú és feszélyezett, ezért csipkelődve, mégis szeretetteljesen megkérdezem, hogyan tett szert erre a harmatos, friss ragyogásra.

- Nagyon figyelek rá, hogy ne húzzam fel a szemöldökömet, és próbálok minél kevesebb arckifejezést magamra ölteni. A ráncok az arcmimikától alakulnak ki.

Nem túl intelligens ez a nő, jegyezte meg hajdan Henry.

Az intelligenciának több formája létezik, mondtam neki ellent.

Henry is kísért, de nem annyira, mint te. Igen gyorsan a helyébe lépsz.

A fagyos éjszaka és a csúszós járda ellenére Rowena mély dekoltázsú, ujjatlan, mélylila bársonyruhát és magas sarkút visel. Némileg furcsállom, mert Rowena nem szokott ilyen nagy gondot fordítani a külsejére kizárólag az én kedvemért. Megdicsérem gyönyörű ruháját.

- Olyan sok nő van, aki az idő múlásával semmit sem változtat a külsején - jelenti ki, és egészen biztos vagyok benne, hogy a megjegyzés nekem szól.

Ez ugyanaz a Rowena lenne, aki annak idején

titokban kölcsönadta kedvenc ruháját, ha olyasvalamit akartam viselni, amit nem az édesanyám varrt?

Megpillantom a tükörképemet az ablakban. A hajam fel van tűzve a fejem tetejére ezüstfényű szögletes csatokkal, de néhány makrancos hajtincs kiszabadult az arcom és a nyakam körül. A grafitszürke ruha felső része és ujja szorosan a testemre simul, míg a szoknyája leginkább egy fejjel lefelé tartott borospohárhoz hasonlít, épphogy a térdem felett végződő szegéllyel.

Rowena lepillant a mellkasára.

- Ezzel nem csak a férfiak számára akarok vonzóbb lenni. - Utolsó mondata túlzottan érzelgős, ajkai megremegnek, mintha nehezére esne, hogy ne lovalja túlságosan bele magát. - Hanem önmagam számára is. Ennyivel tartozom magamnak. És ez az új cici már egyáltalán nem mozdul el. Annyira peckes és hetyke, még melltartóra sincs szükségem.

A vádlottakra gondolok, akik kigúnyolták Lockyer kisasszonyt. *Nézték, ahogy himbálódzik a dudája.*

Rowena nem szokott olyan szavakat használni, mint a peckes és a hetyke. Vajon mikor változott meg?

Rowena folytatja az okfejtést, ám úgy tűnik, inkább magát győzködi, nem annyira engem.

- A konditeremben a nők folyton azt kérdezgetik, hogy „kivel csináltattad meg az arcodat? Kivel csináltattad meg a cicidet?” - Úgy beszél, mintha bárki beszerezhetné a testrészeit, akár egy új ruhát vagy táskát.

A vádlottak dudának hívják. Rowena cicinek. Én mellnek hívom.

Nem tudom, te milyen szóval illeted. Nem is akarom tudni. Csak azt tudom, hogy ezek a különbségek igenis

számítanak.

- Ami hatalmas bók. Neked is meg kellene próbálkoznod a botoxszal. Ez igazán a legkevesebb, amit tehetsz. Ha nem teszel magadért mielőbb valamit, hamarosan arra ébredsz egy reggel, hogy úgy nézel ki, mint egy leeresztett lufi.

Még csak nem is kedves hozzád, jegyezte meg Henry.

Egyszerűen csak nem esik nehezére őszintének lenni velem, válaszoltam.

Nincs bennetek semmi közös.

Nagyokat pislogok, mintha ettől élesebben látnék, és egyúttal visszakapnám azt a Rowenát, akiről azt hittem, ismerem. A mostani kiadás talán azt tanácsolta volna Henrynek, hogy menjen el hajbeültetésre. Magam előtt látom, hogyan reagált volna Henry, ha ilyet merészel tanácsolni neki: megvetően, hitetlenkedve vonta volna fel a szemöldökét anélkül, hogy egy szót is szólt volna. Számomra Henry úgy jóképű, ahogy van, bár már nem tartozik hozzám, hogy ilyesmin gondolkodjak.

- Jól van, majd megfontolom. Te jól vagy? Teljesen rendbe jöttél a műtétek után?

-A beavatkozás egyetlen hátránya, hogy érzéketlenné váltak a mellbimbóim. - Rowena hangja gúnyosan cseng, mint amikor valaki fogyókúrázik, így nem ehet csokoládét, de persze egyébként sem szereti különösebben. Nehezemre esik leplezni az iránta érzett sajnálatomat és viszolygásomat, amiért megcsonkíttatta és megfosztotta magát a gyönyör egy forrásától.

- Maga a vágás igen borzasztó látvány, de a sebész bízik benne, hogy idővel szebb lesz.

Ez ugyanaz a Rowena lenne, aki annak idején hableányt játszva lehunyt szemmel lebegett a vízen, és

magában dudorászott, miközben a hullámok ringatták?

Elképzelem, milyen lehet Rowena bőre: mintha csak gombokat varrtak volna fel rá, fekete cérnával átfűzve. Pár másodpercre azt érzem, hogy ég és bizsereg a mellbimbóm.

- Biztosan. Gondolom, csak idő kérdése.

Az arcomat tanulmányozza. - Karikásak a szemeid. Le kellene alapoznod a karikáidat. Ideje elgondolkodnod a szemhéjfelvarráson. Nagyon megfiatalítja az embert. Ha a munkatársaid fáradtnak látnak, azt fogják hinni, hogy *tényleg* fáradt vagy. Azt gondolják majd rólad, hogy nem végzed hatékonyan és szakszerűen a munkádat.

A nők jó része nem szívesen beszél másoknak arról, hogy mi játszódik le benne.

Az ajkamba harapok. - Nem alszom jól mostanában, Rowena. És ennek egy férfi az oka.

Rowena félreérti. - Mindent tudni akarok róla. De nem lehetne egy kicsit később?

Ez tényleg az a Rowena lenne, aki Edinburgh-ból Londonba sietett csak azért, hogy kisírhassam magam a karjaiban, amikor másodéves egyetemista koromban a barátom szakított velem?

- Persze - válaszolom.

Csak magáról tud beszélni. Te egy cseppet sem érdekled, morogta Henry.

De *pont a leglényegesebb eseményeket hallgattam el előle,* feleltem erre én, *mert nem akartam elveszíteni. Miért érdeklődne irántam, amikor nem beszéltem neki életem legmeghatározóbb mozzanatairól?*

Miután Rowena mindkét férje kijelentette, hogy nem akar gyereket, elhagyták, és más nőktől lett gyermekük. Soha nem bocsátotta volna meg nekem, hogy Henryt

elvettem a feleségétől. Sokszor tűnődtem azon, hogy talán a bűntudat miatt nem sikerült teherbe esnem. A tény, hogy babával próbálkoztunk, biztosan csak még jobban felbőszítette volna Rowenát. Henry ezzel tisztában volt, és falazott nekem, ugyanakkor a bajsza alatt megjegyzéseket tett barátságunk egyoldalúságára.

Megint komoly arccal nézegeti magát a kompakt tükörben, és rádöbbenek, hogy valószínűleg a sikertelen házasságok tették ilyen fogékonnyá a plasztikai műtétek kultuszára.

- Jót tettem az arcommal? - Púdert hint a szemöldöke fölé, amely mintha most magasabban lenne, mint ahogy emlékeztem.

- Nagyon jót tettél vele. Pont úgy festesz, mint aki egy amerikai szappanoperából lépett ki.

Félszeg mosolyra húzza a száját, és csak most veszem észre, hogy ajkai is mintha teltebbek lennének.

- A lényeg, hogy boldog és magabiztos lettél. Ez látszik rajtad.

Lelkesen, helyeslőn bólogat. - így feszesebbek, fiatalosabbak és határozottabbak a vonásaim.

Henry most biztosan fintorogna, de én nem.

A pincér az asztalunkhoz vezet minket a sarokba. Az étterem falát meztelen nőket ábrázoló art deco reprodukciók díszítik, de könnyen elkerülhetik az ember figyelmét a halványan megvilágított helyiségben. Az egyiken egy táncosnő látható, a kép teljesen magával ragadja a figyelmemet. Újból eszembe juttatja a férfiakat a vádlottak padján, akik arra kényszerítették Lockyer kisasszonyt, hogy vetkőzzön le, és szórakoztassa őket.

- Hogy esett a választásod erre a helyre?

- Nem én választottam.

- Akkor kicsoda?

Kérdésemet nem méltatja válaszra. - Szerinted természetes hatást kelt?

Hangja megremeg, és belesajdul a szívem. A pislákoló gyertyafényben Rowena megdermedt vonásai egy kifejező arc illúzióját keltik, ugyanakkor megijeszt arcának karakteressége, és félelemmel tölt el, hogy akár még ártalmas is lehet az a valami, amit belefecskendeztek.

- Szerintem igen. Olyan benyomást keltesz, mintha épp egy üdítő hatású gyógyfürdőből érkeztél volna.

Ez az a Rowena lenne, aki annak idején, amikor egymásnál aludtunk, a hajammal játszott, és a karomat csiklandozta, és aztán mindig helyet cseréltünk, hogy én is csiklandozhassam őt?

- Azt gondolom, hogy mindannyian felelősek vagyunk azért, ahogy egy bizonyos életkorban kinézünk.

Ki vagy te, és mit tettél Rowenával?, kérdezem némán.

Megragadom ékszerekkel teleaggatott kezét, hogy magamra vonjam a figyelmét.

- Beszélnem kell veled. Valami nagyon rosszról.

Az étterem bejárata felé pillant, és izgatottnak tűnik, mintha meglátott volna valakit: azonnal felvillantja vakítóan fehér, kamerakész mosolyát. Meg sem próbálja leplezni.

Követem a tekintetét, és majdnem megfulladok a víztől, amiből az imént kortyoltam. A dallamos francia dzsessz- muzsika egyre hangosabbnak tűnik, és mintha a halványan megvilágított helyiségre most sötétség borulna. Csináltak netán valamit a világítással, hogy még annál is rosszabb legyen, mint amilyen eddig volt?

Csak mert nem tudom megemészteni az elém táruló látványt.

Téged pillantalak meg. Úgy közeledsz felém, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon.

Semmilyen jel nem utalt a jelenlétedre, amikor elindultam otthonról. Akkor sem, amikor a taxiból kiszálltam. Semmi gyanúsat nem észleltem egészen mostanáig.

Hogy jöttél rá, hogy itt vagyok? Rowenán kívül senki sem tudott róla.

Szinte ragyogsz. Olyan sugárzó boldogság árad belőled, hogy belém hasít a szomorúság szikrája, amiért én vagyok őrült boldogságod elrontója. Folyamatosan ezt játszod velem. Hát nem látod, milyen fárasztó ez nekem? Te soha nem fáradsz bele?

Mozog a szád, de nem értem a szavaidat. Rowena mellett állsz. Lehajolsz, és arca mindkét oldalára nyomsz egy puszit.

- N-n-ne érj hozzá! - Soha nem dadogtam, de pár másodperc erejéig most mégis akadozva ejtem ki a szavakat. - M-menj innen!

Rowena köszöntésképpen kihúzza a széket maga mellől. - Rafe csatlakozik hozzánk.

Vajon honnan tudja a neved? Ennek az egésznek semmi értelme. - Nem csatlakozhat!

- Én hívtam meg - mondja Rowena, kezét a tiédre helyezve. Te húzod el előbb a kezedet, de Rowenának ez nem tűnik fel. - Foglalj helyet, Rafe.

Beindul a vészreakcióm, minekutána majdnem felpattanok a székemből, de nem akarom Rowenát egyedül hagyni veled, és Rowena nem úgy néz ki, mint aki nyomban utánam indulna.

- Csak ha tényleg ezt szeretnéd.

Eligazgatod a szék támláján a kabátod, visszautasítod a pincérnőt, amikor fel akarja akasztani a fogasra. Minden bizonnyal rejtegetsz valamit a zsebedben, és nem akarod megkockáztatni, hogy bárkinek szemet szúrjon. Abban is biztos vagyok, hogy minél közelebb akarod tudni magadhoz a holmidat, így könnyen felkaphatod őket, és a nyomomba eredhetsz, ha esetleg menekülőre fognám.

Kizárólag Rowenát figyelem, akár egy mentőkötelet, amit meg kell ragadnom.

- Ezt nem értem.

- Meg akartunk lepni - magyarázza Rowena, nagy gonddal melírozott barna haját igazgatva.

Gondolkodásra kell serkentenem az agyam, méghozzá a lehető leggyorsabban. Rájövök, hogyan hozhattad összefüggésbe velem Rowenát. Biztosan a nyolc évvel ezelőtt megrendezett üzletasszonyok díjkiosztó ünnepsége kapcsán. Rowena éppen két férj között volt, így én kísértem el. Amikor a nevét szólították, olyan elánnal tapsoltam, hogy fájt a tenyerem, és annyira széles volt a mosolyom, hogy megfájdult az állkapcsom. Készült rólunk egy közös fénykép, és mindkettőnk neve szerepel a képaláíráson. Ezt az egy találatot hozza fel rólam az internet.

- Azt hittük, örülni fogsz, hogy ismerjük egymást. - Rowena hangja csalódottan cseng, de erősebb bennem a rémület, mint a késztetés, hogy megvigasztaljam és megnyugtassam.

- Honnan? - Homályosan látok a zavaróan sötét helyiségben. - Honnan az ismeretség?

- Ma találkoztunk először személyesen egy ebéd

alkalmával. Viszont két hónapja e-mailezünk. Szinte hihetetlen, hogy ennyire közel tud kerülni egymáshoz két ember levélben. - Rowena elhessegeti a felénk közeledő pincérnőt. - Rafe olvassa a blogomat az üzleti életről. Elolvastatja a diákjaival is, hogy növelje az esélyeiket az elhelyezkedésre. És közben felfigyelt egy utalásra a profilomon, miszerint kreatív ambícióim vannak, ezért felkeresett. Tanácsokkal lát el az emlékiratom megírásához, melynek megírására mindig is nagyon vágytam.

Lüktetnek az erek a szememben. - Virtuálisan zaklat téged.

- Ez aztán a melodramatikus elképzelés. És nem kevésbé paranoid. - Elnézést kér tőled a nevemben. - Clarissa nem gondolta komolyan.

- De igen.

Minden árnyékba borul. Megrázom a fejem, hátha attól kitisztul, és képes leszek rád összpontosítani, amit egyébként nagyon nem szívesen teszek.

- Fogalmad sincs róla, hogyan kell megírni egy emlékiratot. Te csak egy irodalomkritikus vagy. - Az utolsó szavak úgy hagyják el a számat, mint a lehető legnagyobb sértés, amit csak el tudok képzelni.

- Rengeteg olyan készséggel és érdeklődési területtel rendelkezem, amelyet még nem fedeztél fel, Clarissa.

Már megint kezded. Minden mondatban a nevemre helyezed a hangsúlyt, ami rendkívül idegesítő. Rowena miért nem veszi észre, milyen furcsa ez? Síró hang tör fel a torkomból, mielőtt visszafojthatnám.

- Nincs szükséged erre az emberre, Rowena. Csatlakozhatnál akár egy írócsoporthoz is. Téged

használ fel, hogy a közelembe férkőzhessen.

- Nem minden rólad szól. Elképesztően öntelt vagy. Arról nem is beszélve, hogy mennyire nevetséges. Rafe és én csupán pár hete jöttünk rá, hogy mindketten ismerünk téged.

Összeszorítom a szemem, majd újra nagyra nyitom, mit sem törődve azzal, hogy érdekes látványt nyújthatok.

- Micsoda véletlen egybeesés!
- Hát nem, Clarissa? - szólalsz meg.
- Mindketten szeretettel viseltetünk irántad - jegyzi meg Rowena.
- De még mennyire! - helyeselsz.
- Mesélt neked a ma reggel történtekről? Arról, hogy ott várt rám a házam előtt? És hogy a taxisofőr kénytelen volt a rendőrséggel fenyegetőzni? Pedig nagyon jól tudta, hogy nemkívánatos számomra a jelenléte?

Megbántottságot és meg nem értettséget színlelve csóválod a fejed. Még e szörnyű helyiség párás homályában is átütő az előadásod.

- Clarissa - szólalsz meg. - Ó, Clarissa. Hogy juthat ilyen az eszedbe?

Alig tudom türtőztetni magam, hogy az arcodba ne locsoljam a jeges vizet a mellettem elhelyezett kancsóból.

Rowena finoman megfogja a karomat. - Rafe aggódik érted. Tulajdonképpen ezért utaztam ide.

Megérint a helyzet iróniája, hogy pont a te hatásodra keresett meg két év hallgatás után.

Rowena csalódottan néz rám. - Mesélte, hogy mostanában nem vagy önmagad. A munkahelyeden is furcsa vagy. Megkértem, hogy figyeljen rád, amíg ide nem érek.

Álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyen bántón viselkedsz majd vele.

Lüktetni kezd egy ér a homlokomban, amikor eljut a tudatomig, hogy mennyi gonddal járt ennek az egésznek a megszervezése, mennyi időt töltöttél a tervezéssel és a manipulálással, mennyire előre kellett tervezned, és milyen türelmet és fegyelmezettséget erőltethettél magadra, miközben a ma estét vártad. Rowenában megtaláltad a tökéletes célpontot. Láthatóan megsebezte az élet, kiszolgáltatottsága és elkeseredettsége beleégett újonnan megcsináltatott arcába és mellébe. Te pedig körüludvaroltad. Teljesen megvezetted. Valósággal elvarázsoltad.

Ha vannak közös barátaik, ön ellen fordíthatja őket, így aggodalmait figyelmen kívül hagyhatják, akár megjegyzést is tehetnek az érintett személlyel szemben tanúsított ésszerűtlen viselkedésére.

Mintha te is olvastad volna a zaklatok hatástalanítását célzó szórólapokat, és ellenem fordítanád a tanácsaikat. Mivel nincsenek közös barátaink, megkerested Rowenát, így lett egy.

A torkom szorít, de egyre élesebben látok. - Ez nem teljesen igaz, Rowena.

Önelégülten vigyorogsz, élvezed, hogy két nő veszekszik miattad. Olyan helyzetbe hoztál, hogy kénytelen legyek beszélni veled, rád nézni és foglalkozni veled. Már így is megtörtem miattad a reggel tett némasági fogadalmamat.

- Az nem lehet, hogy nem hiszel nekem, Rowena.

Ha a saját barátnőm jobban hisz neked, mint nekem, ha tényleg szavahihetőbbnek tart téged, mint engem, akkor esélyem sincs rá, hogy a rendőrség valaha is

komolyan vegyen. Ahogy Lockyer kisasszony helyzete is kilátástalan.

Egy olívabogyót szopogatsz, miközben engem bámulsz. Lassan, érzékien veszed ki a szádból a magot. Megcsillan az ajkadon az olaj, mire én megremegek, elkapom a tekintetem, és azt kívánom, bár ne lenne mostanság ilyen hiperkifinomult a látásom.

Rowena gyengéden megpaskolja a kezem.

- Váltsunk témát, Clarissa, folytassuk az estét olyan hangulatban, ahogy elkezdtük. Mindig is arra biztattál, hogy legyek kreatív, és Rafe-nek köszönhetően elkezdtem megírni gyermekkorom történetét. Azt hittem, örülni fogsz neki. Meséltem neki tinédzserkori csínytevéseinkről. Írtam arról a lányról is, aki megütött téged a tengerparton. Emlékszel, milyen utálatos volt veled az a rendőrnő az eset után?

A hátam mögött a falon forró fűtőtest van, mégis fázom a gyapjúruhámban. A karom kezd libabőrös lenni. Az ember, akinek a legkevésbé sem szeretném kiszolgáltatni magam, minden részletét ismeri a történetnek, melyről a legkevésbé beszélek szívesen. Meg akarok szólalni, de nem jön ki hang a torkomon.

Rowena túlzottan izgatott ahhoz, hogy észrevegye.

- Teljes részletességgel mesélem el, és ezt Rafe hozza ki belőlem. Emlékszel arra, hogy hazavittelek, és megmosdattalak?

- Emlékszem - válaszolom halkan. - Senki más nem tudott volna rajtam úgy segíteni, ahogy akkor te.

- Nagyszerű elbeszélés lett. Clarissa büszke lesz rád, ha elolvassa.

Legszívesebben beléd rúgnék az asztal alatt, de még csizmával sem akarok hozzád érni, és nem kívánom

Rowena előtt beigazolni az állításodat, miszerint labilis vagyok. Meglepetésemre fogod magad, és felpattansz. A remény egy csalóka pillanatában tényleg azt hiszem, hogy elmész. De természetesen nem erről van szó. Csupán a bárpulthoz indulsz. Felpattanok, készen arra, hogy kisétáljak az étteremből, de szinte azon nyomban vissza is ülök. Nem hagyhattam ott a legrosszabb ellenségemmel a legrégebbi barátnőmet, habár per pillanat Rowena inkább az előbbihez illőn viselkedik. Bármilyen legyen is Rowena, én a szüleim lánya vagyok, és ők túlságosan jól megtanították nekem a barátaim és a családom iránti hűség fontosságát, főleg olyankor, amikor ezt a hűséget próbára teszik. Valahol ott kell bujkálnia benned annak a Rowenának, akit egykor szerettem, noha jelenleg olyan mélyre van eltemetve, hogy nem tudom, megtalálom-e még valaha, és egyáltalán meg akarom-e találni.

Olyan érzés ez, mintha megmutattad volna neki a fehér neműs fiókomat. De tudom, hogy higgadt benyomást kell keltenem, ha egyszer újból el akarok jutni ahhoz a bizonyos Rowenához.

- Rólam semmit ne mesélj neki! Kérlek.
- Ez az én történetem, amelynek véletlenül a részese voltál. Nem dirigálhatsz nekem.
- Te talán azt szeretnéd, hogy itt maradjon velünk, de én nem. Ezt világosan közöltem. Minden normális férfi tiszteletben tartaná a kérésemet. Hogy nem veszed ezt észre?

Rowena nem válaszol. Egy pillanatra azt hiszem, talán mégis észrevette. Rowena fülei mindig pirosak, amikor ideges, és most is pirosodni kezdenek. A feltűnőbb, élénk szín jobban kiemeli a vágásokat, amelyeket most

én is felfedezek, de elkapom a tekintetem, mert nem akarom, hogy meglássa, amint épp azokat nézegetem.

- Lépre csalt, hogy ide jöjjek. Soha nem jöttem volna el, ha tudom, hogy ő is jön, és ezt pontosan tudta. Te nem találod furcsának, hogy megkért, ne mondd el nekem?

Rowena habozik, elgondolkodik, de leküzdi a veled kapcsolatban felmerülő kételyeit, bármik legyenek is azok, és kiböki, hogy nem.

Nem akarom ezt mondani, de végül csak kimondom, mert tudom, hogy muszáj: - Egyáltalán nem érdekled.

Ajka megrándul, ahogy elönti a tehetetlen düh. - Nem beléd szerelmes az összes férfi a bolygón. Nem lehet mindegyik a tiéd.

Talán megsejtette az igazságot Henryvel kapcsolatban. Még az is lehet, hogy te mondtad el neki. Elképzelhető, hogy elejtettél egy megjegyzést, miközben épp valami másról beszélgettetek. Ez tökéletesen jellemző rád.

- Ez nem szerelem. Annak épp az ellenkezője - magyarázom olyan nyájasan, nyugodtan, kedvesen, amennyire csak telik tőlem. - Mintha el akarna rabolni engem. És most téged rabol el tőlem.

- Nem vagyok a tiéd, hogy elrabolhasson tőled. Évek óta nem vagy velem őszinte. Tele vagy titkokkal, alig ismerlek. Nem látod, mekkora fájdalmat okozol nekem? - hangja elcsuklik az utolsó mondat közben.

Kezemet az övére teszem, mert megpillantom a régi Rowenát, akinek most nagy szüksége van rám.

- De tudom. És nagyon bánt. Viszont most épp hogy meg akarlak óvni a fájdalomtól. Ez az egyetlen oka annak, hogy itt ülök, miközben a legszívesebben

kirohannék azon az ajtón. Ezt ő is tudja. Ezért szervezte így.

Rowena elrántja a kezét.

- Ez igazán kedves és önzetlen gesztus tőled - hangja hűvösen, nyersen cseng. - Neked nem kell. Akkor hagyd meg nekem.

- Ez a férfi veszélyes. Pokollá teszi az életemet. Erről szerettem volna beszélni veled. Nehezen beszélek róla bárkinek is. Legszívesebben ebben a percben hívnám a rendőrséget, de te nem állnál mellém, igaz?

- Kezdesz hisztérikussá válni. Ő meghívott vendég. Tényleg kezdem azt gondolni, hogy valami baj van veled. Szeretném jobban megismerni.

- Fogalmad sincs, hogy milyen ember. Csak arra használ, hogy utánam kémkedjen.

- Nálad egoistább nővel még nem találkoztam.

Már vissza is tértél önelégült mosolyod kíséretében.

- Barackos Bellini koktélok - jelented ki büszkén. - A ma este specialitása. Nagyon ügyes itt a pultos fiú. Ezért is ajánlottam ezt a helyet.

Rowena ismét megenyhül. - Imádom a Bellinit.

Tényleg kedvel téged.

Próbállak Rowena szemén keresztül nézni. Henry pojácának tartott, de elismerte, hogy diákjaid olykor beléd szeretnek. Ma este fekete farmert és mélykék inget viselsz. A kéknek ez az árnyalata a kedvencem. Éjkék. Tulajdonképpen tetszik, amit viselsz. Eszembe jut, hogy néha Henry is hasonló stílusban öltözködött, és te szándékosan utánozod.

Leteszed az asztalra a Belliniket és magadnak a francia sört.

- Most pedig érezzük jól magunkat!

Te már eleve azt teszed, november óta nem érezted ilyen jól magad.

- Remélem, te is szereted a Bellini koktélt, Clarissa.

Rám nézel, majd a meztelen nőre az asztal fölött a falon.

Egy sámlin ül, térdénél összezárja a lábait, hogy ne legyen annyira obszcén. Nem visel mást csak egy nadrágtartót, harisnyát és magas sarkút. Egy ostor van az ölében. A festményre mutatsz, és színlelt megbotránkozás ül ki az arcodra.

- Elnézést kérek. Megfeledkeztem arról, hogy ilyen itt a dekor.

Holott mindketten nagyon jól tudjuk, hogy felizgat a nyilvános pornográfia, és hogy ilyen képek előtt ülök. Ezért választottad ezt a helyet.

- Szerintem gyönyörű. És ízléses - mondja Rowena, és a poharáért nyúl.

Újból eszembe jut a bor, amelyet novemberben itattál velem.

- Nehogy megidd! - ragadom meg a kezét, de sikerül elhúznia. Újra a keze után nyúlok, de a csuklómra üt egy viszonylag nagyot, és felemeli a poharát. Képtelen hadakozásunk közepette belelöttyintem a Bellini koktélt a száraz francia kenyérszeletekkel teli kosárba.

- Clarissa, te megőrültél - jegyzi meg. - Nem hiszem el, hogy tényleg ezt csináltad.

- Szerintem Clarissa nincs jól - mondod, miközben sikerül szomorú arckifejezést öltened. - Szüksége van a megértésünkre és támogatásunkra.

- Egy szakértő segítségére lenne szüksége - jelenti ki Rowena.

A másik barackos Bellini koktél után nyúlok. Nem

akarom az asztalon hagyni, miután Rowena ennyire eltökélten meg akarja inni. Felkapom a táskámat és a kabátomat a szék támlájáról. Csakúgy, mint te, jobban mondva a te hatásodra nekem is az lett a szokásom, hogy magam mellett tartom a holmimat, így ha kell, gyorsan menekülőre tudom fogni. Megfordul a fejemben, hogy kirohanok az étteremből, de úgyis utánam jönnél, és végül ott lennék veled egyedül a sötét utcán. Csak egyetlen hely jut eszembe, ahonnan taxit hívhatok, és ahol nyugodtan várakozhatok, amíg megérkezik. Az elmúlt pár másodpercben körvonalazódott bennem egy terv. Ez azt jelenti, hogy még egyszer szembe kell néznem veled egyedül, de a hely egészen biztonságosnak mondható, és Rowena miatt másra nincs lehetőségem.

Emelkedni kezdesz, mire én figyelmeztetőn a magasba lendítem a kezem, mint egy forgalmat irányító rendőr.

- Ne merészelj utánam jönni!

Számítok rá, hogy semmibe veszed a kérésemet. Mindig így teszel. Annyira hangosan beszélek, hogy a körülöttünk lévő asztaloknál ülők mind minket néznek. Kinyögök egy búcsúzást Rowenának, de nem válaszol. Az alagsorba vezető fémlépcsőkhöz igyekszem, melynek alján a mosdó is van.

Közvetlenül a mosdó bejáratánál még egy art deco pornókép reprodukciója lóg. Egy férfit és egy nőt ábrázol, jelezve, hogy a mosdó koedukált. Beleillik a helyen kifüggesztett művészi alkotások sorába, mindketten meztelenek ugyanis. A férfi áll, és lepillant az előtte térdeplő nőre. A nőt a kép hátulról ábrázolja, a feje kitakarja a férfi testének középpontját.

Olyan trendi, halovány a megvilágítás a mosdóban, hogy megint úgy érzem, mintha megvakultam volna. Az egyik fülkéhez igyekszem, és közben bevágom a barackos Bellinit egy fémkukába. Nincs rés sem a fülke ajtaja fölött, sem alatta, így nem tudsz alá bekúszni, vagy fentről belesni. Felhívom a taxitársaságot. A diszpécser azt mondja, hogy tíz percen belül itt lesz a taxi. Az első kilencet a bereteszelt ajtó mögött tervezem eltölteni.

Amikor végre kimerészkedem, ott vagy a mosdóban, de pont erre számítottam. Elállód a kijáratot. Alig jutok levegőhöz a tömény füsttől, ami az idelent meggyújtott füstölőkből árad, ráadásul azt a maradék kis fényt is eltakarod. A fejem lüktet, talán mert megerőltettem a szememet, vagy mert majd megfulladok a szintetikus jázmin mérgező ködében. Emlékeztetem magam, hogy a taxisofőr bármelyik pillanatban bejöhet az étterembe, hogy utánam érdeklődjön. Mielőtt lejöttem ide, kikalkuláltam, hogy valakinek biztosan be kell majd térnie a mosdóba, így te sem fogsz semmilyen eszement akciót megkockáztatni. Ettől függetlenül nem akarok túl sokáig itt vesztegelni, mert a végén még rájössz, hogy én terveztem meg ezt a kis találkozást, a lehető legkevesebb időt hagyva rá, hogy elmondjam, amit szeretnék, de Rowena ne hallhassa.

Azonnal a lényegre térek.

- Nem megyek többé Rowena közelébe. Találkozgass vele nyugodtan, ha akarsz. Nem érdekel. Ez sem lesz a segítségedre abban, hogy közelebb kerülj hozzám.

Ismerlek. Tudom, hogy Rowena számára nem jelentesz tényleges veszélyt. Rowena fel fogja magát kínálni neked. Téged azonban nem érdekelnek azok a nők, akik ténylegesen akarnak tőled valamit. Csak azok,

akik nyilvánvalóan nem akarnak tőled semmit.

- Ami téged érint, az engem is érint, Clarissa. Azt szeretném, ha a te barátaid az enyémek is lennének. Szeretnék segíteni Rowenának. Érted teszem, Clarissa. Csak miattad foglalkozom vele. Ne légy féltékeny.

- Nem vagyok.

Okfejtésed utolsó mondata annyira dühítő, hogy ellenkezni kezdek, de valahogy sikerül elharapnom a szavakat. Újra belekezdek, ezúttal közömbös és hűvös hangnemben:

- Rowena és én eltávolodtunk egymástól. Már nem foglalkoztat, hogy mi van vele. Nem is kedvelem különösebben.

Amint kikényszerítem magamból az áruló szavakat, legszívesebben vissza is szívnám őket. De nem tehetem, hiába szorul össze a szívem Rowena miatt. Nem tudok rajta barátként segíteni. Ahogy ő sem rajtam, tekintve hogy a hatásod alá került. Amit most elmondtam, az a legtöbb, amit érte tehetek. Biztosítanom kell, hogy ne legyen a hasznodra, de ezért nem fog köszönetet mondani nekem.

Egy kis lépést teszek az ajtó irányába. - Menj az utamból!

Meg sem mozdulsz.

- Ha magadtól nem mész, majd én teszek róla, hogy eltakarodj - a kijelentés nevetségesen hangzik a számból. Mindketten tudjuk, hogy semmire sem tudnálak kényszeríteni.

Elnézően mosolyogsz. - Igazán bájos, amikor ilyen harapós vagy, Clarissa.

Megragadom az egyik jéghideg, üveg szappanadagolót. Nehéz. És groteszk, mint minden más

ebben a mesterkélt hangulatú, irritálón trendi, koedukált mosdóban.

- Örülök, hogy féltékeny vagy, Clarissa. Legszívesebben kivenném a hajadból azokat a csatokat, beletúrnék, és megcsókolnálak. Kedvem lenne bekukkantani a ruhád alá.

Felemelem a szappanadagolót, mintha fegyvert tartanék a kezemben. Hangosan felnevetsz.

- Soha nem lennél képes bántani engem, Clarissa. Ismerlek.

A kezem nem engedelmeskedik az akaratomnak. A szappanadagoló kicsúszik belőle, szétrobban a fekete-fehér csempékkel kirakott kövön, és ekkor Rowena löki be a mosdó ajtaját. Tántorogni kezdesz, majd elcsúszol a szappan és az üvegszilánkok csúszós masszáján, épphogy csak meg tudsz kapaszkodni a mosdókagylóban. Az egész este olyan volt, mint egy szürreális rémálom, de a Rowena antréjára rögtönzött koreográfia leginkább egy burleszkfilmbe illik.

- Mennem kell, Rowena.

Rowena egy pillanatra úgy fest, mint aki nem tudja, mitévő legyen. Arca ellágyul, szeme megtelik könnyel, de sikerül visszatartania a sírást.

- Senki nem áll az utadba - mondja.

Felvonszolom magam a csigalépcsőn, és kilépek az étteremből az ott várakozó taxihoz. Ajkam sós a sírástól. Csak most érzem, mennyire összeharapdálhattam, ha így csípik a könnyeim. Rowena számomra elveszett. És önmaga számára is. Ezt már találkozásunk első pár percében felismertem. Még azelőtt, hogy egyáltalán megjelentél volna, és előadtad volna a műsorodat.

Csütörtök

FEBRUÁR 5., CSÜTÖRTÖK, 8 ÓRA 2 PERC

Ma reggel ismét egy boríték vár tőled az előszobában a lábtörlőn, a bejárati ajtónál. Meglehetősen korán kellett átdugnod az ajtó alatt, ha Norton kisasszonynak nem szúrt szemet. Megkönnyebbülve sietek a taxihoz, mert ezek szerint most nem vagy a közelben.

Ahogy a taxi legurul a kanyargós dombon, felhívom Rowena szállodai számát. Ma visszautazik Londonba. Nincs elérhető közelségben a számodra. Legalábbis remélem. De már számomra sincs.

- Tessék - szól bele a telefonba.
- Én vagyok.
- Nincs velem, ha ezért hívtál. Csak addig maradt az étteremben, amíg közölte, hogy ezentúl nem tud nekem segíteni az írásban, és nem akar tőlem semmit. Azt mondta, nem szeretne egy életen át tartó barátság útjába állni.

Pedig pont ezt tetted: Rowena lecsapja a kagylót, a vonal megszakad.

De legalább tudom, hogy biztonságban van. És leszálltál róla, ahogy ezt előre sejtettem. Megkaptad, amit akartál. Annyit kaptál belőlem a jóvoltából, amennyit csak adni tudott.

Feltépem a borítékot. Egy jegy van benne, az

operaházba szól a ma esti balettelőadásra. Egy levél is van mellette:

Biztosan ki vagy merülve, Clarissa. Tudom, hogy nem akarsz bántani. Nem gondolhattad komolyan azt a sok kegyetlenséget, amit a fejemhez vágtál. Én csak boldoggá szeretnélek tenni. Azt akartam, hogy a tegnap este különleges legyen számodra, hiszen újra találkozhattál a barátnőddel, de úgy tűnik, rosszul értékeltem a helyzetet. Megígérem, hogy soha többé nem találkozom Rowenával. Hadd engeszteljelek ki azzal, hogy elviszlek ma este szórakozni. Kizárólag csak téged. Csak te meg én leszünk ott. Senki nem tartja majd a gyertyát. Tudom, hogy imádni fogod Prokofjev *Hamupipőké*-jét. Olyan sok közös van bennünk, Clarissa. Találkozzunk hétkor az előcsarnokban. Ne felejtsd el magaddal hozni a jegyedet! Először megiszunk valamit. Az előadás után pedig elfogyasztunk egy késő esti vacsorát.

Szeretettel: Rafe.

Nem tudom, hogyan szabaduljak a leveledet átható őrülettől. Te vajon meg sem hallod, amikor újra és újra elismétlem neked, hogy nem, nem és nem? Azt hiszem, nem jut el a tudatodig, hiszen az őrületnek ezen a szintjén az észérvek már nem hatnak, de még a kiábrándító őszinteség sem.

Átbogarásztad a CD- és DVD-gyűjteményemet, amikor a lakásomon voltál? Mert eltaláltad, tényleg imádom a balettet. De el sem tudod képzelni, mennyire gyűlölném a te jelenlétedben. Ez valaki mástól igazán kedves gesztus lett volna. Romantikusnak értékeltem volna. De nem tőled. A férfitól, aki kihasználta, és

ellenem fordította a legrégebbi barátnőmet. Ez a jegy tőled támadás és nem ajándék. Legbelül azért ugye tudod, hogy nem fogok ma este ott ülni melletted az operaházban?

Nem szabadulhatok viszont a rettegéstől, hogy milyen reakciót vált majd ki belőled, amikor fölemelkedik a függöny, és én nem vagyok ott. Akaratlanul is magam elé képzellek, ahogy ott állsz a csempézett padlón, és a gondosan megmunkált, aranyozott tükörben illegeted magad, miközben várakozol. Egy idő után úrrá lesz rajtad a düh és az idegesség, mert én nem jelenek meg, és még a jegypénztáros fiúnak is szemet szúr majd, hogy valaki biztosan jól felültetett.

Pedig te is voltál egyszer kisfiú. Mi történhetett veled, hogy ez lett belőled?

- Tudja folytatni ma reggel, Lockyer kisasszony?

Morden úr arcán szomorúság és aggodalom tükröződött. Hangja lágyan, úriemberhez illőn csengett.

A vádlottak üres tekintettel bámultak maguk elé, mozdulatlanul ültek a polírozott fabokszokban, ugyanolyan tengerészkék kárpittal bevont székeken, mint amilyenen az esküdtek és az ügyvédek ültek. Minden kék színű, kivéve a bírókat megtisztelő mélybarna bőrkárpitot.

- Jól vagyok. Köszönöm szépen - mondta olyan hangon, mintha a társalgás kizárólag kettőjük jelenlétében zajlott volna. Clarissa megállapította, hogy más körülmények között kedves hangja lehet a

lánynak.

- Tudom, hogy megviselte a tegnapi nap.

Lockyer kisasszony haja két laza lófarokban lógott, mint egy kislánynak. Az egyiket megigazgatta.

- Elmondaná az esküdteknek, hogy mi történt azután?

Hangja most határozott volt, nem hallatszott rajta szégyenérzet.

- Visszamentem a hálószobába. Biztosan furcsán hangzik, hogy egy ágyban feküdtem azzal a két emberrel, aki megerőszakolt, de úgy képzeltem, ha önszántamból nem teszem, úgyis értem jönnek, megkeresnek, és csak még rosszabb lesz. Összekuporodtam az ágy sarkában, mint egy labda, és magam köre fontam a karom. Nem is tudja elképzelni, milyen hideg volt odabent. Ráfeküdtek a takaróra, így csak a csücske jutott nekem. Attól féltem, ha jobban magamra húzom, esetleg felébrednek. Annyira fáradt voltam, hogy elszenderedtem, de folyamatosan felriadtam. Aztán eljött a reggel, megjelent Sparkle az ajtóban, és intett, hogy kövessem a társalgóba.

NOVEMBER II., KEDD, 9 ÓRA
(HÁROM HÓNAPPAL EZELŐTT)

A könyvbemutatódat követő reggel. Nagy nehezen kimászom a rémálomból, melyben egy rettenetesen sötét helyről próbáltam kiszabadulni. Az ágyamon fekszem az oldalamon, háttal neked. Hozzám préseled a

tested, kifliben átölelsz hátulról, és érzem ágaskodó férfiasságodat. Kezed a mellemre simul, rátapad, akár a tapadókorong. Csókokat lehelsz az arcomra, és azt suttogod, hogy néztél, miközben álmodtam. Olyan erősen szorítasz, hogy alig tudom kiverekedni magam a karodból, és felkapni a ruhámat a földről, hogy magamra terítsem, miközben kisietek a vécére hányni. Amikor befejezem, a mosdóba kapaszkodom, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, és végignézek magamon. Odaszáradt vérfoltok és piros foltok éktelenkedtek a combom belsején, melyekre gondolni sem akarok. Másnapra kék-zöld foltok lesznek a helyükön. Ajkam, a csuklóm és a térdem lehorzsolódott. Szemem átkozottul ég. Leoltom a villanyt. Beállók a forró zuhany alá a sötétben, besamponozom a hajam, és beszappanozom a bőröm minden kis centiméterét. Csíp, amikor a két combom közé érek. Megmosom a fogamat, majd megtisztítom fogselyemmel is. Még az állkapcsom is fáj. Aztán hirtelen minden elsötétül. A fürdőszobaajtó be van zárva. Nem reagálok kitartó kopogásodra, sem az aggodalmas kérdésekre. A délután folyamán kénytelen vagyok orvoshoz menni, mert begyulladt a hólyagom, és antibiotikumra van szükségem. Az esetet követően három napon át betegeskedem; nem akar múlni a lüktető fejfájás, és annyit hányok, hogy a végén már csak epét öklendezem. Állandóan alszom. És mindegy, mennyit alszom, mert egyszerűen képtelen vagyok felkelni.

Lockyer kisasszony kapkodva vette a levegőt. Bőre hirtelen, látványosan elfehéredett. Jól meg lehetett figyelni a tizenkettes tárgyalóterem boltíves ablakának

függönyén és a Clarissa háta mögött húzódó ablaksoron át beszűrődő tiszta fényben, ezek az ablakok azonban túl magasan voltak ahhoz, hogy ki lehessen nézni rajtuk. A helyiség akár bálteremnek is beillett volna. Talán annak idején az volt.

- Szünetre van szükségem. Elnézést kérek, de szünetet kell tartanom - kérte Lockyer kisasszony, kezét az arca elé emelve.

A pici, ablak nélküli váróteremben üldögéltek a tizenkettes tárgyalóterem előtt..

- Nem fog visszajönni - szólalt meg Annie.

- Biztos vagyok benne, hogy visszajön - válaszolt Clarissa kedvesen.

Annie forgatta megtévesztően kedves, barna szemét, megrázta fényes, fekete haját, és felfújta almavirágként tündöklő orcáját. Krémszínű arca halványsárgának tűnt a mesterséges megvilágításban.

- Lehet, hogy neked van igazad - tette hozza gyorsan Clarissa. - Te folyamatosan figyeled. Én el vagyok foglalva az írással. Túl sokat jegyzetelek. Elképzelhető, hogy nem figyelek fel mindenre, mert éppen nem oda nézek.

Annie arca szív alakú angyalarc. Földöntúli vonásai most valamelyest ellazultak. Mutatóujjával finom kis állán dobolt.

- Mégis, mire számított azok után, hogy drogot lopott tőlük?

Clarissa elővett egy japán szabásmintakönyvet. Megtetszett neki egy keresztpántos hálóing. Volt hozzá egy darab kékeszöld selyemkelméje, melynek leginkább egy zúzódásra emlékeztetett a színe. Kettőt fog készíteni, az egyiket elküldi majd Rowenának, ha sikerül Rafe- et biztonságban kiiktatnia az életéből.

- A feleségem is varrt annak idején.

A hang tulajdonosa minden bizonnyal észrevette, hogy mit nézeget. A lány elpirult, és gyorsan becsukta a könyvet. Tetszett neki a férfi sötétbarna haja, amely annyira rövidre volt nyírva, hogy azt lehetett gondolni, biztosan katona. Az elmúlt két napban sokat nézegette ezt a hajat - jó szúrós lehet, gondolta magában.

- Már nem varr? - kérdezte a lány.

Erős, szögletes álla, mely egyáltalán nem hasonlított Henryére, alig észrevehetően megmerevedett. A lánynak az volt az érzése, hogy a férfi azon tűnődik, mit áruljon el, noha a pillanatnyi hallgatás talán rövidebb volt, mint amennyinek tűnt.

- Meghalt. Két évvel ezelőtt.
- Ó, igazan sajnálom.

A férfit Robertnek hívták. Clarissa is bemutatkozott, majd kinyílt a tizenkettes tárgyalóterem ajtaja, és a teremőr betessékelte őket. Felállt, beállt a sorba a többiekkel egyetemben, de hamarosan megfordult, ahogy meghallotta Robert hangját.

- Ezt a széken felejtette - nyújtotta oda a férfi a japán szabásmintakönyvet. A hálóing, amelyet

tanulmányozott, nagyon csinos volt, de egy kicsit merész, a címlapon is szerepelt, egy fából készült ruhásszekrényben lógott. A férfi nagy keze eltakarta a képet.

Finoman az ajkába harapott, és önmagát gúnyolva, szégyenkezve csóválta a fejét. Meglepődött, amikor arra eszmélt, hogy azt figyeli, milyen szimmetrikusak, mondhatni tökéletesek a férfi ajkai: se nem túl teltek, se nem túl vékonyak, nem túl pirosak, és nem is túl halványak, pont ideálisak. És még soha életében nem látott ilyen ragyogó, zafírkék szempárt. Attól tartott, megvakul, ha túl hosszan elvész benne.

Rendkívüli vonásai ellenére arca nem volt jellegzetes, inkább kifejezéstelenség jellemezte.

- Azt hiszem, igaza van - jegyezte meg a férfi. - Szerintem is vissza fog jönni.

És vissza is jött, habár szemét vererek szőtték át, és beszéd közben többször is nagyokat nyelt.

- A földre löktek, és egy pokrócot dobtak rám. Elkezdtek... rugdosni és ütni. Labdává görnyedtem össze, így próbáltam védeni a mellemet és a fejemet. Tényleg azt hittem, hogy meg fognak ölni, és azért tették rám a pokrócot, hogy ne kelljen közben az arcomat nézniük. Kiabálni kezdtem, hogy felhívom a nagyapámat, aki majd ad nekik pénzt.

- Sparkle lerántotta rólam a pokrócot, és odaadta a telefonomat. „Tessék, hívd fel”, mondta.

Elmagyaráztam a nagyapámnak, hogy kétségbe vagyok esve, és szükségem lenne ezerötszáz fontra, de nemet mondott. Azt hittem, újra verni fognak, de Sparkle felajánlotta, hogy törleszthetem úgy az adósságomat, hogy én is beállók drogot árulni. Adott nekem háromszáz font alaptőkét, majd kocsival elvitt a vasútállomásra, és elengedett.

FEBRUÁR 5., CSÜTÖRTÖK, 20 ÓRA 30 PERC

Este fél kilenckor megszólal a kapucsengő. Csak csöng, csöng és csöng. Reggel óta várom, hogy mikor tűnsz fel, miután nem jelentem meg a tegnapi balettelőadáson. Természetesen nem reagálok. Teszek azért egy kísérletet, és leemelem a kaputelefont a foglalatáról, de a berregés nem hagy alább, sőt szakadatlanul süvölt még a hangod is. Visszateszem a kaputelefont a helyére anélkül, hogy beleszólnék, és többször nem veszem fel.

Bemegyek a hálószobába, és a telefonkagylóért nyúlok.

Lenyomom a kilencest egyszer. Majd lenyomom még egyszer. Ekkor eszembe jut a segélyvonal-kezelővel folytatott pénteki telefonbeszélgetésem, így egy pillanatra elbizonytalanodom, mielőtt harmadszorra is lenyomnám.

Megint tizenöt éves vagyok, és bejelentést teszek az ellopott válltáskámról. A rendőrnő kérdésekkel bombáz, és azt kívánom, bár inkább a szüleim lennének mellettem a váróteremben Rowena és az elkövető üvöltöző rokonai helyett. Tényleg ellopták a táskámat? Nem lehet, hogy valójában elvesztettem, és egyszerűen csak félek bevallani az igazat a szüleimnek? Netán dühösek lennének a figyelmetlenségemből fakadó költségek és kellemetlenségek miatt, hiszen ki kell cseréltetniük a zárakat, új tankönyveket kell venniük nekem, és újból oda kell adniuk a heti zsebpénzemet? Azt válaszoltam, hogy a szüleim nem törődnek az ilyesmivel. Soha nem tudnék félni tőlük. Nekik az a legfontosabb, hogy biztonságban legyek. A rendőrnő

kételyei csak mélyültek a szavaim hallatán. Sikerült meggyőznöm, hogy engedje be Rowenát is, de a rendőrnő megbízhatatlan tanúnak tartotta, hű barátnőnek, akinek nem lehet hinni, amikor alátámasztja a történetemet.

Soha nem találták meg a lányt, aki rám támadt. Érthető, hogy nem találták meg. Valószínűleg soha nem is keresték.

A rendőrség nem tehet semmit, amíg nincs bizonyíték rá, hogy bűncselekmény történt.

A harmadik kilences helyett a piros gombot nyomom meg, és a telefont az ágyra dobom, mert jól tudom, egyelőre nem fordulhatok a rendőrséghez. Még mindig nincs elég bizonyítékom. És mire ideérnének, neked úgyis hűlt helyed lenne, engem pedig nem vennének komolyan. Annyira azért nem vagy buta, nem hagynád, hogy a bejárati ajtómnál csapjanak le rád. Még az is előfordulhat, hogy megbírságolnának, amiért megint indokolatlanul rabolom a rendőrség idejét, és hívom fel a 999-et, mindössze hat nappal a legutóbbi hívásom után. Azt gondolnák, hogy a képzeletem szüleménye vagy csupán, ahogy a lány a tengerparton.

Kilenc óra, és én nem bírom elviselni tovább a csengő véget nem érő harsogását. Leemelem a kaputelefont, de nem szólok bele. Tudom, hogy úgyis mindjárt meghallom a hangodat.

- Clarissa? - szólsz bele. - Clarissa? Vártam rád. Valami baj van, Clarissa? Hogy lehetsz ilyen kegyetlen velem, Clarissa? Azt hittem, legalább sajnálni fogod, hogy tegnap este rászedtél, erre tessék, most meg ezt kapom.

Szerettem a nevemet egészen addig, amíg meg nem

jelentél az életemben. Nem veheted el tőlem ezt is. Minden egyes alkalommal összerándulok, amikor kimondod.

Félelmet kelt bennem, ahogy aggódás és harag, engesztelés és pocskondiázás között ingadozol, félelmemben összefonom magam előtt a karom, és hintázni kezdek előre- hátra.

Bemenekülők a fürdőszobába, és becsukom az ajtót, de így sem tudom igazán kizárni a zajt. Teljesen megnyitom a csapot, ez segít valamennyit a helyzeten, de nem tudlak maradéktalanul eldugítani. Levendulás fürdősót szórok a fürdőkádba, Garytől kaptam karácsonyra, minden évben ezt kapom tőle, és mindig jót nevetünk, amikor átadja. Most viszont a legkevésbé sincs kedvem nevetni. Ledobom a ruháimat a földre, és amikor a vízszint már elég magas ahhoz, hogy ellepje a fülemet, ügyetlenül belecsobbanok.

Beválik a trükk. Egyáltalán nem hallak. A fürdősótól sem sikerül ellazulnom, pár perc elteltével legyengülök a melegtől, és az ájulás kerülget, ráadásul lehetetlen levegőhöz jutni ebben a gőzben. Igaz, másképpen, de az is ijesztő, hogy nem hallok semmit. Él bennem a remény, hogy amikor ismét feltörök a víz felszínére, talán csend lesz, de természetesen még mindig ott vagy, és ugyanazt a fülsértő zajt produkálod. Túl hirtelen mozdulattal emelkedem ki a kádból, megszédülök.

Ha szépen akarom kifejezni magam, következetesnek nevezlek. A csúnyább megnevezés, amelyre alaposan rászolgáltál, a rögeszmés-kényszeres. Senkire nem illik jobban, mint rád. Megnyomod a csengőt, hatvan másodpercig sivít, majd pontosan két perc felbecsülhetetlen értékű csenddel ajándékozol meg,

mielőtt újrakezded a tortúrát. Talán stoppert is tartasz a szerszámtáskádban. Még szerencse, hogy Norton kisasszony félig süket, korán lefekszik, és kiveszi a hallókészülékét, mielőtt nyugovóra tér. Hálás vagyok, amiért nem nyilvános helyen vagyunk, ahol tőrbe csalhatsz, mint amikor Rowenával találkoztam.

Törülközőbe burkolózom, majd átvonulok a hálószobába. Megint becsukom az ajtót, és majdnem sikerül kizárnom a csengőt. Bekapcsolom a rádiót. Egy Chopin-prelűd szól. Felcsavarom a hangerőt, és ezzel ténylegesen elhallgattatlak a leütött hangok közötti szüneteket leszámítva. Csak akkor csendesedsz el teljesen, amikor bebújok a paplan alá, és a fejemre húzom a takarót. Ezt a szép zenét nem volna szabad így bömböltetni. Egy életre hallgathatatlanná tetted számomra Chopint. Kellemetlen és barbár, ha ilyen magas decibelen szól, csak mert abszurd versenyben áll a csengőn tartott ujjaddal. Nem azért komponálták, hogy aztán fegyvernek használják. Megint majd megfulladok, mert nem jut elég levegő a tüdőmbe az orromra húzott takarótól. Valamikor úgyis kénytelen leszek elhagyni ezt az itthoni ingerszegény teret. Még egy támadást intézel a dobhártyám ellen.

Este tízkor egy perccel sem bírom tovább elviselni. Megint te nyersz. Elképzelhetetlen, hogy beálljon a csend.

- Soha nem foglak beengedni. Sehová nem akarok veled menni. Azt a jegyet nem én kértem. Eszembe nem jutott volna elmenni tegnap este az étterembe, ha tudom, hogy te is ott leszel.

- Nem akarlak felidegesíteni, Clarissa - feleled. - Én csak próbállak boldoggá tenni, Clarissa. Ez minden, amit

akarok - jelented ki. - De megbántottál, Clarissa. Tudom, hogy magányos vagy - mondod. - Én is magányos vagyok. Csak segíteni szeretnék mindkettőnkön - folytatod. - Tudom, hogy összetört a szíved - mondod. - Ahogy az enyém is. Mert te újra és újra összetöröd. Most megyek, Clarissa - zárod a monológot.

Elkeseredettségemben olyan lendülettel csapom le a kaputelefont, hogy visszapattan, és a zsinórján himbálózik, így újra a helyére kell illesztenem. Hirtelen elnémul minden, és akkora a csend, hogy halkan zúgni kezd a fülem. De csak nem tudok szabadulni a félelemtől, hogy talán még mindig ott állsz.

Clarissa nehezen tudott Azarola ügyvédjére koncentrálni, mert alig aludt valamicskét az éjjel.

- Kérem, erősítse meg annak a férfinak a személyleírását, akit útközben vettek fel.

Williams úr egy jogi drámában szerepet játszó színészre emlékeztette Clarissát, aki tökéletesen betanulta a szöveget és a mozdulatokat.

- Az ön elmondása szerint az illető 180 centiméter magas, félvér, vékony testalkatú, hosszú, fonott hajú.

Azarola előrehajolt. Jóval magasabb volt 180 centiméternél. Bőre aranyszínű, szeme mandulabarna, haja középbarna, egyenes és dús. Válla és mellkasa széles, akárcsak Roberté, feszes fekete pulóvert viselt, amelyet Clarissa drágának és jó minőségűnek vélt, talán kasmír lehetett. Egy spanyol popénekes jutott róla eszébe.

- Igen. Ezt a személyleírást adtam - válaszolta Lockyer kisasszony.

Ez a személyleírás sehogy sem illett a vádlottra. Vagy netán Clarissa tévedett volna ekkorát, mert túlzottan félt attól, hogy jól megnézze magának? Előfordulhat, hogy a rendőrség tévedésből valaki mást

állított elő?

Tomlison ügyvédje úgy festett, mint egy viharvert Shakespeare korabeli színész.

- Tomlinson úr közös megegyezésen alapuló szexuális viszonyt létesített önnel. Nem követett el erőszakot, ahogy maga állította. Egy előre eltervezett kereskedelmi ügyletre került sor önök között. Ön igazi profi, Lockyer kisasszony. Még óvszert is adott Tomlinson úrnak.

Clarissa összerándult. Nem tudta visszaidézni, vajon Rafe viselt-e óvszert azon a novemberi éjszakán. Őt ismerve valószínűleg nem. Kimondhatatlanul megkönnyebbült, amikor egy hétre rá megjött a menzesze. Újszerű élmény volt számára nem vágyni a terhességre. Vajon minek lenne kitéve, ha ő lenne Belford bíró prédája a tanúk padján?

Clarissa és Annie halkan beszélgettek, miközben felvették a kabátjukat, és elindultak ki az épületből.

- Ez történik, ha vádat emelsz, ha panaszt teszel valaki ellen. Magasabb fórumon is újból és újból megerőszakolnak, és örömlánynak kiáltanak ki.

- De hiszen tényleg örömlány volt, Clarissa - mondta Annie. - Hiába tagadta, nemigen hihetett neki senki.

Clarissa begyömöszölte táskájába Keats rongyosra olvasott *Válogatott versei*-t. A kötet emlékeztetőül szolgált félbehagyott doktorijára, és olyasvalamit

jelentett a számára, amire mindig támaszkodhatott, főként olyankor, amikor a világ körülötte különösen sötétnek és barbárnak hatott. Robert nagy léptekkel, magabiztosan sétált végig a peronon, majd eltűnt a lépcsőn. A lánynak fel sem tűnt, hogy ő is a vonaton utazott; eszébe sem jutott, hogy talán a férfi is Bathban lakik. A többi utas még épphogy csak készülődni kezdett a leszálláshoz, amikor ő már rég leszállt, és majdnem elhagyta az állomást.

A lány a peront vizslatta, végignézett a tömegen, hogy kiszúrja Rafe-et, miközben a tömeg a lépcső felé nyomta. Sajgott a teste az egész napos üléstől. Friss levegőre volt szüksége. Szeretett volna mozogni egy kicsit. Reggeli sétáit már feladta. Nem akart arról is lemondani, hogy este gyalog megy haza az állomásról. A taxira várakozó hosszú sor láttán meggondolta magát, és örült, amiért ilyen sok ember volt körülötte.

Még akkor is ideges volt, amikor az állomás mögötti vasúti hídra lépett. Megtorpant, és lenézett az alagútba: Rafe-nek nyoma sem volt. Végignézett a folyón átvezető hídon, mielőtt felsétált rá: ott sem látta.

De volt valaki a híd közepén egy halom koszos pokrócba takarózva, körülötte szanaszét heverő sörösdobozokkal, kezében egy üveg olcsó töményét szorongatva. Rengeteg műanyag doboz vette körül, és az a néhány értéktárgy, amely a saját tulajdonát képezte.

Normális esetben Clarissa a lehető legtávolabbról kikerülte volna a kupacot. De most elindult a nő felé, igaz, közben ugyanúgy küzdött a belenyilalló félelem és sajnálat kettős érzésével, mint Lockyer kisasszony esetében. A táskáját is jobban magához szorította. A nő haja olyan zsíros és csapzott volt, hogy Clarissa nem tudta megállapítani a színét. Egy vékony, szakadt, koszos polárdzseki takarta csontvázszerű alakját. Ráncos bőre olyan durva, piros és ragyás volt, hogy valószínűleg sérülés érhette; első ránézésre idős asszonynak tűnt, de valójában nem lehetett több negyvennél. Vajon Lockyer kisasszonyra is hasonló jövő vár? Fanyar testszag csapta meg az orrát: az ápolatlan szeméremtest, ánusz és hónalj eltéveszthetetlen bűzének egyvelege, amelytől émelygett, ezért próbált a száján keresztül levegőt venni azt remélve, hogy a nő nem fogja észrevenni.

- Megsegítene egy hajléktalant? - nyújtotta felé a nő a hidegtől már majdnem kék kezét. Clarissa levette a kesztyűjét, és előhúzott egy húszfontost, bár tudta, hogy valószínűleg egy zacskó kokainra és heroinra fogja költeni. - Isten áldja! - köszönte meg a nő.

Clarissa a másik kesztyűjét is lehúzta, és úgy nyújtotta oda a pár kesztyűt a nőnek, mint aki nem biztos abban, hogy édesanyja kötése kívánatos lesz. A nő egy pillanatra elgondolkodott, majd elvette őket, és lassan, ügyetlenül felhúzta a kezére.

- Isten áldja! - mondta újra, de tekintete nem

találkozott Clarissáéval. Clarissa továbbindult, jéghideg ökleit mélyen a kabátja meleg zsebébe dugta. Ezt a kabátot már biztosan nem hordaná, ha Henry vele lenne.

Henry, aki bágyadtan mosolygott egy pohár borral és a papírral a kezében, miközben Clarissa a nappaliban térdelt az indigókék folttakaró fölé hajolva és épp belemerült a tervezgetésbe. Henry, aki még olyankor is kicsattant az energiától, amikor nem csinált semmit. Henry, aki a zuhanyzóban leborotválta azt a pár szál maradék haját is, hogy teljesen kopasz legyen. Ő választotta ezt a stílust, nem az idő vaskeze bánt el vele könyörtelenül, ez is bizonyította csalhatatlan esztétikai érzékét. De Henry most Cambridge-ben van, egy világ választja el ettől a nőtől, ahogy Clarissától is.

Clarissa sietősre fogta lépteit, haza akart érni, amilyen gyorsan csak lehetett. Pár percen belül a templomkert régi temetőjéhez ért. Lockyer kisasszony is biztosan számtalanszor elment mellette, talán aznap is, amikor elrabolták. Észrevette vajon az egyetlen sírkövet, amelyet nem ástak ki a helyéről? A holttestek helyét jelölő szürke kőtömböt, mely akkora volt, mint egy méretes farönk, zöld penész borította. Évszázadokkal ezelőtt a temető helyén erdő lehetett. Ez is egyike volt azoknak a helyeknek, melyek különlegesek voltak Clarissa számára. Szerette azt gondolni, hogy valamiféle varázslatot rejt magában, és

egy nap a varázslat valóra válik majd, még ha egyelőre várat is magára.

Egy nőt temettek itt el két kisbabájával még a tizenkilencedik század közepén. Két év alatt három haláleset. Clarissa nem látta a feliratot a sötétben, a vésett betűk pedig már egyébként is lekoptak, de kívülről tudta, mi áll a sírkövön.

Matilda Boum. Meghalt 1850. augusztus 21-én. Élt 4 hónapot Louisa Bourn. Meghalt 1851. szeptember 16-án. Élt 6 hetet Jane Bourn, a fent megnevezett gyermekek édesanyja Meghalt 1852. december 22-én. Élt 43 évet és 6 hónapot

Clarissa mindig elképzelte, ahogy az édesanya a karjaiban ringatja két gyermekét a nyirkos föld alatt, és boldog, hogy végre a karjában tarthatja őket. Vajon az egyetlen gyermekei voltak? Talán több is volt neki, ez a valószínűbb. Elképzelhető, hogy egészsége a sok, egymást túl hamar követő terhességtől romlott meg, és ez végül az életébe került. Clarissa utánajárhatott volna, de igazából nem akarta tudni. Inkább megmaradt annál a történetnél, amelyet ő talált ki magának: egy nőről szólt, aki hiába várt és vágyakozott, hosszú időn át nem esett teherbe. Majd csodával határos módon gyermekei születtek, de ekkor már túl volt a negyvenen, amennyi Clarissa is lesz másfél év múlva. És mindez csak azért, hogy aztán

elveszíthesse őket.

Férj nem szerepelt a történetben. Az apáról nem esett említés. Mintha az egyetlen igazán fontos kötelék a gyermekek és a halott édesanya közötti kapcsolat lett volna. De valaki számára elég fontosak voltak ahhoz, hogy sírkövet állítson nekik.

Clarissa vezetékneve az ő nevük egy változata, de tudta, hogy nem ezért érez ilyen erős kötődést a halott édesanya és kisbabái iránt. Akárhányszor elsétált a sír mellett, már-már úgy imádkozott értük és hozzájuk, mintha babonás szertartást hajtott volna végre. Néha átmászott a templomkert túloldalán lévő vaskapun, összeszedte az összenyomott flakonokat és a gyorsételek zsíros papírjait.

Ma este teljes sötétség uralkodott a templomkerten. Az emberek, akik vele együtt indultak el haza a vasútállomásról, hirtelen mintha elpárologtak volna, de ez csak most tűnt fel neki. Túl sokáig időzött a nővel a hídon. Megbánta, amiért a taxira várakozó hosszú sor láttán elrettent, és átfutott az agyán, hogy visszafordul. De hamar rájött, hogy ezzel most már nem segítene a helyzeten. Ugyanannyira egyedül lenne, elszigetelve, ha visszafelé venné útját, mint ha egyenesen halad tovább.

Próbálta győzködni magát, hogy Rafe úgysem tud a mindennapos bristoli kirándulásairól, és nincs oka arra gyanakodni, hogy esténként gyalog megy haza a vasútállomásról. Akarata ellenére elképzelte, hogy

árnyak jelennek meg a kőfalakon, melyekhez az öreg sírkövek támaszkodtak. Akik könnyeket ejtettek a sírban fekvőkért, már rég meghaltak, és valószínűleg soha nem fordult meg a fejükben, hogy a gondosan megmunkált sírköveket egyszer majd elviszik a helyükről.

Gyors léptekkel indult tovább, épp csak nem eredt futásnak, mert nem akart elcsúszni a jeges ösvényen. Biztos volt benne, hogy Rafe be fog lépni a látósugarába, testet ölt a csillagtalan éjszakában.

Csak akkor könnyebbült meg, amikor kiért az utcára. Soha többé nem fog egyedül elindulni sötétedés után. Sehová sem. Bármennyit kelljen is várnia a taxira.

És ha netán mégis gyalogolni támad kedve, csak olyan helyeken fog sétálni, ahol biztosan nagy a nyüzsgés.

FEBRUÁR 6., PÉNTEK, 18 ÓRA 15 PERC

Kicsi, bélelt boríték vár rám a polcon az előszobában. Benne egészen pici dobozka. Domború, aranyszínű papírba csomagoltad, melyet gondosan bodorított szalag díszít. Mellette egy vastag, krémszínű, rózsás képeslap is. *Tudom, mi tetszik neked. Viseld ezt a kedvemért.*

Remegő kézzel kapaszkodom fel a lépcsőn a lakásomhoz, menet közben feltéptem a doboz tetejét, és megbotlom a lépcsőfordulóban, amikor elém tárul annak

a gyűrűnek a látványa, amely novemberben, azon a bizonyos éjszakán elbűvölt, mintha varázslat kerített volna hatalmába. Soha nem vetted volna meg nekem, ha tudod, hogy Henryre gondoltam, miközben megcsodáltam. Nem te jártál a fejemben. Egyáltalán nem te. Soha nem te. A veled kapcsolatos vízióim mindig sötétek.

Őrült gondolatom támad, miszerint az ujjaim vérezni kezdenek, ahogy végigsimítok a hideg platinagyűrűn és a belefoglalt apró gyémántokon. A gyűrű úgy talált vissza hozzám, mint egy ördögi bumeráng.

Amint belépek a lakásomba, visszacsúsztatom a borítékba az üdvözlőlappal együtt. Új bélyegeket ragasztok rá, majd ráírom a nevedet és az egyetem címét, a sajátomat pedig kihúzom. Ami a legfontosabb, nem hiheted azt, hogy elfogadok tőled egy ilyen drága ajándékot. Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy feladom a postán.

Ahogy elrakom a táskámba a feladásra kész csomagot, bevillan az egyik szórólapokon szereplő tanács, és megmerevedik a kezem.

Őrizzen meg minden levelet, csomagot, tárgyat, még akkor is, ha ijesztők vagy nyugtalanítók az ön számára.

Meg kell tartanom a gyűrűt, hiába adtál ki rá ennyi pénzt. Elvégre a gyűrű ajándék tőled nekem. Csak nem úgy, ahogy azt szeretted volna. A bizonyítékok egyre bővülő tárházába teszem. Hátborzongató gyűjtemény, de mint bizonyíték, egyelőre nem cáfolhatatlan.

Második hét

TŰZTÁNC

Clarissa Robertet figyelte, aki az esküdtbírósági aktát lapozgatta. Megállt egy fényképnél, melyen egy kocsi belseje volt látható, és egy cetlire firkantott üzenetet nyújtott át a bírósági teremőrnek, hogy továbbítsa a bírónak.

Belford bíró kétkedve figyelte Lockyer kisasszonyt.

- Egy történet - ragadta magához a szót - módszeres verésről, kínzásról és erőszakos fogva tartásról. És ennek szinte nyoma sincs az áldozaton.

A bíró felhagyott a tőle megszokott modoros udvariaskodással, és megkérte az esküdteket, hogy vessenek egy pillantást a fényképre, melyet Robert talált. A vezetőülés mögött a zsíros, összegyűrt gyorséttermi dobozokon egy eldobható, zöld öngyújtó hevert.

Morden úr sugárzó pillantást vetett Robertre. Ez ideig senkinek sem szúrt szemet az öngyújtó. Beleillett Lockyer kisasszony történetébe, miszerint Godfrey alágyújtott a fülbevalójának.

Megint szünet következett, amikor Morden úr és Belford bíró suttogva vitatkoztak. Clarissa a

megszokott helyén ült. Robertet a szokatlanul világos, vakítóan fehér kis külön padba ültették vele átellenben.

- Szegény lány - szólalt meg Robert egyáltalán nem rettenve meg attól, hogy nyilvánosan hangot adjon szimpátiájának.

Clarissa azon tűnődött, vajon hány férfi szólalt volna fel mások előtt így, ahogy ő.

- Igen - válaszolta, félszegen bólintott, és arcán szomorúság villant át. - Szegényke. Hihetetlen, hogy kiszúrta az öngyújtót. Napközben netán nyomozóként dolgozik? - kérdezte.

- Tűzoltó vagyok - vágta rá a férfi szerényen. - A legtöbb ember nem törődik a tűzveszélyes tárgyakkal. Húszéves korom óta ez a szakmám. Ami tulajdonképpen a fél életem.

A teremőr közben visszatért, és felszólította őket, hogy üljenek vissza a helyükre.

Clarissa felkapta a táskáját és a kardigánját. Soha nem találkozott még egy tűzoltóval sem. Mindig tudósok vették körül, pedig elhatározta, hogy belőle nem lesz az. Döntését nem befolyásolta, hogy egyenesen egy ilyen ember karjában kötött ki, Henryében. Igaz, ő inkább költő volt. Robert munkáját mindenesetre fontosnak és érdekesnek találta.

- Ez csak munka - mondta a férfi, mint aki olvas a gondolataiban, és egyúttal helyesbítette is. Tárgyilagos, mégis barátságos és nyugodt

hangnemben beszélt.

- Mindannyiunknak megvan a maga feladata.

- Ön is képes erőszakot elkövetni, nem igaz, Lockyer kisasszony?

Lockyer kisasszony csak a fejét csóválta Belford bíró kérdése hallatán, mintha még válaszra sem tartotta volna érdemesnek. Morden úr dühtől forrva pattant fel, hogy hangot adjon tiltakozásának, és az esküdtbíróság újból elhagyta a tárgyalótermet.

Clarissát megint szembeültették a külön padban helyet foglaló Annie-vel és Roberttel.

Visszagondolt a szerda estére. A szappanadagolóra, ami kicsúszott a kezéből, és szétrobbant a mellékhelyiségben ahelyett, hogy Rafe koponyáján csattant volna.

Soha nem tudnál bántani engem, Clarissa. Ismerlek.

- Nem hiszem, hogy valaha is képes lennék ártani egy másik embernek - mondta -, de mostanában kezdem azt kívánni, bárcsak képes lennék rá.

- Te a légynek sem tudnál ártani - jegyezte meg Annie.

Robert határozott tekintettel nézte Clarissát.

- Bántalmazni valakit nem fizikai erőnlét kérdése. Soha nem volt még olyan helyzetben, ahol erőszakra lett volna szüksége. Bárki képes erőszakot elkövetni, Clarissa. Garantálom, hogy ön is képes lenne rá, ha a helyzet úgy kívánná.

- Ön került már ilyen helyzetbe? - kérdezte Annie.

A férfi arca nem tükrözött érzelmeket. Nem válaszolt.

- Kérdeznem sem kellett volna - folytatta Annie. - Persze hogy került.

Mintha Belford úr egy pillanatra sem vette volna le a tekintetét Lockyer kisasszonyról az esküdtbíróság távollétében: mint amikor egy vércse köröz egy mezei egér fölött, és várja a megfelelő pillanatot, hogy lecsaphasson rá.

- Igaz, hogy az exének új barátnője van?

Clarissa aggodalmas pillantást vetett Annie-re, akit a férje nemrégiben hagyott el egy másik nőért. Eszébe jutott Rowena is. És Henry felesége.

Lockyer kisasszony a kezeit nézte.

Clarissa azon tűnődött, vajon mit érezne, ha Henry találna valaki mást. Tudta, ha egy másik nővel sikerülne nekik a mesterséges megtermékenyítés, az olyan érzés lenne, mintha kést döfnének belé; pedig hát ennél bölcsebbnek kellene lennie. Nem mintha Henry kezét- lábát törte volna, hogy újra alávethesse magát egy ilyen procedúrának. Azt a benyomást akarta kelteni az emberekben, hogy minden porcikájából férfihormon árad. Megígértette Clarissával, hogy soha senkinek nem beszél félresikerült spermaállományáról: mindnek öt feje és tíz farka van, háborodottan úszkálnak körbe-körbe, és közben néha

egymásba ütköznek.

Belford bíró szólásra kérte fel a még mindig csöndbe burkolózó Lockyer kisasszonyt.

- Tényleg megfenyegette azzal, hogy megöli?
- Természetesen nem.

A férfi fejcsóválással fejezte ki, hogy a lányhoz még csak szólni sem érdemes a továbbiakban, mert képtelenségeket válaszol.

Clarissa annyira koncentrált Lockyer kisasszonyra, Belford bíróra és a jegyzeteire, hogy nem is nézett fel a nyilvánosság számára nyitott karzatra. Egy mozdulatra lett figyelmes a hátsó sorból.

Egy sápadt férfi hajolt előre onnan, ahol eddig vérszegény fejét a fehér falnak támasztva pihentette, és kizárólag Clarissát nézte, szuggerálta, hogy viszonozza tekintetét.

Amikor Robert megállt, hogy kiengedje az esküdtek padjából, a lány megbotlott, arca felhevült, lélegzete felgyorsult, és biztosra vette, hogy mások is látják, milyen hevesen kalimpál a szíve a ruhája alatt.

FEBRUÁR 9., HÉTFŐ, 17 ÓRA 55 PERC

Az esküdtek termében ülök, úgy teszek, mint aki nagyon elmerült a könyvében, és észre sem veszi, hogy rajta kívül már mindenki más távozott. Az ügyeletes rám pillant, majd |ó nagy zajjal pakolni kezdi a holmiját. Végül közli, hogy ki kell ürítenie a termet éjszakára, és értsem meg, nem maradhatok itt tovább.

Ahogy előre tudtam, ott vársz rám közvetlenül a bíróság épülete előtt. Elmasírozom melletted, az utca vége felé igyekszem, ahol majd balra fordulok, és úgy teszek, mintha ott sem lennél.

- Clarissa. - Már utol is értél. - Nevetséges, hogy nem beszélsz velem, Clarissa.

Megtorpanok a kávésstand előtt, amely a mai napra már bezárt, ahogy egyébként már minden más is. Soha nem volt még ilyen csendes ez a környék, de néhányan azért még lézengenek az utcán. Továbbra is a közterületek adta biztonságérzetet kelti bennem.

- Kedvesem, kérlek, beszélj hozzám.

Nem tudom türtőztetni magam. A szórólapok hallgatásra utasító felszólítását nehéz betartani.

- Nem vagyok a kedvesed. - Közelebb lépsz hozzám. - Ne gyere a közelembe! - A hangom még mindig élesen cseng, pedig próbálok halkabban beszélni. - Ne merészkedj ide többé! Ehhez igazán nem volt jogod.

- A karzat nyitva áll a nyilvánosság előtt.

Ha nem tudlak meggyőzni arról, hogy ne tedd be ide többet a lábad, nem leszek képes még egyszer az esküdtek padjába ülni, és részt venni a további tárgyalásokon. A tizenkettes tárgyalóterem csapdává válik a számomra, ahol be vagyok kerítve, és kedvedre

legeltetheted rajtam a tekinteted. Belém hasít a felismerés, milyen intenzíven foglalkoztat a tárgyalás, mennyire fontosnak találom, és milyen mérhetetlen büszkeséggel tölt el a bíróságon tett szolgálatom. Ez olyasvalami, aminek mindig is szerettem volna a részese lenni. Még a jelenlétedben is érzelgős gondolatok cikáznak a fejemben a társadalmi felelősségvállalásról és az állampolgársági kötelességről.

- Ha még egyszer felbukkansz itt, szólni fogok, hogy ismerlek. Lehet, hogy az egész tárgyalást lefújják. Nincs szükségük olyan esküdtekre, akiket megzavar ismerőseik jelenléte. Nekem képesnek kell lennem koncentrálni.
- Igazából a tanúvallomás zaklat fel téged, Clarissa. Láttam, mennyire felzaklatott.

Igazad van. Utálom, amikor igazad van velem kapcsolatban. Utálom, hogy észre sem vettelek, miközben végig ott voltál és bámultál. És azt is, hogy nem tudom, mit tettem volna, ha akkor veszlek észre, amikor a tizenkettes bírósági tárgyalóteremben még javában zajlik a kíméletlen viaskodás, nem pedig csak az utolsó pillanatokban.

- Nincs törvénybe foglalva, hogy az esküdt barátja nem ülhet fel a nyilvánosság előtt nyitott karzatra.
- Te nem vagy a barátom.
- Igazad van - javítod ki magad. - A szeretője.
- Nem vagy a... - harapok az ajkamba. Olyan szomorúság árad belőled, hogy bárki más megsajnálna.
- Azt hittem, örülni fogsz, hogy látsz.
- Pedig nem örülök.

Nem könnyű gonosznak lenni. Szinte remegek a dühtől. Anyám el sem tudta volna képzelni, hogy

léteznek olyan emberek, amilyen te vagy.

- Nem találkozom többet Rowenával.
- Nem érdekel, kivel találkozol és kivel nem.
- Kegyetlen vagy, Clarissa. Aggódtam érted. Hiszen beteg voltál.
- Hazudtam. Nem voltam beteg. Csak nem akartam, hogy aznap reggel is a nyomomba eredj. Nem akartam, hogy megtalálj. Nem kívántam a tudtodra adni, hogy ide jövök. Jogom van eltitkolni előled, merre járok. És különben sem szeretem, ha követnek.

Most jobban ment: határozott voltam és őszinte.

- Igazán utálatos volt tőled. Ennél jobbnak hittelek.
- Nem érdekel, mit gondolsz rólam. Azt szeretném, ha egyáltalán nem gondolnál rám.
- A mobiltelefonod még mindig nincs bekapcsolva.
- Megváltoztattam a telefonszámomat. Miattad. Az égvilágon semmit sem akarok tőled. És ezt kismilliószor közöltem veled.
- Minden bírósági tárgyalóterembe benyitottam, mire rád bukkantam.

Lassan fordítom el a fejemet az egyik oldalról a másikra.

- Tényleg nem veszed észre, mennyire abnormális, amit csinálsz?
- Nem. Nem, nem veszem észre. Ugyanis mindez csak azt bizonyítja, milyen fontos vagy számomra.

Kitárod a karod, mintha azt várnád, hogy a karjaidba hulljak, mire én hátrébb lépek. Vajon miből jutottál arra a következtetésre, hogy pont az ölelésedre vágyom?

- Tetszett a gyűrű, Clarissa?
- Nem.
- De megtartottad. Ezek szerint csak tetszett.

- Soha többé ne küldj nekem semmit. Azt akarom, hogy tartsd magad távol tőlem.

Megpróbálok elsétálni, de megragadod a karom. Sikerül elrántanom.

- Ne merj hozzám érni! Rosszul vagyok tőled. Rosszul vagyok attól, amit velem művelsz.

- Nem teheted meg, hogy lefekszel velem, majd csak úgy meggondolod magad. Nem válthatsz ki belőlem ilyen érzéseket csak azért, hogy utána semmibe vegyél.

Hirtelen beugrik a szórólapok egyik megállapítása.

Minden harmadik zaklatónak volt intim kapcsolata áldozatával.

- Csak egy éjszaka volt. Semmit sem jelentett nekem. Életem legnagyobb hibája volt. Nem követtem volna el, ha nem vagyok részeg. Vagy annál is rosszabb. Volt még valami, ami az alkoholnál is rosszabb, igaz?

Kivételesen nem szólsz egy szót sem.

- Miért nem emlékszem rá, hogy pontosan mi történt?

Még mindig hallgatsz.

- Miért voltak zúzódások a testemen?

Most az egyszer több mondanivalóm van, mint neked.

- Miért lettem annyira rosszul utána?

Végre megszólalsz, igaz, amint a szavak elhagyják a szádat, azt kívánom, bárcsak csendben maradtál volna.

- Féktelen szenvedély tombolt benned, Clarissa. Olyan dolgokért könyörögtél, úgy reagáltál, hogy nyilvánvalóan nem voltál ura önmagadnak.

- Eszméletlen voltam.

Magamhoz szorítom a táskámat, és megpróbálok úrrá lenni a kezem remegésén. Az ebédhez megivott kávét már félig-meddig a torkomban érzem. De visszanyelem.

- Tettél valamit a boromba?

- Most te beszélsz úgy, mint aki megőrült. Kívántál engem, Clarissa. Pont annyira kívántál engem, mint amennyire én téged. Miért próbálod tagadni? Hanyatt feküdtél nekem, és élvezted.
- Már akkor sem kívántalak. Most pedig végképp nem.

Lefelé görbül a szád. Kezeidet ökölbe szorítod, összeszorítod, ellazítod, összeszorítod, majd ismét ellazítod.

- Kurva!

Arcod összerándul a gyűlölettől, de sikerül ellágyítanod.

- Nem gondoltam komolyan, Clarissa. Ne haragudj. Túlzottan felidegesítettél. Mondd, hogy megbocsátasz. Nem tudtam, mit beszélek.

Megint beugranak a szórólapok.

Angliában havonta nyolc nő esik családon belüli erőszak áldozatául.

Azt kívánom, bár ne lennének állandóan az eszemben a szórólapok. Gondolni sem akarok rájuk. Nem akarom elfogadni, hogy igaz, amit állítanak. A szórólapok olyanok, mint a barátok, akik megsúgják a fájó igazságot, amit nem akarok hallani. Szeretném azt hinni, hogy ezek a számok csak kitalációk. *Havonta nyolc nő hal meg így.*

- Most pedig megyek. Ha követsz, azon nyomban visszafordulok, és szólok a biztonsági őröknek. Még nem mentek el.
- Ha azt mondod, megbocsátasz, elmegyek.
- Soha nem fogok neked megbocsátani. Ha még egyszer meglátlak a bírósági tárgyalóteremben, jelenteni fogom a bírónak.

- Nem akartam ilyet mondani rád, Clarissa.
- És a munkahelyen is el fogom mondani, mit tettél: követtél és felzaklattál, és én ezért nem tudtam teljesíteni egy valóban fontos feladatot.

Könyörtelen vagyok. Már nem remegek, és a hányingerem is elmúlt. Tudom, mit kell mondanom ahhoz, hogy távol tartsalak a tizenkettes tárgyalóteremtől.

- Hivatalos panaszt fogok tenni az illetékes személyeknek. Itt komolyan veszik a felelősséget azok iránt a dolgozók iránt, akiket szolgálattételre idéztek be.

És ez így igaz.

- Tudom, hogy nem akarsz lelepleződni az egyetemen.

Felvillan a tekinteted, és ezzel megerősítesz abban, hogy igazam van.

- Soha nem küldesz levelet az egyetem belső levelezőrendszerén.
- *Tényleg* egy kurva vagy. Nem az a nő vagy, akinek hittelek.
- Ezt jól látod. Nem az vagyok. Egyáltalán nem ismersz. Hagyj békén. Mindössze ennyit szeretnék tőled.

Elsétálok, és ez alkalommal nem jössz utánam. Azt mondják, nem szabad mellébeszélni. Határozottnak és keménynek kell lenni. Nem lehet finomkodni. Azt is mondják, hogy a „nem” egyszavas mondat. Tudni kell erélyesen közölni. Soha nem szabad köntörfalazni, ha „nem”-et kell mondani.

Kedd

Clarissa épp arra várt, hogy elinduljon a vonat Bathból, amikor hirtelen Robert ugrott fel a szerelvényre, pont mielőtt becsukódtak volna az ajtók. De nem úgy tűnt, mint aki nagyon siet. A lány a folyosó mellett ült, figyelte az egyre közeledő férfit, és közben arra gondolt, milyen kevesen lépkednek ilyen magabiztosan egy mozgó kocsiban.

A lánnyal szemben lévő ülés a folyosó másik oldalán üres volt. A férfi leült, majd reggeli üdvözlésként átmosolygott a túloldalról.

- Micsoda meglepetés itt összetalálkozni önnel - lelkendezett. - Valamilyen érdekes helyre utazik netán?

A lány próbált titokzatosnak mutatkozni. - Talán.

- Csak nem a munkahelyére?

- Arra gondoltam, hogy kihagyom a mai napot. Csak úgy. Valójában úgy döntöttem, hogy a következő hat hétben nem megyek be dolgozni.

- Én sem - válaszolta a férfi.

- Micsoda véletlen egybeesés - jegyezte meg a lány.

- Az bizony.

Robert kényelmesen, de a megfelelő éberséggel

nyújtotta ki a lábát a folyosón; Clarissa tudta, hogy azonnal, kérés nélkül behúzná, ha bárki át akarna haladni.

- Maga már tudja, hogy én tűzoltó vagyok. Jól gondolom, hogy ön egyetemi oktató? Hallottam, amikor Annie-nek mesélte, hogy az egyetemen dolgozik.

A lány megrázta a fejét, mint akit megdöbbent és rémülettel tölt el ez az elgondolás.

- Majdnem az lettem, de mégsem úgy alakult. Ügyintéző vagyok. - Pillanatnyi szünetet tartott. - Édesapám szerette volna, ha egyetemi oktató lesz belőlem. Tanár volt. Angolt tanított, mielőtt nyugdíjba ment.

Nevetni kezdett önmagán.

- Túl korán van még az őszinte vallomásokhoz.

- Az ilyesmihez soha nincs túl korán. De érdekelne, hogy miért tért le a kijelölt ösvényről ilyen drámaian.

Úgy tűnt, tényleg elgondolkodik rajta. - Valahányszor látom önt, mindig olvas. Vagy éppen ír valamit.

A lány bólintott. - Az egyetemi tanárok állandóan a munkájukkal vannak elfoglalva. Még éjszaka is... Hétvégén is... Mindig vannak javításra váró esszék, megírandó cikkek, kitöltendő nyomtatványok, megválaszolandó levelek a diákoknak. A tanításról és az értekezletekről nem is beszélve. Sosincs vége. Sokan szeretik ezt az életformát, de én már a

gondolatától csapdában éreztem magam. Nem akartam hazavinni a munkámat. És szerettem volna megtartani magamnak a fantáziavilágomat, hiszen senkinek nem tartozom róla beszámolóval.

Ajkába harapott, meglepte, hogy mindezt elmesélte a férfinak.

- Ezért hagytam félbe a doktorimat.
- Mi volt a kutatási témája?

-A preraffaelita festők válasza a romantikus költészetre. Henry, az exem abszurdnak tartotta a preraffaelitákat. Talán igaza volt, de én akkor is szeretem őket.

- Ön és Henry ugyanazokat a költőket szerették?
- Igen - mondta a lány halkan. - Henry miatt szerettem bele Yeatsbe.

Azt nem tette hozzá, hogy Henry egész versszakokat suttogott a fülébe az ágyban.

- Nekem ön nem olyan embernek tűnik, aki bármit is könnyen felad.

Nem akarta a férfit édesapja koszorúérműtétjének történetével untatni, melyre doktori tanulmányai második évében került sor, és azzal sem, mennyire értelmét vesztette a kutatómunka, miután édesanyjának segített édesapja ápolásában. Ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy édesapja halálközeli állapota csupán előmozdította benne a felismerést, miszerint nem neki való az elvont, steril életforma, mások gondolatainak és egy ismeretlen

nyelven íródott szavak véget nem érő elemzése, a tudományos konferenciáktól és cikkektől pedig egyenesen megfájdul a feje. Inkább megnézi a festményeket és elolvassa a verseket, mint hogy elméleteket gyártson róluk. És szívesen használta a kezét is, szeretett saját kezűleg alkotni dolgokat.

- A preraffaeliták tényleg gyönyörű ruhákat festettek - mondta a lány. - És kelméket. Mint tudja, szeretek varrni. Ezért szívesebben töltöttem az időmet ezeknek a ruháknak a megvarrásával, mint a doktori disszertáció írásával.

- Megértem a kísértést - jegyezte meg a férfi, megmosolyogtatva a lányt. - Inkább valamilyen textilipari témából kellett volna doktorálnia. Van egyáltalán ilyesmire lehetőség?

- Valószínűleg van. Ma már szinte bármiből lehet doktorálni.

- Még a tűzoltóautók történetéből is?

- Minden bizonnyal - mondta a lány. - De nem vicces a példa, hiszen ez valóban fontos téma.

A vonat beérkezett Bristolba. A férfi sötét színű hátizsákja a lábánál hevert a földön. Hatalmas volt és nehéznek tűnt, de a férfi fél kézzel felkapta, mintha tollakkal lett volna kitömve, majd mindketten leszálltak.

A jegykezelő kapunál egy férfi csirkének volt beöltözve. Clarissának eszébe jutott a drogfüggő, hajléktalan nő a hídon, és bedobott egy kopott ötfontos

bankjegyet a poharába. Összesen ennyi apró volt nála. De Robert kiegészítette még egy ötössel.

Tourville úr pirospozsgás, terebélyes ember volt. Kócos parókája kissé félrecsúszott, ahogy a szemöldökét törölgette. Doleman sápadt tekintete reménybeli megmentője hátára tapadt, aki most egy újságkivágást adott körbe.

Carlotta Lockyer pitypangszőnyeggel borított gyepen ült, melynek zöldje jól passzolt a szeme színéhez. Kopott, trapézszárú farmernadrágot viselt tornacipővel és bő, lila blúzzal. Kiengedett szőke, vállig érő haja a füle mögé volt tűrve. Csinos kis állát leszegte, miközben a kamerába bámult. Némileg rosszallóan sandított a lágy tavaszi napsütésben, arca egyszerre tükrözött szomorúságot és bátorságot, mint akinek valamilyen komoly, kijózanító élményben volt része. Clarissa csodálkozott, hogy Tourville úr a nyilvánosság elé tár egy ilyen képet. Elolvasta a cikk címét: *Egy fiatal nő szökése az ördögi kéjgyilkos elől.*

Majd a dátumot kereste: három éve áprilisban készült a kép.

A fotó alatt a következő képaláírás állt: *Lockyer (fent) majdnem Randolph Mowbray áldozatául esett.*

Olvasni kezdte az újságcikket.

Carlotta Lockyer, a bulikirálynő kis híján a tizenkilenc éves Rachel Hervey sorsára jutott, akit tavaly augusztusban gyilkolt meg a huszonhat éves

Randolph Mowbray. A huszonöt éves, csinos Carlotta egy londoni szórakozóhelyen ismerte meg a szadista, nemi erőszakkal vádolt gyilkost. A lány saját bevallása szerint csábítónak találta a számító, öntelt és ördögien gonosz Mowbrayt. „Kínosan érzem magam, és megijeszt, amiért ilyen könnyen beleegyeztem, hogy meglátogatom a lakásán, de az utolsó percben megbetegedtem, és végül nem tudtam hozzá felmenni. Később a tudomásomra jutott, hogy azon a bizonyos hétvégén ölt meg egy lányt. Akár én is lehettem volna az.”

Mowbray, aki doktori disszertációját az irodalom sorozatgyilkosairól írta, már hónapokkal azelőtt Rachel megszállottjává vált, hogy megerőszakolta, megkínozta és megfojtotta volna. Ezt követően a házában, a padlódeszkák alatt rejtette el a lány holttestét, melyet tíz napig nem fedeztek fel. Az angol egyetemista eltűnése nyomán országos körözést rendeltek el, és a televízióban rekonstruálták az eltűnése előtti időszakot. Az öthetes kihallgatás során a család eleve szívfacsaró megpróbáltatását Mowbray még jobban megnehezítette valótlan állításával, miszerint Rachel kezdeményezte a mindkettőjük számára vonzó perverz, szexuális játékot, amely a férfi bevallása szerint a lány halálát okozó balesethez vezetett.

lan Mathiesen, nyomozó főfelügyelő a legborzalmasabb ügyként emlegette, amellyel

harmincöt éves karrierje során találkozott. Mowbray rendkívül kegyetlenül oltotta ki egy tehetséges, fiatal nő életét. Rachel utolsó pillanatai sötétségben, rettegésben és fájdalomban teltek.

- Lockyer kisasszony mágnesként vonzza a bajt - súgta Annie.

Clarissa bólintott, habár alig hallotta Annie-t. Emlékezett rá, hogy olvasott erről az ügyről annak idején. Mowbray kihallgatása kapcsán felmerült, hogy a lány már jóval eltűnése előtt panaszt tett a rendőrségen, de bizonyíték hiányában a rendőrség nem tett semmit.

Sötétségben, rettegésben és fájdalomban.

A legszívesebben elsírta volna magát. Maga elé képzelte Rachel összezúzott, vérbe fagyott testét, a szülők kétségbeesett imáit azért, hogy térjen vissza épségben.

Tourville úr Lockyer kisasszonyra bámult.

- Maga eladta ezt a történetet és a fényképét egy országos lapnak.

- Egy fityinget sem fizettek érte. *Ennyin* múlt - szorította össze hüvelyk- és mutatóujját -, hogy nem tett el láb alól az a fiú.

- Kihasználta Rachel Hervey megerőszakolásának és gyilkosságának tragikus történetét, hogy kielégítse saját figyeleméhségét.

- Soha nem vágytam a figyelem ilyen formájára.

Gyűlöltem, ahogy rólam cikkeztek. Nem volt igazságos. Elferdítették a tényeket.

- Ön azt állítja, hogy megerőszakolták. A többi férfi az eset közben a szomszéd szobában tartózkodott. Miért nem kiabált segítségért? Miért nem támadt vissza?

- Mert lefogtak. Doleman késsel fenyegetett. És a többi férfi aligha sietett volna a segítségemre, nem igaz?

- Ugyan. Ön is tudja, hogy nem volt semmilyen kés. Magának a kedvére volt a helyzet. Hanyatt feküdt nekik és élvezte - mondta mindezt olyan goromba és dühös hangnemben, hogy Clarissa alig hitt a fülének.

- Nem - ellenkezett szavak helyett inkább pityergéssel.

Tourville úr rezzenéstelen arccal viszonozta Lockyer kisasszony sértett tekintetét, mellkasát kihúzta, és még határozottabban előretolta egész testsúlyát, mintha most megtette volna azt a merész kijelentést, amit mindenki más félt kimondani.

Clarissának folyamatosan Rafe szavai csengtek a fülében, miközben a váróteremben üldögélt.

Féktelen szenvedély tombolt benned, Clarissa. Olyan dolgokért könyörögtél, úgy reagáltál, hogy nyilvánvalóan nem voltál ura saját magadnak. Kívántál engem. Hanyatt feküdtél nekem, és élvezted.

- Clarissa? - Valaki finoman megérintette a vállát,

felpillantott, Annie volt az. - Ideje hazaindulni.

A tárgyalás többi résztvevője felemelkedett a helyéről, és elindult le a lépcsőn a teremőr nyomában. Még csak fél három volt, de korábban hazaengedték őket, hogy a bíró eleget tudjon tenni egyéb bírói teendőinek.

Robert határozott pillantást vetett rá. - Nincs túl jó színben. Jól érzi magát?

- Megvagyok - próbált meg mosolyogni a lány. - Csak elálmosodtam.

- Sétáljon egy nagyot délután - tanácsolta a férfi. - Szívjon egy kis friss levegőt. Manapság úgyis olyan ritkán nyílik rá lehetőség.

- Rendben - válaszolta a lány. - így fogok tenni.

FEBRUÁR 10., KEDD, 16 ÓRA 30 PERC

Ledobom a cuccaimat, amint beérek a lakásba. Gyorsan magamra húzok két pár zoknit és a gumicsizmámat. Már lépek is ki az ajtón, a kabátomat, a sapkámat és a kesztyűmet le sem vettem.

Önkéntelenül végignézek az utcán. Semmilyen gyanús jel nem utal rád, és ez így van rendjén. Történetesen tudom, hogy egy angol egyetemi konferencián vesztegelsz, mert munkaköri feladatom gyanánt Gary engem bízott meg vele, hogy regisztráljalak.

Olyan helyre kell mennem, ahol tudok gondolkodni, a számomra legkedvesebb helyek egyikére. El kell hitetnem magammal, hogy azok a gyilkosok, akik nőket kínoznak meg, és a testüket a padlódeszkák alá rejtik, csak az újságban léteznek. A való életben nincsenek ilyenek. Tudnom kell hinni abban, hogy egy késő délutáni séta átlagos programnak számít még akkor is, ha már kezd besötétedni.

Ha nagyon erősen próbálok úgy tenni, mintha, talán valósággá válik. Olyan fürgén lépkedem a jeges járdán, amennyire csak merek, amíg oda nem érek a parkhoz.

A park kör alakú. Úgy képzelem el, mint egy hatalmas óra számlapját. A főbejárat fekete vaskapui hat óránál vannak. Bemegyek a kapun, majd az óramutató járásával megegyező irányban indulok el kilenc óra felé a parkot szegélyező úton. Mindig úgy képzelem, hogy az óra tizenkét számjegye ezen az úton van elhelyezve, így bárhol vagyok, a mutatók segítségével könnyen ki tudom számítani, merre járok éppen. Az út körülöleli a park közepén lévő hatalmas pázsitszigetet. A füvet most

vastag hótakaró borítja, melyen túl nehéz lenne keresztülvágni.

Nyolc órához érek. Az ösvény a bal oldalamon egy kőszirt mentén halad. Az alatta elterülő meredek lejtőt erdő borítja, Bathban innen a legszebb a kilátás. A kolostor hamarosan kék fényben fog fürdeni. Felszórták homokkal az utat, így viszonylag gyorsan lehet gyalogolni, élvezem, ahogy lüktet a vér az arcomban, és közben lágy szél simogatja. Egy gyermek azt hinné, hogy a füvet borító hókupac valójában egy elvarázsolt birodalmat takar. Kizárólag a csizmám alatt reccsenő száraz ágak hangját hallom: reccs, reccs, reccs. Olyan a park, mintha a saját kertem lenne, tekintve, hogy senki nem mozdul ki otthonról ebben a hidegben.

Félúton járok, tizenkét óránál, most vagyok a legtávolabb a park bejáratától. A kihalt játszótéren csak egy hinta nyikorog csöndesen, mintha egy szellem lökte volna meg.

És ekkor jelensz meg. - Szia, Clarissa.

Teljesen megdermedek.

- Nem éreztem jól magam. Ki kellett hagynom a konferenciát.

Néhány másodpercig még levegőt venni is elfelejtek.

- Azt mondtam az imént, hogy nem voltam jól, Clarissa. Téged ez nem is érdekel? Nem aggódsz értem?

A kezemet a fülemre szorítom, hogy gondolkodni tudjak.

- Csalódást okozol nekem - csóválod szomorúan a fejed. - Megálltam a házad előtt, de láttam, hogy a park felé sétálsz.

Kiváló érzéked lehet a követéshez, hiszen épp csak

annyira közelítesz meg, hogy lásd, merre járok, miközben én egyáltalán nem érzékelem a jelenléted. Semmit sem gyanítottam. Nem láttam és nem is hallottam semmit.

- Egy percre azt hittem, hogy elveszítettelek. Eltűntél, de megtaláltalak.

Mindig megtalálsz. Mindig. Mikor fordul végre elő, hogy te nem találsz rám? És ez most az én hibám. Egyedül az enyém. Mindez azért történt, mert hallgattam arra a hülye belső késztetésre, hogy azért sem fogok miattad a félelem börtönébe zárkózni.

Szelídítsd meg az éjszakát. Olyan fontos volt nekünk Rowenával ez az eszme egyetemista korunkban. Még felvonulásokra is jártunk, és közben azokra a nőkre gondoltunk, akik ugyanezt tették az 1970-es években. De tévedtünk. Ahogy ők is tévedtek. Még nincs is este, habár nemsokára beköszönt, és mégsem lett volna szabad ide merészkednem. Nem kellett volna felülemelkednem a sötét helyek iránt érzett félelmemen. Soha többé nem fogom semmibe venni a félelmemet.

Hirtelen megfordul a fejemben, hogy letérek az útról, és egyenesen átvágok a pázsitkorongon, de ez képtelen ötletnek tűnik. A hóbuckák olyan magasak, hogy az örökkévalóságig tartana átvágni rajtuk, ráadásul túl sok fa és bokor vet rájuk árnyékot. Nem fogok letérni az ösvényről, mint Piroska. Alaposan megtanultam a leckét a mesékből.

- A kocsim ott parkol. - A szemem sarkából látom, hogy három óra felé mutatsz. - Szívesen elviszlek.

Ajánlatod olyan abszurd, hogy szinte már nevetséges, de egyre jobban szédülök, így nem találom kifejezetten nevetségesnek.

- Próbálok kedves lenni a tegnapi után, Clarissa. Az elmúlt napok történései után. Sértéseid és bántó viselkedésed ellenére. De nem könnyíted meg a helyzetemet.

Hagyj békén. Mindössze ennyit szeretnék tőled.

Nem hallottad, amikor ezeket mondtam neked?

- Mondd, hogy megbocsátasz azért, amit tegnap a fejedhez vágtam, Clarissa. Tudod, hogy nem gondoltam komolyan. Mérges voltam rád. Te pedig nagyon provokatívan viselkedtél.

Soha nem fogok megbocsátani neked.

Ezt sem hallottad meg? Egyértelmű, hogy nem fogtad fel. És ezért van igazuk a szórólapoknak, tényleg hiba akár a legjelentéktelenebb beszélgetésbe is elegyedni veled.

Előreszegezem a tekintetem, és olyan gyors léptekkel indulok el az óramutató járásával ellentétes irányba, amennyire csak tudok. Azon tűnődöm, sikerül-e egyáltalán kijutnom innen; de nem gondolkodhatok így, inkább azzal nyugtatom magam, hogy csak túlreagálom a helyzetet. Még csak fél tizenkettőnél járok, öt percre a vaskaputól hat óránál. A saját lábnyomaimba lépek, ugyanazt a kört járom be, amit idefelé tettem meg. Nem hagyom, hogy a kocsid közelébe terelj.

- A múlt héten jött meg a menzeszed, ugye?

Önkéntelenül rád pillantok. Úgy mosolyogsz, mint egy önelégült nyomozó, aki értékes információforrásra lelt. Nem kérdezem meg tőled, hogy ezt *mégis honnan tudod.* De magamban felteszem a kérdést.

- Ismerlek, Clarissa. Jobban, mint bárki más. Ezért voltál olyan rossz hangulatban, igaz? Ezért hazudtad azt, hogy beteg vagy. És ezért tetted tönkre az esténket

az étteremben. Emiatt ültettél fel a balettelőadáson is. Minden a hormonok miatt volt. Próbálom megbocsátani, hogy így bántál velem. Szeretném megérteni az okát.

Hiába van felszórva az út, majdnem elveszítem az egyensúlyomat, ám amikor felém nyújtod a kezed, elhúzódom.

- Csak segíteni akartam. El is eshettél volna, és megüthetted volna magad. Az kinek a hibája lett volna? Semmi szükséged azokra a szórólapokra a zaklatásellenes szervezetektől, Clarissa. Hiszen tudod, hogy semmi ilyenről nincs szó.

Honnan tudhatsz a szórólapokról? Megint sikerül magamba fojtani a szavakat. Én is belátom, semmi értelme vitába szállni veled. Most nevesítetted azt, ami vagy, mégsem tudatosult benned a felismerés.

Az áldozatul esett *nők háromnegyede ismeri a zaklatóját.* A szórólapok is ezt állítják. Azt kívánom, bár ne ismernélek.

Megyek tovább az úton. Még nem jutottam túl messzire. Csak tizenegy óránál járok. Tekintetemmel a térfigyelő kamerákat keresem, de egyelőre egyet sem látok.

- Azt akartad, hogy itt találjak rád, nem igaz? Ahogy azt is, hogy kövesselek.

Már a sikítás határán vagyok, de nincs senki körülöttünk, aki meghallhatná, és nem tudom, a hangom mennyire engedelmeskedne.

- Tetszik az új parfümöd, Clarissa.

Biztosan elpárolgott azóta, hogy reggel magamra fújtam. Ráadásul csak egy egész kicsit használtam belőle. Csak a fülem mögé és a nyakamra permeteztem belőle egy keveset. Ahogy annak idején édesanyámtól

tanultam. *Soha ne használj túl sokat,* kötötte mindig a lelkemre.

- Gardénia. Ezt használod mostanában, ugye?

Mióta vagy akkora szakértője a parfümöknek, hogy az illatukról felismered őket?

- Gyere, menjünk a kocsimhoz, beszélgessünk a melegben.

Szedd a lábad. Szedd a lábad. Szedd a lábad.

- Bekapcsolom a fűtést a kocsiban.

Gyorsabban. Gyorsabban. Gyorsabban. El ne csússz. El ne csússz. El ne csússz.

- Rossz irányba megyünk.

És azzal meg is ragadod a kezemet. Előbb érzem az érintést, mintsem láthatnám a mozdulatot, ugyanis nem vagyok hajlandó rád nézni, miközben a vaskapu irányába gyalogolok.

- Próbállak jobb belátásra bírni, Clarissa, de nem hagyod magad.

Megpróbálom elrántani a karom, mire még erősebben megszorítod, és ekkor észreveszem, hogy szűk bőrkesztyűt viselsz.

- Akkor mostantól az én szabályaim szerint játszunk.

Valahogy eljut a tudatomig, hogy még soha nem láttalak kesztyűt viselni, és ettől bukfencezik egyet a gyomrom. Vadul nézek körbe, de a park továbbra is kihalt. Felszólítalak, hogy engedj el, mert ehhez nincs jogod, engedj el csak most az egyszer, de semmi hatással nincs rád, amit mondok vagy teszek.

- Kérlek, sétálj velem, Clarissa. Beszélgessünk. Beszélnünk kell.

Sikerül pár méterrel odébb rángálnod abba az irányba, amerre én nem kívánok menni.

- Hogy vannak a szüleid?

Úgy beszélsz, mintha találkoztál volna már a szüleimmel, és épp egy vidám kis sétára indulnánk, miközben közeli barátokként cseverészünk egymással, mintha nem erővel rángatnál magaddal. Úgy, mint aki azt hiszi, mindez természetessé válik attól, hogy hétköznapi dolgokról diskurálunk. Ha nem volna ez az egész ilyen rémes, már-már komikusnak tűnne.

- Nem is tudtam, hogy a tengerre van kilátásuk.

Ezen teljesen megdöbbenek. Ilyenkor merül fel bennem a kérdés, hogy honnan tudsz rólam ilyeneket. Valószínűleg odalopóztál a házhoz pénteken kora reggel, és elvitted a fekete szemeteszsákot, melybe a használt betéteket is dobtam.

Te nyomorult idióta.

A szelektív szemetem tartalmát is magaddal vihetted, mert abba dobtam a válaszborítékot a zaklatásellenes szervezet lógójával, a barna csomagolópapírt a szüleim címével és brightoni irányítószámával, és a parfümhöz tartozó bizonylatot.

Az ember leghétköznapibb tevékenységeinek tartozékai. Arra már lehetőségem sincs, hogy esetleg elmenjek vacsorázni valamelyik barátommal. A szemetemet kibányászni nem természetesnek tekinthető cselekedet. Vagy talán azt akarod, hogy tudjak róla? Vagy annyira elveszítetted a valóságérzeted, hogy észre sem veszed, amikor olyan nyomokat hagysz magad után, melyekkel felhívod a figyelmemet leplezett információszerző taktikáidra?

Visszaterelsz tizenkét órához.

- Szeretnélek hazavinni, Clarissa - mondod.
- Elvinni magammal - folytatod.

- A lakásomba - mondod tovább.
- Hogy időt tölthessek veled - magyarázod.
- Semmi másra nem vágyom - mondod. - Ez minden, amit valaha is akartam.
- Készítek neked vacsorát - ajánlod fel.
- Tudom, mostanában nem nagyon tudsz aludni. Mellettem egész éjszaka gyönyörűen alszol majd - ecseteled, mire beugrik, hogy biztosan megtaláltad a szemetesben az eldobott altatósdobozt.
- Már majdnem lement a nap. Nem vagy biztonságban egyedül a parkban sötétedés után - beszélsz tovább, és elcsodálkozom, hogy egy csepp irónia sincs a hangodban.

Egyre gyorsabban húzol magad után, mindkét kezeddel szorítod a kezem és a csuklómat, és közben már egy óránál járunk.

Miért *nem kiabált segítségért? Miért nem tiltakozott?*

A szívem olyan hevesen zakatol, hogy rejtély számomra, hogy bírhatja ilyen kitartóan. Folyik az orrom, a fejem zsibbad, és olyan érzésem van, mintha apró áramütések csapnának belém az égből. De nem rángathatsz be a kocsidba. Ezt meg kell akadályoznom, bármibe kerüljön is.

Még egy vad kísérletet teszek, hogy szabaduljak.

- Te akartad. - Akkorát rántasz a karomon, hogy felkiáltok.

Te akartad

Olyan erővel rántasz magadhoz, hogy hirtelen levegőt sem kapok. A karomat egy kézzel a hátam mögé szorítod, és körém fonod az egyik lábadat, hogy se ellenkezni, se ficánkolni ne tudjak.

Messziről szeretőknek nézhetünk ki.

- Szeretlek így a karomban tartani, Clarissa.

Teljesen magamra maradtam. A szórólapok most még annyit sem érnek, mint máskor.

- Ez az egész a te hibád, Clarissa.

Arcomon érzem a leheleted. Ezúttal nem fogkrémillatú. A baktériumok okozta fertőzések savanykás szagát árasztod magadból, mint akinek kezdődő torokgyulladása van, engem pedig elfog az undor. Szeretném elfordítani a fejem, de nem tudom, mert a másik kezedet a tarkómra szorítod.

- Nem hagysz más választást, Clarissa.

A sapkám leesett. Ajkadat a fülemre tapasztod. Harapdálni kezded a fülcimpámat. Megfordul a fejemben, hogy minden izmomat elernyesztem, hátha akkor nem leszel képes megtartani. Egy elernyedt végtagot nem olyan könnyű vonszolni. Ezt Robert mondta a reggeli szünetben. De észbe kapok, hogy még ha Robertnek igaza is van, semmiképp nem szeretnék a földön kikötni. Nem is akarok belegondolni, hogy mit művelnél velem, ha a földre kerülnék. Az a legfontosabb, hogy talpon maradjak.

- Ha folyamatosan menekülsz előlem, kerülsz engem, mégis mire számítasz?

Néhány másodpercre elhallgatsz, mielőtt kimondod a nevem, amely nyögésként tör fel a torkodból.

Bárki képes erőszakot elkövetni, Clarissa. Garantálom, hogy ön is képes lenne rá, ha a helyzet úgy kívánná.

Tudom, hogy Robertnek igaza van, és ha tehetném, szörnyű erőszakot alkalmaznék veled szemben. De ezúttal nem verekedés árán fogok megmenekülni tőled. Úgysem tudnálak megverni. Nem tudok kárt tenni

benned. Nem tudok nálad gyorsabban futni. Per pillanat biztosítottad, hogy még mozdulni se bírjak.

Az egyetlen esélyem a szavakban leledzik. És a trükközésben. Meg persze némi szerencsében. Az első kettővel nem lesz problémám, de a harmadik nem rajtam múlik.

Azt mondom, veled megyek.

Nedves ajkaid a homlokomat súrolják.

- Elmegyek veled a kocsidhoz - kezdem -, cserébe kérlek, engedj el.

Ajkadat az enyémhez érinted.

- Tényleg?

- Igen - válaszolom. - De fáj, amit csinálsz.

- Hiszen te így szereted. Ismerem a legsötétebb titkaidat, Clarissa. Ahogy a rejtett képességeidet is.

- Nem szeretem, ha fájdalmat okoznak nekem. Tényleg nem. Kérlek, hagyd abba.

Nyelveddel megcirógatod az ajkamat.

- Túl erősen szorítod a nyakam. Alig kapok levegőt. Beszélni is csak nehezen tudok.

- Rendben - egyezel bele, és lazítasz egy kicsit a szorításodon. - Most már nem beszélgetni akarok, Clarissa.

Nyelvedet a számba nyomod. Szaggatottan, hangosan és kapkodva veszem a levegőt. Túl gyorsan és túl hangosan.

Csípődet az enyémhez tapasztod, és egyre erősebben dörgölöd hozzám. A térdem majd összecsuklik, de olyan erővel szorítasz, hogy nem esem el.

- Látod, mit teszel velem?

Megragadod a mellemet.

- Gyorsan meg kell szabadítanunk ettől a sok rétegtől. - Úgy beszélsz, mintha szeretők lennénk, akik egy kicsit viccelődnek. - Útban vannak.

- Ugye nem itt a szabad ég alatt akarod folytatni? - szólalok meg remegő hangon, amit te minden bizonnyal a szenvedély jelének tudsz be a félelem és az undor helyett.

Beletúrsz a hajamba, és annyira húzod, hogy a szemem megtelik könnyel, miközben az ujjaddal felemeled az állam, Így kénytelen vagyok rád nézni.

- Megbízhatok benned?

- Igen - feleled bizonytalanul, de látom, hogy elgondolkodsz.

- Nem fogunk túl hamar odaérni hozzád, ha ebben a helyzetben maradunk - próbálok incselkedő hangon beszélni, bár azt hiszem, pocsékul megy, de mit számít, ha azt mondom, amit hallani akarsz.

- Terveim vannak kettőnknek ma estére - búgod, miközben egyre jobban húzod a hajam. - Még több kedvedre való elfoglaltság.

Egyik kezeddel továbbra is a hátam mögé szorítod a karjaimat. Kesztyűs kezeddel végigsimítasz a kabátomon, a ruhámon, majd a két lábam közé nyúlsz.

- Ez az, amit szeretnél.

Elhúzódom, de nem próbállak meg leállítani. Egyre durvábbak a mozdulataid.

- Nem így van?

- De igen.

- Helyes. Akkor ezt tőled is szeretném hallani.

- Igen, ez az, amit akarok - hangom elcsuklik ugyan, mégis elhúzod a kezed, és elengeded a karjaimat. Nagy erőfeszítésembe kerül, de valahogy szép lassan

leengedem őket magam mellé, miközben legszívesebben megráznám őket, leráznám magamról az érintésedet, és akkorát taszítanék rajtad, amekkorát csak tudok.

- Helyes. - Minden bizonnyal a „helyes” az egyik kedvenc szavad. Átkarolod a derekamat. - Ugye belátod, hogy mostanában elég nehéz rajtad eligazodni, Clarissa?

- Igen.

- Fogd meg a kezem.

Megfogom a kezed.

- Hagyd, hogy én gondolkodjak kettőnk helyett.

- Rendben.

Hátralépek, most már nem ér össze a testünk.

- Azt kell tenned, amit mondok neked. - Néhány méterrel még arrébb vonszolsz.

- Igen.

Látom, az „igen” pedig a varázsszó.

Egyre gyorsabban húzol.

- Úgy lesz a legjobb.

- Igen. - És amint elhagyja a szó a számat, észreveszem, hogy tizenegy óránál egy férfi fordul be a parkba nagy fekete kutyájával arról az ösvényről, amely lefelé vezet a veteményeskertekhez.

Folyamatosan figyelem a parkot azóta, hogy rám találtál. Egy pillanatra sem hagytam abba. Végig megvolt az esélye, hogy valaki erre jön. És én egész idő alatt ezt mondogattam magamnak, nem adhattam fel a reményt.

Követed a kutyás férfit figyelő tekintetem, és elbizonytalanodsz. Igaz, a csizmám lágy gumiból készült, de teljes erőből sípcsonton rúglak, és közben sikerül megtartanom az egyensúlyomat is.

Felkiáltasz a fájdalomtól és az árulás miatt.

- Te kurva! - megint előkerül ez a bizonyos szó. Ezt gondolod rólam valójában. - Hazudtál! - kiáltod őszinte meglepettséggel az arcodon.

- Segítség! - kiabálnám hangosan, de csak erőtlenül nyöszörgők, mintha egy rémálomban lennék, melyben nem jön ki rendesen hang a torkomon.

- Csak színlelted, hogy kívánsz.

- Igen! - akaratom ellenére élvezettel mondom ki ezt az igent, noha még sikerül odébb rángatnod, miközben azt kiabálom, hogy engedj el, és sikoltozom, mert fáj, amit csinálsz. Próbálom a csizmám sarkát minél erősebben az aszfalthoz tapasztani, hogy lassabban haladjunk.

- Soha többé nem fogok megbízni benned.

Nem tudom, mennyire lehet hallani a kiáltozásomat, és azt sem, hogy a férfi látja-e a vergődésemet, vagy csak megsejti a bajt, de egyre gyorsabban közeledik felénk a kutyájával. Hirtelen elengedsz, olyan váratlanul, hogy csúszom egy ideig, mielőtt elvágódom a földön.

- Ezúttal túl messzire mentél.

Feltápászkodom.

- Eljátszottad az utolsó esélyedet.

A férfi a kutyával egyre közelebb ér hozzánk.

- Ezért még megkapod a büntetésed.

Megint kiabálni kezdek a férfinak, és most már a hangom is engedelmeskedik, tisztán és fagyosan hasít bele a tiszta, fagyos levegőbe.

- Kérem, jöjjön ide! Kérem, segítsen!

Elindulsz a park mögötti iskolánál leparkolt kocsidhoz három óra irányába.

Amikor a férfi odaér hozzám a kutyával, megfordulsz,

és teszel felénk pár lépést, de a kutya ugatni kezd, mire kővé dermedsz.

Túl kell kiabálnod az ugatást ahhoz, hogy a hangod átszelje a köztünk lévő bő három méter távolságot.

- A barátnőm - kiabálod a férfinak. - Csak egy kis szóváltás volt köztünk, de őrült módjára viselkedik, és nem akar eljönni velem vacsorázni, pedig azt terveztük. Foglalkozzon a saját dolgával! Mindenkinek lehetnek családi vitái.
- Később találkozunk, Clarissa. Ha már lecsillapodtál - intézel hozzám is néhány szót.
- Hallgattassa már el a kutyáját! - ordítasz a férfira.

Ahogy távolodsz, a kutya egyre hosszabb szüneteket tart ugatás közben. Amikor megbizonyosodik arról, hogy nem jössz vissza, elcsendesedik.

- Nem a barátom - mondom a férfinak, és megtörlöm a számat a kabátom ujjával. Majd mit sem törődve azzal, hogy egy tökéletesen idegen embertől kérek ekkora szívességet, így szólok:
- Megtenné, hogy hazakísér? Tíz percre lakom innen. Attól félek, hogy ott fog rám várni.

A férfi felveszi az elejtett kesztyűmet. Észre sem vettem, hogy leesett. Megtörlöm vele a homlokomat, a számat, a fülemet és a nyakamat, majd a táskámba csúsztatom. A férfi a sapkámat is megtalálja, így mindenhol megtörölgetem a bőrömet, ahol csak hozzám értél. Sírok, és nagyon vissza kell fognom magam, hogy ne törjek ki zokogásban.

A kutya megnyalja a kezemet, mintha vigasztalni akarna. Ekkor veszem észre, hogy homokos lett a kezem.

- Ő Bruce - szólal meg a férfi. - Kedveli magát.

Zsebkendőért matat a kabátjában, majd szó nélkül odanyújtja nekem. Letörlöm vele a könnyeimet, melyek szinte odafagytak az arcomra, és az orromból lecsöppent nyálkát, ami már kezdte kicsípni a számat és a bőrömet.

A férfi és Bruce hazakísérnek. A férfi kifejezetten magas. Magasabb nálad. És vékony. Vékonyabb, mint te. Még a szabadidőruha rétegein keresztül is látszik. És kedves. Milliószor kedvesebb, mint te. És normális, legalábbis annak tűnik. Fényévekkel normálisabb nálad. Egy kockafejű, okos, számítógépguru. Ezermilliószor érdekesebb, mint te. Tednek hívják, és a nevét összehasonlíthatatlanul szebbnek tartom a tiédnél.

Menet közben lassan-lassan megnyugszom. Nem beszélünk a parkban történtekről, mintha valami szörnyű, kellemetlen megrázkódtatásban lett volna részünk, amelyről jobb megfeledkezni most, hogy civilizált környezetbe érünk. Alig szólunk egymáshoz az alapvető udvariassági formulákon túl, melyekre két idegennek illik sort kerítenie. Leheletünk fagyos párafelhőket alkot. Ahogy Bruce-é is.

Egy idő után illedelmesen megjegyzi, hogy ideje volna új barát után néznem, és miközben elismétlem, hogy nem vagy a barátom, megint alig tudom visszatartani a sírást.

Ez a férfi látott téged. Látta az utolsó mozzanatait annak, amit a parkban műveltél velem. Valóban kedves ember, de talán tényleg azt gondolja, hogy az egész nem volt más, mint szerelmes élcelődés. Még benne is felmerül a lehetősége annak, hogy te mondasz igazat.

Amikor odaérünk a házhoz, búcsúzóul megsimogatom Bruce selymes fekete buksiját.

- Köszönöm, Bruce. Jó kutya vagy, és nagyon kedves.

A férfi elmosolyodik. Megvakarom a szőrös redőket Bruce pofája alatt.

A férfi a kapufeljáró alján áll, és nézi, ahogy felsétálok az ajtóhoz, és kinyitom. Ezt követően hazasiet a feleségéhez és a kisgyerekéhez. Megyek egyenesen a legforróbb zuhany alá, amit a bőröm elvisel, mert ott megszabadulhatok minden ujjlenyomattól, melyet a testemen hagytál.

A zuhany után legszívesebben bevennék néhány altatót, és befészkelném magam a takaró alá. De nem ezt teszem. Erőt veszek magamon, mint mindig, és a kezembe kapom a fekete noteszemet. A legapróbb részletekig leírom mindazt, amit ma este tettél velem, pedig ehhez van most a legkevésbé kedvem.

Nincs konkrét bizonyítékom a parkban történtekre. De leírom az egészet, akár egy elbeszélést. Talán mégsem teljesen hasztalanok azok a szórólapok. Megtanultam belőlük, hogy eljön majd az idő, amikor ez az elbeszélés értelmet nyer. Azt is tudom, hogy minden történethez tartozik egy találó cím. Azt kívánom, bár lehetne az enyémnek más címe, de hiába, semmi nem változtathat rajta. Ez a történet a *Mindent rólad* címet viseli.

Szerda

Clarissa bement az esküdtek mosdójába. Kifejezetten erős samponillata volt; háromszor samponozta be és öblítette ki a haját. A hosszúkás tükörben tanulmányozta magát, és meglepte, hogy ilyen sápadt az arca, holott előző este sokat dörzsölte. Volt benne egy csepp félelem, hogy megpillantja a nyakán a férfi ujjainak nyomát, de nem látszott rajta semmi. Még a tarkóját is megnézte otthon a kézitükrében. Feltűnt neki, mennyire tudatosan volt vele erőszakos Rafe.

Jelzett a telefonja, hogy e-mailje érkezett, és egy kicsit megijedt, mert azt hitte, már kikapcsolta. Hannah küldte. Az elmúlt évben ugyanarra az esti pilatesórára jártak. Hannah érdeklődött, merre volt Clarissa az elmúlt hetekben, és lenne-e kedve esetleg meginni vele egy italt a csütörtöki óra után.

Azt szeretném, ha a te barátaid az enyémek is lennének.

Rafe megkörnyékezte Rowenát. Az is lehet, hogy Hannáh-t még bántaná is. Talán már fel is kereste, és együtt várnák Clarissát a sörözőben, ha elmenne.

Clarissa visszaírt, hogy nem fog tudni járni az

órákra, és holnap este nem ér rá.

Azután kikapcsolta a telefonját, bár tudta, hogy csak még jobban elszigeteli magát. Pontosan azt tette, amit a férfi várt tőle. A szórólapokon ez mind rajta volt.

Épp a kezét mosta, amikor belépett a mosdóba Wendy. Wendy huszonhárom éves, és megmutatta Clarissának a barátja fényképeit. Mindennap együtt ebédelt a fiúval, és büszkén vitte az ingeit a mosodába, élvezte, hogy férj-feleségest játszanak. Clarissa némán megrázkódott, mert hirtelen a szívébe hasított a féltékenység.

- Ezt nézd - fogta össze Wendy középen a szoknyáját. Szögegyenes, platinaszőke haja csinos, pirospozsgás arcába hullott. A tengerészkék, műszálas szoknya szinte a combja tövéig fel volt szakadva. - Ez az egyik irodai szoknyám. Be kell ma szaladnom a munkahelyemre a tárgyalás után.

Clarissa tudta, hogy Wendy egy szoftverfejlesztő cégnél dolgozik.

- Gondolom, ez a szakadás nem volt a szabásminta része - mondta Clarissa, és örömmel konstatálta, hogy léteznek olyan katasztrófák, melyeket relatíve egyszerűen és könnyen lehet orvosolni.

- Akkor történt, amikor leszálltam a buszról. - Wendy mosolyt erőltetett az arcára. - A vádlottak imádni fogják. Túl sok örömben úgysem lehet részük.

Clarissa odalépett az egyetlen működő kézszárítóhoz, és legszívesebben egész átfagyott

testével a forró levegő alá állt volna. Előkotorta a kézi varrókészletét, melyet az édesanyja annak idején egy hatalmas, pipacs- és margarétamintás textildarabkákból összevarrt tarisznyában tartott. Wendy szemügyre vette a varrókészlet tartalmát, mintha egy agyműtét kellékei lettek volna benne.

- Helyre tudom hozni - ajánlotta fel Clarissa, önzéssel vegyes segítőkészséggel: egyrészt a varrás mindig megnyugtatta, másrész kedvelte Wendyt.

Öt perccel később már a pihenőszobában voltak. Wendy egy széken ült, míg Clarissa a kék szőnyegen térdelt előtte, és felülről a szegély irányába haladva elkezdte összeölteni a szoknyát. Próbált felülemelkedni ujj ai merevségén és a karjába nyilalló fájdalmon, melyet Rafe szorítása okozott. Csuklóján piros foltok éktelenkedtek, és érzékeny volt a bőre, mintha a férfi bőrkesztyűjétől véraláfutások keletkeztek volna rajta. Direkt szűk, hosszú ujjú felsőt vett fel, mely eltakarta a foltokat, igaz, kora reggel rávette magát még arra is, hogy lefényképezze őket. Egyelőre nem látta sok hasznát a fényképezésnek, mert a képek önmagukban nem bizonyítanak semmit, de hátha egyszer még jól jönnek, amikor beilleszti őket a teljes történetbe.

Ekkor belépett Robert, és kedvesen, érdeklődőn vonta fel a szemöldökét.

- Ez nem az, aminek látszik - magyarázta Wendy nevetve.

A férfi leült, elővett egy könyvet, és buzgón bámulta az oldalakat.

Clarissa próbált a szoknyára összpontosítani: nem akart túl sokszor Robertre nézni. Az ollóért nyúlt.

- Más rejtett képességei is vannak? - kérdezte Robert. - Azon kívül, hogy divatszabász?

Akarata ellenére újból Rafe hangja csengett a fülében: *Ismerem a rejtett képességeidet.*

- Csak ez az egy van. - Elvágta a cérnát. - De a londoni divathéten lesz saját bemutatóm. Szigorúan titkos márkanéven. - Lesimította Wendy szoknyáját, majd felállt. - Kész is van. Ruhaszerviz tizenöt percben.

Ott motoszkált a fejében a kérdés, hogy miért viselt kesztyűt Rafe. A legborzasztóbb indokok merültek fel benne.

- Tudni akarom, melyik az a márka - jelentette ki Wendy. - Eredeti Clarissa-darabként fogom elárverezni a szoknyámat.

Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy vajon mi várt volna rá, amitől sikerült megmenekülnie.

- A titkaimat magammal viszem a sírba - ígérte Clarissa.

Megjelent a bírósági teremőr, megnézte, készen állunk-e már, és Wendy azonnal oda is futott hozzá, hogy beszéljen vele.

Folyamatosan arra gondolt, hogy Rafe hozzáért a bőréhez. Egyre próbálta meggyőzni magát, hogy

sikerült teljesen lemosnia magáról az érintését. Tudta, hogy Robert nem véletlenül maradt le, együtt akart vele lemenni a lépcsőn a tizenkettes bírósági tárgyalóterembe.

- Hogy deríthetnék fényt a titkaira? - kérdezte szelíd mosollyal az arcán.

Rafe minden pillanatot megmérgezett, és ennek valahogy véget kellett vetnie.

- Még az is lehet, hogy az összeset feltárom ön előtt - válaszolta a lány vidáman. - De aztán ne mondja, hogy nem figyelmeztettem. Nem csak kedves kis titkokat dédelgetek.

- Azt hiszem, az én szekrényem mélyén is akad jó néhány csontváz - válaszolta a férfi.

Sparkle ügyvédjének arca tele volt pattanásokkal, és Clarissának egy kekec iskolás fiú jutott róla az eszébe.

- Az igazságügyi orvos szakértői vizsgálat napján ön felkereste Sparkle urat. Miért távozott a biztonságot nyújtó rendőrőrsről, hogy találkozzon ezzel az állítólagosán erőszakos és rémisztő emberrablóval, akitől épphogy csak megmenekült?

- Ezt a képmutató disznót... - jegyezte meg Annie egészen jól hallhatóan.

Miért találkozott Solmes úrral a parkban?

Ezt a kérdést szegezték volna Clarissának is, ha a rendőrséghez fordul, és panaszt tesz.

Nem ment volna egyedül a parkba, ha nem akar

találkozni vele. Előző nap ott volt a nyilvánosság számára nyitott karzaton, meglátogatta önt, és ön még beszélgetett is vele a tárgyalás után. Az azt megelőző héten együtt vacsoráztak a legjobb barátnője társaságában. Egyértelmű, hogy önök jól ismerik egymást.

Ez lett volna a magyarázat.

Tulajdonképpen ön soha nem volt valós veszélyben, és ezt nagyon jól tudja. Még kézen fogva is látták önöket együtt. Azzal is teljes mértékben tisztában van, hogy Solmes úr valójában soha nem fenyegette meg önt. Azt a beszélgetést maga is akarta. Rengetegszer igent mondott Solmes úr ajánlataira, majd meggondolta magát, amit elfelejtett közölni. Most pedig bosszút forral. Ezt azóta tervezi, hogy visszautasította Solmes úr minden ésszerű kezdeményezését, hogy mindkettőjük számára elfogadható megegyezésre jussanak.

A lány már épp elég időt töltött el a tizenkettes tárgyalóteremben ahhoz, hogy tudja, mire számíthat.

Solmes úr elmondta nekünk, hogy ön nemrégiben elkezdett altatót szedni. Nyilvánvaló, hogy labilis lelkiállapotban van.

Ezt is felhoznák, de arról persze nem esne szó, hogyan jutott Solmes úr tudomására az információ, és arról sem, mi érte a lányt, amiért elkezdett altatót szedni.

Ön bizonytalanul állt a lábán. Amikor megcsúszott,

Solmes úr közbelépett, és elkapta, hogy ne essen el, ne törje össze magát. Mindezért és az alig észrevehető zúzódásokért a csuklóján, melyek akkor alakultak ki, amikor önt megtartotta, az a hála, hogy testi sértéssel és emberrablási kísérlettel vádolja. A jó elnyeri méltó büntetését.

Ezt a következtetést vonnák le.

Lockyer kisasszony lemondóan csóválta a fejét.

- A rendőrök azt mondták, hogy menjek el. Azt mondták, viselkedjek úgy, mint bármikor máskor, nehogy Sparkle megsejtse, hogy az ő oldalukon állok. És szükségem volt a kábítószerre.

Sparkle úgy festett, mint aki épp egy templomban próbálja visszatartani a hahotázást.

- Az egyszer biztos, hogy teljesen beetetted a rendőrséget.

- Tényleg nagyon rendesek voltak velem. - A lány nagyot nyelt. - Gyerünk, hurcoljanak meg emiatt is. Ez a maguk specialitása. És velem nincs nehéz dolguk, igaz?

Nekik senkivel sincs nehéz dolguk, gondolta magában Clarissa.

FEBRUÁR II., SZERDA, 12 ÓRA 50 PERC

Annie-vel a piacon mászkálunk ebédszünetben. Közben a kávémat kortyolgatom. Annie humuszos szendvicset eszik, melyet a szendvicsárus standjánál szerzett be. Én egy üveg organikus szőlőlevet vettem

magamnak. Annie egy doboz tejfölt is vásárolt, meg almás pitét és egy hatalmas pisztrángot.

- Vegyél egy darab marhahúst - tanácsolta Annie. - Nem vagy túl jó színben, jót tenne neked a vas.

- A ruhatárban igazán kellemes szag lesz, Annie. De senkinek nem fogom elárulni, kinek az érdeme.

- Az olajos hal jót tesz a gyerekeknek.

Automatikusan ráncolni kezdem az orromat.

- Már ha sikerül vele megetetned őket. Attól a kiguvadó szempártól ki fognak futni a világból. Remélem, először azért lefejezed majd.

A türelmetlen bólogatás helyett Annie most odahajol hozzám, majd halkan azt súgja: - Az a pasas folyamatosan téged bámul. Az ott, a hentespultnál.

Tudtam, hogy rólad beszél. Néhány másodperce én is rajtad tartom a tekintetem. Gyorsan elkapom a pillantásomat, nehogy találkozzon a tiéddel, és egyszerre csak kővé váljak. Azt azért sikerült megjegyeznem, hogy tengerészkék, UCLA feliratú pulóvert viselsz, farmernadrágot és bőrkesztyűt.

- Ismered azt a férfit? Elmenjek, hogy tudjatok váltani néhány szót?

- Ne. Uramisten, csak azt ne! Kérlek, ne menj el! Nem akarok beszélni vele.

Amíg Annie nem lazít az ujjaimon, észre sem veszem, hogy szorítom a karját, igaz, először csak a kezét teszi rá finoman az enyémre pár másodpercre.

- Gonosz arca van, Clarissa. Téged bámul. Olyan, mintha, nem is tudom, szándékosan rád akarna ijeszteni. Egy kicsit arra a vádlottra emlékeztet, aki felpofozta, megütötte Lockyer kisasszonyt, és égő öngyújtót tartott a fülbevalójához. Hogy is hívják?

- Godfrey - válaszolom.
- Igen, ő. Kivéve, hogy a te pasid veszélyesebbnek néz ki.
- Ő *nem* a pasim, Annie. Kérlek, soha többé ne mondd ezt.

Rutinszerűen az órámra pillantok, mintha a bevett szokásoknak bármi felett is hatalmuk lenne, de nem jegyzem meg, mennyit mutat.

- Ideje visszamennünk.
- Jön utánunk. Ki ez a férfi?
- Egy régi ismerősöm. Ne nézz rá! Ne figyelj rá oda!

Ha elmondja másoknak, az erősítheti a bizonyítékot, és alátámaszthatja szavahihetőségét, így növelheti az eljárás sikerének esélyét.

Hangom egészen halkan cseng.

- Előfordulhat, vagyis adódhat olyan eset, szóval megeshet, hogy megkérlek, mondd el, hogy te is láttad itt. Megtennéd?
- Még szép. - Utasításom ellenére Annie hátra-hátrapillant. - És ha bármikor szükségét éreznéd, hogy beszélj róla...
- Köszönöm.

De nem rángathatom bele Annie-t. Így is van elég problémája. Harcban áll elhidegült férjével hatéves kislányuk elhelyezéséért. Próbálja nem átadni magát az elvakult féltékenységnek egy nála fiatalabb nő iránt, akiért a férje elhagyta. Miközben Annie mindezt elmeséli, Henry feleségére gondolok, és rám jön a rosszullét. Egyrészt a bűntudat miatt. Másrészt pedig rettegek attól, hogy Annie az ellenséget látná bennem, ha megtudná rólam az igazat, ami véget vetne bimbózó barátságunknak.

Annie egyáltalán nem hasonlít Henry feleségére, de ő is tud ugyanazzal a megvető tekintettel nézni. Most éppen téged illet ezzel a nézéssel, ami jó érzéssel tölt el. Csak egy pillantásával többet tesz értem, mint gondolná.

Eszembe jut Rowena, hogy mekkora bolondot csináltál belőle, és milyen ügyesen állítottad a te oldaladra. De Rowena hátrányos helyzetből indult. Behálóztad. Egész idő alatt álarcot viseltél. Beetted magad a bőre alá, és manipuláltad, még mielőtt észrevehette volna, kivel áll szemben. Annie először az utálatos éneddel találkozik, az igazi éneddel. És legnagyobb megkönnyebbülésemre láthatóan egy cseppet sem vagy neki szimpatikus.

A dühös és izgága Godfrey Rumpeltstiltskint juttatta Clarissa eszébe. Ügyvédjének, Harker úrnak volt egy kis ír akcentusa. Harker úr keskeny arca kedvesnek, sőt mondhatni, szimpatikusnak tűnt.

- Nem vonom kétségbe egyetlen bizonyítékát sem, Lockyer kisasszony - mondta.

Lockyer kisasszony elcsodálkozott, félszegen fejet hajtott, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát. Tényleg nem fogják többé támadni? Ez a férfi valóban azt állítja, hogy hisz neki?

- Szánalmas - suttogta Annie jól hallhatón, ahogy Harker úr visszaült a székére. - Azt gondolják, hogy megvédhetik Godfreyt azzal az agymosó előadással az emlékezet megbízhatatlanságáról?

Clarissa zavart mosollyal válaszolt. Egy szót sem fogott fel a hallottakból. Túlságosan lefoglalta, hogy

látta Rafe-et az ebédszünetben. Az UCLA feliratú pulóver szöget ütött a fejébe. A csípős hideg ellenére Rafe nem viselt kabátot. A lány biztos volt benne, hogy így akarta felhívni a figyelmét a pulóverre. Biztosan valamiféle trófea, melynek különleges jelentősége van a számára.

Clarissa emlékei szerint sosem említette, hogy a Kaliforniai Egyetemen tanult, vagy ott tanított, vagy hogy egyáltalán járt volna Los Angelesben. Ettől függetlenül persze bármelyiknek lehetett igazságtartalma. Valójában igen keveset tudott a férfiról, aminek kifejezetten örült, és nem kívánt kényszerűségből többet megtudni róla. Biztosra vette, hogy üzenete van annak a pulóvernek, de egyelőre nem tudta értelmezni. A férfi élvezhette hát a titka erejét, bármi volt az.

Hallotta, hogy csörög a telefonja, miközben a kulcsával a zárban matatott. Követte a hangot a varrószobába, először bekukucskált az ajtóból, benézett a szoba sarkaiba, és csak utána lépett be. A telefon a szabászasztalon hevert. Látta, hogy az akkumulátor merülő félben van, miközben édesanyja hívására válaszolt.

Átsétált a konyhába, megtöltötte a vízforralót, feltette a tűzhelyre, és közben a fejével a vállához szorítva tartotta a telefont.

- Olyan szórakozott a hangod, Clarissa.

A nappaliban állt, felkapta a szabásminta-magazinokat és a művészeti albumokat a parkettáról, melyet az édesapja csiszolt és újított fel neki. Felpakolta őket a polcra, melyet szintén az édesapja barkácsolt, a Grimm testvérek, Perrault és Andersen összes meséinek kötetei mellé, melyekből még az apja olvasott fel neki kislánykorában. Azóta többször is újraolvasta őket, nem tudott betelni velük, és meg volt róla győződve, hogy ezeket a meséket nem gyermekeknek írták.

- Nem tudnál egy helyben maradni egy kicsit, és rám figyelni, ha szépen kérlek?

Édesanyja varrta a karmazsinvörös rózsákkal díszített huzatot a kanapéjára. Az alvadtvér alapszínű anyagot elszórtan díszítő rózsák, melyek akkorák voltak, mint Clarissa ökle, súlyosan csüngtek kacskaringós, burgundivörös száraikon. Clarissa lehuppant a kanapéra.

- Foglalkozol te eleget magaddal?

A kérdés hátterében a Henry elvesztése felett érzett bánata állt.

- Igen, persze. Hiszen jól megtanítottál rá.
- Kezdtem aggódni, amiért olyan sokára vetted fel a telefont.

Clarissa egy csoda volt a szülei számára, édesanyja negyvenhárom évesen, tizenhat hosszú gyermektelen év után szülte. Édesapja mindig azzal ugratta, hogy a birodalom összes orsóját a tűzbe vetette, így akarta őt

biztonságban tudni. A lány ilyenkor viccesen megjegyezte, hogy bevált a terve.

- Tényleg jól vagyok.

Lehúzta a cipzárt az egyik csizmáján, lehámozta magáról, majd a másikkal játszotta el ugyanazt, miközben édesanyja átadta a telefont az édesapjának.

Clarissa ismét felpattant. Már kint is termett a konyhában, és levette a hangosan fütyülő vízforralót, melyet szokás szerint túlkiabált az édesapja.

- Szerinted butaság - képtelen volt az apja előtt titkot tartani - taxival hazajönni az állomásról?

Ahogy beszélt, érezte, hogy a falak összeszűkülnek, és a világ is egyre kisebbnek tűnik, de nem tehetett mást, ezzel most szembe kellett néznie.

- Nem. De mi ez a hirtelen váltás, Clary? Hiszen te imádsz gyalogolni.

A lány mérges volt magára, amiért túl sokat elárult, és aggodalmat ébresztett az apjában.

- Hosszú napom volt, kimerített a szolgálattétel a bíróságon.

- Ez esetben jó ötlet volt - válaszolta az apja.

A hálószobájában ült, és miután ellenőrizte, hogy senki nem bujkál a ruhásszekrényében, ledőlt az ágyra, lehúzta a harisnyáját, és hagyta, hogy a hatalmas, liliommintás, sötét aranyszínű padlószőnyegre hulljon, melyet ő maga készített egy nehéz, antik anyagból. Felhúzta a térdét egészen a mellkasához, és megmozgatta átfagyott lábujjait.

Clarissa édesanyja mindig belebeszél az édesapjával folytatott telefonbeszélgetésükbe, immáron öt és fél éve. Élesen zengett a hangja a háttérben.

- Légy szíves, mondd meg a lányodnak, hogy egy mangó önmagában nem ebéd. A gyenge fekete tea pedig aligha számít vacsorának.

A telefon mintha megérezte volna, hogy édesanyja befejezte a mondandóját, Clarissa pedig már nem fog válaszolni; hármat pittyegett, majd lemerült.

JANUÁR 22., KEDD, 14 ÓRA 30 PERC (HÁROM HÉTTEL EZELŐTT)

Mindössze egy hete nem járok a munkahelyemre a bírósági szolgálattétel miatt. Épp úton vagyok, hogy bevigyek néhány papírt az angol tanszék új vezetőjének, és el kell haladnom az irodád kék ajtaja előtt is. Ki van támasztva, hiába van rajta egy táblácska, miszerint az ajtó tűzgátló, és mindig csukva kell tartani. Nincs senki az irodádban. De észreveszek valamit, amitől megtorpanok, és egyre gyorsabban kapkodom a levegőt idegességemben, tudván, hogy bármikor megjelenhetsz a folyosón.

Egyedül nekem tűnik fel az irattartó szekrényed tetején kialakított miniszentély. Csak nem valamilyen vudu szertartáshoz akarod felhasználni az összegyűjtött kacatokat? Látok egy borítékot, mely az én kézírásommal van megcímezve, és nagy valószínűséggel az egyetemi papírmunka valamely unalmas terméke lehetett benne. Egy sárga, narancssárga és zöld százszorszépekkel díszített kávésbögre, melyet naponta használtam, amíg lába nem kelt körülbelül egy hónappal ezelőtt - még csak el sem mostad. Egy epres joghurtos doboz, melybe bele van ragadva egy mostanra már barnuló réteg, amit nem sikerült kikaparnom a tégelyből. Még csak elképzelni

sem tudom, hogyan juthattál hozzá. Ott van egy üres kézkrémes tubus is, azé a kézkrémé, melyet mindig az asztalomon tartok. Szórólapok és magazinok az amatőr fotózásról. Néhány eldobott papír az értekezletekről, rajtuk a tulipánnal, amit mindenre ráfirkálok.

110. Azt mondják, hogy 110 zaklatásos eset után megy el egy nő a rendőrségre. Mindig azzal győzködöm magam, hogy én még nem járhatok a 110 közelében, igaz, ez attól függ, hogyan számolom.

Minden kacat, amit az irattartó szekrényen gyűjtögetsz, egy-egy incidensnek számít? Valószínűleg ezek egyáltalán nem is számítanak. Bolondot csinálnék magamból, ha felhoznám, úgyis kimagyaráznád magad, és engem állítanál be paranoidnak és korlátoltnak. Gyakorlatilag hallom mindent tagadó nevetésed a képtelen vádak hallatán.

Ha egy férfi elfelejt elmosni egy kávésbögrét, netán rögtön felelnie kell az egyetem zaklatás elleni bizottsága előtt?

Talán én lennék az egyetlen, aki egyszer tévedésből valaki más bögréjét vitte magával? Ez esetben tényleg bűnös vagyok. De visszakaphatta volna a hölgy, ha szól érte. Fogalmam sem volt róla, hogy az övé.

Bocsánatkérő levelet írok a Közegészségügyi Szolgálatnak, amelyben elnézést kérek a felelőtlenül otthagyott ételmaradékért.

Be kell vallanom, a kézápoló krém zavarba hoz. De hát tél van, a férfiak bőre is kiszárad.

Beismerem, jobb módszert is alkalmazhatnék a borítékok és papírok újrahasznosítására. Állíts nyugodtan az alkalmassági bíróság elé. Írass be büntetésből egy szakmai továbbképzésre.

Semmire nem mennék, ha panaszt tennék. Ezek a tárgyak semmit sem bizonyítanak.

Megint rápillantok a tulipánjaimra. Látványuk az irodádban eszembe juttatja azt a bizonyos értekezletet.

Megállsz, valamit lejegyzetelsz, majd átható tekintettel nézel rám, és elégedetten bólintasz, mintha megbizonyosodtál volna valamiről velem kapcsolatban, amit most papírra is vetsz. Olyan érzés, mintha megloptál volna. Nem tudok elrejtőzni a tekinteted elől, hiába húzom hátrébb a székemet, vagy csúszom lejjebb, hogy Gary eltakarjon. Lepillantok az asztalodra. Megremegek, és zavarba esem, amikor feleszmélek.

- Érdekes - jegyzed meg tudálékos hangnemben, amikor magam elé motyogok valamit válaszképpen Gary egy jelentéktelen információra vonatkozó kérdésére, ami minden, csak nem érdekes. Mások azt látják rajtad, hogy érdeklődő vagy és figyelmes, a lehető legjobban végzed a munkádat. A legrosszabb, amit rólad feltételezhetnek, az az, hogy Garynél próbálod behízelegni magad. Álmukban sem jutna eszükbe, hogy engem szekírozol.

Kiverem a fejemből az értekezletet, és emlékeztetem magam arra, hol is vagyok valójában. A lépcsőkön hatalmas szörnyalak lépked, és az épületet is megbillenni érzem. Csak te lehetsz az. Lépéseid mindig hangosak és sietősek, mintha mindenkivel tudatni akarnád, épp merre jársz. Céltudatos vagy és rengeteg különösen fontos feladatod van, persze komolyan is veszed őket. Igazán példamutató dolgozó vagy.

Gyorsan bekopogok az új tanszékvezető ajtaján, és megkönnyebbülök, mert azonnal kiszól. Beslisszanok, és még hallom magam mögött a köszönésedet, de úgy teszek, mintha nem hallottam volna meg. Henry régi

irodájában állok, de fel sem tűnik, annyira erősen próbálom kiötölni, hogyan haladjak majd el melletted visszafelé menet. Nem is fogom fel, milyen nagy változásokon ment keresztül az angol tanszék, és a változások Henryt is elsöpörték. Még az sem játszódik le előttem, amikor azon a telepakolt íróasztalon szeretkeztünk, melyet most táblázatok és iratok borítanak, de mindig rendezett és tiszta volt, amikor még Henry tulajdonát képezte. Elhívom a nőt, hogy nézze meg velem a hallgatóknak kialakított új számítógéptermet. Legszívesebben a nyakába ugranék, amikor igent mond, de sikerül visszafognom magam.

Elfoglalt vagyok, és kíséretem is van új, rögtönzött idegenvezetői szerepkörömben. Látom, hogy frusztráltan bámulsz ki, amikor elhaladok az ajtód előtt, melyet az előírásokat megszegve nyitva hagytál. A tanszékvezető megtorpan, és megdorgál, amiért nem tartottad be a tűzvédelmi szabályokat, és semmibe vetted az egészségvédelmi és biztonsági oktatáson hallottakat. Hangjában nincs semmi irónia, amikor kirúgja az ajtóékként szolgáló műanyag irattartót.

Tudom, hogy meredt tekintettel bámulod, pedig nem nézek oda. Te is jelentkeztél a pozíciójára, de nem te kaptad meg. Ez a tette is bekerülhet a dédelgetett bosszúságok és sérelmek közé, melyeket miatta kell elszenvedned. Hirtelen aggódni kezdek a nő miatt, mégis olyan szívesen köszönetét mondanék neki, mialatt a nehéz ajtó lassan meglódul, majd becsukódik, és te ott maradsz a másik oldalán.

Mintha az egész világ zárva tartana csütörtök reggel. Clarissa e-mailben értesítést kapott, hogy az egyetem a

hóvihar miatt zárva tart. De épp elég vonat és busz indult Bristolba ahhoz, hogy folytatódhasson a tárgyalás. Barátságos hangulatban ült Robert mellett, miközben azt várták, hogy a többiek is befussanak.

Robert előhalászott egy nejlonzacskót a hátizsákjából, és kivett belőle egy csokis croissant-t. Kettétörte, és az egyik felét szótlanul odanyújtotta a lánynak.

Már majdnem szabadkozni kezdett, hogy soha nem szokott reggelizni, de végül sikerült valahogy magában tartania, és elfogadta a süteményt.

- Köszönöm - mondta, majd beleharapott, és kezdett valamelyest felébredni, ahogy a vaj és a csokoládé intenzív íze megtette jótékony hatását.

- Abból a kávézóból hoztam, ami a bíróság épülete előtt van.

A férfi gondosan megrágta a falatot.

- Reméljük, Lottie-nak ma könnyebb napja lesz - jegyezte meg.

Lottie. Olyan szeretetteljes, már-már meghitt és kedves ez a becenév. Mint a Clary, ahogyan az édesapja becézte mindig Clarissát. A Lottie olyan nő becézése volt, akit sem Clarissa, sem Robert nem ismerhetett meg soha, nem is beszélhettek vele, akitől meg kellett tartaniuk a három lépés távolságot.

Clarissa kezdte. Egyszer, egyetlenegyszer kicsúszott a száján Robert előtt. A férfi azonnal átvette tőle. Ez kedden történt, de már mindketten használták egymás

társaságában. Persze a többi esküdt előtt soha, egy kimondatlan, íratlan szabályt követve. Ez a kettőjük titka volt.

- Igen - válaszolta a lány. - Reméljük.

A férfi telefonja rezegni kezdett. A maradék croissant-t a szájába tömte, és közben elolvasta az üzenetet.

- Ma este megiszunk valamit a srácokkal munka után. Válaszolna Jacknek, hogy ott leszek? - nyújtotta oda a lánynak a telefont.

- Biztosan rám akarja bízni?

- Egészen biztosan.

Tudta jól, mit akar írni. Robert érteni fogja, hogy az üzenet inkább neki szól, mint Jacknek, de volt annyi játékos kétértelműség a helyzetben, hogy Clarissa meg merje kockáztatni.

Alig várom, hogy végre találkozzunk. Ölellek.

Halovány pír futott át az arcán, amikor felmutatta a szöveget, hogy a férfi is megtekinthesse.

- Megnyomjam a küldés gombot?

- Csak rajta - válaszolta a férfi tökéletes pléhpofával.

Clarissa a kapott utasítás szellemében cselekedett.

- Clarissa! - szólalt meg döbbenten a férfi. - Nem gondoltam, hogy tényleg megteszi. Csak vicceltem.

A lánynak majd elakadt a lélegzete, és épp sűrű bocsánatkérésbe kezdett, amikor a férfi félbeszakította. - Ne rémüldözzön már!

A válasz szinte azonnal megérkezett. Robert vigyorogva olvasta.

- Ez nem női szemnek való.
- Elmondja neki, hogy én írtam?
- Nem. Miért rontanám el a boldogságát? Ez most annyira simogathatja a büszkeségét, hogy talán még másoknak is felolvassa. De most már látom, vigyáznom kell magával. Maga igazi kis csibész.

A tizenkettes tárgyalóteremben fél órával később kezdődött a meghallgatás. Lockyer kisasszony kortyolt egy kis vizet, láthatóan megkönnyebbült, hogy ismét Morden úr került sorra.

- Tudna mesélni az elrablása és az önön elkövetett nemi erőszakot követő időszakról?
- Elvonási tüneteim voltak. Szörnyű kínokat éltem át. Állandóan hánytam. Csak gyógyszerekkel lehetett csillapítani a szorongásomat, és az alvás sem ment máshogy, holott nekem nem szívesen írnak fel gyógyszert.

Morden úr egy percre sem vette le szomorúsággal, sajnálattal és csodálattal teli, illemtudó tekintetét kedvenc tanújáról.

- Köszönjük, Lockyer kisasszony. Igazán nagy bátorságról tett tanúbizonyságot.

Clarissa még egy utolsó pillantást akart vetni az arcára, de Lockyer kisasszony magába zuhant, mint egy rongybaba, majd megpróbált elbujdosni, már

amennyire lehetséges egy nyilvános tárgyalóteremben, és visszavonulni saját világába, hiszen most már hivatalos engedélyt kapott rá.

Az ablak túloldalán sűrű pelyhekben kavargott a hó, miközben átsiettek az esküdtek váróján. Az időjárás miatt az összes többi tárgyalóteremben korán véget ért az aznapi munka. A hatalmas teremben hátborzongató üresség és csend honolt. Az ügyeletes asztala elhagyatottan állt.

A tizenkét esküdt közül csak Clarissa és Robert lakott Bathban.

- Még az is lehet, hogy itt ragadunk - mondta Clarissa a férfinak, ahogy haladni próbáltak a hóviharban. - Nem biztos, hogy járnak a vonatok.

- Ez esetben betelefonálok a tűzoltóállomásra, és valamelyik srác felvesz minket.

- Eljönnének értünk Bristolból egészen idáig?

- Igen - válaszolta a tőle megszokott csendes tárgyilagossággal.

- Egy tűzoltóautó jönne értünk?

A férfi úgy mosolygott rá, mint egy gyerekre. - Nem - felelt ugyanazzal a határozott kedvességgel. - Egy terepjáró.

- Csalódott vagyok - jegyezte meg Clarissa, miközben felnyomakodtak az ötórás vonatra, amely csodával határos módon, de közlekedett. - Úgy szerettem volna tűzoltóautóval utazni.

- Nem lett volna akkora... - harapta el a férfi a

mondat végét, és elmosolyodott.

Az előző három járatot törölték, így tele volt a vonat. Clarissa alig fért fel az ajtóba. Nekidőlt a választókorlátnak. Robert közvetlenül mögötte szállt fel, és csupán néhány centiméter választotta el őket. Amikor a vonat elindult, Robert hirtelen a lány felé dőlt, aki arra eszmélt, hogy azon tűnődik, milyen érzés lenne megcsókolni. Egy megolvadt hópihe tapadt az arcára, és Clarissánaktürtőztetnie kellett magát, hogy fel ne emelje a kezét és le ne törölje.

- Maga is azt érzi - kérdezte Clarissa óvatosan -, hogy minden egyes kérdéssel meginog addigi álláspontja, és hirtelen már nem biztos abban, amit egy perccel azelőtt még igaznak gondolt?

A bíró nem kifogásolta volna a kérdést, noha örökösen arra figyelmeztette őket, hogy ne vitassák meg egymás között az ügyet.

- De igen. Pontosan ezt érzem.

Lehelete fogkrémillatú volt. A lány arra gondolt, hogy talán bevett egy mentolos rágót, amikor ő nem figyelt oda. Kedvére volt a titkos kis figyelmesség gondolata, csupán mert felmerült a lehetősége, hogy közel kerülhetnek egymáshoz.

A vonat már a peronhoz közeledett. Az ajtók kinyíltak. Clarissa sajnálta, hogy véget ért az utazás. Előhúzott egy újabb sapkát és egy pár kesztyűt, melyet szintén az édesanyja kötött. Robertet maga mögött tudva ugyanolyan magabiztos mozdulatokkal

kászálódott le a vonatról, mint amikor épp befelé vagy kifelé tart a tárgyalóteremből.

Egy pillanatra megálltak a vasútállomás előtt. Az éjszakai égboltot mintha elvarázsolták volna; ragyogó lágy fény és a fehéren világító hó vette körül őket a megszokott sötétség helyett. Robert fekete gyapjúkabátja pillanatokon belül úgy festett, mintha halványszínű virágokkal lett volna meghintve.

- Lottie régi lakása közelében lakom - bökte ki a lány, próbált valamivel előhozakodni, hogy késleltesse az elválást.

- Milyen kicsi a világ. Mondta ezt bárkinek is?

- Nem. Néha elhaladok mellette az állomásra menet. De mostanában taxival járok reggelente, mert általában késésben vagyok - tette hozzá. - Mindenesetre nem fogok többé arra sétálni sötétedés után. Hazafelé is inkább taxival megyek.

Átpillantott az utca túloldalára. Rafe behúzódott egy kapualjba.

- Valami baj van?

- Azt hiszem, megijesztenek azok a szörnyűségek, amiket a bíróságon hallok - válaszolt a lány dadogva.

Robert gondosan szemügyre vette a lányt.

- Ez érthető. Nincsenek sokan errefelé, és az a domb is nagyon sötét ilyenkor este.

Néhány pillanatnyi kínos csend után a férfi megszólalt: - Én a város másik végében lakom. Nem messze a vakok illatos kertjétől.

A lány ismerte azt az utcát. Gyönyörű György kori házak szegélyezték, valamivel kisebbek, mint Bath leggrandiózusabb épületei, de így is elég nagyszabásúak és különlegesek.

- Gondolom, nem tetőtéri lakás - jegyezte meg a lány a legfelső emeletek alacsony mennyezetére célozva, hiszen bajosan lenne kényelmes ilyen testmagassággal.

- Nem lakás - jelentette ki Robert.

- Ó - próbálta leplezni Clarissa a meglepődöttségét, amiért a férfi megengedhet magának egy egész György korabeli házat.

- Ön reszket - mondta a férfi. - A legjobb, ha most hazamegy. Jó éjszakát, Clarissa Jane Bourne.

Nem volt kérdéses, kinek a hibájából indult be rögtön a lány fantáziája. Fejét oldalra billentette, kérdőn nézett a férfira, és próbált semleges hangon megszólalni.

- Milyen szuperképességek birtokában van, hogy tudja a második nevemet?

- Nem vetettem be lézersugarakat, sem gondolatolvasó csodatechnikát vagy kutakodó titkos ügynököket.

Az esküdtszéki listán mindenkinek a teljes neve szerepel. Az önét minden reggel látom, amikor a sajátomat beikszelem. Az ön neve van legfölül.

A lány zavart színlelve az ajkába harapott.

- És nekem ez miért nem tűnt fel? - kérdezte, és

halkan nevetett önmagán. - Olyan kelekótya vagyok.

- Nem - mondta a férfi. - Én nem ezzel a szóval jellemezném.

És tulajdonképpen tényleg nem érezte magát kelekótyának. A férfi mellett egyáltalán nem. Még akkor sem, amikor szembesült saját megrögzött paranoiájával, vagy amikor nem tudott magán úrrá lenni, és hagyta, hogy ezt a férfi is lássa rajta, aki jó humorral és kedvességgel kezelte a helyzetet. És valóban úgy gondolta, hogy Robert már biztosan sok mindent látott. Neveket. Öngyújtókat. Azon tűnődött, miket láthatott még.

- Adja át üdvözletemet Jacknek - mondta a lány.

- Átadom.

Miután elváltak, nem akart visszanézni, hogy Robert még mindig figyeli-e. Azt sem nézte soha, merre néznek az ügyvédek és a vádlottak, amikor fel- vagy lelépett az esküdtek padjáról. De csak megfordult. Robert egyenesen, céltudatosan, kiegyensúlyozott ütemben ment tovább, nem nézett vissza.

Odasietett az egyik várakozó taxihoz, és hálás volt, amiért nem volt sor, ugyanis nem akarta Rafe félelmetes árnyékát keresgélni hazafelé. Így is tudta, hogy ott van. Nem kellett látnia.

Péntek

Egy alacsony, kövérkés, sápadt kinézetű férfi foglalta el a vádlottak padját. Lottie expasija, aki összetörte a szívét.

- Milyen állapotban tért vissza Lockyer kisasszony Londonból július huszonkilencedikén, szombaton?

- Zaklatott volt. Teljesen szét volt esve. Tiszta kosz volt. Az egyik szeme körül kék-zöld foltok. Sírt és reszketett. Nem hagyta, hogy hozzáérjek. Büdös volt. Nem viselt bugyit, amitől ideges lettem, és aggódni kezdtem. Folyamatosan faggattam, hogy mi történt, de nem mondta el. Alvadt vér száradt a lábain. Nehezen lélegzett, mint akinek fáj a mellkasa.

Clarissa és Annie a nap végén átsétáltak a piacon. Annie ötlete volt, hogy menjenek el egy kicsit nézelődni együtt, mielőtt Clarissa visszaindul vonattal Bathba, Annie pedig busszal Bristol külvárosába.

- A mi bírónk mindig olyan későn enged el minket - jegyezte meg Annie. - A többi esküdt jóval korábban végez. Soha nem marad már jó áru, mire kijutunk ide.

- Legközelebb kijöhetnénk ebédszünetben, úgy, mint szerdán.

- Úgy teszel, mintha te csak csodatévő forrásból fakadó ásványvizet és tisztított levegőt fogyasztanál. Másoknak viszont evésre is szükségük van az ebédszünetben.

Annie rosszallón nézte, ahogy a tulajdonosok elkezdik beszedni a pultokról az utolsó darab kézzel festett kerámiákat, kézműves ékszereket, képeslapokat és batikolt ruhákat, mielőtt megnézhette volna őket.

- Legalább az ijesztő külsejű barátod nincs most a nyomunkban. Az ő érdekében remélem, hogy soha többé nem kerül a szemem elé.

Clarissa próbálta magát meggyőzni arról, hogy Rafe nem jelent veszélyt Annie-re. Biztos volt benne, hogy Annie észrevenné, ha figyelné. Annie túlzottan figyelmes és óvatos ahhoz, hogy elkerüld a figyelmét. Ezenkívül volt valami Annie-ben, ami miatt Clarissa biztosan tudta, hogy Rafe nem kezdene vele.

- Nem szívesen reménykedem bármiben is, ami az ő érdekét szolgálja - mondta Clarissa, aztán kifújta az orrát, és az összegyűrt zsebkendőt egy kukába dobta.

- És erről mi a véleményed? - Annie egy kézzel készített dobozkát nézegetett, melyen a Disney-rajzfilmek hercegnői mosolyogtak. Clarissa ízléstelennek találta. Sokatmondón hallgatott, mire Annie úgy döntött, nem veszi meg, és inkább visszatette.

- Ez nagyon aranyos! - mutatott fel Clarissa egy gyerekruhát. Búzakék, rózsamintás darab. Azon

tűnődött, vajon tetszene-e Annie kislányának, de felháborodott, amikor alaposabban szemügyre vette: - Már most kezd foszlani.

Annie a szemét forgatta.

- Meg kell hagyni, te *tényleg* a varrás szerelmese vagy. - Annie egy pillanatra elhallgatott, mintha elbizonytalanodott volna, folytassa-e a mondanivalóját, de végül folytatta. - Egyvalamin gondolkodj el a hétvégén. Azon, hogy igaz-e a mondás, miszerint a nők odavannak a művészekért. Tedd fel magadnak a kérdést, vajon a tűzoltókért odavannak-e, és tudják-e ezt a tűzoltók. Vele jár-e a munkájukkal.

Annie megszorította a karját.

- Szinte semmit nem tudsz róla, Clarissa - mondta, és szigorú pillantást vetett rá. - Van benne valami, nem is tudom... - Annie magába fojtotta a szót. - Nem kell gondolatolvasónak lenni ahhoz, hogy bárki észrevegye, mennyire kedveled. De légy óvatos.

FEBRUÁR 14., SZERDA, 11 ÓRA BOLDOG BÁLINT-NAPOT!

Amint leérek a lépcsőn, Norton kisasszonnyal találkozom össze az előszobában. Most indulok ügyintéző körutamra, és hogy megigyak egy kávét Garyvel, ám Norton kisasszony már túl van programdús reggeli kirándulásán. Elbúcsúzik a taxisofőrtől, aki makacsul ragaszkodik hozzá, hogy majd ő felviszi a skót kockás cekkert a lépcsőn, de Norton kisasszony rámordul, mondván, hogy ő is képes rá.

Norton kisasszony kilencvenkét éves, és ragaszkodik a szokásokhoz. Minden reggel azzal kezdi a napot, hogy testedzés gyanánt hússzor körbejárja a házat, amilyen gyorsan csak tudja. Odakint a járda göröngyös, és egyáltalán nem biztonságos egy javakorabeli hölgynek a gyorsgyalogláshoz, jegyzi meg minden alkalommal Norton kisasszony.

Szeretnék magamnak egy mesebeli keresztanyát. Úgy nézne ki, mint Norton kisasszony, és ugyanígy csilingelne a nevetése. Teljesítené három kívánságomat, és én jól megfontolnám, mi legyen az a három. Az első egy kisbaba lenne. A második Robert. A harmadik pedig az, hogy tűnj el innen minél messzebb, mindörökre. Legyintene egyet a varázspálcájával, majd még egyet, és még egy utolsót. Ilyen egyszerű lenne az

egész.

Norton kisasszony sokat sejtető tekintettel néz rám. - Csomagod érkezett. Csokoládé van benne. Odateszem a polcra a többi küldemény mellé. Milyen szép kis doboz ez is. Valaki otthagyta a bejárati ajtó előtt.

Az ajtóhoz lépek. Hirtelen elbizonytalanodom, de erőt veszek magamon, és kinyitom. Egy lámpaoszlopnak támaszkodva vársz a házzal szemben az utca túloldalán. Megint fekete farmert viselsz és fekete inget. Nincs rajtad sem kabát, sem sapka, görnyedve védekezel a hideg ellen. Tulajdonképpen sebezhetőnek tűnsz.

Egy pillanatra elpárolog belőlem az irántad érzett gyűlölet. Úgy nézek rád, mint egy idegenre. Az arcodról nyugtalanság árad, és arra gondolok, milyen elveszett lélek vagy. Eszembe jut, milyen érzés volt, amikor Henry elhagyott, mennyire reménytelenül kiábrándultam a szerelemből. Hiszen nem ugyanezt éled át te is, csak kóros mértékben? De ekkor felemeled a kezed, és köszöntésképpen felém intesz, majd lassan elindulsz a házunk felé. Egyre közelebb érsz hozzám, ahol a legkevésbé sincs keresnivalód. A belém nyilalló sajnálat, mely engem is meglepett, pont olyan gyorsan elillan, amilyen gyorsan magával ragadott.

Hangod túl hangosan hasít bele az utca csöndjébe.

- Szia, szépségem!

Szia, szépségem!

Mondta nekem Henry aznap, amikor először találkoztunk.

Ez öt évvel ezelőtt történt, közvetlenül azután, hogy elkezdtem a tanszéken dolgozni.

Még mindig élénken él bennem a kép az első találkozásunkról. Élére vasalt öltönyt viselt. Nyakkendőjét T. S.' Eliot-idézetek futották körbe. Látom magam előtt, ahogy felcsillan a tekintete, amikor Gary bemutat minket egymásnak a bizottsági ülés előtt, melyre mindketten hivatalosak voltunk. Mintha áramütés ért volna, amikor kezet fogtunk. És az is tény, hogy az első pillanattól kezdve képtelen voltam levenni róla a tekintetem, ha egy helyiségben tartózkodtunk.

Henry az ülés közben rám kacsintott, mire elfogott a nevethetnék. Amikor visszatértem az irodámba, egy kétszavas e-mail várt rám. *Szia, szépségem!*

Mintha az egész képernyőt beragyogta volna.

Megtehettem volna, hogy nem veszek róla tudomást, visszautasítom vagy szexuális zaklatás címén panaszt teszek.

Szia! válaszoltam vissza, és közben éreztem, hogy hevesen zakatol a szívem.

Gyere *el velem ma este vacsorázni.* Újabb üzenete mindössze pár másodperccel azután érkezett, hogy válaszoltam neki. Nem kérdésként vetette fel, de mondhattam volna akár nemet is, tiszteletben tartotta volna a válaszomat.

Még egy nagy különbség közte és közted.

Mint ahogy az is, hogy arra nem is emlékszem, mikor láttalak téged először. A könyvbemutató ested előtt a munkán kívül nem volt veled semmilyen kapcsolatom, nem igazán figyeltem fel rád, egy voltál a nehezen megkülönböztethető tanárok közül, akiket a doktoranduszaikkal kapcsolatos papírmunka miatt kellett üldöznöm. Mindössze ennyit jelentettél nekem.

Vacsora után Henryvel végigsétáltunk a folyóparton,

belélegeztük a kéményekből felszálló füst illatát. A folyó annyira megáradt, hogy majdnem átcsapott a fekete fémkorlátokon, melyek eredetileg azt a célt szolgálták, hogy megóvják az ott sétálókat a vízbe eséstől. Henry Yeats *Sellő* című versből idézett, és megígértette velem, hogy nem fogom vízbe fojtani. Hiába lassultak a reakcióink az elfogyasztott bortól, valahogy sikerült eligazodnunk a kikövezett labirintuson, amíg el nem értük a mozaik közepét.

Az este végén megálltunk a gátnál, és a tajtékzó vizet néztük a visszatükröződő Pulteney híd alatt, mely aranylón csillogott a víztükrön.

- A tökéletes randi - jegyezte meg Henry. - Szokásához híven irónia hatotta át szavait, és mint költő, tudatában volt a kijelentés múltat idéző stílusának. A „tökéletes randi” nem Henry szavajárása. Miközben odahúzott magához, nekem is egyet kellett értenem, mert az este valóban tökéletes volt.

Egy hónappal később tudtam meg, hogy házas, de azt mondta, már csak papíron. Miután ezt bevallotta, három héten át nem voltam hajlandó találkozni vele, nem reagáltam a hívásaira, sem az üzeneteire és az e-mailjeire, de arra sem, amikor az ajtómnál csengetett, annyira dühös voltam rá. Ám ekkorra már túlzottan beleestem, és nem tudtam sokáig tartani a fogadalmamat, hogy inkább leteszek róla. Két hónapra rá Henry kiköltözött a házból, melyben a feleségével élt, és borral, virágokkal, valamint egy bőrönddel jelent meg a lakásom előtt.

Visszautasíthattam volna, ahogy téged olyan sokszor.

De inkább megcsókoltam, és behúztam magammal a lakásba.

Át is értél az úttesten.

- Clarissa, azt akartam mondani, hogy... - bevágom az ajtót, mielőtt befejezhetnéd.

Norton kisasszony felvonja fehér szemöldökét. - Sokszor láttam már az urat.

- Kérem, Norton kisasszony, soha ne engedje be.

- Mintha valaha is beengedtem volna idegen férfit a házba, Clarissa.

- Tudom, hogy nem. Nem is kellett volna mondanom. De megtenné, hogy szól nekem, ha a környéken látja?

- Természetesen.

- Tudna személyleírást adni róla, ha megkérnék rá? Vagy legalábbis felismerné?

- Természetesen - ismétli el újra, és határozott tekintettel néz rám.

- Remek. Igazán remek.

De azt hiszem, soha nem kérnék tőle ilyet. Nem egy kilencvenkét éves ember feladata, hogy megvédjen engem. Az én feladatom megvédeni őt. Óvatosan megérintem a szív alakú dobozt, melyet Norton kisasszony olyan gondosan helyezett el a polcon. Mélyvörös a csomagolása. Gyorsan elkapom az ujjamat, mintha megégettem volna.

- Rengeteg ajándékot kap, Clarissa. - Norton kisasszony ámulva rázza meg fehér hajkoronáját.

- Soha nem fogom megenni őket - teszem arrébb a jó nehéz bonbont. - Bár kidobhatnám az összes ajándékkal együtt. - De kénytelen vagyok megtartani, és berakni a többi mellé.

Norton kisasszony rám hunyorít. Talán őszintén megdöbbentette az ilyen mértékű pazarlás gondolata.

- Bocsánat - szalad ki gyorsan a számon. Norton kisasszony biztosan nem érti, miért nem ajándékozom neki oda a csokoládét, ha én úgysem fogom megenni. - Tudom, a kisasszony is abból a generációból való, amelyik a saját bőrén tapasztalta meg, hogy mindent gondosan be kell osztani. A nagymamám sem volt ezzel másképp. Ezt a szokását élete végéig megtartotta.

- Magácska pedig ahhoz a generációhoz tartozik, kedvesem, amelyik azt gondolja, minden örökké fog tartani.

- Igaza van - sütöm le a fejem szégyenemben. - Tudom, milyen körültekintő a kisasszony.

Elhatároztam, hogy útközben veszek Norton kisasszonynak csokoládét, és meglepem vele, amikor hazaérek.

- Tudna egy kicsit hangosabban beszélni? Kezd lemerülni az elem a hallókészülékemben.

Türelmesen elismétlem, amit az imént mondtam.

Norton kisasszony eltűnődik. - Én már nyugdíjas vagyok.

Egy magán lányiskolában volt igazgatónő, de már régóta nem dolgozott.

- Az üdvözlőlapot se felejtse itt - figyelmeztet. Keze olyan fehér, mint a papír, és kék erek futnak végig rajta. Ráteszi a karmazsinvörös dobozra. Előhúz egy borítékot a fodros, rózsaszín szalagok alól. A borítéknak vattacukor színe van. Szintén szív alakú. Ha Robert küldte volna, magamban mosolyognék az üzenet láttán. A *hercegnőnek a padláson.* De te nem Robert vagy. Te a gonosz manó tükre vagy a *Hókirálynő*-ből. Még a legszebb dolgok is visszataszítónak és torznak tűnnek, ha tőled származnak.

Szeretnék elbújni Norton kisasszony röntgenszeme elől.

- Ez minden bizonnyal magának érkezett. Hiszen valóban úgy fest, mint egy hercegnő. Én pedig túl öreg vagyok már ahhoz, hogy a padláson lakjak.

Felém nyújtja csontos kezét, és finoman megérinti a homlokomat. Puha és száraz a keze. Meglepő, de eukaliptuszillata van.

- Nincs valami jó színben.

Mosolyt erőltetek magamra. - Jól vagyok. Maga olyan kedves, Norton kisasszony.

Az előszoba félhomályba borul, és az üdvözlőlap kicsúszik az ujjaim közül. - Te jó ég! - kiált fel Norton kisasszony.

Kitapogatom az időzített villanykapcsolót, és a csillár ezüstös kristályai még tíz percig fényárban fognak úszni. Kiveszem a kártyát a sötét aranykeretből, és kicsúsztatom a borítékból. *Légy a kedvesem!*

Jobban ismerem a kézírásodat, mint bárki másét. *Soha nem fogom feladni.*

- Hiszen maga reszket. Jöjjön be hozzám! Főzök magának egy teát.

Hiába érzek ösztönös késztetést, hogy elrejtőzzek, és megkíméljem magamtól a kedves Norton kisasszonyt, a szavak kibuknak a számon:

- Biztosan hálátlannak és elkényeztetettnek tart. De nekem ez nem kell. - Visszacsúsztatom az üdvözlőlapot a borítékba, és közben sem ránézni, sem megérinteni nem akarom. - Megmondtam neki, hogy hagyjon békén. Semmit nem akarok tőle - törlők le egy könnycseppet a szememből. - Most nem kérek teát, köszönöm szépen.

Csokoládé, gyémántok, bőrkesztyű. Rám támadsz a

parkban. Tapogatsz, fogdosol. És ezek után Bálint-napi üdvözlőlapot küldesz. Neked ez mind megfér egymás mellett? Gyakorlatilag skizofrén vagy.

De akkor is el fogok menni itthonról. Közvetlenül melletted fogok elhaladni. Fényes nappal van. A szomszédok meghallják, ha segítségért kiáltok. Semmit nem tehetsz velem ilyenkor reggel. Ha utánam eredsz, egyenesen a rendőrségre foglak vezetni, ami aligha lesz kedvedre.

De még mindig remeg a testem a parkban történtek utóhatásaként. Azt tervezem, hogy beugrom a tisztítóba, és beadom a kabátomat, hogy kimossák belőle az ujjlenyomatodat. Egy iratmegsemmisítőt is akarok venni, hogy kedvedre kutakodhass a szelektív szemetesemben, úgysem találsz majd benne semmi érdekeset velem kapcsolatban.

Nem fogod megtalálni a nyugtáját a szexről szóló könyvnek, melyet tegnap vettem, hogy tisztában legyek a képességeimmel, hátha szükségem lesz rájuk. Nem fogsz rábukkanni a természetes megtermékenyülésről szóló könyv blokkjára sem, amit a másikkal együtt vettem, hiszen sose lehet tudni. Alig használt Gardénia parfümömet az adományboltnak fogom ajándékozni. Az új parfümöm blokkjából pedig konfettit fogok gyártani. Soha nem fogod megtudni a nevét.

Gyanúsan keveset lehet tudni rólad. Talán van egy hiányzó láncszem, és valaki segít majd megtalálni. Emlékszem, Gary egyszer említette, hogy van egy ismerőse, aki évekkel ezelőtt együtt dolgozott veled. Talán Gary mond nekem valami hasznosat, függetlenül attól, hogy ha tehetem, inkább nem gondolok rád.

Ez most alapvetően nem rólad fog szólni. Nem minden

rólad szól. Erre muszáj emlékeztetnem magam.

Szeretnék találkozni Garyvel. Szeretnék hallani a munkatársaim felől, és arról, hogy mi történt odabent a távollétemben. Gary számára nem jelentesz veszélyt. Őt nem tudod bántani. Ellentétben Rowenával és Hannáh-val. Nem használhatod fel, hogy rajta keresztül férkőzz a közelembe, mert átlát a szitán.

Gary mégiscsak férfi. Méghozzá nagydarab. Ráadásul az egyetemről. Olyasvalaki, aki sokkal magasabb és befolyásosabb beosztásban dolgozik, mint te. Nem szoktál olyanokat kipécézni, akik hozzád hasonló súlycsoportba tartoznak.

Erőt veszek magamon, és kinyitom az ajtót.

- Egy barátommal találkozom, Norton kisasszony. És el is kell intéznem néhány dolgot. Muszáj elmennem.

Mielőtt ténylegesen kilépnék, végignézek a széles, barátságos utca mindkét oldalán, amilyen messzire csak ellátok. Sehol nem látom visszataszító, tétova árnyékodat. Hacsak nem a gyönyörű előkertek egyikében bujkálsz, melyek stílusa éppolyan eltérő, akárcsak a különböző magasságú, építésű, ablakszerkezetű, pasztellárnyalatokban pompázó György kori épületek.

Elfogott a hányinger, és azon tűnődöm, vajon hasonlít-e a terhesség okozta émelygéshez.

- Hozhatok önnek valamit a városból, Norton kisasszony?

Norton kisasszony szeretetteljesen megdorgál, amiért megfeledkeztem egy nyilvánvaló tényről.

Hiszen most értem vissza a boltból, kedvesem - jegyzi meg mindig szigorú, Norton kisasszonyos hangján.

Harmadik hét

AZ ÁLLHATATOS SZERETŐ

FEBRUÁR 16., HÉTFŐ, 8 ÓRA 12 PERC

Rögtön észreveszlek, ahogy a taxi bekanyarodik az épület elé. A falnak támaszkodva állsz a vasútállomás bejáratánál. Amint kiszállok, megrohamozol, mint egy szenzációhajhász újságíró, aki egy hírességet üldöz. Szorosan mögöttem jössz, ahogy elindulok a jegykezelő kapuhoz.

Te jó ég, milyen idegesítő vagy! A legidegesítőbb ember a világon. Amikor épp nem hatalmasodik el rajtam a rettegés, tudom, hogy a legjobb formádban egyszerűen csak zavarsz. De a legjobb formád már rég a múlté. Napról napra közelítesz a legrosszabb formádhoz, és nem is merek gondolni rá, mi lesz a végkifejlet.

- Jól érezted magad szerdán a piacon az esküdt barátnőddel, Clarissa?

Kiszárad a szám, amikor arra gondolok, hogy már Annie-t is kiszúrtad magadnak. De aztán nyugtatni kezdem magam, hiszen te sem hiheted, hogy bármit is profitálhatsz egy olyan nőből, akit mindössze két hete ismerek, ráadásul csak a véletlen hozott össze bennünket. Nagyot nyelek, és megköszörülöm a torkom. Újból el kell ismételnem magamnak, hogy Annie-re nem jelenthetsz veszélyt, mivel tőle úgysem tudhatnál meg

rólam semmit.

Annie nem Rowena. De azt is tudom, hogy mostantól kezdve a tárgyalóterem ajtaján kívül távol kell tartanom magam Annie-től. Meg kell bizonyosodnom arról, hogy a jövőben még csak rá sem fogsz nézni.

- Miért nem viseled a gyűrűdet, Clarissa?

Az indulásjelző táblát pásztázom. Egy pillanatra sem torpanok meg, ahogy a Bristolba tartó vonatot fürkészem. Megkönnyebbülök, amikor látom, hogy a 8.22-es nem fog késni.

- Ha odafigyeltél volna a mesékre, tudnád, hogy mindig szörnyű büntetés vár azokra, akik nem becsülik az ajándékot.

Véletlenül nekimegyek az előttem álló embernek a forgókapunál, és motyogva elnézést kérek.

- Nem tudtam, hogy Garyvel ilyen jóban vagy, Clarissa.

Éreztem szombat reggel, hogy követsz és leskelődsz,

bár nem láttalak, miután elbúcsúztam Norton kisasszonytól. Észrevettem, hogy Gary is hátrapillantott, mielőtt beléptünk a kávézóba; mintha ő is megérezte volna a jelenlétedet.

- Ízlett a csokoládé, Clarissa?

Soha nem tűnt még fel, hogy a kapunál ilyen lassan vánszorog a sor.

- Udvariatlanság nem megköszönni.

Már nem disztingválsz abban a reményben, hogy egyszer majd elnyered a kegyeimet. Még neked is be kell látnod, hogy erre soha nem fog sor kerülni.

- Udvariatlanság volt, hogy be sem hívtál magadhoz, Clarissa.

Emlékeztetnem kell magam, hogy azért csinálod

mindezt, mert így akarsz belőlem választ kicsikarni. De nem adom meg neked ezt az örömöt. Teljesen mindegy, mit teszel vagy mondasz.

- Kénytelen leszek tanítani neked egy kis jó modort, Clarissa. - Arra is emlékeztetem magam, hogy zsúfolt helyen vagyunk, fényes nappal. - Nem nagyon szeretem, ha az orromra csapják az ajtót.

Ahogy azt is tudatosítanom kell magamban, hogy itt nem érhetsz hozzám. - Tulajdonképpen egyáltalán nem szeretem.

Végre én következem a sorban, és imádkozni kezdek, hogy ne kövess a kapun túlra. Emlékszem az órarendedre, és tudom, hogy kilenctől előadásod van az egyetemen, így jó eséllyel nem fogsz utánam eredni. Bedugom a jegyemet az érvényesítőbe, a kar elfordul. Bent vagyok, de hallom a hangod a hátam mögött.

- Nem kedvelem azt a tűzoltót, Clarissa. Láttalak titeket beszélgetni a múlt héten. Tartsd magad távol tőle!

Elakad a lélegzetem. Már Robertról is tudsz. Azt is tudod, mivel foglalkozik. Nem is lett volna nehéz kitalálnod, ha mondjuk követed csütörtökön, amikor hazament. Lehetőséged volt bekukucskálni a levelesládájába, leolvashattad a nevét az egyik neki címzett borítékról, és akár rá is kereshettél az interneten.

Én is rákerestem, és rengeteg cikket találtam róla. Az egyikben a háborúban elesett tűzoltók emlékére helyezett el koszorút az Emlékezés Napján, fénykép is van róla, melyen egyszerre jóképű és komoly, ünnepi egyenruhát visel, a szíve fölé tűzött medálokkal, kitüntetésekkel. A másikban egy toronyháztűz oltása közben odaveszett hat embernek emelt emlékműnél tette tiszteletét. A következőben égő házból mentett ki

egy gyermeket, ami egészen felemelő élmény lehet egy tűzoltónak. Tíz évvel ezelőtt egy összedőlt ház törmelékei alól húzták ki, ahol a vele együtt mentő tűzoltó életét vesztette, ő pedig egy hétig a kórházban lábadozott.

Érthető, hogy nem szereted Robertet. Még te is látod, hogy a nyomába sem érhetsz. Magabiztos léptekkel távolodom tőled, és nem nézek vissza. Az állomáson szórólapot osztogató emberek lassan egy rövidfilmet készíthetnének rólam. Akár ezt a címet is viselhetné: *Hogyan viselkedj zaklatóddal, ha provokálni próbál.* Példaértékű vagyok. Te pedig nem is létezel. Valószínűleg a legocsmányabb szitkokat szórod rám, de számomra csak egy levegőbe suttogó árny vagy. A most kezdődő előadásodnak köszönhetően egy ideig biztonságban érezhetem magam. Már biztosan nem követsz.

Clarissa a vonaton ült, és a táskát nézegette, melyet a hétvégén varrt. Mindennap késő estig tartott, míg ötleteket keresgélt hozzá, megtervezte, megrajzolta a szabásmintáját, és megvarrta. Úgy tekintett rá, mint a zaklatáshatástalanító táskára, és megdöbbentette a felismerés, hogy egy ennyire gyönyörű tárgynak ilyen utálatos szerep jut. A belső zsebeket és a beléjük rejtett tárgyak biztonságát és hozzáférhetőségét vizsgálta, miközben gondolatban felidézte a Garytől hallottakat.

Rafe tíz évvel ezelőtt együtt élt egy nővel Londonban. Gary ezt egy közös barátjuktól tudja, aki ugyanúgy valamelyik angol tanszéken tanított

akkoriban, mint Rafe, csak egy másik egyetemen. A nő titkárnőként dolgozott az egyetemen, így ismerték meg egymást. Amint kiderült, hogy Rafe oktatói megbízást kapott a Bathi Egyetemen, a nő elhagyta, és fel is mondott. Senki nem tudta, mi történt vele a szakítás után, gyakorlatilag nyom nélkül eltűnt.

De Clarissa tudta a nevét: Laura Bettertonnak hívják. A hétvégén rákeresett az interneten, de nem talált róla semmit. Valamiért arra számított, hogy újságcikkeket talál majd egy eltűnt személyről, esetleg egy rejtélyes, megoldatlan gyilkosságról kap majd találatokat. De a Betterton nem volt hétköznapi név, és bár Laura Bettertont nem talált az internetes telefonkönyvben, rábukkant egy londoni címre és telefonszámra, amely James Bettertonhoz tartozott. Clarissa egykedvűen tárcsázta a név mellett feltüntetett telefonszámot. Egy férfi vette fel a telefont, a lány Laurát kérte.

- Ki beszél?
- Nem ismerjük egymást, de...
- Akkor meg minek hívogat?
- Csak szeretném megtalálni. Úgy értem, Laurát.

A férfi torkából morgó hang tört fel, mely visszafojtott, keserű nevetéshez hasonlított.

- És még csak azt sem képes megmondani, hogy kicsoda maga? - csapta le a telefont.

Az emberek gyakran hirtelenek és ingerlékenyek, ha ismeretlen számról hívják őket, de Clarissa úgy érezte,

valami más is volt a férfi hangjában. Riadtnak tűnt. És idegesnek.

Egyelőre nem akarta újabb telefonhívásokkal háborgatni. Pontosan tudta, mennyire idegesítő tud lenni az ilyesmi. Azt is tudta, hogy mivel ennyire szeretne találni valakit, aki tud Laura sorsáról, olyan részletekbe is belekapaszkodhat, amiben valójában semmi szokatlan sincs.

Sally Martin preraffaelita stílusú, égővörös hajkoronáját igazgatta, miközben Morden úrral megbeszélték, mi is történt azon a szombaton, amikor szemtanúja volt Lottie elrablásának. A vádlottak arra kényszerítették, hogy mutassa nekik az útirányt Bathban, miközben a városban kocsikáztak Lottie-t keresve.

- Nem akarták, hogy bárki meglássa, mire készülnek. Követték a lányt az utcába, ahol lakott. Körülbelül egy perce lehettünk ott, amikor Tomlinson megszólalt, hogy „bingó”, majd Sparkle azt mondta, „a kocsiba vele, gyorsan”, és olyan sietve tuszkolták a lányt a furgonba, hogy alig lehetett követni, mi történik.

A ceruza kicsúszott Clarissa kezéből, és az asztal alá esett. Ujjaival tapogatva kereste a földön, majd amikor fölemelkedett, beverte a fejét, és pislogni kezdett a reflex- szerűen szemébe szökött könnyektől.

- Falfehér volt. Még életemben nem láttam senkit

ennyire ijedtnek. Harapdálta az ajkait, tördelte a kezét, lehajtotta a fejét, és nem nézett senkire. Nagyjából tíz perc elteltével értünk az én utcám végébe, ahol felszólítottak, hogy szálljak ki.

- Miért sír, Martin kisasszony?
- Hallottam a kiáltozását, amikor a furgon elhajtott. Megkönnyebbültem, hogy legalább én kiszállhattam, ugyanakkor tudtam, hogy őt bántani fogják. Még most is előttem van az arca. Soha nem fogom elfeledni.

Belford urat nem hatották meg Sally Martin könnyei.

- Egy hónappal Lockyer kisasszony állítólagos elrablása és megerőszakolása előtt a rendőrség látta magukat közterületen szexuális szolgáltatásra való felajánlkozásra utaló magatartást folytatni.

Sally Martint nem nyűgözte le különösebben Belford úr választékos szóhasználata.

- Tudja, én elhiszem, hogy maga rendkívül tanult, hangzatos szavakat használ, s a többi, de senki nem érti, mit beszél.
- Engedje meg, hogy konkrétabb legyek. Carlotta Lockyer örömlány volt, nem igaz?
- Igen, az volt. És akkor mi van? Ez nem jelenti azt, hogy azok a férfiak nem erőszakolták meg.

Clarissa és Annie leviharzottak a lépcsőn.

Annie grimaszolni kezdett.

- Valószínűleg Martin kisasszony az egyetlen ember a teremben, akivel minden rendben lesz.

- És Lockyer kisasszony? - Clarissa lélegzet-visszafojtva várta a választ. - Vele nem lesz minden rendben?

- Nem - válaszolta Annie. - Lockyer kisasszony számára nincs remény.

Egymással szemben ültek a vonaton, közöttük kis asztal állt. Kellemes, meleg levegő áradt a fűtőtestből. Clarissa kibújt a kabátjából, maga mellé tette, és közben rámosolygott Robertre.

Teljesen hétköznapi jelenet volt. Akárcsak a lány viselkedése. Rafe mintha nem is létezett volna. Robert és ő egyedül utaztak a kocsiban. Azzal a férfival volt, aki tetszett neki, és mindez egészen természetesnek tetszett. Már-már boldognak érezte magát, habár le kellett győznie mardosó bűntudatát, amiért a férfit Rafe látókörébe terelte. Azon törte a fejét, hogyan figyelmeztethetné anélkül, hogy Rafe-ről említést tenne.

Első próbálkozása nem volt túl fantáziadús, de akkor nem jutott eszébe más, és a semminél talán azért jobb volt.

- Nem gondolja, hogy óvatosabbnak kellene lennünk a tárgyalás miatt? - próbálkozott.

Robert zavartan pillantott rá. - Úgy értem, körültekintőbbnek, és jobban figyelni a környezetünket.

A férfi felvonta a szemöldökét.

- Csak amiatt, tudja, mert előfordulhat, hogy valaki esetleg követ bennünket, vagy nyomozni próbál utánunk. - Percről percre nevetségesebbnek érezte magát.

- Én nem aggódom a vádlottak miatt, Clarissa, és magának sem kellene.

Az ajkába harapott, máris jobbnak látta feladni a próbálkozást. - Igaza van.

-A vádlottak nem fognak önnek kellemetlenséget okozni.

Ez ügyes volt, most aztán tényleg sikerült figyelmeztetni, gondolta magában a lány.

- Persze nem fognak. Ilyesmire még csak gondolni sem szabad.

- Ugyanakkor érthető, ha kétségei vannak emiatt. Tegnap este is láttam magán, hogy aggódik. Szeretném megnyugtatni.

- Már meg is nyugtatott.

Azzal győzködte magát, hogy Robert nagyfiú, és tud magára vigyázni. Nem Robert az, akinek itt félnivalója van.

- Láttam magát az első nap a vonaton. Épp telefonált. Nagyon - kereste Robert a megfelelő szót - el volt mélyedve.

Titokban örült, hogy Robert már azelőtt észrevette, hogy Clarissa egyáltalán tudomást szerzett volna a létezéséről. Örömmel állapította meg, hogy hatalmas

különbség volt a között az érzés között, amikor Robert figyeli, és amikor Rafe.

- Meséljen nekem az egyik tűzesetről - kérte, és közben azt kívánta, bár ne szivárogna vissza Rafe a gondolataiba. Hiszen nincs itt, mondogatta magának Clarissa. Nem hagyhatom, hogy még olyankor is elrontson mindent, amikor nincs is itt.

- Olyan unalmasak - válaszolta a férfi.

- Ezt maga sem gondolhatja komolyan. Nagyon jól tudja, hogy nem unalmasak.

- Most magán a sor, hogy meséljen nekem valamit. Miért szeret varrni?

A lány rápillantott, meglepte a kérdés. - Nem rajtam a sor.

- Elég, ha az első száz okát elmeséli. Tudni szeretném.

Megjelentek a gödröcskék az arcán, és elmélyültek, ahogy elmosolyodott.

- Családi hagyomány. Azt hiszem, én csak belenőttem. Vagy agymosáson mentem keresztül. A nagymamám tulajdonképpen bármit megvarrt. Az édesanyám olyan elképesztően tehetséges és annyira elhivatott varrónő, hogy még tanította is a varrást. Kötni is szeret. Észrevette, mennyi kötött ruhám van?

A férfi felnevetett. - Ezt a ruhát is maga varrta?

Laza, feketeszeder színű felsőrészt viselt. Szögletes dekoltázsa elég mély volt ahhoz, hogy finoman sejtesse melle domborulatát. A lágy esésű derékrészen

enyhén húzott, harmonikaszerűen elrendezett függőleges ráncok, némi görögös ihletéssel. Hosszú ujjai kellően szűkre voltak szabva: a foltok ugyanis még nem tűntek el teljesen a csuklójáról. Érezte, hogy felhevül az arca.

- Bizony.

- Igazán gyönyörű. Ez... - Robert félbehagyta a mondatot. - És még miért szeret varrni?

- Édesanyám mindig azt mondja, hogy jót tesz a léleknek. - Nevetni kezdett magán. - És azt hiszem, igaza van. Tényleg jótékony hatású, ha belefeledkezel valamibe, amit te magad készítesz el, ha alkotsz valami kézzelfoghatót. Édesanyám arra tanított, hogy az anyag értékes és meg kell becsülni. Megtanultam, mit tesz az emberrel a tömegtermelés. Néhány ismerősöm viszont úgy gondolja, hogy ezzel csak a tehetségemet pazarlóm.

- Például kicsoda?

- Ez valamiféle teszt, ugye? - kérdezte a lány, kerülve a válaszadást, mert nem akarta, hogy Henry szóba kerüljön.

A vonat megérkezett Bathba. Felálltak, belebújtak a kabátjukba, majd leléptek a peronra, és az állomás előtt jó éjszakát kívántak egymásnak.

Látta Rafe-et, az út túloldalán állt sötétbe burkolózva, arra várt, hogy Clarissa észrevegye. Clarissa nem hagyta magát megállítani. Meg akarta mutatni a férfinak, hogy sem a leskelődése, sem a

fenyegetései nem rettentik vissza. Ugyanúgy éli az életét. Még barátja is lehetne, ha úgy akarná. Mit számított egyáltalán, hogy Rafe tud-e Robertról? Hiszen nem volt titok. Robert még csak pár méterre volt tőle, amikor a lány utána kiáltott:

- Nem felejtem ám el, Robert.
- Mit is?
- Hogy legközelebb magán a sor, hogy meséljen nekem valamit.

Robert határozott fejbólintással egyezett bele. Clarissa mosolyogva sétált tovább, dacosan nézett Rafe arcába, és közben ráeszmélt, sikerült elérnie, hogy Robert megálljon és visszanézzen.

FEBRUÁR 16., HÉTFŐ, 18 ÓRA 45 PERC

A két számjegy lassabban villog, mint ahogy a szívem kalapál. Meglepődöm az üzenetrögzítőm kijelzőjén fel-felvillanó piros szám láttán, mert miután Henry elment, több hónapig teljesen sötét volt.

Negyven. Negyven üzenetem van. Csak te hagyhattál nekem negyven üzenetet. Az összes ismerősöm együttvéve nem tudna egy nap alatt negyven üzenetet hagyni.

Az ujjamat a gombra teszem, hogy meghallgassam az első üzenetet. Semmi. Csak a csönd. Összeszedem a lelkierőmet, meghallgatom a többit is, és magam is meglepődöm, mert közben titkon azt remélem, talán lesz köztük egy Rowenától is. Természetesen nincs. Nyilvánvalóan mindet te hagytad, és a tény, hogy a hívó

száma egyik üzenetnél sem jelenik meg, csak megerősíti a gyanúmat. Bármennyire reszketek is, és bármilyen rövid életű volt is az állomáson aratott apró győzelmem, megpróbálok nyugodtan és logikusan gondolkodni.

Próbálok rájönni, honnan szerezhetted meg a számomat. Talán valamilyen ürüggyel megkérdezted Rowenától, de akkor Rowena radarrendszere biztosan riasztott volna. Inkább az a régi szokásom lehet a ludas, hogy a telefonszámlákat mindig a szelektív papírgyűjtőbe dobom, ami azt jelenti, hogy nagyjából másfél hete szerezhetted meg a számlakivonatomat. Nagy gonddal válogattam ki három nappal ezelőtt, hogy mit dobok a szelektív szemetesbe, és mit a papírdarálóba. Meglep, hogy ilyen sokáig vártál a hívással. Tudni akarom az okát. És hirtelen beugrik. Azt már tudom, milyen jól tudsz uralkodni magadon, ha elhatározod. Gondosan beosztod, mikor mit teszel, megtervezed a támadásokat, melyeket a csak általad felfogható sorrendben irányítod, biztosítva, hogy az ostrom folyamatos legyen.

Új vezetékes számot fogok kérni, és úgy fogom beállítani, hogy letiltson minden rejtett számról érkező hívást.

Az összes holmidat berakom a régi szekrényembe, melyet még édesapám újított fel nekem. Ide fogom tenni az üzenetrögzítőt is a negyven néma üzenettel együtt.

A bizonyíték elengedhetetlenül fontos. Minden bizonyítékot biztos helyen kell őrizni.

A telefon után nyúlok, de épp csörögni kezd. Halk sikoly hagyja el a számat, majd összeszorítom az ajkaimat, és a legszívesebben felrobbannék a dühtől,

amiért újra sikerült csőbe húznod. Persze végig figyeltél. Tudod, hogy most itthon vagyok, és a telefoncsörgést hallgatom. Megint egy ismeretlen szám jelenik meg a telefon kijelzőjén. Nem fogom felvenni.

Annak ellenére, hogy pontosan úgy érzem magam, mintha egy rémálomban lennék és megbénultam volna, térdre zuhanok. Kitépem a falból a telefonzsinórt, mielőtt a rögzítő bekapcsolhatna. Bontom a vonalat, nem adom meg neked azt az örömet, hogy ezúttal is elérhess, és újra betedd a lábad a hálószobámba. Valójában soha többé nem teheted be a lábad a hálószobámba.

FEBRUÁR 27., KEDD, 8 ÓRA 5 PERC

Tényleg nincs jobb dolgod? Nem unod már, hogy odakint fagyoskodsz minden áldott reggel? Természetesen nem szólok hozzád, amikor ismét a bejárati ajtóm előtt talállak. Még csak rád sem nézek. Határozott léptekkel igyekszem a taxihoz.

- Úgy tűnik, elromlott az üzenetrögzítőd, Clarissa. Tudsz róla, Clarissa?

Ha még egyszer kiejted a szádon a nevem, arcon csaplak. Kitárod nekem a taxi ajtaját, mintha előzékeny és jól nevelt volnál. Mivel kis termetű vagyok, elfojtom a belülről fakadó késztetést, hogy odébb taszítsalak.

- Figyelmeztettelek, hogy tartsd magad távol attól a tűzoltótól, Clarissa.

Behúzom magam mögött a taxi ajtaját, és közlöm a sofőrrel, hogy te nem tartasz velünk. Megkér, hogy lépj távolabb az autótól.

- Természetesen - feleled udvariasan, mintha minden rendben volna veled, habár még mindig fogod az ajtót, és szemedet rajtam legelteted. - Csak elköszöntem a barátnőmtől. Tudod, Clarissa, hogy amikor már rettentően hiányzol, a fényképeidet nézegetem? - Ezzel a szöveggel engeded el végre az ajtót. Az hangosan becsapódik. De nem is az ajtótól cseng a fülem, hanem a búcsúmondatodtól.

Sovány, ősz hajú, úriember külsejű férfi foglalt helyet a kék paraván mögött. Kihúzott háttal ült a széken, amikor beléptek a tizenkettes számú bírósági tárgyalóterembe. Ő volt Lottie nagyapja.

- Az esküdtszék szerint július 29-én, vasárnap délután fél négykor Carlotta Lockyer mobiltelefonjáról hívást kezdeményeztek John Lockyer úr vezetékes számára - mondta Morden úr. - Fel tudja idézni a beszélgetést, Lockyer úr?

- Carlotta ezerötszáz fontot kért tőlem. Ijedtnek tűnt a hangja. Ideges volt és meglehetősen zaklatott.

Újabb meggyőző bizonyíték arra, hogy Lottie-t elrabolták. Nem kívánt ott lenni, ahol volt, pláne nem abban a társaságban.

Lockyer úr előrehajolt, és a kezeire pillantott. A mozdulat láttán Clarissába hasított a felismerés, hogy milyen idősek a szülei, ezért kötelessége megkímélni őket attól, hogy szemtanúi legyenek fájdalmának, bánatának és félelmének.

FEBRUÁR 17., KEDD, 12 ÓRA 50 PERC

Úgy érzem, ebédszünetben biztonságban kószálhatok a bírósági negyed főutcáján túl lévő poros csarnok antikváriumaiban. Őszintén remélem, hogy reggeli találkozásunk egész napra kielégít. Ennek dacára megállás nélkül forgatom a fejem, utánad kutakodva. Mániákusnak látszom, mint akinek idegrángásai vannak.

Azon kapom magam, hogy a holléteden töprengek. Ez még jobban megdermeszt; komoly a veszélye annak, hogy legalább annyira rád kattanok, mint amennyire te rám. És véget nem érő küldetéseddel pontosan azt akarod elérni, hogy magadra vond a figyelmemet. Muszáj lesz megakadályoznom.

Néhány perc erejéig sikerrel járok. Amint a bíróság épületéhez közeledek, kizárólag a kezemben tartott új kincsre fókuszálok, Anne Sexton *Transformations* című kötetének értékes kiadására. Az ócska borítón egy koboldszerű lény kukucskál, és hiába takarja el a bolt papírzacskója, nem tudom feledni az arcát. Erre a gyengéd és nyugtalanító, aszott arcra gondolok séta közben. Rád egyáltalán nem. Aztán megpillantalak, ahogy a forgóajtónál ácsorogsz, és megint csak te jársz a fejemben.

Kiélesedik a látásom. Minden elevenné válik. A hangok is felerősödnek. Egy fehér rabszállító suhan el, a kipufogócsövéből kiáramló füst égeti az orromat.

Mintha lassított felvétel volna, meglátom Robertet, aki az utca másik végén épp bekanyarodik. Húsz méterre van tőlem.

Elkerülhetetlennek tűnik, hogy elhaladjak melletted. A forgóajtó felé veszem az irányt.

Robert tőlem tizenöt méterre van. Azért fohászkodom, hogy ne tégy semmi olyat, ami felkelti Robert figyelmét, és semmi ne utaljon rá, hogy bármiféle kapcsolat van közöttünk.

Tizenkét méter.

Elhaladok melletted akkora távolságot tartva kettőnk között, amekkorát csak tudok. Anélkül hogy rád néznék, halkan odasúgom: - Ha követni mersz, szólok a

biztonságiaknak.

A te hangod is halk, de könnyen érthető.

- Láttalak úgy, ahogy senki más, Clarissa - mondod, de én máris átjutottam az ajtón.

Robertet most nem látom, de próbálom kikalkulálni a sebessége és a te pozíciód közti relációt. Még öt méter. Három. Egy távoli duda sivítására ijedtemben ugrok egyet, és magam mögé nézek. Roberttel ellenkező irányba haladsz tovább, nem keresztezitek egymás útját.

Robert az előcsarnokban érte utol a lányt, ahol mosolyogva pakolták rá holmijukat a fémdetektoros kapu szalagjára. Az őrökkel régi barátként csevegtek, alig vetették alá őket a kézi fémkeresős vizsgálatnak, miután a fémkereső kapun áthaladtak, holott készek lettek volna illemtudón együttműködni. A lány úgy viselkedett, mintha minden a legnagyobb rendben volna, és remélte, Robertnek nem tűnik fel, hogy arca kipirult és zihálva veszi a levegőt.

Clarissa többször is megnyomta töltőceruzája tetejét, hogy grafitbetétet csalogasson elő belőle.

Morden úr egy ősz hajú, idős hölgyet faggatott egy esetről, mely egy órával Lottie elrablása előtt történt.

- Négy férfi rontott be a kertembe. Egyikük a konyha ajtaját kezdte rugdosni. Egy másik az emeleti ablak alatt kiabálta, hogy látták Dorcas lányomat a hálószobája függönyén át, és tudják, hogy ott van. Ezért jobban teszi, ha magától előjön, mert különben

rátörik az ajtót és elkapják, amivel rosszabbul fog járni. Azt is hozzátette, hogy a lányom már megtanulhatta volna a leckét. Csúnya szavakat használt.

- El tudná ismételni az esküdtíróság előtt azokat a bizonyos szavakat?

- Én nem használok olyan szavakat.

Morden úr kellően fegyelmezettnek látszott, ám némiképp szórakoztatónak találta a helyzetet.

- Aztán egyikük észrevette, hogy telefon van a kezemben, és hívom a rendőrséget, ezért elszaladtak. Azóta sem záródik rendesen az ajtó - tette hozzá a hölgy.

Lágyan hullott a hó, amikor a nap végén Robert és Clarissa kilépett a forgóajtón. Semmi sem utalt Rafe jelenlétére.

- Bár meg tudnám javítani az idős hölgy ajtaját - szólalt meg Robert.

- Még akkor is segíteni akar az embereken, amikor nincs szolgálatban.

- Így van. A múlt hétvégén megmentettem egy csigát egy rigótól. A rigó a csigaházat egy kőhöz csapkodta, össze akarta törni.

- Szegény rigó! - válaszolta Clarissa. - Milyen okos volt, hogy még eszközt is használt, de valószínűleg mégis éhen halt.

- Ismét megtenném - bizonygatta Robert bólogatva.

Mindketten elmosolyodtak, mintha épp a különbözőségeik miatt kedvelnék egymást.

A hídig jutottak csupán, amikor egy hang megállította őket. - Tűzoltó! Hé, tűzoltó!

Egyáltalán nem hasonlított Rafe hangjára, Clarissának egy pillanatra mégis elakadt a lélegzete. Félrehúzódott, amikor egy fiatalember jelent meg Roberttel szemben.

- Maga beszélt nekünk a suliban a biztonságos úthasználatról decemberben.

Az emlékeztető inkább kihívónak hangzott.

- Emlékszem rád. Utána odajöttél hozzám, és beszélgettünk. Sharifnek hívnak, ugye? A nagymamáddal élsz.

Robert határozottan megvetette a lábát, a maga közvetlen módján nézett a fiúra, és türelmesen várt. Clarissát lenyűgözte, hogy hónapokkal egy előadás után, ahol minden bizonnyal egy egész teremnyi iskolás volt jelen, Robert még emlékszik az eseményre.

- Gondolkoztam mindarról, amit mesélt, és a diákról, amiket mutatott. De én akkor is gyorsan fogok hajtani.

- Élve vagy holtan, ki foglak szabadítani! - jelentette ki Robert.

Clarissa megborzongott, ahogy maga elé képzelte Robertet, aki közömbös arccal forgat egy hatalmas szerszámot, átszakítja az ócska fémet, hogy a

rohammentősök hozzáférjenek a széttrancsírozott húshoz.

- Nekem mindegy - tette hozzá Robert.

Sharif az ajkába harapott.

- De lehet, hogy a nagymamádnak nem. - Robert kezet nyújtott neki. Sharif megrázta. - Köszönöm, hogy tájékoztattál a terveidről.

Clarissa búcsúzóul Sharif felé biccentett, bár tudta, nem számíthat viszonzásra, majd tovább sétáltak.

- Magának tényleg mindegy, hogy élve vagy holtan?

- Teljes mértékben.

- Mi volna, ha olyasvalakiről lenne szó, akit ismer?

- Attól függ, kiről.

Clarissa mosolygott, de újból kirázta a hideg. - Mi lenne, ha én volnék az?

- Az bizony más lenne.

FEBRUÁR 17., KEDD, 18 ÓRA 20 PERC

Egy apró, négyszögletű, barna papírba csomagolt, szalaggal átkötött doboz van a házunk ajtajának támasztva. A nevem gondos kézírással virít rajta. Tudom, hogy a te írásod. A szívem hevesen kalimpál, ahogy felviszem az emeletre a lakásomba. Lehajítom a táskámat, nem vesződöm a kabátommal sem, lerogyok a kanapéra, lehúzom a szalagot, és remegő kézzel tépem le a csomagolást.

Jól sejtettem, egy képeslap méretű, miniatűr könyvet

rejtett a csomagolás. Az oldalakat vastag, jó minőségű papírból kézzel szabtad méretre. Saját kezűleg kötötted, a papírba vágott lyukakat vastag cérnával fűzted át. Csodálatosan szép lett. Lenyűgözne, ha nem te készítetted volna.

Négy mese, válogatta: Rafe Solmes - olvasható a borítón, míg a cím alatt ez áll: *Limitált kiadás, ez az egyetlen példány.* Az ajánlás szerint *Clarissának, aki gyönyörű, és szereti a bort.* Belenézek a tartalomjegyzékbe. Túlzottan is jól ismerem ezeket a meséket. Az első a *Gyilkosság a kastélyban,* a második a *Kékszakállú.*

Odalapozok a harmadik történethez, *A ficseri madárhoz,* melyben aláhúztál számomra egy bekezdést.

Volt egyszer egy varázsló, akinek az volt a szokása, hogy szegény emberek gúnyájába bújt. Házról házra járt, kéregetett, és elrabolta a szép lányokat. Senki sem tudta, hová viszi őket, de többé nem látták az áldozatokat.

Egy többször megismételt, ugyanazt a sémát követő szexuális bűntény és gyilkosság története. Kitér az áldozatok jellemzésére, „típusára” is. Természetesen mind szép, fiatal lányok. Mi másért is érdeklődne irántuk? A mese bájos hajadonokról szól, akiknek, ahogy a mesékben megszokhattuk, rejtélyes körülmények között nyomuk vész. A mindannyiunkat izgató kérdés pedig az, hogy mi lett a sorsuk azt a pillanatot követően, amikor eltűntek a mindennapi életükből. A férfi elesettséget színlel, így csalja lépre őket. Egy látszólag szerencsétlen benyomást keltő ember iránti részvétük teszi őket alkalmassá az áldozati szerepre.

Az egész két mondatban összefoglalható. A mese már

jóval azelőtt megalkotta a sablonjait és módszereit, hogy a huszadik század becstelen sorozatgyilkosai lecsaptak volna első áldozataikra.

Elég hozzá egy álkötés vagy egy mankóutánzat. A szégyenkezés jól begyakorlott sóhajai és a bátorsággal viselt fájdalom, amint az emberrabló a bevásárlószatyrokat vagy a könyvesdobozokat próbálja bepakolni ablaktalan kocsijába. A mellette elsétáló nők kedvességére és sajnálatára apellál. Romantikus vágyaikat célozza meg, hogy odalépjenek a jóképű idegenhez, és felajánlják segítségüket. Talán még az is megfordul a fejükben, hogy a következő pillanat lesz az, amelyről közös gyermekeik mesélnek majd: szüleik megismerkedésének pillanata. A nő talán még más történeteket is felidéz magában, melyekben a jók mindig elnyerik méltó jutalmukat. A férfi ezért még több bájt erőltet magára, és legszebb mosolyát is beveti, mielőtt betaszítja a nőt a furgonba, rácsapja az ajtót, majd kloroformmal átitatott rongyot szorít az arcára.

A negyedik, egyben utolsó történetedhez lapozok, *A rabló vőlegény* címűhöz, melyben ismét kijelöltél egy bekezdést, hogy mindenekelőtt a figyelmembe ajánld.

Magukkal hurcoltak egy másik fiatal nőt is. Részegek voltak, rá sem hederítettek sikolyaira és siránkozására. Adtak neki bort, három teli pohárral: egy pohár fehéret, egy vöröset és egy sárgásat, melytől a lány szíve kettéhasadt. Aztán leszaggatták róla finom ruháit, felfektették az asztalra, testét feldarabolták, majd behintették sóval.

Egy fiatal nőt elkábítottak, levetkőztettek, felfektettek egy sima felületre, és megkínoztak. Ezt ecseteli a jelenet. Sikoltozása és védekezése csak még izgatóbbá

teszi az egészet. Megértették vele, hogy nem hunyhat szemet a borzalmas, új világ előtt, melybe belecsöppent. Világossá tették számára, miről is szól a történet. Szexuális bűntény mesének álcázva. Szex kannibalizmus képében. Szexuális szadizmus mint húsfeldolgozás. Csoportos erőszak mint rablóbandák vandálkodása. A Grimm testvérek így jártak túl cenzoraik eszén, akik nem olvastak figyelmesen. A szétrobbanó szív nem szó szerint értendő. Szó sincs nekrofíliáról. A lány nem hal meg, mielőtt ezeket művelik vele. Zavarodott, de tudatában van a körülményeknek, és retteg attól, ami vele történik. A felrobbant szív ezt szimbolizálja.

Tudom, hogyan értelmezed ezeket a történeteket, és azt is, miként szeretnéd, hogy én értelmezzem őket.

Értem, hogy ajánlásodban a lányok által elszenvedett borzalmakat és szörnyű végzetüket az én személyemhez kötöd. Emlékszem Morden úr szavaira a nyitóbeszédéből, azaz hogy ami Lottie-val történt, nem volt éppen tündérmese. De tévedett. Pontosan az történt vele, ami a mesében szokott.

A bizonyítékok jelentőségével már azelőtt tisztában voltam, hogy beléptem abba a tárgyalóterembe. Mégis arra törekedtem, hogy megszabaduljak mindentől, amihez hozzáértél, nehogy megmérgezze a levegőt körülöttem. Minimálisra akartam csökkenteni a jelenlétedet: az elmémben és a lakásomban egyaránt. Ám erről a törekvésről kénytelen vagyok lemondani.

Hívja azonnal a rendőrséget. - Ne hívja a rendőrséget, amíg nem áll rendelkezésére cáfolhatatlan bizonyíték. A rendőrség azért van, hogy segítsen. - Ne várjon túl sokat a rendőrségtől.

Amikor a bizonyítékokra terelődik a szó, a tanács mindig ugyanaz: a bizonyíték soha nem túl sok, de könnyen lehet kevés.

Több bizonyítékra van szükségem, olyan mennyiségűre, hogy a rendőrség még véletlenül se vonhassa kétségbe a szavaimat, és ne rázhasson le. Annyi bizonyítékot kell összegyűjtenem, hogy soha ne tüntethessenek fel olyan színben, mint Lottie-t.

Kitárom apám gyönyörű szekrényét. A könyvedet és a csomagolást behajítom az aljába a többi tőled kapott kacat közé. Gondosan elrejtem őket egy halom egymásra hányt ruhaanyag mögé. Olyan erővel csapom be az ajtót, hogy magam is megijedek. Lecsutakolom a kezeimet, nem akarom, hogy akár egy parányi DNS is a bőrömre kerülhessen, csak mert megérintek valamit, amit előttem te is a kezedben tartottál.

Lenyelek két pirulát, és bebújok az ágyba. Fellapozom az *Átváltozások-at,* de alig pár oldalig jutok, amikor a kábító cseppektől álomba zuhanok.

Amikor reggel felébredek, a nyitott könyv a mellkasomon fekszik. A szavak a bőröm alá szivárogtak, egészen a vérembe. Nem tudom kiverni a fejemből Sexton *Csipkerózsiká*-ját. Őt semmi nem gyógyíthatja ki mindabból, ami a sötétség csapdájában történt vele. Hiába mentette meg a herceg csókja a százéves álom átkától, rémület fogja el, valahányszor behunyja a szemét.

Szerda

Átballagott a piacon. Nem akart a bíróság épületébe sietni, és máris elrejtőzni, amikor még el sem kezdődött a nap.

Észben tartva Annie tanácsát a vasról, vásárolt némi organikus, ragunak való marhahúst. Elhatározta, hogy hétvégén elkészíti édesanyja receptjét. Beugrott a zöldségeshez póréhagymáért, sárgarépáért, csíráért, petrezselyemgyökérért és erős vöröshagymáért. Vett egy üveg vörösbort is. Mégsem hagyhat fel a borfogyasztás vagy borral főzés szokásával ama bizonyos eset miatt. Azon a novemberi estén fehérbort fogyasztott, mellyel szemben azóta is legyőzhetetlen undor fogta el. Meg kellett győznie magát, hogy a vörösbor biztonsággal fogyasztható. Hinni akart benne. Létezniük kellett még biztonságos dolgoknak.

Az egészet egy táskába pakolta, melyet kevesebb mint egy óra alatt varrt meg egy szénfekete és kék kockás, gyönyörű szövetből. Az élelmiszerek nem romlanak meg egy nap alatt a spájzban. A piac bezárna, ha a kihallgatás utánra halasztaná a bevásárlást, ráadásul semmi pénzért nem mulasztaná el az esti sétát Roberttel. Ezt nem veheti el tőle Rafe.

Így is túl sok mindentől fosztotta meg. Megtorpant egy percre, és szélsebesen pötyögött a telefonján. Egy e-mailre válaszolt, melyet munkahelyi barátnőjétől, Caroline-tól, a rektor titkárnőjétől kapott. Caroline érdeklődött, hogy lenne-e kedve vele ebédelni szombaton. Bár Clarissa számára egyértelmű volt, hogy Caroline nem érdekelné Rafe-et, nem akart kockáztatni, így inkább udvariasan kimentette magát. Caroline el sem tudja képzelni, milyen őszinte volt a csalódottsága.

Clarissa becsúsztatta telefonját a táskájába, majd felpillantott. Egy futballsálas férfi nevetgélt a bódé tulajdonosával. Átnyújtotta a pénzt, elvette a kávét, majd megérezve Clarissa figyelő tekintetét, megfordult. Pillantásuk találkozott. Clarissa látta benne a felismerést, de a férfi arca szenvtelen maradt. Clarissa fülét megütötte egy hang, mire elfordította Morden úrról fürkésző tekintetét.

- Jó reggelt, Clarissa! - termett mellette Robert. - Megijesztettem. Sajnálom.

- Dehogy - felelte a lány. - Nem ijesztett meg - hadonászott majdnem üres papírpoharával. - Túl sok kávét ittam, ez minden.

Nem tette hozzá, hogy a kávé iránti szükséglete egyenes arányban nőtt az altató mennyiségének növelésével.

- Magával álmodtam tegnap éjjel - hadarta a férfi. - Nem rosszat, de nem emlékszem rá. Csak arra, hogy

maga is benne volt.

- Remélem, a vádlottak nem voltak benne - válaszolta a lány.

- Semmi esetre sem - mosolygott Robert. - Biztosan az együtt töltött idő az oka.

A lány egyetértőn bólintott.

- Valószínűleg én is álmodom önnel - mondta. - Csak elfelejtem, mire felébredek.

- Talán így a legjobb - válaszolta a férfi lezárva a témát.

- Mókás volt, amikor tegnap összefutottunk azzal a fiúval. Nem tudta, hogy hívják magát. Csak annyit mondott, „tűzoltó, hé, tűzoltó". Akkor értettem meg, hogy a munka milyen hatalmas része a személyiségének. Nem szokatlan, hogy itt nem tűzoltóként van jelen?

A férfi felnevetett. - Nagyon jó érzés.

Megálltak egy hatalmas, reneszánsz stílust idéző házzal szemben, amely egy banknak volt székhelye, de leginkább a velencei városképbe illett volna.

- Az is eszembe jutott, hogy a tűzoltóállomás biztosan teljesen más világ. Ugyanakkor magának az lehet a második otthona.

- Bizony nem sokat alszik ott az ember, ha éjszakás.

Befordultak a sarkon, és vállvetve törtek át a szendvicset és kávét kínáló bolt előtt kígyózó soron.

- Amikor a tűzoltóságon alszik, előfordul, hogy ébredéskor nem tudja, hol van?

- Mindig tudom, hol vagyok.

A lány úgy bámult a férfira, mint egy varázslóra, aki különleges trükkökbe avatja be, és egy percig sem kérdőjelezte meg, hogy Robert valóban meg is tudja csinálni az elmondottakat. - Van ott kedvenc helye?

- A szárítóhelyiség. Ott vannak felakasztva a gyakorlóbábuk. Homokkal vannak kitömve, különböző súlyúra. Atyám, milyen nehezek tudnak lenni azok a rosszfiúk. Először lelocsoljuk őket vízzel, aztán meg kimentjük.

- És kicsit himbálóznak odabent? Mármint a gyakorlóbábuk. Én mindig úgy képzeltem el őket.

Megvárták, amíg az őrszolgálat furgonja befordul az aluljáróba, amely a bíróság épületének aljába vezet.

- A gyakorlóbábuk mozdulatlanok. Olyan jó ott bent olvasni. Mindig nyugalom van.

- És mit olvas?

A férfi egy pillanatra elgondolkodott. - Verseket.

- Milyen verseket? - érdeklődött Clarissa rendkívül felcsigázva, ugyanakkor némileg meg is lepve.

- Főként Keatset. Szeretem Keatset.

A lány egyszer észrevette, hogy a férfi egy puha kötésű thrillert tart a kezében, egy reptéren kapható kémregény lehetett, a borítóján egy veszélyben lévő nő simul hozzá a fegyveres hőshöz. Mindez annyira távol állt Keatstől, amennyire csak lehetett. De most nem volt igazságos. Rafe miatt túlzottan gyanakvón állt az emberekhez. Ó maga is olvasott thrillert és verseket is,

ám ettől még nem vált sorozatgyilkossá. Miért ne olvashatna Robert többféle műfajt is?

Henryre gondolt. Henry nem kedvelte a romantikát. Úgy gondolta, a verseknek az aktuális gazdasági, szociális és politikai kérdésekről kell szólniuk. Henry hátrányos megkülönböztetésről, szennyezett vidékekről és vajhegyekről írt. Ügyes volt a szójátékokban. Nagy hatást tett Clarissára, aki mégsem szerette a verseit. Rendületlen nagyravágyást tükröztek, mely egyébként meg volt Henryben.

- Én is szeretem Keatset - mondta a lány. - Szóval akkor a szárítóhelyiség egyben olvasószoba is - vonta le a következtetést.

A férfi vigyorgott. - És társalgószoba. A tűzoltók ugyanis szeretnek beszélgetni. Például amikor új srác jön, aki életében talán először találja szembe magát a halállal, beszélgetéssel kell átsegítenünk az élményen.

- Ez fontos feladat. Olyasvalami, aminek tényleg van értelme.

A férfi megvonta a vállát.

- A szárítóhelyiség az állomás legmelegebb szobája. Ott teázunk telente. Néha csak azért megyek oda, hogy egyedül legyek. Vagy magammal viszem valamelyik fiatal kollégát, és gyakoroltatom vele a csomókötést. Meg kell tanulniuk gyorsan csomót kötni anélkül, hogy odanéznének vagy gondolkodnának rajta - magyarázta, miközben kezeivel határozott mozdulatokat végzett, mintha valóban kötelet tartana

az ujjai között.

A furgon már rég eltűnt az aluljáróban.

Továbbsétáltak, mindkettőjük arca kipirosodott. Áthaladtak a forgóajtón, majd a biztonsági ellenőrzés következett. Ezután betették a holmijukat a szekrénybe, és elindultak a tizenkettes tárgyalóterembe. A szórakozás ezzel véget is ért.

Amikor Clarissa helyet foglalt az esküdtek padjában, Morden úr pár pillanatig őt és Robertet nézte, majd a következő szemtanúhoz fordult. Hosszú fekete hajú, törékeny csontozató, filigrán nő volt.

Három hónappal Lottie elrablása előtt, amikor Clarissa épp keservesen sírt a harmadik mesterséges megtermékenyítési kísérlet kudarca miatt, Polly Horton már a terhesség előrehaladott állapotában volt. Amikor összefutottak, Polly arca kerek pocakja fölött olyan békésen, önelégülten ragyogott, hogy Clarissa nem bírta állni a tekintetét.

Polly éppen a termelői piacon bóklászott, amikor Thomas Godfrey odament hozzá.

- Amint megláttam, hogy Godfrey az, nagyon meg ijedtem. A partnerem, Elias, tartozott neki. Godfrey ennyit mondott: „Most pedig velem jössz Londonba.”
- És ön el akart menni Londonba azzal a férfival?
- Dehogy akartam. Átkarolt, hogy ne tudjak tovább menni - Polly kissé behajlította kinyújtott karját -, valahogy így.

Godfrey rosszat sejtetőn csóválta a fejét, mintha tele patikusán akarná megfenyegetni a nőt a kék paravánon keresztül. Harker úr megfordult, és szigorú pillantást vetett rá.

- Sírva fakadtam. Egy férfi megkérdezte, jól vagyok-e. Erre Godfrey azt mondja neki: „Foglalkozz a saját szaros dolgaiddal!”, aztán elfutott. Ha az a férfi nem avatkozik közbe - törölte le a könnyeit -, Godfrey biztosan kényszerít, hogy vele menjek.

Clarissa mindenekelőtt azt hallotta meg, hogy Polly lett ugyan bejelentést a rendőrségen, de Godfreyt még csak ki sem hallgatták, arról nem is beszélve, hogy megvádolták volna valamivel. Levonta azt a következtetést, hogy az emberrablási kísérlet még egy szemtanú segítségével sem bizonyítható. Nem tudta eldönteni, hogy a tizenkettes tárgyalóterem nevelő vagy inkább bénító hatással van rá. Talán mert egyszerre érezte mindkettőt.

Harker úr felállt, hogy Godfrey védelmére keljen.

- Kérem, magyarázza el a bíróságnak, miért is találták önt bűnösnek heroin és crack kokain birtoklásáért, melyért egyéves felfüggesztett börtönbüntetést kapott.

- Nem az enyém volt - suttogta Polly. - Nem akartam, hogy Elias kerüljön börtönbe.

- Ezek szerint hagyta, hogy a barátja helyett önt érje a vád. Bármit megtenne, hogy megvédje, és elterelje a ügyeimet a kábítószeres bűntetteiről. Ennek érdekében

még egy ártatlan embert is megrágalmazna. Godfrey úrnak nem állt érdekében elrabolni önt. Az is nehezen hihető, hogy pont a forgalmas termelői piacon, fényes nappal kísérelte volna meg önt elrabolni, nem igaz?

Annie és Clarissa körülnéztek a mosdóban, meg akarlak gvőződni róla, hogy üres.

Annie-ből gyakorlatilag kirobbantak a szavak: - Gyűlölöm a megszállott nőket.

Kivételesen ki volt sminkelve. Kék ceruzaszoknyát és mély dekoltázsú blúzt viselt, melyet azonban kardigánja alá rejtett a vádlottak elől. A kardigánt most levette, és begyűrte a táskájába.

- Olyan gyönyörű vagy, Annie - dicsérte Clarissa.

Annie megvonta a vállát, grimaszolt, majd a bókot elutasítva csóválta a fejét.

- Harmincöt éves vagyok, Clarissa. Egy unalmas könyvelő, és annak is nézek ki.

- A könyvelők cseppet sem unalmasak. Mindenkinek a titkát ismerik. És a könyvelők is éppúgy különböznek egymástól, mint bárki más. Gyönyörű vagy, és nem nézel ki könyvelősen.

- A férjem új barátnője huszonöt éves fitneszoktató, és pont úgy is néz ki - Annie horkantás szerű hangot hallatott, majdnem, mintha nevetett volna. - A férjem jelenleg túlzottan el van kápráztatva, és nem veszi észre, hogy amióta elhagyott minket, a hatéves lányunk a mutatóujjával állandóan az orrában és a

szájában matat, ötpercenként megvakarja a popsiját, és pont úgy billegeti a fejét, mint egy pulyka.

- Ilyeneket én is csináltam gyermekkoromban. Az tán kinőttem belőlük. Nagyjából.

Annie erőltetett mosolyra húzta a száját.

- Át fogod segíteni rajta - folytatta Clarissa. - Tudom, hogy így lesz. Mindent meg fogsz tenni, ami csak tőled telik. Egyébként is átmeneti rossz szokásról van szó, aminek megvan az egyértelmű miértje. Nincs semmi ilyen egészségügyi háttere.

Annie bólintott, és Clarissát gyengéd mozdulattal az egyik mosdókagyló felé terelte.

- Mosd meg a kezedet! Nem folyton a klotyóban kellene csevegnünk.

Miután végeztek, legyezni kezdtek a kezükkel, még csak meg sem kísérelték használni az állandóan meghibásodó kézszárítót. Végül elhagyták az esküdtek váróját, és lementek a lépcsőn. Clarissa nem látta Robertet. Azon tűnődött, vajon hová sietett ennyire.

A két nő megállt kint a forgóajtó előtt. Clarissa az utat figyelte, s közben a remény és a félelem vegyes érzése töltötte el, hiszen akáre, akár Rafe-et megpillanthatta. Egyiküket sem látta, és a csalódottság, amiért Robert nem volt ott, erősebbnek bizonyult, mint a megkönnyebbülés Rafe-et illetően.

- Rohannom kell - mondta Annie. - A férjem, vagy nem is tudom, minek nevezzem, most hozza Lucyt.

A sarki hamburgeresnél találkozunk. Ahogy egy

boldog családhoz illik.

Clarissa lesöpört egy hópelyhet Annie sötét hajáról.

- Majd rájön, hogy mit veszít.

Annie szemében könnycseppek gyülekeztek.

- Köszönöm. - Megszorította Clarissa kezét. - Mókás kis hercegnő - mondta Annie kedvesen. Aztán megfordult és elviharzott. Clarissa megvárta, míg Annie kikerül a látómezejéből, majd ő is elsietett.

SZERDA, FEBRUÁR 18., 17 ÓRA 45 PERC

Legalább nem személyesen vártál rám, amikor hazaértem. De Norton kisasszony hagyott számomra egy fehér borítékot, amely visszatükröződött a fölötte függő aranykeretes tükörben is. Egy pici, krémszínű kártyát helyeztél el benne, „ melyre négy szót írtál: Még *mindig rólad álmodom.*

Próbálok nem belegondolni, vajon mit teszel velem álmaidban. Azon töprengek, hogyan is lettem a részesük. Kiszabadulhatok-e belőlük, ha megfejtem, mi is történt valójában? Ez volna a kulcs? Szükségem van egy varázslatra, mellyel visszapörgethetem az időt, és visszakerülhetek abba a pillanatba, amelytől kezdve minden elromlott, hátha ezúttal jobb irányt választanék. Mindig a bajban derül ki, melyik volt a kritikus pillanat.

De utólag is csak azt a következtetést vonhatom le, hogy nem állíthattalak meg. Semmit nem tehettem volna, hogy szabaduljak tőled, bár ha visszagondolok, tisztán látom, mikor kezdtél el megkörnyékezni.

FEBRUÁR 19., CSÜTÖRTÖK, 8 ÓRA 13 PERC

Az állomás sötétzöld, kétszárnyú bejáratánál ácsorogsz. Ha be akarok jutni, tőled alig pár centiméterre kell elhaladnom. Pontosan ezért álltál oda. Teszek egy kört, hátha találok más bejáratot, ám mindkettő zárva van.

Önelégülten mosolygsz, amikor pár másodperc múlva visszatérek. Figyeled, ahogy befelé menet a lehető legmesszebbről kikerüllek. Olyan közel megyek az ajtókerethez, hogy beleütközik a könyököm. Beállók a sorba, te pedig szorosan követsz. Szeretnék úgy tenni, mintha puszta árnyék lennél, melyet nem látok és nem hallok, de nehezen megy, miután alig tudom kidörzsölni a könyökömből a kellemetlen zsibbadást. Még véletlenül sem szeretnék hozzád érni, ezért legyőzöm a késztetést, hogy a kezemmel bolond csirke módjára csapkodjak fel-alá.

Nem szólalsz meg, amíg oda nem érek a jegykezelő kapuhoz. Ekkor odalépsz hozzám. Miközben sietősen bedugom a jegyemet és várom, hogy a forgókapu beengedjen, a fülembe súgod:

- Olyan szép vagy, amikor alszol, Clarissa. Ilyenkor a kedves éned érvényesül, szemben a dühös éneddel.

A jegyem kipattan, a forgókapu kattan egyet, én pedig keresztüllépek rajta.

Nem látod, amikor összecsuklik a térdem az alagútban. Gyorsan feltápászkodom, felbotorkálok a lépcsőn, felszállok a vonatra, lehuppanok egy ülésre, és belém hasít a felismerés, hogy egyre kevésbé vagyok ura darabjaira hullott testemnek. És ennek te vagy az oka. Miattad estem darabjaimra.

A mellettem ülő férfi rám néz, és megkérdi, jól vagyok-e. Úgy érzem, nem tudnék megszólalni, ezért nyelek egyet, és valahogy kierőszakolok egy bólintást magamból. A férfi egy pillanatig habozik, majd visszatér az újságjához.

A harisnyám elszakadt és lehorzsolt térdemhez tapad, de a horzsolás nem túl nagy. Az ujjaim bizseregnek, mintha fagy csípte volna meg őket, és épp felengednének, bár tisztában vagyok vele, hogy nem a hideg az oka, és nem is a könyökcsontom sajgása.

Azon tűnődöm, ebédidőben felhívom az orvosom asszisztensét, hátha rá tudja venni az orvosomat, hogy írjon fel nekem szorongásoldót. De meggondolom magam, mert eszembe jut, hogy Lottie is ilyesféle nyugtátokat szedett, így is szorosan a nyomában haladok az altatóktól kirakott ösvényen. Tudom, hogy akkor sem fogsz eltűnni az életemből, ha még több gyógyszert szedek. Helytálló a közhely, miszerint a problémát kell kezelni, nem pedig a tüneteket. Tudom, hogy badarság volna elfojtani a szorongásomat. Hiszen pont a szorongás figyelmeztet, hogy veszélyben vagyok, és nem hagyhatom figyelmen kívül.

A félelem karneválja volt ez a nap. Egyik tanú a másik után lövellt ideges pillantásokat a kék paravánra, mintha ellenőrizni akarták volna, nem változott-e hirtelen áttetszővé. Az összes remegő, reszkető idegroncs azt

állította, hogy annyira meg volt zavarodva a kábítószertől, hogy semmire sem emlékszik, amit mondott, tett vagy látott. Annie káromkodott, morgott, bólogatott, sziszegett, és pontosan úgy festett, mint aki a legszívesebbe n mindenkit legyilkolna.

Miközben kisétáltak az állomásra, gondosan ügyeltek rá, hogy ne érjenek egymáshoz. Havas eső szitált. Robert esernyőt tartott a fejük fölé. Clarissa élvezte a helyzetet, és azon mesterkedett, hogy minél inkább olyan benyomást keltsenek, mintha összetartoznának. Egyre egyértelműbb volt számára, hogy Robert mindig távol tudja tartani tőle Rafe-et: nem jött a közelébe, amikor Robert vele volt. Ez nem lehetett véletlen műve, hiszen Rafe akkor is békén hagyta, amikor még Henryvel volt.

Lelassított mellettük egy autó. A lány gyomra összerándult ijedtében. De nem Rafe bámult ki a kocsiból. Clarissa megkönnyebbült. Robert egy bólintással üdvözölte Tourville urat, aki viszonozta a bólintást, majd továbbhajtott.

- Olyan furcsa ez a férfi, nem, Robert? - kérdezte. - Vagy csak nekem tűnik annak?

- Csak magának.

A lány úgy tett, mint aki komolyan elgondolkodik az imént hallottakon. Majd beleegyező bólogatással jelezte, hogy bízik a férfi szavában. - Gondolja, hogy kirúgnak bennünket, mert együtt megyünk? Még az esernyőn is osztozunk. Tourville úr jelentheti a

bíróságnak.

- Nem sértünk meg semmilyen szabályt.
- Utánanézett?
- Biztos, hogy nem mi vagyunk az egyetlenek.

Csöngött a férfi telefonja, de nem vette fel. – Maga olyan népszerű.

- Most nem veszem föl.
- Ha fáradtak az ujjai, megint megírhatom maga helyett az üzenetet.
- Igazán segítőkész. De Jacknek szerintem már így is elegendő izgalomban volt része.
- Remélem, örült magának, amikor a múlt héten beugrott a sörözőbe.
- Hatalmas, csattanós puszival köszöntött, Clarissa. A kapcsolatunk soha többé nem lesz a régi. A kedvesének szólít, és ezért magának tartozom hálával.
- Ó, de bájos. Szívesen segítek a barátságok kibontakoztatásában.
- Milyen kedves.

Elállt a havas eső. Clarissa nem tudta volna megmondani, hogy mióta mozdulatlan a mellettük elhaladó kocsik ablaktörlője. Csak azt tudta, hogy őszintén sajnálta, amikor Robert becsukta az esernyőt.

CSÜTÖRTÖK, FEBRUÁR 19., 21 ÓRA

A varrószobámban épp egy szoknyát szegek be. Holnap ezt veszem fel csizmával és szűk, fekete kasmírpulóverrel. A szoknya barna antilopbőr-utánzat,

térd felett szűkített szabással, középen egy ezüstgomb tartja össze. Titokban abban reménykedem, hogy Robertnek is tetszeni fog. Korábban már rajtakaptam, hogy megnézett magának, amikor azt hitte, épp nem figyelek.

Amint végzek a szoknyával, megszólal a füstjelző éktelen hangja, mire kirohanok a konyhába. A lencseleves, amit odatettem főni, időközben sűrű, ehetetlen üledékké állt össze. Nem először történt velem ilyesmi. Lekapcsolom a gázt, majd beindítom a szagelszívót, hogy elszívja a füstöt.

Felállók egy székre, hogy elérjem a füstjelző piros gombját. Elégedett mozdulattal némítom el. Hiába lett csend, a dobhártyám nem szűnik meg rezegni.

A földszinten összeszedett levelek a varróasztalon hevertek. Idegességemben csak ledobtam őket, szerettem volna befejezni a szoknyát, mielőtt szemügyre veszem őket.

Semmi említésre méltó sincs a kupac közepén fekvő borítékon, de egy pillanatnyi kétség sem fér hozzá, hogy tőled érkezett. Ezt már ösztönösen megérzem. Kiveszem belőle a fehér papírlapot, széthajtom és elolvasom.

Ismered az *Ezeregyéjszaka meséi*-1, Clarissa. Tudod jól, mi járt Sahriár király első feleségének a hűtlenségért, és mi történt a szeretőjével. Azt is tudod, Clarissa, hogy a nászéjszaka gyönyörei után milyen sors várt a többi feleségre, hogy esélyük se legyen elárulni a királyt.

Szorítást érzek a mellkasomban, egy pillanatra azt hiszem, szívinfarktust kapok. A lábaim képtelenek megtartani a testsúlyomat. Összecsuklom a grafitkék palakő padlón. Nem tudom, mennyi ideig ülök itt sírva,

miközben lelki szemem előtt lepörgetem az életemet. Hány képkockát kattinthattál el? Olyankor is figyelsz, amikor látlak, és olyankor is, amikor sejtésem sincs róla.

És mi történt a szeretőjével.

Bár Robert nem a szeretőm, tudod, hogy szeretném, ha az lenne, épp ezért adod a tudtomra, hogy rajta tartod a szemed. Dühös vagyok magamra, amiért hagytam, hogy így történjen. Most már nem ringathatom magam abban a tévhitben, hogy Robert túlságosan nagy és erős hozzád képest.

Feltápászkodom, ujjaimmal a sütő tetejébe kapaszkodom, hogy felhúzzam magam. Abal kezem hozzáér a tűzforró öntöttvas lábashoz. Fájdalmamban felkiáltok, eltámolygok a mosogatóig, és bőrömet a jéghideg víz alá tartom. A gyűrűs- és a középső ujjamon két centi vastag vörös csík jelent meg. Aprókat fújva igyekszem lehűteni, akár egy vajúdó nő.

Nem foglalkozom a konyhai rendetlenséggel, és a levelet is ott hagyom, ahová hajítottam. Majd később beteszem a nappali szekrényébe a tőled kapott többi kacat közé.

Az ujjaim köré nedves törülközőt csavarok. Hevesen lüktetnek. Bekapok néhány fájdalomcsillapítót és altatót, ez utóbbit még akkor vettem, amikor Henryvel két éve New Yorkba utaztunk. A fájdalmam lassan szétoszlik a szoros kötés alatt, ám a szívem lángol, ahogy felidézem, milyen boldoggá tett Henry akkoriban.

Te ezt tetted velem. A te hibád. Mintha fogtad volna a vasat, és magad nyomtad volna az ujjaimhoz.

FEBRUÁR 20., PÉNTEK, 8 ÓRA 3 PERC

Ahogy a bejárati ajtótól a taxihoz ballagok, észreveszem, hogy a fekete szemeteszsákom eltűnt kintről, és a szelektív hulladékgyűjtőm is üres. Az utca többi részén mindenhol érintetlenül sorakoznak a szemeteszsákok. Mindegy, úgysem találsz semmi érdekeset.

Amikor kiszállok a taxiból, a vasútállomással szemben vársz rám. Olyan vizslató tekintettel méregetsz, mintha egy tudományos kísérlet alanya volnék, és épp izgatottan figyelnéd a reakciómat.

Némán követsz, mire elakad a lélegzetem, remegek, arcom érezhetően kipirul, miközben igyekszem úgy tenni, mintha nem lennél a közelemben. Vajon elégedettséggel töltene el, ha tudnád, hogy megégettem az ujjaimat miattad? Persze nem közlöm veled. Még csak rád sem nézek.

A bal kezemben tartom a bérlettárcámat, és a jobbal ügyetlenül próbálom kihalászni belőle a jegyet, de elejtem a tárcát. Lehajolok érte, ám egyre vörösebb az arcom, ahogy a sor feltorlódik mögöttem. Végül sikerül a kártyát bedugnom a kapu nyílásába. Folyamatosan rajtam tartod a tekinteted. Érzem a pillantásodat. Komoly, fürkész, és csak rám irányul. Te is behelyezed a jegyedet, és megint a nyomomba szegődsz. Mellettem

jössz az aluljáróban.

Zúgni kezd a fülem. Körülöttem az embereknek mozog ugyan a szájuk, hangjuk egészen távoli. Mintha egy szürrealista filmbe csöppentem volna.

- Mi történt a kezeddel, Clarissa? - Az aluljáró egyre sötétebbnek tűnik. Izgatottan és szaporán pislogok, hogy áthatoljak a rám telepedő ködfelhőn. - Olvastál jó mesét mostanában, Clarissa?

Nehezen, kapkodva veszem a levegőt.

- Alig néhányan értelmezik őket úgy, ahogy te meg én, Clarissa. - Nincs elég levegő. - Clarissa? Clarissa. Clarissa.

Arcod az enyém fölé tartod, nyelved hüllőszerűen kinyújtod, hogy megnedvesítsd az ajkadat. - A hiányzó darab nálam van, Clarissa.

Megfogsz a hónom alatt. Testem a földre zuhan.

Kinyitom a szemem. Az aluljáró fényben úszik. A bal oldalamon fekszem. A latyakos kővel borított beton fagyossága átszivárog a ruhámon, a bőrömön érzem. A fejem egy ismeretlen kabáton pihen.

A vasútállomás biztonsági őre és egy molett, középkorú nő guggol mellettem. A nő a szoknyámat húzogatja. Majdnem rácsapok a kezére, amikor felismerem kiszolgáltatott helyzetem. A szoknyám oly mértékben felhasadt, hogy a harisnyám fölött kilátszik a combom. A molett nő pusztán a lábaimat próbálja betakarni.

Az emberek menet közben lelassítanak, és megbámulnak: most én vagyok az autóbaleset.

Felküzdöm magam először ülő helyzetbe, majd felállók, és nekidőlök az aluljáró falán világító hatalmas,

keretes reklámtáblának. Ezt a *Hamupipőké*-ért kaptam, mert nem voltam hajlandó elmenni veled az előadásra. Végignézek az aluljárón, de nem látlak sehol. Az őr és a molett hölgy elmeséli, hogy elájultam, és szerintük ki kellene vizsgáltatnom az okát. Ki akarják hívni a mentőket, vagy legalább egy taxit, hogy hazavigyen.

A nő felveszi a földről a kabátját, melyre ráfröccsent a piszkos latyak, és most nedves foltok éktelenkednek rajta. Elnézését kérem, megköszönöm a kedvességét, és pénzt akarok adni neki tisztítóra, de nem fogadja el.

- Egy férfi kapta el - mondja. - Elesett volna, és csúnyán megüti magát, ha ő nincs. Olyan figyelmes és kedves volt önnel, de rohannia kellett, hogy elérje a vonatot.

Sikerült a hős megmentő szerepében tetszelegned. Erre a gondolatra még jobban odasimulok a reklámtáblához. Térdeim megint inogni kezdenek. Attól tartok, lecsúszom a fal mentén, a hátam nekiütődik, puff, puff, puff, és tehetetlen rakásként landolok a földön. Ha valaha is szükséged lesz szemtanúra, ők igazolni fogják, hogy lovagias vagy.

Az őr a kezembe nyomja újonnan varrt táskámat, átvetem a vállamon, és fogadkozom, hogy jól vagyok, tényleg jól, sokkal jobban lettem, miután segítettek nekem, de el kell jutnom Bristolba. Szomorkásan, úriemberhez méltón ragaszkodik hozzá, hogy elkísérjen a vágányhoz, és felsegítsen a vonatra is.

Clarissa az egyik ízléstelen műanyag asztalnál ült Roberttel. Bekötött kezét az ölébe rejtette, nehogy odatévedjen a férfi tekintete. Húzódott rajta a megégett

bőr. Ujjai tele voltak hólyagokkal. Szerencsére nem azt a kezét érte a baleset, amelyikkel írni szokott, így semmi nem gátolhatta a jegyzetelésben. Még reggel indulás előtt, üres gyomorral, bekapott három fájdalomcsillapítót, és maga előtt látta anyja mérges tekintetét a túladagolást konstatálva. Talán a túladagolás is hozzájárult az ájuláshoz. Viszont a gyógyszerek hatottak, a feje már egyáltalán nem lüktetett.

Az ujján szerzett sérülések nem voltak komolyak. Mi volt ez ahhoz viszonyítva, amit Robertnek kell kiállnia minden egyes nap. Mégis olyan sebzettnek érezte magát, amilyen a bőre is volt. Azt gondolta, valószínűleg úgy festhet, mint általában, ám attól tartott, hogy bármikor kitörhet belőle a megsemmisítő sírás.

Robert rásandított a szeme sarkából. - Szomorúnak tűnik.

Clarissa szerette volna megcáfolni a kijelentést, és megpróbált mosolyt erőltetni magára, de végül csak az ajkába sikerült beleharapnia. Bűntudat mardosta, amiért ráirányította Robertre Rafe figyelmét, mégsem volt bátorsága figyelmeztetni. Melyik épeszű férfi akarna együtt lenni valakivel, aki ennyire problémás? Ugyanakkor beavatni bizonyos fokú közelséget vagy a kettőjük közötti elköteleződést feltételezné, de Clarissa egyelőre bizonytalan volt ezt illetően. Túl nagy terhet rakott volna a férfira.

Valamit mégis tennie kellett. Megpróbálta kigondolni, hogyan figyelmeztethetné Robertet a veszélyre. A finom utalásokkal történő rávezetés helyett ennyit bökött ki:

- Ugye meg tudja magát védeni?

- Százkilencven centi vagyok. Kisfiúként minden hétvégén bokszoltam és vívtam, ma pedig gyerekeket oktatok. Miattam nem kell aggódnia.

- Igen, azt látom - felelte Clarissa.

- Egyszer ki kellett ütnöm egy férfit, aki meg akarta akadályozni, hogy bemenjünk a házába, és kimentsük a feleségét.

Clarissa erőtlen nevetést csikart ki magából. - És maga megmentette?

- Naná! A haja szála sem görbült. A férfi azonban egy szép monoklival gazdagodott.

A lánynak sikerült elnevetnie magát, de csak egy pillanatra.

- Az jutott eszembe, hogy milyen nehéz szakma a magáé. Főleg amikor valakit nem sikerül megmenteni.

És szemtanúja a szenvedéseinek. Ezzel együtt élni talán a lehető legnagyobb bátorságra vall.

- Hozzá lehet szokni. Nem kell hozzá bátorság.

- Van valami - mondta Clarissa -, ami sokat jár a fejemben.

- Ugye nem azt akarja kérni, hogy mutassam be Jacknek?

- Túl korai lenne. Talán majd egy-két hét múlva.

- Bölcs döntés. - A férfi arca ismét elkomorodott. - Szóval mi az, amin olyan sokat töri a fejét?
- Nagyon megrázó - kérdezte a lány -, amikor egy gyermek hal meg?
- Az is csak egy test, Clarissa. - Robert átnyúlt az asztal fölött, és lágyan megérintette a lány karját. - Sajnálom. Most látom csak, mennyire megijesztettem. Igen, bizonyos értelemben jobban megvisel, ha egy gyermek az áldozat. Rosszul gondoltam, hogy a hazugságot könnyebb hallani, mint az igazat. Ma igen érzékeny hangulatban van, nem igaz?
- Egy kicsit.
- Minden halál szomorú a maga módján. Ezek a halálesetek feleslegesek. Túl korán ragadják el áldozatukat. Ám néha megfeledkezem róla, hogy az emberek erről általában másképpen gondolkodnak. Aki sok halálesettel találkozik, megkeményedik. Egyszerűen muszáj, ezt , a munkát máshogy nem lehetne elviselni. De mi erről nem nagyon beszélünk, legfeljebb csak egymás között, ezért az ilyen jellegű beszélgetésekben nem vagyok túl gyakorlott. Figyelmesebbnek kellene lennem, amikor az ön társaságában kerül szóba ez a téma.

Clarissa lesimította a szoknyáját, mielőtt belépett a tárgyalóterembe. Amikor kinyújtotta az ujjait, olyan érzése volt, mintha szétrepedt volna a bőre.

Eltűnt a kék paraván. Még nem volt olyan szemtanú, aki ne rejtőzött volna el mögé. Nyílt az ajtó.

Bevánszorgott egy férfi hordónyi pocakkal, fatönk vastagságú karral és lábbal. Világosszőke fejét leszegte. Egy őr kísérte.

- Nem örülök, hogy itt kell lennem. Épp a börtönbüntetésemet töltöm. És ennek lehetnek... - Charlie Barton elhallgatott egy pillanatra, hogy a szavak mindenkiben tudatosuljanak - következményei. Az igazság nevében vagyok itt, azért, hogy az áldozaton elkövetett nemi erőszakról beszéljek. Borzasztó, ami azzal a szegény lánnyal történt. Kedveltem.

Morden úr nem titkolt csodálattal bólogatott a lovagiasság eme ritka meg nyilvánulása láttán.

- Ön jól láthatóan erős testalkatú, tagbaszakadt ember, és ezt teljes tisztelettel jelentem ki. Azaróla úr mégis megverte önt?
- Igen. Rettegtem tőle. El is futottam.
- Nincs több kérdésem.
- De én azért jöttem, hogy segítsek annak a lánynak. Nem értem, ezzel hogyan segítettem rajta. Nem is kérdezett róla.

Az óra majdnem négy negyvenet mutatott. Clarissa szerette volna gyors léptekkel elhagyni a bíróságot, hogy elérje az ötórás vonatot. Ujjai olyannyira égtek, olyan feszesnek és forrónak érezte őket, hogy azt hitte, minden további mozdulat nélkül szétrepedhetnek. Be akart venni még néhányat Henry nyugtató hatású

fájdalomcsillapítójából, majd azonnal ágyba bújni, és álomba zuhanni.

Rafe megérintette aznap reggel. Nem engedhette meg magának még egyszer, hogy elájuljon, és védtelenül, tehetetlenül kerüljön Rafe kezei közé, akár csak egy pillanatra is. Az éjszakai tudattalanság azonban biztonságosnak tűnt, és Clarissának nagyfokú emlékezetvesztésre volt most szüksége.

Igyekezett minél gyorsabban összepakolni, majd amikor Wendyvel kisétáltak az esküdtek számára kijelölt helyiségből, azon tűnődött, vajon Robert elindult-e már, mert az is lehet, hogy ő is éppen a vonathoz igyekezett. Ahogy Rafe is. Felbukkan-e vajon, hogy újra láthassa, és jól szórakozzon a reakcióin, mint reggel? Vagy ezúttal egész úton hazafelé a sötétben fog bujkálni? Egyáltalán mik lehetnek a búvóhelyei?

Clarissába belehasított a felismerés, hogy Rafe cselekedetei a mindennapjai szerves részévé váltak, mintha beletörődött volna, hogy a lehető legfeltűnés mentesebben ugyan, de kénytelen beleilleszteni a férfit az életébe. Annyi gondolatot pazarolt rá, hogy Rafe hatását a lehető legjobban mérsékelje mindennapi élete során, és mindenekfelett távol tartsa a férfit Roberttól. Dühös volt magára, és arra gondolt, hogy ezt a helyzetet egyszerűen nem fogadhatja el. Ki kell találnia, miként vehetné fel a harcot még hatékonyabban Rafe-fel szemben.

A lépcső alján az óriás szemtanú ácsorgott. Csuklóján bilincs volt, apró őrök vették körbe. Tiszteletteljesen nézett Clarissára és Wendyre, miközben Clarissa arról ábrándozott, hogy Barton jól helybenhagyja Rafe-et. Miután mindkettőjüket felismerte, Barton komoran leszegte a fejét, majd eltűnt egy ajtó mögött, melynek létezése eddig fel sem tűnt Clarissának.

FEBRUÁR 20., PÉNTEK, 17 ÓRA 40 PERC

Bizonyára észrevetted, hogy Robert most nincs velem. Ezért dönthettél úgy, hogy ez lesz a számodra megfelelő pillanat. A híd végén, a rohanó üzletemberek sűrűjében olyan lendülettel ütközöl belém, hogy kénytelen vagyok rád emelni a tekintetem.

- Még csak meg sem köszönöd, hogy elkaptalak, Clarissa?
- Isteni illatú volt a hajad ma reggel, Clarissa.
- Az arcod épp olyan lágy, mint a tested összes többi domborulata, Clarissa.
- Emlékszel, hogy azt mondtam, milyen gyönyörű vagy, amikor alszol, Clarissa?

Fürgén elém vágsz, kesztyűbe bújtatott kezedet a magasba emeled, majd egy fényképet ejtesz magad mögé a járdára.

Képpel felfelé érkezik a betonra. Visszafordulsz, és nézed, ahogy letérdelek érte. A kezem annyira reszket, hogy kétszer is elejtem, és muszáj négykézlábra ereszkednem a koszos járdán ügyetlen ujjaimra

támaszkodva, hogy mielőbb eltüntethessem. Elégedetten mosolyogsz, majd továbbállsz.

Legijesztőbb gondolataimban sem merült fel bennem, hogy ilyet műveltél velem aznap este. Még csak elképzelni sem mertem volna.

Bár gyorsan a táskám mélyére dugom, a fénykép éppúgy világít a szemem előtt, mintha egy hatalmas képernyőre lenne kivetítve. Hanyatt fekve, elnyújtózva alszom az ágyamban. A levendulaszínű, bikini fazonú bugyimat viselem. Semmi más nem fedi a testem. A harisnyám és a melltartóm mellettem hever. A karom behajlítva pihen a fejem fölött, ujjaim megérintik az ágykeretet. A szemem csukva.

Most jövök csak rá, hogy ezt a bugyit azóta nem találom, amióta nálam töltötted az éjszakát. Nincs kétségem afelől, hogy akkor készült a kép. És a gyomromba hatoló émelyítő félelem azt súgja, hogy nem csak egy képet készítettél.

Egy hét telt el azóta, hogy Clarissa először próbálkozott, de újra kísérletet kellett rá tennie. Amint hazaért, már tárcsázta is James Betterton számát.

Ezúttal egy nő vette fel a kagylót.

Clarissa próbált természetes hangon beszélni, mintha semmi szokatlan nem lenne a hívásban.

- Jó napot! Laura otthon van?

A nő visszafojtotta a lélegzetét. Úgy beszélt, mint aki próbálja magában tartani a szavakat, de egyszerűen képtelen rá: - Tud róla valamit?

- Nem. Sajnálom. Próbálom megtalálni...

- Többé ne zavarjon bennünket! - tette le a nő a telefont.

Clarissa néhány pillanatig még a füléhez tartotta a kagylót, és hallgatta a vonaljelzést, miközben a szíve hevesen kalimpált a mellkasában. Rafe mesebeli utalásai most a Laura Betterton iránt érzett aggodalmával keveredtek. Szerette volna a saját őrületének betudni. Még mindig jobb, mintha igaza lenne. De percről percre biztosabb volt benne, hogy a mesékre való utalások nem csupán fenyegetések voltak, vagy képzelete csalóka szüleményei, hanem olyan tettekről árulkodó nyomok, melyeket valóban elkövetett.

Maga elé képzelte a fiatal lányok feldarabolt testét *A rabló vőlegény*-ben. Majd a varázsló teknőjét *A ficseri madár-ban.* A kínzóeszközöket és a vérben úszó padlót Kékszakállú titkos szobájában. Sahriár király megbüntette a királynékat, akik a nászéjszakájukon tudták meg, hogy reggel a király ajkai helyett egy penge fogja a nyakukat simogatni.

Rafe messze lakott, egy Bath környéki kisvárosban. Vajon tényleg volt egy véres kamrája tele tetemekkel? Egy sírkert a kertjében? Egy savval teli fürdőkádja?

Egyszerűen túl élénk a fantáziája, győzködte magát. Az egész a gyógyszereknek tudható be, melyeket az égésre és a gyötrő fájdalmakra vett be, meg abszurd félelmeinek és a tárgyalás szörnyűségeinek. Legfőképpen pedig a nyomasztó képnek, melyet Rafe

készített róla.

Két órával később álomba szenderült a nappali kanapéján, és elhatározta, hogy vesz magának egy másikat, mert nem tud azon a helyen aludni, ahol titokban lefényképezték. Felcsúszott a hálóinge, melyet az édesanyja varrt neki, szabása konzervatív volt, kislányos és kényelmes. A jobbik kezével lehúzta a selymes, világoskék pamutanyagot. Még jobban magára húzta a takarót, és beburkolta a vállát. Próbálta kitörölni a fejéből a fényképet, de olyan érzése volt, mintha a szemhéja belsejére lett volna rátetoválva. Ráadásul a fénykép őellene bizonyíték. Azt bizonyítja, hogy behívta magához a férfit. Közelségük bizonyítéka, legalábbis annak látszatát keltő bizonyíték, és Rafe tudta, hogy senkinek nem merné megmutatni.

Negyedik hét

EGY CSEPP FELEDÉKENYSÉG

FEBRUÁR 23., HÉTFŐ, 8 ÓRA

Bevett szokásodhoz híven kint állsz a házam előtt. Nem az ösvényen várakozol, hanem Norton kisasszony kopasz almafája alatt szobrozol a gyep közepén. Gyorsan lesietek a taxihoz.

- Elvesztetted a tiszteletemet, Clarissa - kiabálod pár méter távolságból.

Egyenesen előreszegezem a tekintetemet.

- Többször is figyelmeztettelek. De csak nem hagytad abba. Úgyhogy ezt most csak magadnak köszönheted.

Továbbra sem próbálsz közelebb jönni hozzám. Nem mozdulsz arról a pontról, ahol megvetetted a lábadat. Nyugodt arccal figyeled, ahogy elhajt a taxi.

Netán plakátot készítesz a fényképből, és kiteszed nyilvános helyre, ahol Robert is láthatja? Tudod, hol laknak a szüleim. Talán nekik akarod elküldeni?

Amikor a szüleimre gondolok, összeszorul a gyomrom, és még jobban zakatol a szívem, hiába tudom, hogy biztonságban vannak tőled, legalábbis fizikailag. Tudom, hogy nem fogod őket zaklatni Brightonban, Brighton túl messze van innen. Nekik pedig ott kell maradniuk. Brighton mindenesetre olyan hely, ahová pillanatnyilag nem tehetem be a lábamat.

Örült, amikor az esküdtszéki nagyterem ajtaja bevágódott mögötte. Nem készítette el édesanyja marharaguját, és a vörösbor is érintetlenül maradt, pedig egy pillanatra sem hagyta el a lakást. Még az ablakon sem mert kikukucskálni, mert attól rettegett, hogy a férfit pillantja meg odakint.

Tudta, hogy nem töltheti otthon minden hétvégéjét. Laura vajon bezárkózott valahová? Ez valószínűbb volt, mint a feldarabolt testeket bemutató rémfilm, melyet a képzelete játszott le.

Folyamatosan ott motoszkált a fejében valami, amit még Lottie mondott. *Azt hittem, ha nem foglalkozom vele, ha megpróbálom mindig elkerülni, egyszer csak véget ér az egész.* Clarissa tökéletesen értette, hogy miért akart a lány annyira hinni ebben, ugyanakkor tudta, nem engedheti meg magának ezt az önámítást.

Clarissa visszautasította, a férfit, és valószínűleg ez volt viselkedése kiváltó oka. Nyilvánvaló, hogy Laura is elkövette ezt a hibát. Talán a visszautasítás áll minden ilyen helyzet hátterében. Senki nem szereti, ha visszautasítják, de az emberek nagy része feldolgozza valahogy anélkül, hogy naponta többször is kitenné magát az élménynek. A lány szadistának tartotta a férfit, de rájött, hogy egyben mazochista is. Visszagondolt arra, amikor ott állt kabát nélkül, félig összefagyva, és az jutott eszébe, hogy talán azért tette ki magát ilyen szenvedéseknek, mert így azokért is őt okolhatta.

És miközben megpróbálta összerakni a képet, rájött, hogy akár még hasznos következtetésekre is juthat, ha megkísérli úgy szemlélni a férfit, mint egy megkínzott lelket, akinek viselkedése egy komoly betegség és a megsebzettség tüneteit mutatja. Ha folyamatosan mellőzöttnek érezi magát, elönti a tehetetlenség érzése. Azért alkalmazott szadista kényszert, mert félt az ismétlődő, kegyetlen visszautasítástól. A lány egyetlen üzenete a számára, amely hol szavakban, hol tettekben, hol pedig a férfi teljes figyelmen kívül hagyásában nyilvánult meg, az volt, hogy nem akarja őt. Ez volt minden, amit mondani tudott, a tiltakozás volt az egyetlen fegyvere, de a férfi minden egyes „nem” után egyre nagyobb büntetést szabott ki, és viselkedése egyre veszélyesebbé vált. És nemcsak a lányra volt veszélyes, hanem önmagára is.

De a módszer nem működött, nem volt képes tartósabb ideig sérült, meggyötört, megértésre szoruló emberi lényként tekinteni rá. Tulajdonképpen örült, amiért nem tudja megérteni, nem akart több teret engedni neki a gondolataiban, mint amennyitől már így is megfosztotta. A szülei arra nevelték, hogy ne higgyen a gonoszban, de már nem volt biztos benne, hogy igazuk van. Arra tanították, hogy mindenki bocsánatot érdemel, mégis úgy érezte, hogy Rafe-nek nem tud megbocsátani. Mindig azt mondták neki, hogy el kell fogadni mások gondolkodásmódját, még ha ez néha nehéz is. Talán létezett olyan ember ezen a

bolygón, aki megértette Rafe-et, de ő nem tartozott közéjük. Nemes egyszerűséggel az ellensége volt. Emlékeztetőül néhány másodpercig égő fájdalom nyilallt az ujjaiba. Annyi magyarázattal és tanáccsal találkozott, hogy már nem tudott rajtuk eligazodni. De nem találta meg bennük a választ, amit keresett, és ami enyhíthette volna magányát. Az sehol nem volt leírva, hogy a zaklatás áldozata talán azért nem tárja szívesen a nyilvánosság elé az ügyét, mert fél múltbéli viselkedésének megítélésétől.

A te hibád, dörgölték Lottie orra alá annyiféleképpen, hogy megszámolni sem lett volna érdemes. Vajon Clarissának is ezt vágnák a fejéhez? Nincs miért panaszkodnia, hiszen közös megegyezésen alapuló szexuális viszonyt létesített a férfival, és végül is lefeküdt vele, nem igaz?

A fénykép legalábbis ezt mutatja. Mivel túl részeg volt, mindez kiesett az emlékezetéből.

Elfogta a rosszullét, ha arra gondolt, hogy Robert valaha is tudomást szerezhet az esetről. Valahányszor eszébe jutott, hogy ezt nem igazságos eltitkolni Robert elől, mindig elhessegette a gondolatot.

Amikor a teremőr felszólította őket, hogy kezdjenek sorakozni, megint ugyanazok a gondolatok kavarogtak a fejében, szerette volna kitalálni, mitévő legyen. Nem viselné el, ha bárki látná azt a fényképet. De ha elmenne a rendőrségre, és nem mutatná meg a fényképet, ugyanakkor a férfi felhasználná saját

védelméhez, az csak őt tüntetné fel rossz színben. Elveszítené a szavahihetőségét.

A kék paraván újra a helyén volt, jött a következő tanú. Alex Wyerley megcsókolta a Bibliát, mielőtt elmondta az esküt. Morden úr még meg sem fogalmazta a kérdéseit, amikor Williams úr már fel is pattant, hogy tiltakozzon, és az esküdtek indultak is ki a teremből.

Pár perc múlva szabálytalan oválist alkottak, és kávéjukat kortyolgatták a váróban összetolt rozoga asztalok fölött. A jogi vita jó fél órát is eltarthat, jegyezte meg a teremőr.

Clarissának megrándult az arca, amikor a jobb kezét megszokásból a kávésbögrén pihenő bal kezére illesztette.

- Hadd nézzem csak!

Amíg el nem jutottak a tudatáig Robert szavai, észre sem vette, hogy elfelejtette eltakarni az ujjait. Robert felé nyújtotta a karját, és bocsánatkérőn mosolygott Wendyre, aki kettőjük között ült, majd a Roberthez közelebb eső asztalra tette a kezét.

- Nem olyan vészes - mondta. - Csak húzódik egy kicsit, amikor mozgatni próbálom.

Wendy finoman megérintette Clarissa vállát. - Szegénykém.

Robert óvatosan felemelte a lány kezét az asztalról,

hogy jobban megvizsgálja. - Mikor történt?

Clarissa úgy tett, mint aki elgondolkodik egy pillanatra. - Három vagy négy napja.

- Hogy történt?

A férfi még mindig a kezét fogta, de közben az arcát fürkészte. - Ügyetlenkedtem a forró serpenyővel.

- Ez aztán fájhat, amikor zuhanyzik - szólt közbe az egyik férfi.

Robert finoman visszaengedte a kezét az asztalra. - Nem úgy ismerem, mint aki ügyetlenkedni szokott.

- Pedig elő szokott fordulni - nevetett a lány, de még maga is hallotta, milyen erőltetetten cseng a nevetése.

- Azt mondják, jaj, mit is, ha öt centiméternél nagyobb, meg kell mutatni orvosnak. Ez majdnem akkora.

- Van egy sürgősségi ambulancia egy utcával lejjebb - mondta Wendy. - Ebédszünetben be kellene menned. Jobb, ha megnézik.

Nem tudott koncentrálni a fájdalomtól, de megpróbálta összeszedni a figyelmét, amikor Belford úr felemelkedett a székéből, hogy Tomlison védelmére keljen. Fölényes tekintettel méregette Alex Wyerleyt.

- Hogy jellemezné a kapcsolatát Carlotta Lockyerrel?

- Barátok vagyunk. Mindketten előszeretettel látogattuk a bathi drogtanyát. De már tiszta vagyok,

hála istennek.

- Lefeküdt vele?
- Ez nem tartozik önre - jelentette ki Wyerley.
- Megértem, hogy ön úriember - mondta a bíró -, de válaszolnia kell a kérdésre.

Wyerley mély levegőt vett, majd lassan kifújta.

- Igen, lefeküdtem vele - válaszolta.
- Tulajdonképpen most kinek az ügyét tárgyalják? - kérdezte Annie suttogva. - Lockyer kisasszonyét vagy azokét, akik a vádlottak padján csücsülnek?
-

Aznap este Clarissa és Robert egy kicsit elidőzött a hídon, és csak később folytatták útjukat az állomásra. A lány tarkója bizsergett, de úgy döntött, nem foglalkozik vele, nem fogja azt figyelni, merre lehet Rafe, inkább megpróbálja élvezni a tűzoltója társaságát.

Az ő tűzoltója, gondolta magában, és elmosolyodott. Nem tudott lemondani róla. Nem hagyhatta, hogy Rafe elvegye tőle még ezt is. Hinnie kellett abban, hogy Rafe olyan minimális veszélyt jelentett Robert számára, mini egy galamb egy sas számára.

Robert annak idején bokszolt: Rafe-et is úgy verné laposra, ahogy azt a férfit ütötte ki, aki megpróbálta az útját állni, amikor annak idején a feleségét akarta kimenteni. Robert jó állóképességgel rendelkezett, minden reggel futott. Ezenkívül vívni is tudott, figyelmes volt, erős, és jól taktikázott. Reakciói

rendkívül gyorsak, így ki tudna védeni egy fegyveres támadást, és tökéletesen célozna fegyverrel. Balkezes, tehát Rafe-et váratlanul érné a támadás. Robert centiméterekkel magasabb Rafe-nél, és sokkal vékonyabb is. Robert higgadt és józan gondolkodású, míg Rafe-re ezek egyike sem jellemző.

Robert helyeslőn nézte az új kötést a lány ujján.

- Igaza volt - mondta a lány a bal kezét felmutatva. - A nővér is pont ugyanazt mondta az égési sérülésekről, mint maga.

A férfi nem nyugtázta saját igazát. - Fáj, ugye?

Olyan komoly tekintettel nézett rá, hogy a lány kénytelen volt félszegen bólintani fájdalmát beismerve. Egy pillanatra összetalálkozott a pillantásuk, és a férfi elmosolyodott.

- Lottie-nak rengeteg barátja van, nem igaz?

- De igen. Tényleg sok barátja van. Rendkívül elfoglalt lány.

Mindketten nevetni kezdtek.

- Kedvelem - jelentette ki Clarissa. Felfigyelt a fejük fölött elrepülő sirályok vijjogására.

- Ahogy Wyerley úr is - mondta Robert. - És Barton úr úgyszintén.

Clarissa azon gondolkodott, vajon van-e olyan szabály, miszerint az esküdtszéki tagok nem feküdhetnek le egymással.

- Sajnálni fogom. - Szavai egészen lágyan csengtek, majdnem elfújta őket a szél, miközben a vízen sikló

hattyút figyelte a híd alatt. De tudta, hogy a férfi meg fogja őket hallani.

- Mit fog sajnálni? - kérdezte.

- Nagyon örülök, hogy megismerhettem magát. - Érezte, hogy a férfi határozott pillantást vet rá. - Szomorú leszek, ha a tárgyalás befejeztével nem fogom többé látni magát.

- Úgy tűnik, egyhamar nem fog véget érni - válaszolta a férfi.

FEBRUÁR 23., HÉTFŐ, 18 ÓRA 15 PERC

Teljesen átlagos, kék színű kocsidban ülsz, és engem vársz. Halálra rémülök, amikor megpillantalak az utcámban. Apró után kotorászok, majd a taxisofőr kezébe ejtem.

Még szerencse, hogy nincs saját autóm. Biztosan rászereltél volna már egy nyomkövető eszközt. Csapdának használnád a kocsimat is.

Előredőlök az ülésen, és azon tűnődöm, megkérjem-e a taxisofőrt, várja meg, amíg biztonságban bemegyek a házba. Már sietne a következő fuvarra, és valamit belemotyog a recsegő rádiókommunikációs eszközbe. Kivételt képez a taxisofőrök között, akiket édesanyja testőrnek képzelt.

- Minden rendben? - kérdezi. Csak vegye már az adást. Gyerünk már.

Kicipzározom a zaklatáshatástalanító táskámat, hogy kéznél legyenek a kellékek.

- Csak egy pillanatot várjon még!

Nincs nekem arra szükségem, hogy egy taxisofőr

várjon rám, és megvédjen bármitől is. Jobb ötletem támad, megvédem én magamat. Megküzdök veled.

Megragadom az új telefonomat, melyhez saját kezűleg készítettem tokot. Bekapcsolom rajta a fényképezőgépet. Már begyakoroltam a mozdulatot, hogy gyorsan menjen, ha netán cselekedni kell. Kiképeztem magam, mert emlékszem, hogy Lottie-nak meggyűlt a baja a telefonjával, amikor segélykérő üzenetet akart küldeni a partnerének. A taxi azon nyomban elszáguld, amint becsapom az ajtót.

Két házzal feljebb álltál meg az autóddal. A kocsi orra felém áll, és figyeled, amikor megállók az utca közepén. Lassan bólintasz. Legalább nem szállsz ki, és nem dobálsz el még több szörnyű fényképet a járdán. Te csak tudatni akarod velem, hogy itt vagy, itt ülsz és megfigyelsz. Mert megteheted.

Lottie-ra gondolok, ahogy az utcán megpillantotta a teherkocsit. Egyedül volt négy ellen. Az én esélyeim jobbak Egy az egy ellen. Én teellened.

Fogom a telefont, és rád közelítek vele anélkül, hogy oda kellene néznem. Pont úgy, ahogy gyakoroltam. Az utca jól ki van világítva. A telefonom automatikus vakura van állítva. Nem te vagy az egyetlen, aki fényképeket készíthet.

Nem érzem összeégetett ujjaimat. Felemelem a kezemet, és a megfelelő irányba fordítom a telefont. Katt: az autód, ahogy az utcámban parkol. Katt: a rendszámtáblád, mely pont leolvasható. Amennyire csak lehet, rád közelítek. Katt: még közelebb, hogy az arcod is látsszon. Lehet, hogy nem lesz jól kivehető az üvegen keresztül, de egy próbát megér.

Olyan gyorsan lőttem el azt a három fényképet, hogy

valószínűleg megleptelek, így csak némi késéssel eszméltél fel, és reagáltál.

Hallom magam mögött a kocsiajtó csapódását. Ez nem volt a ma esti terv része. Futásnak eredek, de nem tudom megállni, hogy ne nézzem meg, elég távolság van-e kettőnk között. Mivel testes vagy, nem tudsz olyan fürgén kipattanni a kocsiból. Megpillantom dühtől eltorzult arckifejezésedet, és gyorsítok, olyan fürgén szökellek a feljárón a házhoz, hogy aligha érhetsz utol. A kulcsomat már előkészítettem, egy ügyes kis zsebben tartom a táskámban, melynek megtervezésekor stratégiai szempontokat vettem figyelembe. A fém becsúszik a zárba, a nehéz faajtó elmozdul befelé, és tudom, úgyis feladtad már. Most az egyszer olyan rémálom részese vagyok, melyben minden jóra fordul.

Pontosan nem tudom, mennyi ideig állhattam az ajtónak támaszkodva, arra várva, hogy megnyugodjon a légzésem. Elég ideig ahhoz, hogy Norton kisasszony kijöjjön a lakásából.

- Úgy örülök, hogy összetalálkoztunk, Clarissa - szólít meg -, kivételesen látok egy kis pírt is az arcán - mondja. - Nem jön be hozzám egy csésze teára? - invitál kedvesen.

Pont egy csésze teára vágyom. És Norton kisasszony szigorú, de szeretetteljes társaságára.

- De igen, örömmel, Norton kisasszony.

Látom rajta, hogy jólesik neki, és belém hasít a bűntudat, amiért nem fogadom el többször a meghívását, vagy nem invitálom meg magamhoz én is. Követem a lakásába, és leemelem a szabásminta-magazinom legújabb számát a polcról,

ahová tette.

Norton kisasszony int, hogy üljek le viseltes kanapéjára. Horgolt kézimunkával terítette le, amely annak idején krémszínű volt, de idővel kifakult.

- Csak lazítson és pihenjen, kedvesem - utasít. - Olvasgassa a magazinját. Hadd gondoskodjak magáról egy kicsit. Megérdemli mindazért, amit tesz. Biztosan nagyon kimerítő és felzaklató élmény.

Kicsoszog a konyhába.

Magamban mosolygok, ahogy végigpillantok Norton kisasszony nappaliján. Minden bútordarab nehéz, sötét fából készült, és még a szüleié volt, ahogy a ház is, mielőtt Norton kisasszony lakásokra osztotta. Norton kisasszony ebben a házban született.

A szabásminta-magazinra terelem a figyelmemet. Felbontom a borítékot, és arra gondolok, milyen jó lesz elfeledni az elmúlt néhány percet, és teljesen kitörölni téged a fejemből. De ezt soha nem fogod hagyni, igaz?

Hirtelen úgy fújom ki a levegőt, mintha gyomorszájon vágtál volna. A szőke címlaplány nem egy új, tavaszi mintás ruhát visel.

Derékszíj, láncok és drótok lógnak a karja, a lábai, a dereka és a csípője körül. Szorosan hozzászíjazták egy speciálisan beállított műtőasztalhoz, állítható tartozékokkal a végtagoknak. Sápadt bőrét alig fedi valami. Széttárt lába a térdénél be van hajlítva, a bokája fel van támasztva. Minden testrész le van szíjazva. Még a keze, a bokája, az ujjai és a lábujjai is orvosi ragasztószalaggal vannak körberagasztva. Mellbimbójában fémkarikák éktelenkednek, és mellét ugrókötelek préselik össze. A száját bőrszíjjal tömték be. Egy bőrkesztyűs kéz, melyhez izmos férfikar tartozik,

egy csillogó eszközt tart a kezében. A kar tulajdonosát nem kapták lencsevégre. A nő nyaka és homloka szintén az asztalhoz van rögzítve kutyapórázzal, így a fejét nem képes mozgatni, de tágra nyílt szemével könyörögve sandít oldalra a láthatatlan férfira.

- Gyengén szereti a teát, tej nélkül, igaz, Clarissa kedves? - kérdi Norton kisasszony.

Tényleg csupán beállított póz volna? Próbálom magam meggyőzni róla, hogy igen. Biztosan nem ejtették ténylegesen foglyul a nőt. Az asztal sem lehet valódi. A rémület viszont teljesen valóságosnak tűnik.

Te pont az ilyen látványt szereted.

- Clarissa? - szólongat ismét Norton kisasszony. - Ugye így szereti a teát?

- Igen, Norton kisasszony - nyögöm ki, bár fogalmam sincs, mihez adom beleegyezésem.

A cikkek címei szíven ütnek.

Egy reszkető rabszolgalány vallomása: a félelem felizgat.

Te pont ilyesmit szeretsz olvasni.

- Süteményt kér? - kérdi Norton kisasszony.

Csábítás kényszerzubbonyban: a tehetetlen lány esete.

Épp az ilyenektől jössz lázba.

Eszembe jut, ahogy hátrafogtad a karomat a parkban. Szorítottad a nyakamat, hogy ne tudjak megmozdulni. Beugranak szörnyűséges szavaid, melyeket végig kellett hallgatnom, mintha másra sem vágytam volna, csak hogy hallhassam őket. Ahogy az is, mennyire élvezted a válaszaimat, minden kimondott igent, miközben kesztyűs kezeddel a testemen matattál. Igen, igen, igen.

- Ma reggel sütöttem őket - mondta Norton

kisasszony. - Annyira reméltem, hogy összetalálkozunk. Szeretném egy kicsit kényeztetni. Olyan kedves ajándék volt az a különleges csokoládé. Pont eltalálta a kedvencemet.

Beöntéses gyönyör és műtétek otthon.

- Clarissa, hall engem?

A gyötrelmek birodalma: olvasóink tiltott szobáiban.

Vajon neked is van ilyen szobád?

- Nagyon jól hangzik, Norton kisasszony - sikerül valahogy kinyögnöm.

- Ezt örömmel hallom, Clarissa. Kezd elfogyni, kedveském.

Megkötözött és kifeszített szépségek.

Megint eszembe jut az a bizonyos november este. És a zúzódások másnap reggel a testemen.

És az a fénykép. Netán hálásnak kellene lennem, amiért nem úgy nézek ki rajta, mint ez a nő a magazinon?

- Clarissa? - jelenik meg Norton kisasszony az ajtóban.

Fejvesztve süllyesztem vissza a magazint a borítékba, bár még mindig bekötött ujjaim merevek és alig engedelmeskednek, így elszakítom a vastag, barna papírt.

Épp elég ideig nézegettem. Bár a magazin már nincs előttem, a cikkek címei folyamatosan beúsznak a gondolataimba. Röhejesek. Annie lenézőn nevetne rajtuk. Azt mondaná, hogy az egész csak egy rossz tréfa. Egy jól irányzott, hatalmas pofonnal illetné undorító arcodat. De én nem tudok nevetni. Ez egyáltalán nem vicces. Nem viccnek szánod. Ez a legfélelmetesebb, legvisszataszítóbb és leggroteszkebb magazincímlap,

amit valaha láttam.

Szoruló hurok: kegyetlen kikötözés és nyomorgatás húsig hatolva.

Átsietek a szobán, és elveszem Norton kisasszonytól az antik porcelántányért, mely megsárgult és megrepedt az idő múlásával. Rajta aranybarna sütemények.

- Nagyon gusztusosak - mondom, pedig per pillanat semmit sem találok gusztusosnak.

Megpróbálom a tányért a dohányzóasztalra tenni, de az ujjaim miatt nem tudom rendesen megfogni, így a kemény fához ütődik. Nagy meglepetésemre nem törik darabokra.

Állati pozíciók: az udvarra kikötözve.

- Segítene behozni a teástálcát? - kérdezi Norton kisasszony, tudomást sem véve látványos ügyetlenkedésemről. Norton kisasszony csalhatatlan érzékkel mindig mindent azonnal észrevesz, de szerencsére most teljesen lekötötte háziasszonyi szerepköre.

Kitántorgok a konyhába, és mintha visszautaznék a barna és sárgásbarna árnyalatok uralta 1970-es évekbe.

Fájdalmas gyönyörök a hódításhoz: a tökéletes büntetés.

Ezért még megkapod a büntetésed. Ezt mondtad a parkban. Valami ilyesmire gondoltál?

- Nem találom a teaszűrőt, kedveském - szólal meg Norton kisasszony.

Vakon kotorászni kezdek Norton kisasszony telepakolt fiókjában.

A kötelesség iskolája: láncolj le, és vadul korbácsolj meg!

Eszembe jut az elméleted, hogy miért gyilkolta meg

Kékszakállú az első feleségét. *A lehető legsúlyosabb engedetlenséget követte el,* mondtad. Emlékszem, beindult a vészriasztóm, amikor felfogtam a szavaidat. *Engedetlenség.* Hiába áradt szét a borod az ereimben, mégis ellenszenvesnek találtam a szóhasználatod, és megértettem, milyen kiábrándító nézeteid lehetnek a férfiak és a nők kapcsolatáról.

Azt csinálod, amit én akarok. Ezt is a parkban mondtad.

A címek ugyan nem teljesen egyeznek a szavaiddal, de ugyanaz az üzenetük.

- Mi van magával, Clarissa? - nevet fel Norton kisasszony szeretettel. - Pont ott van a kezénél.

Kiveszi a teaszűrőt, és odahelyezi a finom, rózsamintás csészék és a teáskanna mellé. Gőz száll fel a teáskanna csőréből, majdnem megégetem az ujjaimat, ahogy felemelem a tálcát, és betántorgok vele a nappaliba. Ahogy leteszem a tálcát az asztalra, a porcelánok megcsörrennek.

Tömj be minden lyukat: egy emlékezetes lecke.

- Üljön le, Clarissa - szól rám Norton kisasszony.

És én leülök.

Tiltott kínzások és gyötrelmes gyakorlatok, melyeknek nem lehet ellenállni.

Felemelek egy süteményt, leharapok belőle egy pici darabot, és megpróbálom megrágni. Úgy érzem, mindjárt megfulladok. Lekényszerítem a falatot, és amíg Norton kisasszony a teatöltéssel foglalatoskodik, a maradék süteményt a táskámba csúsztatom.

Kondigép, mely minden testrészt átmozgat: a kívánatos póz és méret kikényszerítése.

Norton kisasszony vidáman cseverészik, izgatott, mert

most az ő felségterületén tartózkodom, de alig fogok fel bármit abból, amit mond.

- Olyan jó, hogy itt van. Látogasson meg gyakrabban, Clarissa - kéri, és megígérem, hogy így lesz.

Remeg a kezem, miközben felemelem a csészémet, és kilöttyintem a teát Norton kisasszony zöld huzatára. Bocsánatkérés közepette felpattanok, hogy hozzak egy törülközőt, de kibillenek az egyensúlyomból, nekiütközöm a dohányzóasztalnak, és felkiáltok, mivel pont a lábszárcsontomat ütöm be, és közben még több teát locsolok a virágmintás axminster-szőnyegre.

Norton kisasszony elnézően int, és arra kér, ne aggódjak, mert látja, mennyire ki vagyok merülve, hiszen bárki más is megszédülne, ha ilyen rémes napot tölt el egy büntetőügy tárgyalásán. Majd ő behozza a törülközőt, én csak pihenjek, meg se forduljon a fejemben, hogy megmozdulok.

Megszégyenített rabszolga felakasztva és megkorbácsolva a fegyelem börtönében.

Ahogy Norton kisasszony kilép a szobából, jobban szemügyre veszem a borítékot. Nem szerepel rajta a terjesztő cég neve, sem más, azonosításra alkalmas adat. Csak egy bélyeg van rajta. És egy gépelt matrica a nevemmel és a címemmel. Ez minden. Netán egy szexshop hátsó fülkéjében vetted, ahová csak a kiemelt vásárlók juthatnak be? Vagy olyan weboldalról rendelted, melyre az átlagos böngészőkkel nem lehet rábukkanni? Az is lehet, hogy tagja vagy egy titkos férfitársaságnak, amelyik hozzáfér az efféle ocsmányságokhoz? A legrosszabb eshetőség az, hogy saját kezűleg készítetted. De biztosan meg lehet bízni a rendőrséget egy ilyen esetben, hogy nyomozza ki a

feladót - a szálak úgyis hozzád fognak vezetni.

Gyorsan vetek még egy pillantást a magazin borítójára.

Semmilyen retusálási nem alkalmaztak a címlapmodellen, de nem ismertem senkit, akinek feltehettem volna zavarba ejtő kérdéseimet az utómunkálatokról. A modell szempillaspirálja elkenődött valódinak látszó könnyeitől. Nem rendeltek sminkest, aki szemtanúja lehetett volna a felvételeknek. Lehet, hogy Laura Betterton a modell? A megvilágítás gyér, mintha egy hangszigetelt, ablak nélküli garázs lett volna a fotózás helyszíne. Nem stúdióban készültek a képek, ahol lehet látni, amikor a modell belép, majd amikor szabadon elhagyja a helyiséget.

Másodjára és egyben utoljára teszem félre a magazinodat, tudván, hogy soha többé nem fogom kivenni a barna borítékból. Van valami az amatőrségedben, amitől az egész még baljósabbnak és valóságosabbnak hat. Valami, amitől megint felmerül bennem a kérdés, hogy vajon mennyire mosódhatott el a vonal nálad a valóság és a színlelés között. Folyamatosan az jár a fejemben, vajon ki lehet a márciusi címlaplány, hogyan fotózhatták le ilyen helyzetben, kinek jut eszébe egyáltalán ilyesmi, és hol lehet most a lány. Azon, nem gondolkodom, te vajon műveltél-e már ilyesmit életed során. Biztos vagyok benne, hogy igen.

Kedd

A tanú félig becsukott szemmel rogyott vissza a székébe. Dorcas Wykes. A nő, akinek az a picike, öreg hölgy az édesanyja, aki nem volt hajlandó elismételni a csúnya szavakat. Dorcas nem bujkált többé a hálószobafüggönye mögött, egy őr ült közvetlenül mellette. Clarissa észrevette, hogy ő maga is túlzottan besüppedt a székébe, és kihúzta magát.

- Tudom, hogy már majdnem két éve volt, de beszélnünk kell valamiről, ami igen felzaklathatta önt - mondta Morden úr szelíden. Dorcas mereven bámult rá.

- Fel tudja idézni a kocsiutat Bathből Londonba május 5-én, szombaton? - kérdezte Morden úr. - Ismerősei vitték magukkal.

Dorcas hátracsavarta a fejét, hogy maga mögé pillantson. Lassan egyik oldalról a másikra fordult, és kitartóan, vadul keresgélt a tekintetével.

- Nem - válaszolta. Hevesen megrázta a fejét. - Nem.

Szorosan összefonta maga előtt a karját, és hintázni kezdett. Szőke haját bezártságtól megfakult arcába húzta, mintha egy függöny mögé akart volna elbújni.

Zokogásban tört ki, és egyre nehezebben vette a levegőt.

- Megkérem az esküdteket, hogy tartsunk rövid szünetet - mondta a bíró -, hogy Wykes kisasszony megnyugodhasson.

Még be sem csukódott az erősen megvilágított tizenkettes tárgyalóterem ajtaja, amikor a srác, akinek a haja lila tincsekben végződött, megszólalt:

- Őrült egy nőszemély. De legalább jól néz ki.

Úgy festett, mint egy tündér férfi változata, de a való életben lakatostanoncként dolgozott. Clarissának azért szúrt szemet, mert úgy nézett ki, mint akinek mindig fülhallgató van a fülében, ami ugyanolyan lila, mint a haja. Egyszer úgy sétált el az esküdtek padja mellett, hogy még a fülében volt. Robert jelzésképpen a srác felé biccentett, hogy vegye ki, mielőtt még a bíró észreveszi.

- Pszt! - mordultak fel többen is egyszerre.

Annie még meg is bökte a könyökével, és rászólt, hogy tegyen lakatot a szájára. Majd idegesen felszegte a tekintetét.

- Ez a nő csak az időmet pazarolja. Nem szeretem, ha az időmet vesztegetik. Hogy veszi hozzá a bátorságot?

- Én sajnálom - csillapította Clarissa. - Tulajdonképpen olyan az egész, mint egy verseny. Ki a legszomorúbb mindenki közül. - Zaklatáselhárító táskája első zsebében matatott a szájápoló balzsamot

keresve, és egyre mélyebben túrt bele, majd ujjai egyszerre csak selymes tapintású anyaghoz értek. Kihalászta a táskájából, hogy megnézhesse, mi az, majd egy szempillantás alatt a tenyerébe gyűrte.

FEBRUÁR 24., KEDD, 11 ÓRA 45 PERC

Próbálom ellazítani az arcomat, és nyugodt kifejezést ölteni, de továbbra is a markomban szorongatom, amit a táskám mélyén találtam.

Egy levendulaszínű, összevágott pamutanyagra bukkantam, ami nem volt más, mint a bugyi, melyet a veled töltött éjszakán viseltem. Novemberben. Akkor csempészhetted a táskámba, amikor elájultam a vasútállomás aluljárójában.

Átszabtad, miután el kattintottad a fényképet. Bemetszetted mindkét oldalon a varrás mentén. Kivágtad a közepét, és az a darabka nincs is a táskámban. Vajon mikor tetted? Miközben még rajtam volt? Vajon az olló a bőrömet karcolta, amikor elnyisszantottad az anyagot? Olyan tisztán látom magam előtt a fényképet, mintha a szemem elé tartanám. Szavaid folyamatosan a gondolataimban motoszkálnak. A hiányzó darab. *Nálam van a hiányzó darab, Clarissa.*

Clarissa visszaült az esküdtszéki padba. Látta, hogy az emberek szája mozog, de a szavakat nem hallotta. Morden úr is mintha távolabb lenne és összement volna, mint aki egy hosszú alagút végében áll, miközben Clarissa fordítva tartott nagyítóüvegen

keresztül szemléli. Pár perc múlva ismét elkezdtek felerősödni a hangok, és Morden úr is visszanőtt eredeti méretére, akárcsak Alice Csodaországban. Nem tudta pontosan, mennyi idő eshetett ki, de legalább nem ájult el, és Annie sem vett észre rajta semmit. Clarissa piszkálni kezdte hüvelykujja párnáját a ceruzája hegyével. Gyerünk, koncentrálj, mondogatta magának.

- Saját elhatározásából ment el a rendőrségre május hetedikén, hétfőn. Két napot töltött ott tanúként, Wykes kisasszony.

- Nem emlékszem, hogy a rendőrségre mentem volna.

Annie undort tükröző arccal csóválta a fejét. Akár én is lehettem volna a helyében, gondolta magában Clarissa, átérezve a nő félelmét és szégyenérzetét, ami ért a nyilvánosság elé tárta a történetét. Éppenséggel Clarissa is lehetett volna az a valaki, aki iránt Annie ellenérzéssel viseltetik.

Az ebédszünetben Clarissa zsibbadtan vonszolta át magát a női mosdóba, mert hánynia kellett, majd onnan a kávézóba ment, ahol vett egy üveg szénsavas ásványvizet, aztán átsétált a pihenőszobába, ahol egy könyvet fogott a kezébe, de valójában bele se kukkantott; majd megismételte a menetet.

Amikor visszatértek a tizenkettes számú tárgyalóterembe, Clarissa újra szurkálni kezdte az ujját, és fel sem tűnt neki, mit csinál, amíg Annie oda

nem nyúlt, hogy kivegye a kezéből a ceruzát, majd rosszallóan csóválta a fejét, és döbbenten mutatott a lány ujján kibuggyanó kis vércseppre.

Clarissának zúgott a füle. Nem tudta értelmezni Morden úr szavait. A halántékát dörzsölgette, lenézett a halom jegyzetre, amit készített, a saját kézírása most megfejthetetlen hieroglifákra emlékeztette. Nem látott mást maga előtt, csak láncokat, övszíjakat és köteleket. A nő ijedt tekintetét, ahogy kikukucskált a bőrszíj fölött. A kesztyűs kezet, mely a csillogó eszközt tartotta. Az újság tartalmáról árulkodó elrettentő címeket.

Morden úr megigazította a karóráját, kisimította a papírjait, előre-hátra hintázott, és láthatóan nehezen préselte ki magából a következő kérdést.

- Járt ön május 6-án, vasárnap egy londoni parkban, mielőtt hazaindult volna?

Dorcas majdnem felpattant a székéből, de végül a kék paravánra pillantott, és ülve maradt, az arcát továbbra, is eltakarta. Hangja most még idegesebben csengett.

- Nem.

Kislány korában a parkok mindig a vidámság színterei voltak Clarissa számára. Szüleivel gyakran jártak a parkba piknikezni, melyhez édesanyja mindig mindent gondosan előkészített és bepakolt. Édesapja segített neki homokvárat építeni és sellőt formázni a nedves homokból. A parkok nem számítottak

veszélyes helynek.

Eszébe jutott a környékbeli park, melyet annak idején oly szívesen látogatott. A park most egyet jelentett a csuklóját megragadó, kesztyűbe bújtatott kézzel, a lábai között matató bőrkesztyűvel, a megalázó szavakkal és egy kocsival, melybe nem hagyta magát betuszkolni. Meggyűlölte azt a parkot. Soha többé nem akarta oda betenni a lábát, hiába volt a múltkor szerencséje.

Abban a londoni parkban semmilyen számítógépguru nem kelt Dorcas védelmére. Es Bruce sem volt ott selymes, fekete buksijával.

Morden úr taktikát változtatott. - Wykes kisasszony, az édesanyja megjelent az esküdtbíróság előtt. Az édesanyja...

- Rohadjon meg az esküdtbíróság!

A bíró dühbe gurult. - A tárgyalást holnapig felfüggesztem.

Roberttel egy kávézóban üldögélni a híd mellett olyan ajándék volt, melyre egyáltalán nem is számított. A férfi ötlete volt, hogy igyanak meg egy forró italt, és csak egy későbbi vonattal induljanak haza.

A lány kortyolt egyet a teából, melyet a férfi hozott neki. Folyamatosan hányingere volt, amióta a kezébe került az a bizonyos magazin. És ez csak fokozódott, amikor megtalálta a bugyiját. Úgy érezte magát,

mintha megmérgezték volna az elejtett megjegyzések arról, amit Dorcasnak kellett kiállnia, csakúgy, mint a meg tört nő látványa a tanúk padján. Igaz, Robert társasága olyan hatalmas boldogságot jelentett a számára, hogy pár percre enyhült a rosszulléte.

- Egyszer - kezdte mesélni -, épp nem az én bevetésem alatt, egy nő sírt kint a háza előtt: „A kicsikéim, a kicsikéim, valaki mentse meg a kicsikéimet!” Meséltem, hogy mindig párosával megyünk be a helyszínekre, ugye?

A lány bólintott, és azon tűnődött, hogyan hitethetné el a férfival, hogy minden a legnagyobb rendben van vele.

- Bement két tűzoltó a kicsikért - folytatta a férfi. - Mindkét tűzoltó életét vesztette.

- És a kicsikék?

- Kiderült, hogy a kicsikéi a törpepapagájai voltak.

Clarissa a fejét csóválta.

- Maga nem ment volna be a házba egy ilyen helyzetben, ugye, Robert?

- Nem vállalok felesleges kockázatokat - mondta a férfi, és beleharapott a citromtortába, melyet magának hozott. Pont úgy festett, mint egy kisfiú, aki titokban megeszi az előle eldugott édességet, és túlzott átéléssel rágja meg és nyeli le a falatot, majd elégedetten sóhajt. Odatolta a lánynak a tányérját. - Kivéve, ha édességről van szó. - Csak egy villájuk volt. - Kér belőle?

A lány úgy mosolygott, hogy megfájdult az

állkapcsa. Átvette a villát, és lekapart magának egy kicsit a citrommal ízesített vajas krémből, melynek alig érezte az ízét.

- Észrevettem ám, hogy csak a cukormázból evett.

- Mindig ezt csinálom. Ezzel feltártam a legsötétebb titkomat.

- És maga is ismeri az enyémet - mondta a férfi. - Nem szoktam a munkámról beszélni. A feleségem nem szereti, jobban mondva, nem szerette hallgatni. Mindig tartok tőle, hogy unalmas, amit mesélek.

- Nem hiszem, hogy bárki is unalmasnak tartaná - biztosította Clarissa. Tudta, hogy őszinte érdeklődése, figyelme és csodálata hízeleg a férfinak, de nem bánta, sőt épp ez volt a szándéka.

Vajon ő is olyan rögeszmésen rajong Robertért, ahogy Rafe őiránta? Jaj, dehogy, nyugtatta magát. Őt nem lehet Rafe-fel egy lapon emlegetni. Próbált nem gondolni az összevagdosott bugyira a táskájában.

Felemelte az egyik kezét, a férfi felé nyújtotta, de aztán megállította a levegőben. A férfi bátorító, ugyan akkor fürkésző tekintettel figyelte, ahogy a keze meg teszi a hátralévő utat az álláig, és letöröl róla egy sárga kis morzsát. Egy pillanatra mindketten megdermedtek. Hirtelen egy emlék ragadta magával, eszébe jutott, ami kor Henry törölte le ujjaival az ajkáról csokoládét, mielőtt megcsókolta. Megrázta a fejét, hogy elhessegesse Henry gondolatát, és lágyan duruzsolt a férfinak:

- Minden tűzoltó olyan, mint maga?
- Igen. Egyikünk sem nagyigényű. Egy nagy adag hús sok krumplival nekünk már elegendő a boldogsághoz. Mind egyformák vagyunk.
- Azt nem hiszem.

A férfi elnevette magát. - Talán mert nem találkozott még túl sok tűzoltóval.

A lány is nevetni kezdett. - Az biztos, hogy maga nekem az első.

- …vagy egyáltalán, túl sok emberrel.
- Attól tartok, igaza van, bővítenem kell az ismerőseim listáját, így kénytelen leszek elhívni holnap Grantet kávézni. Maga pedig hozza el Sophie-t.

Mindketten Grantet és Sophie-t találták a legellenszenvesebb esküdteknek.

- Egyvalamiben teljesen biztos vagyok.
- Miben?
- Nem fogom meghívni Sophie-t.
- Nos, én azért elhívhatom Grantet - vágta rá a lány.

FEBRUÁR 24., KEDD, 19 ÓRA

Ez alkalommal csak a nevem szerepel a barna borítékon.

A teljes nevem. Gépelt betűkkel. Nincs benne levél. Még üzenetet sem mellékeltél. Csak a fényképet. Azt a bizonyosat.

A szobámban fekszem félmeztelenül, végtagjaim terpeszben kifeszítve, a csuklóm és a bokám az

ágykerethez rögzítve, a szemem bekötve, és egy fekete sál van a számra szorítva. A bugyi még mindig rajtam van, de már kivágtad a közepét. A zoknimat és a harisnyámat még nem húztad le, viszont egy olló hever mellettem. Egy ostort is odakészítettél, feltekerted mellém az ágyra.

Mennyit süketekél a szerelemről. Miközben ez a kép hűen ábrázolja, amit ténylegesen gondolsz róla. Ahogy engem láttál, és a kezdetektől fogva elképzeltél, meg amit mindig is csinálni akartál velem. A foglyoddá akartál tenni, hogy uralkodhass fölöttem, és fájdalmat okozhass nekem. Illusztrációja annak, amit nap, mint nap művelsz velem. Így testesítem meg a vágyaidat. Egy baba vagyok, aki nem képes beszélni, sem megmozdulni, és akinek az arcából alig látszik valami, és még csak tudatánál sincsen. Bármit megtehetsz vele, amihez csak kedved szottyan.

Nincs esély rá, hogy esetleg nemet mond. Bármennyire szeretnél igenlő választ hallani, valójában nincs rá szükséged. Semmin nem változtat. Így is azt teszed, amit akarsz, akkor is, ha nincs beleegyezés, egészen addig, amíg te magad nem kerülhetsz bajba miatta.

Az is lehet, hogy a képet még fel akarod használni, és ezért takartad le az arcomat. Eszembe jut, hogy a szabásminta-magazinomban van egy rovat, ahová az olvasók képeket küldhetnek az általuk varrt ruhákról. A képekhez általában történet is tartozik, melyben leírják, milyen alkalomból készült a ruha, hogyan fogtak neki, milyen speciális varróeszközöket használtak az elkészítéséhez, vagy leleményes módon egyszerű háztartási eszközöket is bevetettek-e. Biztosan a te

magazinodban is van egy olvasói rovat.

Lehet, hogy te ezt a fényképet akartad megosztani őrült társaságoddal, a mellékelt történetben pedig elmeséled mindazt az ocsmányságot, amit velem műveltél. Talán inkább örülnöm kellene, hogy a képen nem vagyok felismerhető?

Próbálom elhitetni magammal, hogy az ott nem is én vagyok az ágyamon, csupán egy test, de valahogy nem megy.

Ismét eszembe jut az a bekezdés, amelyet *A rabló vőlegényé- ben* húztál alá nekem. A pohár bor, a meghasadt szív, a nő meztelen testének, sóval megszórt sebeinek látványa. Te pontosan ezt tetted velem. És továbbra is ezt teszed.

Vajon mennyi ideig voltam ebbe a pózba kényszerítve, mielőtt elkattintottad a képet? Eszembe jut a telepakolt aktatáskád, melyen mindig feszült a csat. Most már tudom, milyen kellékek voltak nálad aznap este. És azt is, mitől voltak zúzódások a testemen. Soha nem kételkedtem benne, hogy együtt voltunk aznap éjjel. Az égető fájdalom a lábaim között és a hólyaggyulladás egyértelmű jelek voltak a számomra. És ezek szerint még ki is kötöztél közben. Alig tudom visszatartani a hányást a fürdőszobáig.

Mindvégig nálad volt a fénykép, miközben nekem semmi, de semmi emlékem nem volt arról, hogy ilyen mértékű erőszakot követtél el rajtam. Mégis, hogyhogy nem emlékszem semmire? Ennek csak egy magyarázata lehet: most már a leghalványabb kétség sincs bennem afelől, hogy valamilyen kábítószert csempésztél a boromba.

Megmosom hideg vízzel az arcomat, majd a fogamat.

Undorító diadalemlékedet a fiókos szekrény aljába rejtem. Nem a másik szekrénybe a többi összegyűjtött bizonyíték mellé. Okosabb vagyok annál, mintsem hogy elégessem, te viszont elég agyafúrt vagy, ezért tudod, nem viselném el, ha bárki látná. A másik fényképed ehhez képest ártalmatlan.

Bekapcsolom a laptopomat, rendelek egy új matracot és hozzá ágykeretet. Már eddig is tervben volt, de most tényleg kénytelen vagyok megrendelni. Segít, ha elfoglalom magam valamivel. A fejtámla és a lábtámla tömör fából készült. Nincs benne ágyrács. Lábai sincsenek. Valamivel többet fizetek, hogy egyúttal vigyék el a régit. Az ágy négy hét múlva fog megérkezni, addig a kanapén alszom. Minden reggel össze fogom hajtogatni a paplant és a párnát, és beteszem őket a szüleim régi cédrusfa ágyneműtartójába, amit még nászajándékba kaptak. Mindig eszembe fog jutni róla, hogy ez csak átmeneti állapot. A hálószobámat hamarosan újra a sajátoménak fogom érezni. De soha többé nem fogok a régi ágyamban aludni, ahol azokat a szörnyűséges dolgokat művelted velem. A rémálmok színtere lett, és sehogy sem hagyod őket elfelednem.

FEBRUÁR 25., SZERDA, 8 ÓRA 7 PERC

Nem bujkálsz a ház előtt, úgyhogy minden bizonnyal az állomáson fogsz várni. Túl nagy elégedettséggel fog eltölteni a reakcióm a legutóbbi ajándékodra, hogy kihagyd ezt a lehetőséget. Nem fogod tudni megállni. Ennél többet nem tudsz várni.

És igazam van. Ahogy kiszállok a taxiból, ott teremsz mellettem. Azt kívánom, bár ne lett volna igazam. Bár ne ismernélek ilyen jól.

- Tetszenek az együtt töltött éjszakánk emlékei, Clarissa?

Nem nézek rád, miközben hozzám beszélsz. És te tisztában vagy azzal, hogy nem is fogok rád nézni. Nem tudunk már meglepetést okozni egymásnak.

- Később magasabb szinten is űzhetjük majd, Clarissa. Pont, ahogy a magazin is illusztrálja. Annyi inspiráló ötlet van benne, nem igaz, Clarissa?

Hibát követek el, amikor egy pillanatra rád emelem a tekintetem. Ajkad ugyan vékony és színtelen, de úgy csillog, mintha az imént nyaltad volna meg.

Ugyanaz a bőrkesztyű van rajtad, amit a parkban viseltél. Most veszem észre, hogy ez a kesztyű azonos a magazin címlapján látható kesztyűvel. A véraláfutások emlékére bizseregni kezd a bőr a jobb csuklómon, igaz a foltok és az érzékenység már egyaránt elmúlt.

Felém hajolsz.

- Élvezted, amikor ki voltál kötözve. Még a szádat is be kellett kötnöm, hogy meg ne hallják a szomszédok a kiáltozásodat. De ettől még jobban beindultál. Ahogy attól is, amikor bekötöttem a szemedet.

Jó erősen oldalba löklek a könyökömmel, és elégedetten látom az ijedtség és a fájdalom jeleit az arcodon.

- Takarodj innen! - Úgy törnek fel belőlem a szavak, mintha túl sokáig tartottam volna őket magamban, és nem tudnám útjukat állni.

- Vannak még fényképek, Clarissa. Az előjáték is hosszú volt. Ilyen téren figyelmes vagyok. Szeretnéd megnézni őket? Szerinted tetszenének a tűzoltónak? Tudom a lakcímét.

Keresztülmegyek a forgókapun, vissza sem nézek, arra számítok, hogy úgyis jössz utánam. Pedig nem jössz, de hallom a hangodat a korlát túloldaláról, ahogy bekanyarodom az aluljáróba.

- Csak viccelek, Clarissa. A szuveníreket megtartom magamnak. Tudod, hogy soha nem osztoznék rajtad senkivel - nevetsz fel. Ritkaságszámba megy, hogy nevetni hallak, igaz, a nevetésed keserű és tele van gyűlölettel, úgy érzem, engem is elátkozol vele.

Clarissa összeszorította a szemét, de mégis folyamatosan magát látta mint egy rémálomba illő figurát a férfi magazinjának oldalain, vagy egy szörnyűséges szadomazó filmből. Próbált erőt venni magán, összpontosítani, és megállni, hogy még durvábban bökdösse az ujját a ceruzával. Azon

tűnődött, vajon a rendőrök láttak-e már ilyen magazinokat, amikor bűnözők és áldozataik után nyomoztak, vagy éppen fel akartak göngyölíteni egy-egy bűnesetet.

Betty Lawrence, igazságügyi szakértő, 146, jegyezte fel noteszába. Annie megtapogatta a papírjait, és színlelt megvetéssel csóválta a fejét, amikor meglátta, hányadik oldalnál jár Clarissa a jegyzetelésben. Néha Robert is cukkolta, ő alig néhány oldalt írt.

Lawrence asszony a DNS-profilozást magyarázta. Clarissa elképzelte a bűnügyi helyszínelőket az ágya körül, amint mintákat vesznek, és még több fényképet készítenek róla. A férfi jóvoltából látványosság lett belőle, ráadásul igen groteszk. Valahogy meg kellett akadályoznia, hogy ez a kép fölülírja azt, ahogy eddig tekintett önmagára.

- Megvizsgáltam Carlotta Lockyer néhány ruhadarabját - mondta Lawrence asszony.

Próbálta elhessegetni a gondolatot, hogy Robertben milyen viszolygást keltene, ha valaha is látná azt a képet. Lejátszotta maga előtt, ahogy egyszer csak megjelenik az esküdtek jobb oldalán elhelyezett képernyőn, és imádkozott, hogy ez soha ne történjen meg.

- Volt köztük egy rózsaszín, bikini fazonú bugyi, ami a szekrény mögé volt bedugdosva annak a lakásnak a fürdőszobájában, ahol Lockyer kisasszonyt állítólagosán fogva tartották. A bugyi tele volt

vérfoltokkal. Lockyer kisasszony vérével.

Maga előtt látta saját darabokra vágott alsóneműjét mint az egyik megszámozott bizonyítékot, melyet a lakásában találtak, majd a közepéből kivágott darabol mint egy másik bizonyítékot, melyet a férfi házában találtak, talán egy üveges vitrinben. Vajon mit találna az igazságügyi szakértő a szuvenírjén? Megpróbálta csillapítani magában a megalázottság érzését, miközben arra gondolt, hogy valaki a bugyiján lévő foltokat tanulmányozza. Majd a férfi ondóját az egyik dián. Aztán az ő hüvelyváladékát egy mikroszkóp alatt.

FEBRUÁR 25., SZERDA, 13 ÓRA 15 PERC

Nem akarok folyton bujkálni. Utálom, hogy bujdosnom kell miattad. Egy túl erősen megvilágított kisboltban kígyózó sorban álldogálok egy pohár joghurtért. Nevetséges volt azt gondolnom, hogy zavartalanul sort keríthetek egy olyan átlagos tevékenységre, mint a közeli kisbolt felkeresése. Kétségbeesetten szeretnék friss levegőhöz jutni, legalább néhány percre, amíg elsétálok idáig és vissza. Meggondolatlanság tőlem, hogy nem tudok lemondani ezekről a teljesen hétköznapi tevékenységekről. Nagyon- nagyon sajnálom magamat, és tudom, hogy haladék nélkül véget kell vetnem minden ilyen jellegű tevékenységnek.

Először hallom meg a hangodat, és csak utána pillantalak meg. A hangod egészen halk, a mondanivalót kizárólag nekem szánod. A fülem mögött érzem forró

leheletedet.

- Az ostort egyébként nem vetettem be, Clarissa. Legalábbis úgy istenigazából nem, bár élvezted a kezdeti kísérletezgetéseimet. No, de majd legközelebb.

Eszkalálódás. Ez az, amire a zaklatókra vonatkozó szórólapok mindig felhívják a figyelmet. Amikor először elolvastam ezt a szót, nem gondoltam meg igazán, mit is jelent az eszkalálódás a való életben, hogyan ismerhető fel, vagyis pontosan hogyan történik, amikor eszkalálod a zaklatást. Nem igazán tudtam megragadni a szó értelmét. A rajtam matató kezedet a parkban. A gyarló fényképeidet.

Visszacsúsztatom a joghurtot a polcra, majd kimenekülök a boltból. Szörnyen rossz futó vagyok. Pillanatokon belül levegő után kapkodok, és fájdalom nyilall az oldalamba.

Az emberek megbámulnak, ahogy átvágok a tömegen, és nevetségesen verdesve szaladok át a piacon, vissza a biztonságot nyújtó esküdtváróba. Mindeközben megszállottan drukkolok, hogy Robert ne legyen a közelben, és nehogy meglásson. De azt biztosan te is belátod, mennyire egyértelmű lenne, hogy engem üldözöl, ha futólépésben utánam erednél.

A felfokozott, beteges rettegés most már állandó jelleggel a hatalmába kerítette Clarissát. Talán ezért is jutottak megint eszébe Bettertonék. Keresett egy csendes zugot az esküdtek várójában, és felhívta a számukat. Az asszony vette fel a telefont.

Pillanatnyi ötlet vezérelte, alig egy perce volt.

- Tudnom kell, mi történt Laurával - mondta.

- Nekünk is - tette le a nő a telefont.

A lány még egyszer megpróbálta.

- Kérem szépen, hadd beszéljek önnel - könyörgött. - Kérem.

- Hagyjon békén minket - szakadt meg újra a vonal.

Harmadjára is felhívta a számot. Ezúttal nem vették föl.

Ha azt akarták, hogy ne keressék és ne kérdezgessék őket Lauráról, miért nem titkosították a telefonszámukat? Miért lehetett olyan könnyen rábukkanni? Clarissa nem tiltotta le a hívószámkijelzést, amikor hívta őket, mert azt gondolta, így kevésbé tartják majd gyanúsnak, sőt talán még vissza is hívják, habár a lelke mélyén tudta, úgysem fogják. De akkor egyáltalán minek vették fel mindig a telefont?

Még a nap végén is dolgozott benne az adrenalin, miközben a szomszédos teremben várták, hogy a bírósági teremőr lekísérje őket a lépcsőn. Próbálta megnyugtatni Annie-t, aki amiatt aggódott, hogy miért néz ki Clarissa úgy, mint aki mindkét szeme körül kifehérítette a bőrt.

Grant dörgő hangja kizökkentette Clarissát a gondolatmenetéből.

- Miért olyan kevés Tomlison ondója? Ennek semmi értelme. Ha valóban az arcára élvezett, amit a lány a pólójával és a farmerjával törölt le, több ondót kellett

volna találniuk a ruháján.

- Az ondó mennyisége eltérő a férfiaknál. Egy milliliter pont olyan normálisnak számít, mint az öt. — Clarissa hangja nyugodtan csengett. Pedig nem érezte magát nyugodtnak. - Az a tény, hogy az igazságügyi szakértők szerint a ruhájának csak egy kis része lett olyan, nem jelenti azt, hogy Lockyer kisasszony hazudik. - Tekintete összetalálkozott Grantéval, és érezte, hogy felforrósodik az arca. - Lehet, hogy ő egyszerűen nem termel olyan sokat.

Clarissa és Robert mostanában alig várta, hogy véget érjen a tárgyalás, és együtt léphessenek ki az ajtón. A lány szeretett a férfi társaságában lenni, és csupán hab volt a tortán, hogy olyankor Rafe-től is biztonságban érezte magát, és a férfival az oldalán teljes biztonságban sétálhatott el a vasútállomásig.

Úgy tett, mintha nem arra várt volna, hogy a férfi kijöjjön a ruhatárból. Kötelességtudóan olvasgatta az ügyeletes asztala fölött kifüggesztett komor figyelmeztető táblácskákat, mint akinek azon nyomban be kell magolnia a rajtuk szereplő tilalmakat. Tilos megvesztegetni az esküdtbíróságot. Tilos fényképezni. A tárgyalóteremben elhangzottakat kívülállókkal megosztani bűncselekménynek számít, mely szabálysértési bírsággal, illetve szabadságvesztéssel büntethető - ez örök érvényű szabály. Komoly arccal ismételgette magában az imént

olvasottakat, amikor Robert megjelent. A férfi színlelt komolysággal, helyeslően bólintott minden egyes elismételt tilalom hallatán.

- Látta Grant arcát, amikor szóba került az ondó?

- Direkt nem néztem rá - lódította a lány. Mindketten elmosolyodtak.

- A legtöbb férfi kellemetlenül érzi magát, amikor ilyesmiről hall, pedig fölösleges - mondta a férfi.

A lány eltűnődött, vajon tényleg így van-e.

- Pedig ezt fontos volt elmondani - folytatta a férfi. - Honnan tud maga ilyeneket?

- Jó voltam humánbiológiából.

- Ebben biztos vagyok. De szerintem ez azért több annál.

- Túl sok mesterséges megtermékenyítési kísérletben vettem részt. Ezt hívják a szakzsargonban súlyos férfimeddőségnek.

- Ó - mondta Robert.

- Többet tudok az ondósejtekről, mint valaha is szerettem volna - mondta a lány ezúttal egyenesen a férfi szemébe nézve.

A férfi elnevette magát, de arca mindjárt el is komorodott.

- Nem sikerült?

- Nem - válaszolta a lány. - Nem lett kisbabám.

Próbálta elkerülni, hogy túlzottan elkenődöttnek látsszon, de attól tartott, mégis annak tűnhetett.

- Henry megígértette velem, hogy senkinek nem

fogom elmondani, miért volt szükségünk a kezelésekre, de a titoktartás érvényességi ideje szerintem már jócskán elévült.

Ez nem számított árulásnak. Azzal győzködte magát, hogy Robert úgysem fog találkozni Henryvel, holott valójában csak nem akarta Robertben azt a gyanút kelteni, hogy neki voltak megtermékenyülési problémái.

- Egyébként sem a gyerek miatt voltunk együtt. Ő nem az a típus, aki szeret a gyerekekkel gügyögni.

Rábólintott, de csak a kedvemért, mert tudta, mennyire szeretnék gyereket.

- Akkor is vele maradt volna, ha nem megy bele?

- Annyira vele akartam lenni, hogy igen - mondta a lány vontatottan. - De Henry már egészen az elején megígérte nekem, hogy megpróbálkozunk a gyermekvállalással. Nem vagyok benne biztos, hogy túlélte volna a kapcsolatunk, ha megszegi az ígéretét. De végül még úgy sem élte túl, hogy megtartotta a szavát. Rettegett, hogy egy gyermek zavarja majd az írásban.

- Ez érthető - mondta Robert.

A lány bólintott. - Henry titkon minden alkalommal megkönnyebbült, amikor nem sikerült a mesterséges megtermékenyítés. Soha nem beszéltünk róla. De tudom, hogy így érzett.

Eszébe jutott az egyik üzenet, melyet Rafe-től kapott közvetlenül a tárgyalás kezdete előtt egy olyan tárgy

kíséretében, melyről őszintén remélte, hogy sosem kerül Lawrence kisasszony mikroszkópja alá. *Én majd csinálok neked gyereket, Clarissa. Engedd meg nekem.*

- Sajnálom - mondta Robert.

- Nem tudom, megérdemlem-e a sajnálatot. Tudni sem akartam róla, hogy Henrynek kétségei vannak a gyermekvállalással kapcsolatban. Nem mertem belegondolni, mert attól féltem, hogy ez esetleg útját állhatja annak, amit olyannyira akartam. Azzal nyugtattam magam, hogy amint megszületik a baba, úgyis szeretni fogja és örülni fog neki. A megszállottjává váltam az egésznek. Még a babaruhához és a pelenkához is beszereztem a szabásmintákat - szegte fel a tekintetét szégyenkezve.

- Maga nagyon fontos lehetett Henry számára - mondta a férfi. - Ha tényleg olyan, amilyennek elmeséli, és mégis megtette magáért mindezt.

-Ő... bonyolult lélek. De nem akart többet kísérletezni. Elege lett a sikertelen próbálkozásokból. Tulajdonképpen mindkettőnknek elege lett, bár akkoriban nem vallottam be magamnak. Henry... hibásnak érezte magát, és dühös volt, már amennyire képes volt ilyesféle érzéseket kifejezni, amiért azokat a gyógyszereket szedtem, látta, milyen hatással vannak rám, tudván, hogy miatta szedem őket, ráadásul olyasminek az érdekében, amit ő nem is akart igazán - mesélte. - Méltó riválisa voltam Lottie-nak a tűhasználatban.

A férfi nem nevetett. - Nagyon szomorú lehetett.

- Az voltam - mondta a lány a járdát bámulva. - Nagyon-nagyon szomorú voltam. Annyira szerettem volna gyereket, hogy anyuka lehessek. Henryre sem tudtam többé odafigyelni. Nem voltam igazságos vele.

Megkönnyebbült, hogy valamilyen apropóból végre elmondhatta magáról az igazságot Robertnek, kíváncsi volt, milyen reakciót vált ki belőle.

- Nem bánja, ha megkérdezem, hogy miért nem házasodtak össze?

De bánta, habár csak azért, mert maga is utált erre visszagondolni. - A felesége katolikus volt. Nem akart elválni. Úgy gondolta, hogy Isten szemében örökké házasok maradnak. Henrynek lelkiismeret-furdalása volt, és nem akarta erőltetni a válást. Ahogy én sem.

- Ezek szerint halálukig házastársak maradnak.

- Öt éve már, hogy külön élnek, de Henry azóta sem vált el tőle.

- Szóval készen állt rá, hogy legyen közös gyereke magával, és alávesse magát annak a sok orvosi beavatkozásnak, ugyanakkor arra nem, hogy feleségül vegye.

- Anyukám is mindig ezt mondta.

- Örülök, hogy az anyukájára emlékeztetem.

- Anyukám csodálatos teremtés. - Mindketten elmosolyodtak. - Mindig azt gondoltam, és azt mondogattam magamnak, hogy sok minden változik majd, ha teherbe esem. És ő is jobban fogja erőltetni a

válást, ha ilyen nyomós indoka lesz rá.

- Van benne valami. - Robert hangja nem volt túl meggyőző.

- Persze arra is gondoltam, hogy talán félt még egyszer megnősülni. Egyszer már kudarcba fulladt a házassága. És számára az volt a fontos, hogy együtt legyünk. Egyetértett a sokak által vallott álláspontal, miszerint nem kell róla papír. És ebben szerintem van némi igazság, legalábbis én így gondolom.

Robert előreszegezte a tekintetét, az utca másik oldalát figyelte, és rosszallóan vonta fel a szemöldökét. A lánynak nem volt kétsége afelől, hogy Rafe ott bujkál valahol. Megcsúszott a jéggé fagyott, sáros havon, de Robert segített visszanyernie az egyensúlyát.

Nem tudta kihagyni a lehetőséget, hogy felhívja Robert figyelmét a veszélyre.

- Látott valamit? - kérdezte tőle. Még akarta erősíteni a férfi megérzését, hogy valami nincs rendben. Szeretett volna megbizonyosodni róla, hogy a férfi meg tudja védeni magát.

- Nem, semmit - hessegette el Robert a gyanúját.

Nem tudta, vajon a tagadó választól ijedt meg jobban, vagy inkább attól, hogy mit jelentene, ha Robert meglátta volna Rafe-et. Próbált lényegre törő lenni: - Azt hittem, látott valamit, ami aggodalmat keltett magában.

- Mondtam már, hogy nem szoktam aggódni.

- Pedig nem ártana. Néha mindenkinek hasznos.
- Csak ne aggódjon miattam. Ez nem a maga feladata.

Clarissa megbántott arcot vághatott, mert a férfi kierőszakolt magából egy mosolyt.

- Szerintem túl szigorú magához Henryvel kapcsolatban - mondta Robert, hogy elterelje a témát. - És a feleségével kapcsolatban is. Az ember nem mindig tehet róla, kibe szeret bele.

Clarissa még mindig Rafe miatt idegeskedett, így fel sem fogta, mit mondott a férfi, csak később idézte fel újra magában. Abban a percben nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy valamiképp figyelmeztetnie kellene Robertet, de feladta, mert tartott az újabb fiaskótól.

- Elmeséli, mi történt a feleségével? - Felhatalmazva érezte magát, hogy ő is témát váltson, és valami nehéz és személyes kérdést tegyen fel, ha már a férfi Henryről kérdezte.
- Közúti baleset volt. Késő délelőtt. Egy másik autó áttért a szembejövő sávba, és frontálisan nekiütközött. Ott helyben meghalt. Éjszakai műszakban voltam, aludtam. Azt sem tudom, hová indulhatott. Észre sem vettem, hogy elment hazulról.

A férfi tárgyilagos hangnemben beszélt. Közben a földet bámulta. Clarissa még soha nem látta ilyennek. Kitárulkozott, de mégis, mintha rejtegetni akart volna valamit.

Csütörtök

Ez volt az első alkalom, hogy együtt töltötte az ebédidőt Roberttel. Egy közeli park csendes sétányait róták. Amint beléptek a parkba, a bristoli közlekedés zaja mintha megszűnt volna. Ha nem lett volna vele ott Robert, soha nem mer bemenni. Pedig hiányoztak neki a parkok. Robert leült az egyik fa alá egy padra, a lány pedig mellé, maga alá húzva lábait. A férfi előző délutáni feszélyezettségének már nyoma sem volt.

- Ugye, hogy Lottie nem tesz túl sokat a saját ügye érdekében? - kérdezte Robert.

Clarissa szomorúan csóválta a fejét, remélve, hogy róla ez soha nem lesz elmondható. - Mesélje el, mi volt a legrosszabb, amit valaha tett. - Maga is meglepődött a kérésén.

A férfi elgondolkodott.

- Egy vakrandin találkoztam a feleségemmel. Ő... - harapta el a mondatot. - Majd legközelebb elmesélem. Ez a történet most nem illik ide.

De azért mosolygott; bátor, bölcs mosollyal próbálta ellensúlyozni a visszakozást, és Clarissa arra gondolt, hogy biztosan túlzottan fájdalmas ez neki. Nem akarta erőltetni, hogy a halott feleségéről beszéljen, főleg

miután előző nap látta, milyen hatással van rá ez a téma.

- Jogában áll megtagadni a választ - kezdte a férfi de elmesélné inkább, mi volt a magáé?

Clarissa egy vörösbegyet nézegetett, amint a füvön szökdécsel, de nem talál magának eleséget. A lány összegyűjtötte lelkierejét, felemelte a fejét, és Robertre szegezte a tekintetét.

- Lefeküdtem egy férfival, aki nem érdekelt igazán. - Egész halk volt a hangja.

- Ez nem olyan szörnyű - mondta a férfi. - Legalábbis nincs benne semmi rendkívüli - tette hozzá.

- Meglehetősen szörnyű volt.

És további szörnyűségekről is tudott volna mesélni.

Néhány hónappal azután, hogy Henry kiszállt a házasságából és odaköltözött hozzá, csengett a telefon. Henry felesége kiabált a férfiak kapuzárási pánikjáról, a fiatalabb nőkről és egyéb közhelyekről. Azt mondta, Clarissa messze nem az első nő, akivel Henry viszonyba bonyolódott. És hogy Henry nemzőképtelen. Azt is megjegyezte, hogy Henry egyébként sem akar gyereket, így ez az állapot pont megfelelő a számára. Hozzátette, hogy Henry Clarissát is meg fogja fosztani a lehetőségtől, hogy kisbabája legyen, és mire Clarissa észbe kap, már késő lesz. Elmondta, hogy ő nagyon jól ismeri ezt az érzést.

Henry kicsavarta a kagylót Clarissa kezéből, és próbálta megnyugtatni a feleségét, de Clarissa még

hallotta az utolsó szavakat, mielőtt Henry bontotta a vonalat: Clarissa ördögi férjrabló, aki meg fogja kapni, amit megérdemel. Clarissa rettegni kezdett, hogy beteljesedik az átok.

Henry ezután megölelte Clarissát, vigasztalni próbálta, és megígérte, hogy mindent meg fog tenni, ami tőle telik, ha a lány majd gyereket akar, ugyanakkor azt is elmagyarázta, hogy természetes úton nem fog menni.

De Clarissa nem bírta kiverni a fejéből azt a szegény nőt, aki nem lehetett Henry karjaiban, pedig oda kívánkozott; akinek soha nem lett gyermeke, hiába vágyott rá olyan nagyon. Nem úgy viselkedett, mint aki már nem szereti a férjét, jóllehet Henry váltig állította, hogy így van.

Robert határozott tekintettel fürkészte Clarissát, mintha egyenesen a fejébe akart volna belelátni, ahová Clarissa a legkevésbé akarta, hogy belelásson.

- Meséljen még nekem a tűzesetekről - kérlelte a lány. Vacogtak a fogai.
- Nagyon fázik idekint.
- Nem, dehogy - tiltakozott Clarissa, hisz nemigen akart még elindulni.

A férfi levette a sálját, karjával a lány háta mögé nyúlt, majd a nyaka köré tekerte a sálat.

- Magának jobban áll - mondta.

A lány közelebb csúszott hozzá a padon. - Meséljen még - nógatta tovább. - Kérem.

- Már látom, magával fölösleges ellenkezni. - A férfi arca hirtelen elkomorodott. - Érezni kell a tüzet - magyarázta -, hogy megjósolhassuk, merre fog terjedni. Használni az összes érzékünket, nem csak az eszünkre figyelni. És látni, ahogy a tűz lélegzik - folytatta. - Ahogy lüktet. A táncoló angyalok halálosak. Olyan érzés, mintha egy csillagokkal kirakott mennyezetet bámulnánk. És nem engedhetjük, hogy közelebb csalogassanak magukhoz.

- Mint a szirének - mondta a lány.

A férfi bólintott. - Igen, mint a szirének. Ha táncoló angyalokat látunk, ki kell menekülnünk, még mielőtt átcsapnak fölöttünk. Semmi nem marad belőlünk, ha nem igyekszünk azon nyomban kifelé.

Belford úr szép komótosan fölemelkedett, megállt egy kicsit, beleolvasott a jegyzeteibe, és súgott valamit a kollégájának. Megvoltak a maga kis trükkjei, melyekkel ki tudta zökkenteni a tanúkat lelki nyugalmukból.

- Amikor ön Lockyer kisasszonyt vizsgálta, még csak két hónapja volt igazságügyi orvos szakértő. Tulajdonképpen még nem volt benne túl nagy gyakorlata, igaz?

Goddard doktor előrecsúszott a székében. - Húsz éve szereztem az orvosi diplomámat.

Belford úr lejjebb csúsztatta a szemüveget az orrán, hogy jobban szemügyre vehesse a nőt. - Az ön

diagnózisában az szerepel, hogy Lockyer kisasszonynak érzékeny a mellkasa és nehezen lélegzik. Ez a beteg vélt bántalmazása okozta tünetek szubjektív elbeszélésén alapszik. Ám önnek nem állt módjában ellenőrizni, hogy a beteg igazat mondott-e.

FEBRUÁR 26., KEDD, 8 ÓRA 40 PERC

Összerezzenek, amikor halkan kopognak a lakásom ajtaján. Úgy érzem magam, mintha hosszútávfutás közben állítottak volna meg hirtelen. Megragadom a telefonomat. Kész vagyok hívni a 999-et, ha te vagy az, mert ha tényleg bejutottál a házba, az aztán igazi vészhelyzet.

- Ki van ott? - kérdezem idegesen, de csupán Norton kisasszony válaszol. Eszembe jut a lakatostanonc a lila fülhallgatóval a fülében, aki azt tanácsolta nekünk Annie-vel, hogy szereltessünk kukucskálót az ajtónkra. Ez után a kis vaklárma után megfogadom, hogy hívok egy biztonsági szakértőt a hétvégén, és megcsináltatom vele.

Norton kisasszony a púderkék köntösét viseli. Sűrű, kék filcanyagból készült. Babahintőpor illatát árasztja magából. Egy kis por tapadt a csuklójára és a kezére is, melyben hatalmas fehér, hosszúkás dobozt tart. Követem a nappalimba, mintha ez az ő lakása volna, és én lennék a vendég. Leereszkedik a díványra, és megpaskolja a párnát maga mellett.

- Üljön ide mellém, kedveském - mondja Norton kisasszony. De most nem egészen a tőle megszokott jó háziasszonyi énjét mutatja, és rosszallóan vonja fel a

szemöldökét. - Nem volt benne üdvözlőkártya, és címzett sem volt rajta.

Nem kell sem üdvözlőkártya, sem címzett ahhoz, hogy tudjam, a doboz tőled jött.

- Ezért bátorkodtam kinyitni - folytatta.

Tudom, hogy ez a doboz nem rejthet semmi jót. Ha lenne háziállatom, arra számítnék, hogy a holttestét találom benne.

Norton kisasszony felemeli a tetejét, így nem habozom, nem mutatom az ijedtségem, hanem belekukucskálok, ám közben nagyon ügyelek, hogy egyenletesen vegyem a levegőt.

De nem ugrik ki szörnyeteg belőle. Bomba sem robban. És a halál illatát sem árasztja magából a doboz. Csak rózsaillatot érezni.

Fekete rózsák vannak benne. Soha nem láttam még fekete rózsát, és eltűnődöm, hogy valamiféle furcsa hibrid lehet, igazi ritkaság. Elképzelem, hogy valaki megfesti őket, akárcsak az *Alice Csodaországban* virágait. Önkéntelenül is elcsodálkozom, milyen gyönyörűek. Ha nem te küldted volna, imádnám őket. Megdöbbentően szépek. A rózsacsokor pipaccsal és bíborvörös szellőrózsával van díszítve.

Mielőtt Norton kisasszony újra megszólal, úgy érzem, ez nem is olyan borzasztó ajándék, habár tudom, a borzalomról alkotott elképzelésem most nagyban torzul szélsőséges relativizmusom miatt.

- Ezek a halál virágai, Clarissa, az összes - jelenti ki Norton kisasszony. - Ez egy koszorú. Ilyen idős koromra elég sok mindent láttam már az életben. A koporsóra szoktak ilyet tenni a temetéseken. Tudom, nekem már nincs sok hátra, mégis szinte biztos vagyok benne, hogy

ezt a csokrot nem nekem szánták.

Finoman megszorítom Norton kisasszony kezét. A szám teljesen kiszáradt. Elképzelem, ahogy ollóval bemetszed a lábaim között a fehérneműmet, akár azokat a rózsákat. Egy pillanatra éles fájdalom hasít alul, középen a méhembe, vagy talán a szeméremcsontomba, mintha valami összerántotta volna. Tudom, hogy ez a pszichikai tünet valós, nem csak beképzelem. A menzeszem másnap esedékes, ez a szúró fájdalom is annak lehetett az előjele.

- Azt hiszi, Clarissa, hogy kedves kis öreg néni vagyok, egy szeretni való öreglány, akinek semmiről nincs fogalma, és mit sem tud az életről.

Tagadóan rázom a fejem.

- De azt én is látom, hogy itt valami a legkevésbé sincs rendben. A szülei aggódnának, ha ezt tudnák. Felhívjam őket? Mindig ráírják a címüket és a nevüket a karácsonyi üdvözlőlapokra, kedvesem, hátha szükség lesz rá. Olyan kedves...

- Innom kell egy kis vizet.

Norton kisasszony le sem veszi rólam a tekintetét, miközben felkászálódom a kanapéról és kibotorkálok a konyhába. Felhajtok két pohár vizet, de a víz jó része a mellkasomon köt ki. A ruhám ujjával megtörlöm a szemem és a szám környékét. Nekidőlök a hűtőnek, a hideg fémnek támasztom a homlokomat, hogy lehűtsem a gondolataimat.

Visszamegyek a nappaliba, leülök Norton kisasszony mellé, és egy puszit nyomok az arcára.

- Kérem, ne mondja el a szüleimnek, Norton kisasszony. - A doboz felé nyúlok. - Szabad lesz?

Norton kisasszony bólint, mire én elhúzom a dobozt,

hogy jobban szemügyre vehessem. Sehol nem találom rajta a virágüzlet nevét.

- Így is túl sokat aggódnak értem. - A koszorú alját is kitapogatom, és összegyűröm a csomagolópapírját. Norton kisasszonynak igaza van. Semmi nyomot nem hagysz magad után. - Nem akarom, hogy idegeskedjenek.

Biztosan valahogy másképp is rá lehet jönni, hol vetted. Minden bizonnyal különleges rendelés lehetett.

- Ellenszenves és egyben fenyegető gesztus egy fiatal nőnek ilyet küldeni - mondja Norton kisasszony. - Azóta vagyok nyugtalan, Clarissa kedves, amióta Bálint-napon olyan kimerültnek láttam. És aggódom a miatt a férfi miatt, aki annyira felzaklatta. Nem láttam azóta, de gondolom, magának volt hozzá szerencséje. Segítségre van szüksége, kedvesem. Panaszt kellene tennie.

Valamelyest megnyugodtam, megkönnyebbültem, hogy nem egy újabb fényképet rejtettél a dobozba. A szélsőséges relativizmus ismét felülkerekedik. Ezt a leckét alaposan megtanítottad nekem. Világossá tetted számomra, hogy szereted feladni a leckét. Becsukom a dobozt, átvágok a szobán, és kihúzok még egy halom ruhaanyagot a szekrényből, hogy helyet csináljak neki.

- Szándékomban áll panaszt tenni - jelentem ki. - A szavamat adom rá. Csak először még meg kell fejtenem néhány apró részletet, hogy biztosan legyen értelme. Szeretném, hogy a panaszom megállja a helyét.

Mint minden mesebeli keresztanya, Norton kisasszony is szeret parancsolgatni.

Felemelkedik, indulásra készen, és leint, amikor felajánlom, hogy lekísérem.

- Ne várjon túl sokáig, kedvesem - intéz hozzám még egy utolsó figyelmeztetést.

Péntek

A tizenkettes tárgyalóterem esküdtjei nekiültek pókerezni. Egy roskatag asztal köré tömörülve játszottak kurjongatás, csapkodás, felcsattanó kacajok közepette, fel-felszisszenve, hol hitetlenkedve, hol tréfásan bosszankodva. Mellettük jöttek-mentek azok az esküdtek, akik épp kilencnapos megbízatásukat töltötték, ám olykor meg-megállva kívülállókként figyelték, sőt irigyelték a furcsa kompániát, amely a kivételesen hosszú per miatt rendszeresen összeverődött, és birtokba vette az esküdtek várótermét.

Clarissa nem ismerte a játékot, de hébe-hóba barátságosan melléjük ült, és csendben olvasgatott, vagy kávéját iszogatta. Robert viszont néha beszállt, bár Clarissa sejtése szerint nem azért, mert valóban kártyázni szeretett volna, hanem pusztán a jóindulatát igyekezett kifejezni. A tűzoltók mesterei a csoportmunkának, gondolta tisztában vannak a különböző embercsoportok működésével, és értenek az irányításukhoz. A többiek mindig szívélyesen fogadták Robert részvételét, legalábbis a férfiak. Clarissa biztosra vette, hogy megválasztanák az esküdt

szék elnökévé.

A pókerre általában ebédidőben került sor, de a negyedik hét péntekén a teremőr elnézésüket kérte egy rejtélyes, legalább egyórás csúszás miatt, így aztán a tizenkettes tárgyalóterem esküdtjei kártyalapokkal a kezükben újra összeültek. Clarissa meglepetésére Robert egy külön asztalnál ült a terem másik végében. A közeli ablakon keresztül rávetülő fényben jól látszott, hogy egy vázlatfüzet van a kezében.

Milyen elszántan dolgozott! Clarissa néhány pillanatig csak nézte, majd csendben közelebb lépett, ügyelve, nehogy elvonja a figyelmét. Nem szerette volna, ha Robert észreveszi, hogy figyeli. Ám Robert felpillantott, és rajtakapta, amint a rajzára szegezi tekintetét. A rajz Morden urat ábrázolta. Robert hű portrét készített róla, és bár karikatúraszerűen, mégis sikerült visszaadnia komolyságát, intelligenciáját, jóindulatú arckifejezését.

- Szóval rajzol is? - kérdezte Clarissa. - Amikor épp nem verset olvas, vagy nem egy hősies mentőakcióban vesz részt?

Robertnek sikerült megőriznie pókerarcát. - Szeretek firkálgatni.

- Nagyon szép.

Robert megengedett magának egy villanásnyi mosolyt, mintha csak szántszándékkal döntött volna úgy, hogy ilyenkor ez a helyes gesztus. Clarissa láthatta, mennyi félénkség, merevség van benne

foglalatossága dacára, ugyanakkor titkon büszke is, bár ezt a világért sem ismerné be.

- Tetszik a srácoknak, amikor ilyen karikatúrákat készítek róluk.

- Elképesztő vizuális emlékezőtehetsége van, ha ilyesmikre képes. Mint egy fénykép. Mindenképp adja oda Mordennek!

A mosoly ellágyult, és valami mélyebbet tükrözött, amit Robert már nem tudott uralni.

- A bíró rács mögé dugna a bíróság nyilvánvaló megsértéséért, ha Morden ezt megmutatná neki. - Összecsukta a vázlatfüzetet. - Ennél szebbeket is tudnék rajzolni, de nem itt.

Előző este Clarissa végül kiszabta a japán szabásmintakönyvben látott hálóinget kékes-zöldes selyemből. Semmiképpen sem akarta hagyni, hogy Rafe rémes virágai, visszataszító fényképei rátelepedjenek gondolataira. Elképzelte, ahogy Robert kedvéért felölti a hálóinget. Ha Roberttel együtt lehetne, az teljességgel kitörölné belőle Rafe minden emlékét. Varázsütésre semmissé tenné azokat a fényképeket, és Rafe tettei már nem lennének rá hatással.

Belford úr folytatta az igazságügyi orvos szakértő ízekre szedését. - Ugyan, doktor úr! Két jól megtermett féri brutális nemi erőszakot követ el, és nincs látható sérülés a hüvelyen?

- A nemi erőszak áldozatain nem feltétlenül van szemmel látható nyoma a hüvelyi sérülésnek. Sok nő félelemből engedelmeskedik, és nem tanúsít fizikai ellen állást.

Clarissának eszébe jutott Rafe indokolatlan haragja a parkban. *Csak színleltél!* Sosem fogja már teljes bizonyossággal megtudni, mitől mentette meg az engedelmesség. Ahhoz azonban nem fér kétség, hogy a színleléssel időt nyert.

- Orvosi szempontból ez az elfogadott nézet - folytatta Goddard doktor. - Nem árt megjegyezni, hogy a közös megegyezésen alapuló együttlét is járhat hüvelyi sérüléssel. Hogy van-e hüvelyi sérülés vagy nincs, teljesen közömbös ténymegállapítás.

- Miért faggatta Lockyer kisasszonyt a szexuális tapasztalatairól és menstruációs ciklusáról?

- Fontos lehet az állítólagos bántalmazás szempontjából. Ha az áldozat észreveszi, hogy vérzik, felmenti benne a kérdés: vajon megjött a menzeszem? Vagy netán közösülés utáni vérzésről van szó?

Pontosan ez történt Clarissával a Rafe-fel töltött éjszaka után: pecsételő vérzés egy álló napig. Menzesze csak egy héttel később indult meg. Mindig számon tartotta, a ciklus mely szakaszában jár. Ezt a szokást még akkor alakította ki, amikor Henryvel babát szerettek volna. Megkönnyítette számára az a tény, hogy ciklusa mindig megbízhatóan 27-28 napos volt, még az erős stressz sem befolyásolta. Bár tartott

tőle, hogy Rafe esetleg teherbe ejtette, tudta, hogy ez valószínűtlen.

- Az a vér, amelyet a törvényszéki szakértő Lockyer kisasszony ruháján talált, menstruációs vér is lehetett - mondta Belford úr. Aktái tetején agyonforgatott orvosi szótár hevert. - Nem lehet megkülönböztetni a menstruációs vért az egyéb eredetű vértől.

- Valóban. Ám az állítólagos erőszakos közösülés a hölgy ciklusának ötödik napján történt. A menzesz addigra általában már véget ér, legfeljebb némi pecsételés maradhat.

FEBRUÁR 27., PÉNTEK, 6 ÓRA 30 PERC

Hazafelé egyszer sem gondolok rád. Nem gondolok a fényképeidre, sem a magazinodra.

Elfelejtettem esernyőt hozni. Menet közben Robert kettőnk fölé tartja a sajátját. A vonaton mellém ül, és ahogy karja az enyémhez támaszkodik, érzem, hogy forróság önti el az arcom. Az állomáson beáll velem a taxira várakozó sorba, és csak beszélgetünk, beszélgetünk, amíg sorra nem kerülök. Előzékenyen kinyitja előttem, majd becsukja mögöttem a taxi ajtaját, és a szokásos halovány, zárt szájú mosollyal nézi, ahogy az autó elhajt.

A dombra felkanyarodó úton autózva végig csak Robertre gondolok, arról ábrándozom, milyen lenne vele az ágyban.

Amint belépek az ajtón és meglátom a tőled érkezett borítékot, máris visszatérsz gondolataimba, ahol mindig

is lenni szeretnél. Még ki sem bontottam, de tudom, újabb fénykép van benne.

Az utolsó alkalom következő mozzanata. Pontosan ugyanúgy, bekötött szemmel, betömött szájjal, megkötözve... De már levetted rólam a fehérneműt. Mellém hajítottad, oldalt felhasítva, hogy a bokám kioldozása nélkül tudd lehámozni rólam. Kibontottad a feltekercselt ostort, utolsó harminc centijét a hasamra illesztetted.

Kényszerítem magam, hogy ésszerűen gondolkozzak. Az ostor csak a díszlet kelléke, a valóságban nem ütöttél meg vele. Biztos, hogy nem. Az ostor nyomai fölött biztosan nem siklottam volna el. Fájdalmas pontok, horzsolt sebek csak a csuklómon és a bokámon voltak. Tulajdonképpen megkönnyebbülök, ha rájuk gondolok, hiszen arra utalnak, hogy eszméletlen állapotban is nekifeszültem a köteleknek, próbáltam szabadulni és szembeszegülni veled. Igaz, küzdelmeimtől felajzva te elmentél, mégis boldoggá tesz a bizonyítéka annak, hogy nem kívántalak. Combom belső oldalán valószínűleg a kezed okozta vörös nyomok maradtak, melyek aztán kékre-zöldre változtak. De ez később történt, a fényképek előtte készültek. Véres, hurkaszerű sebek, melyeket az ostor hasított volna belém, nem voltak.

A fényképeket beteszem a szekrénybe, a többi mellé. Az ágyra nézek, tiszta, még érintetlen ágynemű, az újonnan varrott, steppelt ágytakaróval borítva. Eszembe jut Lottie, összegömbölyödve a süppeteg matrac sarkában abban a londoni lakásban. Nem ettem semmit, nem zuhanyoztam, nem mostam fogat. Le sem vetkőztem. Nagyon, nagyon fázom.

Átmegyek a nappaliba, a kanapéra kuporodom, alaposan betakarózom. Alváshoz szükséges holmimat már apránként átköltöztettem ide. Az oldalsó asztal felé nyúlok az altatómért, lenyelek két pirulát - tudom, édesanyám szerint rá fogok szokni. Oldalamra fekve összegömbölyödöm, és igyekszem a tőlem telhető legnagyobb nyugalommal átgondolni, megtervezni a másnapi teendőket. Meg sem fordul a fejemben, hogy esetleg elalszom, de meglepve érzékelem, hogy lebegni kezdek a gyógyszer hatására. Hiába, ugyanúgy működik, mintha valami boszorkány varázsolt volna el. Rettegek, hogy még álmomban is te vársz majd rám.

Aranykoporsóban feküdt, kezében a halál rózsái. Rafe kicsavarta a virágokat a kezéből, őt pedig kihúzta a fehér selyembélésű koporsóból, és a smirgliszerűen érdes tapintású betonra dobta. Feküdt meztelenül a földön, megpróbált elbújni egy takaró alá. A vádlottak körülállták, lerántották róla a takarót, és rugdosták, seprűvel ütötték. A seprű egyszer csak korbáccsá változott. Magasan a levegőbe emelték, és visszatuszkolták az asztalon felravatalozott koporsóba. Lefogták, hogy meg se tudjon mozdulni, az oldalvonalról buzdítva Rafe-et, amint az felmászott rá, és testsúlyával ránehezedve a fekete rózsák töviseit a meztelen mellébe nyomta. Alig kapott levegőt. Robert is ott állt csendesen, kesztyűs kezében ollóval. A lány próbálta a nevét kiáltani, de nem jött ki hang a torkán.

Szombat

Pontban hajnali 5-kor megszólalt az ébresztőóra. Éjjel végül levetkőzött, és most reszketett az összegabalyodott takaró alatt, mely rémálmaitól merő izzadság volt. Tapogatózva a telefon után nyúlt, és a szokásos taxitársaságot tárcsázta. Azt kérte, hogy pontosan 6 óra előtt vegyék fel. Minden lépést előre megtervezett. Az első reggeli vonattal fog indulni. Az időzítés szoros volt, de szándékosan: a legkisebb esélyt sem akarta megadni Rafe-nek, hogy elcsípje az állomáson.

Az utóbbi időben hétfőtől péntekig gyakorlatilag teljesen be volt táblázva, a tárgyalásokon kívül már semmi sem fért bele az idejébe. A mai nap azonban más volt.

Lezuhanyozott, leszappanozta magáról a rossz álmok savanyú utóízét, élvezte, ahogy a forró vízsugár alatt állva lábából kioson a hideg. Megszárította a haját, laza kontyba csavarta, majd keresett néhány ruhadarabot, amelyekkel testén belül tarthatja a meleget: csizmát és vastag harisnyát húzott, felvette tengerészkék gyapjúruháját, szokásos kabátját és a sálat, amelyet édesanyja kötött. Egyujjas kesztyűjét,

sapkáját és esernyőjét a táskájába dobta, majd eszébe jutott, hogy egy London térképet is betegyen. Egy futó gondolattól vezérelve még az útlevelét is magához vette.

Életében először tulajdon trükkjeit fordította Rafe ellen. Amikor a taxis felcsöngetett, szólt neki, hogy egy perc múlva lent lesz. Azután villámgyorsan feltárcsázta Rafe otthoni számát - meg sem lehetne számolni, hányszor adta meg neki! Gondosan először a 141-et tárcsázta, hogy a férfi ne lássa, ki hívja. Rafe álmából riadva felvette. Hangja hallatán Clarissának összerándult a gyomra, minden ösztöne tiltakozott ellene, hogy hallania kelljen akkor is, amikor nem muszáj. Szó nélkül letette a telefont, abban a biztos tudatban, hogy a férfi legalább 5 mérföldre van tőle, és képtelen követni. Ezután kilökte az ajtót.

Clarissa kockáztatott. Mert nem tudhatta, egyáltalán otthon vannak-e. És beengedik-e? Mit sem segített volna, ha előre szól nekik jöveteléről. De nem engedte meg magának, hogy belegondoljon, mi fog történni, miután megérkezik.

Már 8.30-kor Londonban volt a gondosan karbantartott, Edward kori, teraszos ház előtt állt, és bátorságot gyűjtött, hogy bekopogjon. Ám mielőtt megtehette volna, kinyílt az ajtó, ha csak arasznyira is. A résen egy elegáns, élénk, hatvanas évei közepén járó asszony kukucskált ki gyanakvóan, majd kérdőre vonta a lányt, ugyan miért ácsorog ott már vagy öt

perce.

Nem volt idő udvariaskodásra, előzetes magyarázkodásra. - Rafe Solmes miatt jöttem.

Az asszony keze kissé megremegett, szája elkeskenyedett. - Ön a barátja?

- Jaj, nem, az istenért, dehogy! Épp az ellenkezője!

- Na, ne mondja. - Az asszony be akarta csukni az, ajtót.

- Kérem! - Clarissa betette a lábát az ajtórésbe. - Rafe ellehetetleníti az életem.

- Engedje, hogy becsukjam az ajtót!

Clarissa hallotta, hogy valaki jön le a lépcsőn, gyorsan, zajosan. Férfiléptek, gondolta, de nem mozdította el a lábát.

- Kérem! - ismételte. - Tudnom kell, mi történt Laurával! Ön az édesanyja, nem?

- Charlotte? - szólalt meg a férfihang.

Az asszony olyan nagyot taszított az ajtón, hogy Clarissa azt hitte, a masszív csizma sem óvja meg a lábtöréstől.

- Hogy merészeli? - sziszegte a nő.

Clarissa önmagától megborzadva hátralépett, és az ajtó becsapódott.

Fogalma sem volt, most mitévő legyen. Csak állt, fontolgatva, vajon mi lenne, ha újra bekopogna, és addig nem hagyná abba a kopogást, amíg be nem engedik. De tisztában volt vele, hogy ez már veszett fejsze nyele. A járdát szegélyező alacsony kerítésre

roskadt. Lehajolt, könyökét a térdére támasztotta, arcát a tenyerébe temette. Nem tudta, meddig ülhetett ott némán; az üresség e rövid közjátéka némi megnyugvást hozott számára.

Kis idő múlva zaklatott párbeszédre lett figyelmes az ajtó mögül. Meglepetésére kinyílt a postaláda bedobó nyílása.

- Várjon! - szólt ki a résen az asszony kelletlenül.

Tíz percbe is beletelt, mire az ajtó újra kinyílt, ezúttal szélesre tárulva. A férfi nyitott ajtót. Alig volt magasabb Clarissánál, sötétszürke nadrágot és fekete pulóvert viselt. Tusfürdő illata áradt belőle. A hatvanas évei végét taposhatta, de úgy tűnt, még jó erőben van.

- Ön az a nő, aki már többször hívott minket? - kérdezte, és Clarissa bólintott. - Szóval nem adja fel!

- Nem. Nem lehet.

A férfi válasz nélkül félreállt, betessékelte. Bent pirítós és kávé illata érződött, de inkább émelyítően, mim étvágygerjesztőén hatott a lányra. Ahogy a férfi mögött topogott, hirtelen rádöbbent, hogy senki sem tud a hollétéről. Éppen idegen emberek házába lép be, és senki sem tud róla. A mai napon megdőlt minden szabály, amelyet anyja sulykolt belé és amely eddigi életét vezérelte.

A bejárati ajtótól az egész házon át vezető folyosó falai telis-tele voltak aggatva családi fényképekkel. Középen egy lány képe. Clarissa számára nem volt

kétséges, hogy ő Laura.

Rózsaszín pólyába burkolt csomag Betterton asszony fiatalabb, mosolygós változatának karjaiban; újszülött gyermekét nézi. Egy csöppség első lépései Betterton úr felé - haja sötétbarna, majdnem fekete, akkor még fekete -, aki guggolva tárja felé karját. Egy tinédzser, akit büszke szülei fognak közre a középiskolai záróvizsgák után. Húsz év körüli fruska koszorúslánynak öltözve az esküvő többi résztvevőjével pózol.

Minden életkorában teljesen felismerhető volt: mindig szép, mindig karcsú, törékeny testalkatú, feltűnően csinos. Ám harmincéves korára mintha megdermedt volna, hasított Clarissába a felismerés. A harmincas éveiben járt, mint Clarissa most - Gary szerint ennyi idős volt, amikor tíz évvel ezelőtt Rafe-fel járt.

Clarissa megpróbálta felidézni a magazin címlapjáról ismert nőt, és találgatta, vajon Laura lehetett-e. A színei hasonlók, de az arcának alsó részére vetülő árnyék és a vakító megvilágítás miatt szinte lehetetlen volt megállapítani, legalábbis egy laikusnak. A fényképeken látható Laura boldognak, szabadnak tűnt. Nem is állhatott távolabb a címlaplánytól.

Betterton asszony ott állt tökéletes konyhájában, ízlésesen felöltözve az olívzöld és a barna árnyalataiban gyapjúszoknyában, kötött szvetterben,

kényelmes cipőben. Olyan volt, akár a lánya, és még mindig szép. Ezüstös szőke hajkoronája pontosan az álla vonaláig vágva, tincsei a füle mögé tűrve engedelmesen a helyükön maradtak.

- A férjemnek csak néhány perce van - szólt hűvösen, és nem kérte el Clarissa kabátját, nem kínálta hellyel a konyhaasztalnál. - Üzleti tárgyalása lesz.

Na persze, gondolta Clarissa, üzleti tárgyalás szombaton...? Feltűnt neki, hogy e nyilvánvaló hazugság enyhe amerikai kiejtéssel hangzott el.

- Nem baj, ha kicsit kések - mondta Betterton úr, amit felesége szúrós tekintettel honorált. A férfi egy székre mutatott, és kávét töltött egy mélykék, kolibri mintás kerámiabögrébe. A gőzölgő italt Clarissa elé tette az asztalra. A lány halkan megköszönte, és belekortyolt. Fogalma sem volt, mit mondjon, vagy mit kérdezzen. Hogyan is tehetné fel kíméletlen kérdéseit ennek a két embernek?

- Honnan tudhatjuk, hogy maga nem a barátja? - kérdezte Betterton asszony.

- Neki nincsenek barátai, Charlotte - vetette közbe Betterton úr. - Nem elég hétköznapi ahhoz, hogy barátokat szerezzen.

- Honnan tudhatjuk, hogy nem ő küldte? Vagy lefizette? Mert ilyesmire is vetemedett annak idején, ha azóta nem is, legalábbis az utóbbi néhány évben nem. De nem áll tőle távol a káröröm még most sem.

Clarissa keze annyira reszketett, hogy kilöttyintette

a kávét a tisztára súrolt faasztalra. Kabátja ujjával igyekezett feltörölni, ám a gyapjú taszítja a vizet, ami más esetben természetesen eszébe jutott volna.

- Ó, ne fáradjon - mondta Betterton úr, és elővett egy törlőruhát, miközben felesége a szemöldökét ráncolta mögötte. Gyengéden megszorította az asszony vállát Charlotte, nyilvánvaló, hogy nem az ő embere.

Clarissa elé tolta a papír zsebkendős dobozt, és úgy tett, mintha nem venné észre, hogy a lány megtörli a szemét és kifújja az orrát. Aztán újra a felesége felé fordult. - Azt akarod, hogy az ő szülei is így járjanak?

Az asszony nagyot nyelt. - De hát, James, semmit sem tudunk erről a lányról! Még a nevét sem mondta meg.

Clarissa bocsánatot kért, és bemutatkozott. Átnyújtotta útlevelét, és nézte, ahogy a házaspár együtt tanulmányozza.

- Már értem, miért éppen magát pécézte ki - dobta az útlevelet az asszony az asztal szélére. Clarissának nyújtózkodnia kellett, hogy elérje és eltehesse. - Maga nagyon hasonlít Laurára.

Hányszor kérdezte magát, hogy miért éppen őt választotta! Vajon mivel vonhatta magára a figyelmét? Esetleg Henry költői sikerei, karizmatikussága és hatalma iránt érzett féltékeny csodálata késztette rá, hogy őt üldözze? Mintha azzal, hogy elveszi Henry tulajdonát - elsősorban őt, Clarissát -, belebújhatna

Henry bőrébe, életébe, karrierjébe.

Most azonban kapiskálni kezdte, hogy más állt a háttérben. Akárcsak a sorozatgyilkosok jellegzetes áldozatai, Clarissa épp a megfelelő típusú volt, és erről vajmi kevéssé tehetett. Vonásai, színei, a haja, az alakja, sőt talán a hangja és a mozdulatai is valaki másra emlékeztették a férfit. Ráadásul még a foglalkozása is ugyanaz, mint Laurának.

- Nem sokat tehetünk magáért - mondta Betterton úr. - És sajnos még azt a keveset sem, ha nem árul el többet arról, milyen kapcsolatban van azzal az emberrel.

- Szó sincs kapcsolatról - tiltakozott Clarissa. Aztán mindent elmesélt nekik, amit csak lehetett, olyan gyorsan és őszintén, amennyire tőle telt. A három fényképet azonban nem hozta szóba.

- Elképzelhető, hogy követte magát ide? - kérdezte az asszony.

A lány beszámolt a hajnali telefonhívásról, és hogy sem az állomáson, sem a vonaton nem vett észre semmi gyanúsat. Biztos volt benne, hogy nem követték. Végig éberen figyelt, ebben már nagy gyakorlata volt.

- A pasas tudja, hol lakunk - figyelmeztette Betterton úr. - Nem tudnánk elköltözni, ha... - Nem fejezte be a mondatot. - Magának is jobb lenne, ha nem jutna tudomására, hogy ismerjük egymást.

- Ugyan miért akarnánk magának segíteni? - fakadt

ki az asszony. - Miféle előnye származna ebből most már a mi lányunknak?

A helyzet reménytelennek látszott. Clarissa úgy érezte, megbocsáthatatlan vétket követett el, és Betterton asszony neheztel rá emiatt. Felállt.

- Sajnálom, hogy zavartam magukat. Nem kellett volna idejönnöm.

A férfi éles pillantást vetett feleségére, majd újra Clarissához fordult: - Üljön vissza, Clarissa. Jól tette, hogy nem adta fel. Most már nem is szabad. Akinek azzal az emberrel van dolga, jobb, ha nem az a megfutamodós fajta. És igaza van, nem árt tudnia, kivel és mivel áll szemben.

Szemlátomást gyűlölték még nevének említését is. akárcsak Clarissa.

Betterton asszony hátat fordított nekik, és hozzáfogott berakni a reggeliről maradt mosatlant a mosogatógépbe, tiltakozása és egyetértése ellentmondásos kifejezéseként. Mindenesetre nem próbálta félbeszakítani férjét, amikor az belefogott, hogy elmesélje Laura és Rafe kapcsolatának első napjait.

Kisvártatva, még mindig nekik háttal, nyílt keserűséggel szólt mégis közbe: - Ami olyan nagy rajongásnak tűnt, az a sok romantikus gesztus, nem volt más, mint rögeszme.

Clarissát meglepte, milyen készségesen beszél.

Laura hamar összeköltözött vele, túlságosan hamar,

folytatta Betterton úr.

Szinte azonnal ráeszmélt, mennyire birtokló természet, és milyen nehéz menekülni tőle. A lányom jóformán egy fürdőt sem vehetett anélkül, hogy be ne lesett volna hozzá. Ha telefonált, hallgatózott, ha levelet kapott, felbontotta.

Szexuális igényei egy idő után zavarni kezdték Laurát. Lekötözős játékokkal állt elő, de Laura nem ment bele. Clarissa, maga is átélt ilyet?

Betterton úr minden mondat után köszörülni kezdte a torkát. Mivel ez eleinte nem fordult elő, Clarissa biztosra vette, hogy oka a történet folytatásában keresendő.

A lány alig látható fejrázással felelt, szégyenkezve a hazugság miatt.

A férfi kételkedőn nézett rá. - Ez meglep - mondta.

Értelmetlen volt bármit is elhallgatni előlük. Tudtak már a legrosszabbról is.

- Elnézést, nagyon nehéz erről beszélnem - hebegte. - De valóban, én is átéltem hasonlót.

Betterton úr komoran bólintott, és folytatta mondandóját anélkül, hogy további részleteket próbált volna kisajtolni Clarissából.

Úgy tűnt, Laura hiába próbálta megmagyarázni, miért hagyta el és miért költözött el, Rafe képtelen volt megérteni. Mintha nem lett volna sem családja, sem előélete. Laurát megrémítette, hogy rajta kívül egyáltalán senki sincs Rafe életében. Drámai

küzdelmek zajlottak közöttük, melyeket örökös fogadkozások követtek, hogy majd megváltozik, és nem fogja olyan szigorúan ellenőrizni.

Szerencséjére Laura Londonon kívül talált állást. Rafe a doktorálása után Londonban csak rövid távú tanári megbízatásokat kapott, és szívósan igyekezett biztos állást találni magának valamelyik komolyabb egyetem angol tanszékén. Mivel Laura tudta, hogy Rafe mindenképpen Bathba fog költözni, elhatározta, hogy eltűnik. Amikor Rafe egy napra elutazott körülnézni leendő munkahelyén, Laura összepakolta holmiját, és még a felmondását sem adta be az akkori munkahelyén.

Először visszament a szüleihez, de Rafe hamarosan rátalált. Követte, figyelte, ólálkodott körülötte, amikor csak lehetett. Különös éjszakák voltak... Minden áldott hétvégén. Szakadatlanul csöngetett. Valahogy mindig kiderítette, ha megváltozott Laura telefonszáma. Nem törődött bele, hogy vége. Továbbra is úgy beszélt Laurával és Bettertonékkal, mintha Laura még mindig a barátnője lenne.

Laura többször is elköltözött, de Rafe mindig a nyomára akadt, valószínűleg a szülőket követve. Aztán kompromittáló fényképeket kezdett küldeni a lánynak, melyeket még közös életük alatt készített, amikor Laura aludt, és nem vette észre, mert valószínűleg elkábította. Szülei egyre óvatosabban látogatták. Egyszer éppen emiatt tört be hozzájuk,

hogy megszerezze Laura új címét és telefonszámát. Ezt persze nem tudták bizonyítani. Mivel Rafe immár Bathban lakott, nem figyelhette Laurát folyamatosan, ám rendületlenül ostromolta ajándékaival, leveleivel, egész gyűjteményre való visszataszító képeivel, amelyek annyira visszataszítók voltak, hogy Laura valósággal rosszul lett tőlük.

Elrabolta az életét. Megszűnt a magánélete. Egyre jobban zsugorodott, nem evett, elvesztette magabiztosságát, már nem volt önmaga. Barátai is elmaradtak. Találhatott volna újakat, hiszen olyan kedves lány volt, de a régieknek nem mondhatta el, hová tűnt attól való félelmében, hogy rajtuk keresztül a nyomára bukkan.

A rendőrség tétlen maradt. Az ő szemszögükből ez nem volt más, mint egy megszakadt párkapcsolat. Rafe fizikailag sosem bántalmazta, és elég agyafúrt volt. Még a fotók is csupán szexuális játékoknak tűntek. Lehetetlenség volt bebizonyítani, hogy nem közös megegyezéssel készültek, hiszen az internet és az üzletek is bőséggel ontják a teljesen törvényes szadomazo játékokhoz szükséges, szintén teljesen törvényes kellékeket.

Betterton asszony közelebb lépett Clarissához, de továbbra is a konyhapultnak támaszkodott.

- Mostanában már jobb a rendőrség - vetette közbe. - Az utóbbi néhány évben fejlődtek e tekintetben. De késő, a mi lányunkon ez már nem segít.

Laura a szakítást követő két évben ötször költözött el öt különböző városba. A férfi azonban mindig rátalált. Legfeljebb néhány hónapra sikerült olykor megszabadulnia tőle. Aztán egyszer csak ott várt rá a következő sarkon. Lassan félni kezdtek, hogy egyszer valóban kárt tesz Laurában.

Clarissa végül feltette azt a kérdést, amelyet azóta dédelgetett, mióta belépett ebbe a házba: - Hol van most Laura?

- Elütötte egy autó - mondta Betterton úr, hangja üresen kongott. Végigsimított ijesztően fehér haján. Clarissa meg volt róla győződve, hogy a végtelen döbbenet és fájdalom miatt őszülhetett meg egyik napról a másikra.

- Egyszer, amikor megint rátalált, Laura épp át akart kelni az úton, de meghallotta, hogy megszólal mögötte: „Szia, Laura. Hiányoztál.” Menekülni próbált, és épp egy autó elé lépett.

Clarissa csendben elsírta magát, még mindig a kolibri mintás bögrét szorongatva.

- Mindkét lába eltört, és agyrázkódást szenvedett. Amikor a kórházban felébredt, ő ott ült az ágya mellett, és a kezét fogta. Az orvosoknak és a nővéreknek azt mondta, hogy a menyasszonya. Laura hisztériás rohamot kapott, és az orvosok kiküldték a pasast. Laura kérte, hogy értesítsenek minket. Mire a kórházba érkéztünk, ő már hetedhét határon túljárt. Nem kockáztatta meg, hogy összefussunk. Bár ahogy

nőtt benne az elkeseredés, egyre óvatlanabbá és ostobábbá vált, és egyre veszélyesebbé. Minél csalódottabb a férfi, annál óvatosabbnak kell lennie! Mézesmázos úrról lassan lemállik a színlelés álarca, és nem tudja tovább leplezni megátalkodottságát.

- Charlotte Amerikában született, ott él a családja. Nyilvánvaló volt, hogy Laura nem maradhat Angliában, ellehetetlenült az itteni élete, így miután felépült, legalábbis fizikailag, kivándorolt. Mindent nagyon elővigyázatosan intéztünk.

- De most már látjuk, hogy nem sikerült megóvnunk. Csak még kiszolgáltatottabbá tettük. - Betterton asszony hangja egészen mélyről tört elő. - Annyira vigyáztunk, mikor és hogyan vegyük fel vele a kapcsolatot! Rettenetesen ügyeltünk rá, mit tartunk a házban! Egyébként Kaliforniában élt az én családnevemen. Aztán egy évvel később egyszer csak eltűnt.

Clarissának eszébe jutott az UCLA feliratú pulóvei Amint meglátta, ösztöne erőteljesen azt súgta, hogy ez fontos lehet Rafe-nek, amolyan trófeaféle.

- Azon a nyáron minden kapcsolatunk megszakadt vele - folytatta Betterton asszony. - Szomszédai nem ismerték, annyira visszahúzódón élt, hogy hirtelen hiánya fel sem tűnt nekik. Munkahelyén sem igen figyeltek fel rá; mindig ideiglenes irodai munkákat vállalt, ahol megszokták, hogy az emberek jönnek-mennek.

Clarissa belegondolt, mennyire magányos lehetett Laura élete, és mennyire hiányozhattak neki a szülei. Úgy érezte, ő nem lenne ilyen bátor.

- A lányunk csak egy volt a számtalan eltűnt személy között - mondta Betterton úr. - Az ottani rendőrség nem talált semmilyen bűncselekményre utaló nyomot, abban az országban, ahol a tejes dobozon eltűnt gyerekek arcképét teszik közzé! Felnőttekét is közzé kellene tenniük! A brit rendőrség nem akart belekeveredni. Magánnyomozót küldtünk oda. Mi mindent megpróbáltunk.

Így fogalmaztak: mi. Újra és újra többes szám első személyben beszéltek. És milyen gördülékenyen adták egymásnak a szót borzalmas történetük elbeszélésében, noha Clarissa felbukkanása olyan ellentétes reakciót váltott ki belőlük! A lány ebből értette meg, milyen összhang volt Bettertonék között, pedig mekkora szenvedést kellett kiállniuk - és mennyit szenvednek még most is.

A történtek szét is választhatták volna őket, de valami csoda folytán, gondolta, az ellenkezője történt.

- Reméljük, szüntelen reméljük, hogy csak a szabadulásáért tette, amit tett - mondta az asszony. - Talán most már biztonságban van, és boldogan él valahol. Talán egy napon csörög a telefon, és ő szól bele. Talán nem az történt, amitől annyira félünk, és nem az a szörnyeteg van a dologban.

- De tudjuk jól, hogy az történt - vette át a szót

Betterton úr. - Még ha sulykoljuk is magunknak, hogy amíg csönd van, addig a remény is él. Imádkozunk, hogy csak valamiféle emlékezetkiesése legyen, de máskülönben ne legyen semmi baja, és egy nap ráébredjen, ki is ő, és felvegye velünk a kapcsolatot.

Betterton asszony bólogatott. - De ismerjük Laurát, sosem tenne ki minket ilyen gyötrelmeknek. Mindig megtalálta a módját, hogy megkeressen minket, ha csak tehette.

Clarissa most már értette, hogy telefonhívásai és váratlan betoppanása miért töltötte el a házaspárt az ellenségesség, a gyanakvás és a remény különös egyvelegével: tartottak tőle, hogy valamiképp a férfi parancsára akar a közelükbe férkőzni, ugyanakkor elkeseredetten ügyeltek rá, nehogy elutasítsanak olyasvalakit, aki netán hírekkel szolgálhat.

- Clarissa, magának szakszerű segítségre van szüksége - jelentette ki Betterton úr.

Betterton asszony kezét a lány kézfejére tette.

- Bizonyítékokra van szüksége, méghozzá minél jobbakra, sziklaszilárd bizonyítékokra, és lehetőleg minél többre. És keményen kell küzdenie! Ha nem szeretne végleg eltűnni a tulajdon életéből, be kell avatnia a rendőrséget. Akár a mi nevünket és telefonszámunkat is megadhatja nekik, ha gondolja. Ránk ugyan nem hallgattak, de hátha magára most fognak. Meg kell győznie őket, hogy segítsenek magának, ügyesebben, mint ahogy Laura próbálta.

Mert az az ember nem fogja feladni.

Mire az asszony mondandója végére ért, Clarissa keze egészen kivörösödött, és fájt, ahol az asszony jegygyűrűje belemélyedt. De a világért sem húzta volna el a kezét.

Ötödik hét

AZ ŐRANGYALOK

Henryt számtalanszor vonszolta el sorozatgyilkosokról szóló filmekre, és most mind visszaköszönt. Félelmetes - ám reményei szerint alaptalan - fantáziáktól zsongott a feje arról, mi történhetett Laurával. Talán egy sekély sírban hántolták el egy farm szélén Kaliforniában? Vagy egy erdőrengetegben hever az avar alatt, ahol a kutya sem fedezi fel? Ne adj' isten, behajították egy csatornába vagy egy elhagyatott kőbányába? Netán a hegyekben egy szakadék szélén hever, távol a gyalogösvényektől? Vagy fagyasztóba csukták egy gazdátlan, romos épületben? Lehet, hogy begyömöszölték egy koporsóba egy idegen holtteste mellé, sőt el is égették, hogy nyomtalanul eltüntessék? Vagy a szerencséjének, esetleg némi fortélynak, netán mindkettőnek köszönhetően mégis sikerült elrejtőznie?

Clarissa képzelgései olyannyira elevenek és borzalmasak voltak, hogy el sem akarta képzelni, vajon mit élhetett át Laura az utolsó napjaiban vagy óráiban. Holttestét korántsem volt olyan félelmetes elképzelnie, mint azt, hogy Rafe mit művelhetett vele,

amikor Laura még eszméleténél és tudatánál volt. Maga előtt látta Laurát, mindahány fényképét különböző életkoraiból, egymásra vetülve. És Laura szüleit szüntelen félelemben és szomorúságban. Laura immár valósággá vált számára.

Clarissa tanulmányozta az eltűnt személyekkel kapcsolatos statisztikákat, és bizony jóval gyakoribb jelenségről volt szó, mint bárki gondolná. Angliában több százezer embert tartanak nyilván eltűntként. Nem is beszélve Amerikáról, ahol a számok még ijesztőbbek.

Clarissa megpróbálta lerázni magáról révültségét, és igyekezett arra koncentrálni, mit mond Annie.

- Ramatyul nézel ki - mondta Annie.

A tizenkettes tárgyalóterem felé baktattak felfelé a lépcsőn.

- Köszönöm - felelt nyájasan -, te épp ellenkezőleg.
- Komolyan mondom, te nő! Egyél rendesen! És aludj. És járj el otthonról gyakrabban. Hullasápadt vagy. Mint egy élőhalott. De nem tarthatod fenn sokáig ezt a csinos vámpírábrázatot!

Clarissa végignézett magán. Annie-nek teljesen igaza van. Karjai mint két falfehér pálcika a fátyolszerűen áttetsző anyagból készült ruhaujj alatt. Egyre csak megfosztotta magát még ettől a derengő téli napsütéstől is. Valószínűleg az is baj, hogy édesanyja jó ideje nem látta, hiszen ő rögtön rájött volna, hogy valami nincs rendben vele.

- Édes istenem, milyen beszédes vagy ma! - mondta Clarissa.
- A hajad viszont még mindig fényes - ismerte el Annie, miközben beálltak a sorba az oldalsó váróban.
- Iszol? - faggatózott.
- Dehogy, Annie! - felelt Clarissa őszintén.

Annie megérintette a virágos tűzzománc csatot, mellyel Clarissa hátra szokta fogni a haját. - Szép - mondta mintegy engesztelésképpen.

Egy perccel később már az esküdtek padjában ültek. A tanú az arcképfelismerés szakértője volt. Éppen ilyen emberre lenne szükség, hogy megállapíthassa, vajon Laura volt-e a magazin címlapján!

Mivel a szakértőnő dallamtalan, unalmas hangon darálta beszámolóját, Annie drámaian felsóhajtott, szenvedő arccal egész szűkre hunyorította szemét, és hátracsapta a fejét. Ahogy mindig, Clarissa ezúttal is elcsodálkozott, hogy rajta kívül senki sem hallotta Annie-t, legalábbis az esküdtek és az ügyvédek közül senki sem fordult hátra. Néha már arra is gondolt, hogy Annie beszólásait csak ő találja ki. Mintha Annie az ő titkos belső hangja lenne. Zsongott a feje - biztosan Annie-é is...

Végül megszólalt Morden úr: - Milyen végkövetkeztetésre jutott, hölgyem?

- *A rendelkezésre álló információk alapján a lehető legmegalapozottabban támasztható alá az az állítás, miszerint a magazin címlapján látható nő és Laura*

Betterton egy és ugyanaz a személy - jelentette ki az arcfelismerés szakértője Clarissa képzeletében.

- Mérsékelt megalapozottsággal támasztható alá az az állítás, miszerint a belső kamera felvételein látható gyanúsított és Godfrey úr egy és ugyanaz a személy - hangzott el valójában a szakértő szájából.

MÁRCIUS 2., HÉTFŐ, 12 ÓRA 40 PERC

Mivel Annie úgy elborzadt sápadtságomon, ebédidőben sétálok egyet a fagyos levegőn. A citromsárga nap laposan süt" a felhőtlen égen.

Egyre jobban a magam hasznára fordítom azt a tényt, hogy nem te vagy az egyetlen ember, aki képes másokat követni. Nem szeretném, ha megismétlődne a kisboltban történt eset. Az egyetemen kifüggesztett órarendből tudom, hogy előadást fogsz tartani. Henry egyszer azt mondta rólad, mélyen sértve érzed magad a tanítás miatt, alantas munkának érzed, amely csak elvon világmegváltó kutatásaidtól.

Visszafelé menet átkelek az úton. Először nem veszlek észre a katedrális előtti füvön nyüzsgő tömegben. Ám órarended dacára ott vagy. Kis híján felbukom a saját lábamban, amikor elindulsz felém, és mellém szegődsz.

- Ideje új harisnyát venned, Clarissa - szólalsz meg.

Milyen bámulatos szociális érzéked van, gondolom magamban. Csakis te vagy képes ilyen mondattal kezdeni a beszélgetést, újabb sakkjátszmád nyitó lépéseként.

Sajnos szánalmasan kudarcot vallok, hogy

kimondatlan szarkazmusomból merítsek bátorságot. A szívem úgy kalapál, mint még soha, amikor visszaérek a bíróságra, és próbálok úgy tenni, mintha nem ismernélek. Többször körbe- pásztázok, itt van-e Robert, és mindannyiszor hálás vagyok, ha nem látom feltűnni.

A kézfejeden finom szálú, sápadtbarna a szőr. Elképzelem, ahogy kezedet Laura nyakára teszed, akárha az én nyakam volna. Nehezen nyelek. Megfájdul a torkom, amint felidézem, ahogy három héttel ezelőtt ujjaid az én nyakam köré fonódtak. Úgy érzem, megfulladok, próbálok még egyszer nyelni. Pedig tudom, ez most nem a fizikai valóság, csak a fejemben létezik.

- Szeretem, amikor harisnyát viselsz - súgod. - Bár ezt jól tudod.

Csak megyek tovább. Nem hagyhatom, hogy mindaz, amit tudok rólad, elerőtlenítsen, megfélemlítsen. Épp ellenkezőleg! Bettertonék ezt alaposan belém sulykolták.

Mielőtt befordulok a sarkon, újra megszólalsz:

- Készítenem kell még néhány fényképet, Clarissa. Kettesben, csak te meg én.

Majd egyenesen továbbhaladsz, hagyod, hogy egyedül forduljak be.

De nem leszünk többet kettesben. Hiába jelented ki, attól még nem fog rá sor kerülni. Bár azt hiszed, sokat tudsz rólam, fogalmad sincs új barátaimról, akikre szombaton tettem szert. Nem csak te értesz mások titkainak kifürkészéséhez. Én is lassan kiismerem a tieidet.

Robert dühösen járkált fel-alá az esküdtek várótermében, fülére tapasztott telefonnal.

Néhány perccel később Clarissa is ott ácsorgott vele a sor végén, várva, hogy jöjjön a teremőr, megszámolja, és visszakísérje őket a tizenkettes tárgyalóterembe. Robert elővette a telefonját, és még egyszer ellenőrizte, tényleg kikapcsolta-e, majd még mindig morcos arckifejezéssel visszadugta a zsebébe. Szokásos testtartásában állt, szétvetett lábbal, szilárdan a padlóba gyökerezve; csakhogy most korántsem tűnt nyugodtnak.

- Valami baj van? - kérdezte tőle Clarissa. Nyilvánvalóan ostoba kérdés volt.

Robert megpróbált mosolyogni, de mosolya hamar semmivé foszlott, mint a hullámok a víz felszínén.

- Valószínűleg csak néhány kölyök. Tegnap éjjel festékhígítót locsoltak az autómra. És megvágták az elülső gumiabroncsokat.

Clarissa fürgén leült, vagy inkább lezuhant az esküdtek sora mögött húzódó párnázott padra.

- Sápadtnak tűnik - mondta neki Robert, és kezét a lány homloka felé közelítette, de aztán visszahúzta, amikor ráeszmélt, hogy mások szeme láttára majdnem megérintette. - Meg is izzadt.

- Jól vagyok, de tényleg. Csak nagyon szerettem volna már leülni.

- Pedig nem úgy fest, mint aki jól van. Egész nap rosszul nézett ki.

- Egyszerűen csak... Ez borzasztó! Micsoda aljasság.

Clarissa vetett egy pillantást szemközt az ügyeletes asztalára, ahol a teremőr még mindig beszélgetett.

- Meg lehet javítani. Csak bosszúság. Dühös voltam miatta. Nem is mondanám dühnek.
- Mindenesetre sajnálom.
- Ugyan, maga nem tehet róla.

Habár kétségtelenül tehetett.

MÁRCIUS 2., HÉTFŐ, 18 ÓRA 15 PERC

Alighogy a belső járdára lépek és felkapcsolódik a mozgásérzékelő lámpa, meglátom a borítékot. Az ajtónak támasztottad. Vaskosabb, mint az előző. Némán, dermedten állok, valósággal félholtan. Lábujjhegyen felóvakodom a lépcsőn, amilyen csendesen csak tudok, nehogy Norton kisasszony rám zúdítsa kedves aggodalmaskodásának áradatát.

Mindet egyetlen fehér papírlapba csomagoltad be. Tulajdonképpen hálás is vagyok neked. Nem ezektől féltem igazán. Ezeket nem a hálószobámban készítetted, hanem még a múlt hét termései - egy-egy köteg minden napra.

Roberttel állunk a hídon, a szél fújja a hajamat kötött sapkám alatt, kesztyűs kezemet kabátzsebembe rejtem a hideg elől. Robert lopva rám pillant. Majdnem egymáshoz érünk, de nem egészen.

Roberttel ülünk a kávézóban, mielőtt vonatra szállók. Egymás felé hajolunk az asztal fölött, együtt majszoljuk a süteményt, amelyet Robert megosztott velem. Ráemelem a tekintetem, és úgy nézem, mintha születésnapi ajándék volna.

Sikertelen mesterséges megtermékenyítéseimről és felesége haláláról beszélgetünk. Az egyik képen Robert épp arra néz, ahol te állhattál. Pontosan a fényképezőgéped lencséjébe mered. Egy másikon épp belém karol.

A parkban. Katt, katt, katt... Ez a fényképsorozat olyan, mint egy csendéletekre szabdalt film: Robertet és engem húsz centi választ el egymástól, miközben beavatom legszörnyűbb titkomba: a távolság tíz centire zsugorodik, amikor Robert a sálját a nyakam köré tekeri; végül oldalát az enyémnek döntve tűzesetekről mesél, mintha hősköltményt szavalna.

Úton az állomás felé az igazságügyi orvos szakértő tanúvallomása után. Robert gondoskodón a fejem fölé tartja esernyőjét, én meg folyton kérdezgetem, ugye az ő feje fölé is jut belőle. Ám a fényképen látszik, hogy Robert teljesen elázott az ónos esőben, én viszont tökéletesen száraz maradtam. A taxiállomáson állunk sorban, mielőtt aznap este elválunk, nagyon közel egymáshoz, de ezúttal sem érünk teljesen egymáshoz.

Egyetlen sort sem írtál, de tudom, mi jár a fejedben.

Folyamatosan figyellek, és cseppet sem tetszik, amit látok.

Tudod, hogy még a lopva lefényképezett jelenetek sem mindig csúnyák? Noha eszed ágában sem volt, akaratlanul mégis megajándékoztál néhány szép emlékkel a Roberttel töltött pillanataimról.

Laura Kaliforniában egyes-egyedül volt, én azonban nem, legnagyobb erőfeszítéseid ellenére sem. Olyan ostoba vagy, hogy ez elkerülte a figyelmed. Jólesik ostobának neveznem téged, jobban érzem magam tőle, valahogy erősebbnek is, bár tudom, ez nem több, mint

gyerekes, értelmetlen apró élvezet.

Belford úr szavai keringenek a fejemben. *Vélt bántalmazás. Szubjektív elbeszélés.* Hát az én esetemre a jogrendszer biztosan nem fog tudni ilyen fogalmakat alkalmazni. Te még csak most fogsz ezzel szembesülni, én viszont már hetek óta tudom.

Kinyitom a szekrényt, és bizonyítékaim gyűjteményét egy nagy műanyag zsákba gyömöszölöm, hogy másnapra előkészítsem. Görcsbe ránt a kétely, mert a pornográf fényképeket a ruhásszekrény alján hagyom.

Elővesszem a noteszomat, és keresztbe vetett lábbal leülök a nappali padlójára. Lapozgatok a jegyzeteimben, aztán fogom a radírt, és újraolvasom a ceruzával írt sorokat arról, mi mindent műveltél velem a hálószobámban. Fogalmam sincs, mennyi ideig ültem ott.

De hiába radírozok ki bármit, azzal nem teszem meg nem történtté. A szöveg már benne van a számítógépben is, hiszen minden oldalt akkurátusán beszkenneltem, kötelességtudóan engedelmeskedve a szórólap tanácsainak, miszerint másolatot kell készíteni mindenről, amiről csak lehet. Ez egyrészt óvintézkedés arra az esetre, ha bármi elvész, másrészt elektronikus bizonyíték, hogy utólag nem manipuláltam az adatokat. Kiejtem a radírt az ujjaim közül. Tompa puffanással leesik, és begurul a kanapé alá. Bettertonék olyan szigorúan a lelkemre kötötték, hogy ne titkoljak el semmit a rendőrség elől! Bizonyára sejtették a fényképek létezését, még ha beszélni nem is tudtam róluk.

Hirtelen felpattanok, a hálószobába viharzok, és kikapom a fényképeket a szekrény aljából.

Megint eszembe jut a szórólap, amely szerint egy nő átlagosan 110 zaklatási eset után fordul ténylegesen a rendőrséghez.

Vajon az a három visszataszító fénykép egyetlen esetnek számít, mert ugyanakkor készítetted őket? Vagy háromnak, mert három külön alkalommal környékeztél meg velük? Egy három szövegből álló köteg vajon három esetnek számít, vagy csak egynek? És az ebédidő alatt megválaszolatlanul hagyott negyven üzenet a rögzítőn vajon negyvenet ér, vagy csak egyet? És vajon a Robertról és rólam készült fényképeket hogy taksálják: egyenként, vagy pedig egyben, mert egyszerre, egyetlen borítékban érkeztek? A Bálint- napi csokoládé és az üdvözlőkártya kettőt ér vagy egyet?

Talán hármat is érhet, ha számításba veszik a személyes kézbesítést...

El sem tudom képzelni, hogyan számol a rendőrség. Csak annyi biztos, hogy én már torkig vagyok az ilyen esetekkel. Csak abban vagyok biztos, hogy elértem a tűréshatárt, és egyetlen újabb esetet sem tudnék elviselni. Az is bizonyos, hogy egyetlen ilyen alkalom sem mérhető számokkal. Semmiféle számítással nem lehet felbecsülni, mennyit ártottál nekem, bármilyen kifinomult képlettel dolgoznak is.

Pontosan tudom, mi lesz a következő lépésem, és holnap kora reggel meg is teszem. Nem is sejted, milyen keményen fogok harcolni ellened, milyen aprólékosan felkészültem. Bőven van már bizonyíték ellened, több is, mint amennyire szükség van, bárhogyan számol is a rendőrség.

MÁRCIUS 3., KEDD, 6 ÓRA 30 PERC

Igen, itt a helyem, pontosan itt kell most lennem, itt már várnak rám. Felmegyek a lépcsőn a négyszögletes kőépületben, ahol Lottie oly sok időt töltött. Mögöttem fél tucat szigorú rendben parkoló kocsi és teherautó, megnyugtató kék-zöld pepita mintával, akcióra készen. Fejem fölött világító kék Rendőrség felirat. Mély lélegzetet veszek, lenyomom a fémkeretes ajtó kilincsét, és átlépek a küszöbön.

E kora reggeli órán a rendőrőrs még kihalt. Egy percbe telik, mire megértem ennek jelentőségét, amikor hitetlenkedve olvasom a recepció védőüveges ablakán a kiírást, miszerint az ügyfélfogadás reggel 8-tól este 10-ig tart. Hirtelen kiszáll belőlem az erő, a sírás szélén állok. Lehet, hogy ott, helyben hisztériás rohamot kapok, és azt fogják gondolni, hogy őrült nő vagyok, akire épp rátört az antiszociális mánia, úgyhogy jobb, ha rendreutasítanak és fogdába zárnak. Hogy a fenébe felejthettem el ellenőrizni olyan alapvető dolgot, mint a nyitvatartási idő?

Megfordulok, és keresem az ajtót, amelyen bejöttem, de összezavarodtam, elveszettnek érzem magam, és szédelgek, mint egy gyerek, aki az elmúlt percben körbe-körbe forgott maga körül - akárcsak én. Ittassággal és rendzavarással fognak megvádolni.

Tovább botorkálok a kijáratot keresve, amikor egy rendőr elmegy mellettem, és kíváncsian figyel. Vagy tíz évvel fiatalabb nálam.

- Segíthetek? - kérdezi aggódóan. Úgy érzem, komolyan gondolja, és kérdése nem csupán udvarias szófordulat, melyet emberek milliói szajkóznak robotmód naponta.

Érthetetlenül dadogok, miközben magasra emelem hatalmas, bizonyítékokkal teli táskámat, mintha ezzel mindent megmagyaráznék. Nincs mese, muszáj beszélnem neki rólad, legalább nagyon röviden, hogy meghallgasson, és ne hagyjon elmenni. De valahányszor meg akarok szólalni, nem jutok előre. Azt sem tudom, melyik végén kezdjem el sorolni mindazt a rémséget, amit ellenem tettél.

- Öö... öö - hebegem, mint egy elakadt lemez, vagy mint egy csecsemő, aki még nem tanult meg beszélni. Egyre próbálkozom, de csak tátogok, és bár több hang nem jön ki a torkomon, a rendőr megkérdezi, szeretnék-e panaszt tenni. Valahogy kinyögöm, hogy „igen”, mire azt mondja, bekísér egy kihallgatóhelyiségbe, mire én hitetlenkedem:

- De hát nincsenek még zárva? Nem jöttem korán?

Azt feleli, nem érdekes. Csak a rutinügyekkel nem foglalkoznak ilyenkor, például ha valaki elveszett tulajdonáért jön. Szomorkásán barátságos hangon beszél hozzám, mint a sebész operálhatatlan betegéhez. Azt mondja, a rendőrség kötelessége, hogy segítsen azoknak, akik szorult helyzetben vannak vagy félnek valamitől, és az ilyesmi nem várhat. És biztosít róla, hogy perceken belül kerít is egy nyomozót, aki majd beszél velem. És legyek szíves követni. Átkísér egy

ajtón, amelyet a nagyközönség előtt zárva tartanak, és amely kísértetiesen emlékeztet arra a különleges átjáróra, mely az esküdtek várójából vezet át a tizenkettes tárgyalóterembe. Ilyen átjárón az ember nem mindennap halad át, legfeljebb élete néhány ritka pillanatában.

Anélkül hogy tudatában lennék, hogyan történt, leülök, előttem egy pohár víz, teával is kínálnak, de megrázom a fejem, és hangtalanul hozzáteszem, nem, köszönöm. Egy kéz egy doboz papír zsebkendőt csúsztat elém. A kéz Peter Hughes rendőrnyomozóhoz tartozik. Roppant magas, vézna, görnyedt, negyvenes évei vége felé járó férfi acélszürke üstökkel és olyan vastag szemüveggel, amilyet még életemben nem láttam. Fáradtnak tűnik, bizonyára a hosszú éjjeli szolgálat vége felé jár. Feketekávét kortyolgat. Veszek néhány zsebkendőt, megtörlöm a szemem, kifújom az orrom, megköszörülöm a torkom... De még így sem megy, megköszörülöm hát újra. Iszom egy korty vizet a pohárból.

- Nem kell sietnie. Csak üljön csendben pár percig, amíg úgy nem érzi, hogy készen áll. Ahogy látom, óriási elhatározásába került, hogy hozzánk forduljon.

Helyzetem komolysága minden bizonnyal az arcomra van írva, s erről tanúskodik a gombóc is, amely miatt a torkomon akadtak a szavak. Szemlátomást szétesőben vagyok - nagyjából annyira érzem magam erősnek, mint egy darab kartonpapír az útszéli pocsolyában.

Hughes rendőrnyomozó mögött a falon bekeretezett felirat:

Szakképzett, elhivatott tisztviselőink minden áldozatra megértéssel, együttérzéssel tekintenek, és tiszteletteljes

bánásmódban részesítik őket.

Amint látom, eddig minden szó igaz. Hughes rendőrnyomozó és a babaarcú rendőr - aki idekísért, és most szinte észrevétlenül ül és jegyzetel - megtestesíti számomra mindazt a jót, amit a felirat ígér. De mit kezdjek azzal a szóval, amely az ügyben az én szerepemet jelöli? *Áldozat.* Az a szó, amelynek használatát én magam eddig elutasítottam, és amellyel nap, mint nap szembesülnöm kell mind a szórólapokon, mind a tárgyalásokon. Nem szeretném most elkezdeni használni. Habár épp ez a szó fedi legjobban azt, amit a fiatal rendőr és Hughes rendőrnyomozó lát bennem, ha rám néz.

Mind a hárman fautánzatú műanyag székeken ülünk. Ezenkívül az egyetlen bútordarab a hasonló stílusú kerek asztal középen. A padlót linóleum borítja, s még Hughes rendőrnyomozó halk hangja is mintha egy bádogdobozból szólna, amint megkérdi tőlem, szeretnék-e pár órát várni, amíg egy rendőrnő is rendelkezésre áll, hogy meghallgasson, mire én nagyot nyelve kinyögöm, azt hiszem, most kell megtennem, ha nem gond; nem, kisasszony, természetesen nem gond. Az egyik oldalon hatalmas tükör, talán megfigyelőhelyiség van mögötte, bár az én esetemben nemigen fogják használni. Remélem, hamarosan te magad leszel a megfigyelés tárgya.

Minduntalan kisiklok a módszeres kikérdezés alól, legszívesebben hagynám, hogy minden egyetlen őrült káoszként bukjon ki belőlem, Hughes rendőrnyomozó azonban szakértelemmel terelget vissza a logikus sorrendhez. Elmondom neki, hogy igyekeztem mindig helyesen cselekedni. Biztosítom arról, amit te nagyon is

jól tudsz: hogy sosem könnyítettem meg a dolgod. Egyáltalán nem. Meg is lepődöm magamon, milyen határozottan sietek ezt Hughes tudtára adni.

Beszélek arról, hogy semmilyen közösségi hálózatnak nem vagyok tagja, nem teregetem ki magánéletem minden apró részletét, és nem verem nagydobra, épp hová készülök utazni. Elmesélem, hogy Rowena digitális lábnyomát követve miként sikerült egyébként is feszültségekkel teli barátságunk szálait összekuszálnod - mindezért nem az én internetes jelenlétem okolható, hiszen az nem is létezik. Az ilyesfajta nyilvános kitárulkozás nem az én világom, teszem hozzá. Nem is ismered az e-mail címemet, nagyon kevesen ismerik, és eddig nem háborgattál az egyetemi címemen.

Elmondom Hughesnak, hogy valószínűleg nem volt más választásod, mint az ósdi módszert követve folyton azokon a helyeken lebzselni, ahol tudomásod szerint meg fogok fordulni, jóllehet ezek számát már szinte az önkéntes szobafogság határáig csökkentettem. Miközben beszélek, most először válik világossá számomra, aminek mindig is nyilvánvalónak kellett volna lennie. Virtuális jelenlétem, bármilyen elenyésző is, vajmi kevéssé érdekel téged. Kizárólag a fizikai kapcsolatra hajtasz.

Azt a novemberi éjszakát is szóba hozom, szabadkozva, hogy alig valamire emlékszem. Biztosra veszem, mondom Hughesnak, hogy te majd a vallomásodban közös megegyezésre fogsz hivatkozni, pedig gyanúm szerint valamit a boromba csempésztél. Hughes rendíthetetlen professzionális kedvessége dacára folyvást azt lesem, mikor jön el a pillanat, amikor gunyoros pillantást vetve rám azt mondja, nem tehet

semmit értem. Ám ez mégsem következik be.

- Nos, a „közös megegyezés” fogalma erre az esetre aligha alkalmazható - szólal meg Hughes.

Eszembe jut Lottie könnybe lábadt szeme, amikor Harker ügyvéd biztosította róla, hogy egyik bizonyítékát sem kérdőjelezi meg. Most értettem csak meg hálával teli megdöbbenését. Az én szemembe is könny tolul, de kipislogom, hogy ne szakítsam félbe Hughes rendőrnyomozót.

- De még ha az okoskodás kedvéért feltételezzük is, hogy közös megegyezésről volt szó - teszi hozzá -, egy valamikor régen együtt töltött éjszaka miatt, bármilyen természetű volt is, maga még nem hibáztatható, és nem válik indokolttá, hogy ő azóta így viselkedjen. A kábítószert azonban sehogy sem tudjuk bizonyítani. Akkor kellett volna orvoshoz mennie, és vizeletvizsgálatot kérnie, hogy meg lehessen állapítani, történt-e kábítószer-használat, és ha igen, pontosan milyen szer volt az. Bár a vizsgálatok egyébként sem teljesen megbízhatóak. Nem mindegyik szer kimutatható, és sokuk néhány órán belül kiürül a szervezetből.

Hughes rendőrnyomozó bizonyára megszámlálhatatlanul sok képzésen vett részt. Mégis olyan természetesnek hat visszafogott, ugyanakkor minden fennhéjázást nélkülöző kedvessége. Olyan igazságosnak. Becsületessége valóságosnak tűnik. Nem hinném, hogy pusztán azoknak a szakmai továbbképzéssel eltöltött napoknak az eredménye, ahol megtanulták, hogyan kell a szexuális visszaélések áldozataival bánni.

És most elérkezett a pillanat, amikor képtelen vagyok

tovább színlelni. Elővettem az obszcén fényképeket. A többi ocsmányságodtól elkülönítve csomagoltam be őket, hiszen reggel, amikor kiléptem az ajtón, még mindig bizonytalan voltam, képes leszek-e rávenni magam, hogy idejöjjek és átadjam őket. Most azonban Hughes rendőrnyomozó elé teszem a borítékot, dadogva, hogy nem emlékszem, mikor készítetted őket, és félek, mondom neki figyelmeztetésképp a tartalmára utalva, hogy majd az egészet közös megegyezésen alapuló szexuális játéknak fogod beállítani.

- Elég borzalmas érzés itt ülni önnel, látni önt, amint nézegeti őket - mondom remegő hangon. Arrébb vonszolom magam.

- Megértem. És szerintem ön nagyon bátor.

Emlékszem, Morden úr pont ugyanezt mondta Lottie-nak. Ezek voltak az utolsó szavai Lottie-hoz a tanúk padjában eltöltött napok lezárásaként.

Hangot adok félelmemnek, hogy vajon hány embernek kell még végignéznie a fényképeket.

- Rendkívül körültekintően kezeljük az ilyen dokumentumokat - feleli, de észreveszem burkolt fogalmazásmódját, és hogy kikerüli az egyenes választ.

Hughes nyomozó arca kifejezéstelen. Akár egy nőgyógyászé, gondolom magamban, aki vizsgálat közben elleplezi gondolatait, biztosítván páciensét, hogy a vágy legcsekélyebb szikrája sem ébred benne, hiszen csak a munkáját végzi. Hughes kihúzza a fényképköteget, és röviden a legfelső képre pillant, az elsőre, amelyet küldtél, a legkevésbé borzalmasra, mielőtt kikötöztél, és az összes kelléket elrendezted rajtam. Nem nézegeti tovább, és nem is lapozza tovább a köteget, hanem félreteszi ajándékcsomagodat.

Igyekszem olyan higgadt maradni, amennyire csak tudok, rettentően elvörösödve tetőtől talpig ez előtt az egyenruhás férfi előtt, aki teljességgel idegen számomra. Aki neked köszönhetően eszméletlen állapotban, levendulaszínű alsóneműmben lát. Aki neked köszönhetően még ennél is kínosabb helyzetben fog találni később a többi fényképen. De nem akar a szemem láttára tovább gyötörni.

Még egyet kortyolok a vízből.

- Jelen pillanatban roppant nehéz lenne bizonyítani, hogy ön nem önszántából vett részt mindebben, bár hiszek magának, ha azt mondja, hogy nem. De még ha hozzájárult is a képek elkészültéhez, nyilvánvalóan kínosan érintik önt, és ezt világosan ki is fejezte. És ez az, ami igazán számít.

Elnézést kér, és tíz percre elvonul a csendes fiatal rendőr társaságában. Amíg távol vannak, felhívom a bíróságot, hogy kések. Sürgős családi ügy jött közbe. De bemegyek, amint tudok. Félig-meddig azt remélem, azonnali hatállyal kitesznek az esküdtszékből, ám teljességgel kedvesnek és megértőnek bizonyulnak.

Hughes rendőrnyomozó visszatér a nyilvántartásba vételhez és iktatáshoz szükséges eszközökkel. Nyomában a fiatal rendőr, aki ceruzájával tovább körmöl olyan nesztelenül, hogy meg is feledkezem jelenlétéről. A kihallgatóhelyiség csupasz fehér falairól csak Hughes és az én hangom verődik vissza. A két férfi bizonyára megegyezett egymás között ebben a stratégiában, hogy én a lehető legkomfortosabban érezzem magam e legkevésbé sem komfortos körülmények között, hogy ne érezzem magam még az adottnál is jobban megsemmisülve.

Mindent, amit hoztam, tételesen megvizsgálnak és címkével látnak el. A leveleidet, saját kezűleg készített könyvedet, a préselt virágokat, divatjamúlt kommunikációs eszközeidet. A szív alakú csokoládésdobozt és a hozzá illő üdvözlőkártyát, a rólam és Robertról készült képeket, a gyűrűt. A magazinodat és a borítékot, amelyben küldted, és amelyet szerencsére Hughes nem vett szemügyre túl alaposan. A fekete jegyzetfüzetet. A fényképeket, amelyeket a mobilommal az utcámban készítettem rólad, és amelyeken vörösre horzsolt csuklóim láthatók a parkban történtek után.

Már így is sokkal több bizonyítékot sorakoztattam föl, mint a minimális kettő, melyet a zaklatásról szóló törvény előír. Meggyőzően dokumentáltam rögeszmésen szívós viselkedésedet, és hogy az egyes esetek időben viszonylag szorosan követték egymást.

Most már bőségesen van jogalapjuk rá, nyugtat meg Hughes, hogy a nap folyamán felkeressenek téged. A legtöbb esetben, mondja, mindössze ennyi az egész.

Ekkor beszélek Laura eltűnéséről, és megadom neki Bettertonék elérhetőségeit, megemlítve, hogy a rendőrség nem tudott nekik segíteni, és megkérdezem tőle, tud-e keríteni valakit, aki összehasonlíthatná a magazin címlapját Laura valamelyik fényképével a szülők gyűjteményéből. Az eddig görnyedten ülő Hughes rendőrnyomozó mintha most jobban kihúzná magát, és azt hiszem, arcán igazi aggodalom ül. Vastag szemüvegével babrál, lecsúsztatja az orrán, látni engedve a szemüveg kipirosodott nyomát, majd újra föltolja - e hosszú délelőttön most látok rajta először idegességet. Jó ideig vár, mire megszólal, szavait

különös gonddal megválogatva. A rendőrség ugyan rendkívül komolyan veszi a zaklatást, mondja, de más ügyekkel kapcsolatban nem tud nyilatkozni. Bettertonék adatait természetesen csatolja az aktámhoz, ha a jövőben szükség lenne rájuk.

Szóbeli és írásbeli figyelmeztetést is fogsz kapni. Ennek nyilvánvalóan az az értelme, hogy amennyiben továbbra is összeférhetetlen módon viselkedsz, ami rám zaklatólag hat, félelmet vagy szorongást kelt bennem, akkor vádat emelnek ellened, és távoltartást rendelhetnek el. És ha a tilalmat megszeged, akár öt évre is börtönbe csukhatnak.

Arról is beszámolok, mit műveltél Robert autójával, és bár Hughes ezt is feljegyzi, elmagyarázza, hogy a rendőrség nem tehet semmit ez ügyben, amíg Robert maga nem tesz feljelentést. Nem hinném, hogy Robert emiatt a rendőrséghez fordulna, válaszolom, legalábbis egyelőre nem. Azt nem árulom el, hogy ennek az az oka, hogy reményeim szerint Robertnek sohasem kell tudomást szereznie erről az egészről. Most első alkalommal ez még lehetségesnek is tűnik.

Tizenegy órára végzek. Kezemben Hughes rendőrnyomozó kártyáját szorongatom, ráírta mobiltelefonszámát és az ügy hivatkozási számát. A táskámban kotorászok új noteszem után kutatva, mely pont ugyanolyan, mint a régi, még a fekete borítója is. Megvettem, ha netán szükség lenne rá, de remélem, lapjai most már üresen maradnak. Közéjük csúsztatom a névjegykártyát. Majd ujjaimat a személyi riasztó köré fonom, melyet Hughes nyomott a kezembe, kiokosítva a használatáról. Kiállított számomra egy áldozatvédelmi kártyát is, amelyen az ügyem alapvető adatai mellett a

soron következő intézkedések és adminisztrációs lépések is fel vannak tüntetve. Valószínűleg Lottie-nak is volt ilyen kártyája. Az *én* ügyem. Az ügy, amely hozzám tartozik. Mintha te is hozzám tartoznál. És megint ugyanaz a szó, a falon, a kártyán, a szórólapokon, a tárgyalóteremben: *áldozat.*

Öt perccel azután, hogy elbúcsúzom Hughes rendőrnyomozótól, már a vasútállomás peronján állok. Belém nyilall a felismerés, hogy a fiatal rendőr már korábban eltűnt, és neki nem tudtam köszönetet mondani. A II.08-as bristoli vonat szinte azonnal befut, felszállók. Színedet sem látni sehol. Bizonyára összezavart, hogy ma nem akadtál a nyomomra. A megfigyelőpontjaid, a rutinjaid, mind hiábavaló volt. Sikerült kijátszanom téged.

A váratlanul adódó délutáni szünetet Clarissa régi szabásminták tanulmányozásával töltötte, amit csak olykor szakított meg, hogy furcsa, szálkás kézírásával feljegyzéseket készítsen magának. Az ablakon beszűrődő' napsugarak fénynyalábjában ült, elálmosodva a kellemes melegtől. Nem tudta pontosan megállapítani, vajon mióta állhatott ott Robert, amikor megérezte magán figyelő tekintetét. Rámosolygott, Robert leült mellé.

- Igen különleges minta - jegyezte meg.

- A nagymamámé volt, az ötvenes években. Akkoriban a szabásminták még nem készültek többféle méretben, úgyhogy le kell majd kicsinyítenem.

A férfi óvatosan, könnyedén megérintette a nagymama által kivágott, sárguló ujjdarabot.

- Gyönyörű — mondta.

Bejött a teremőr szokásos, magabiztos járásával. A többi esküdt mind a terem túlsó felében kártyázott, de most tüstént abbahagyta a csacsogást, és felé fordult. A teremőrnek csak bólintania kellett, és mint a parancsszóra, azonnal mindenki felállt a székéből. Szótlanul követték. Robert még az asztal mellett időzött, megvárva, míg Clarissa összehajtogatja és elteszi a finom kis textildarabot.

- Nagy ügyesség kell ilyesmik készítéséhez, ugye? - kérdezte, még mielőtt beérték volna a többieket. Olyan halkan beszélt, hogy senki más nem hallhatta, szinte Clarissa fülébe súgva, egy szerelmes hangján.

Aznap este Clarissa egyedül ment ki az állomásra. Robert elsietett egy korábbi vonathoz, hogy időben visszaérjen Bathba, és intézkedni tudjon a kocsiját ért rongálás miatt. Clarissa csak lassította volna.

Clarissa igyekezett nem fürkészni az árnyékos zugokat, ahol Rafe felbukkanhatott. Megpróbálta elképzelni, amikor Rafe megkapja Hughes rendőrnyomozótól a szóbeli és írásbeli figyelmeztetést; mert bizonyára már megkapta, és bizonyára belátta, hogy ha nem hagyja békén, vádat emelhetnek ellene, távoltartásra kötelezhetik, sőt akár be is börtönözhetik. Épeszű ember ezt nem akarná.

Csakhogy Rafe nem volt épeszű. Clarissa sehogy

sem tudta eloszlatni magában az aggodalmat afelől, hogy Rafe esetleg képtelen különbséget tenni a távoltartást célzó intézkedések között: rendőri figyelmeztetést vagy bírósági végzést kap, kizárják valahonnan vagy bezárják valahová? Neki aztán egyre megy. Mind csupán akadály, melyet el kell söpörni az útból, mindegy, milyen eszközzel, és az sem számít, milyen következménnyel. Rafe képes lenne bármit mondani, tenni, ígérni.

Amint Clarissa megérkezett Bathba, erőnek erejével kiűzte fejéből ezeket a gondolatokat. Muszáj volt bizakodnia, hogy a rendőrség bevonása után minden a legnagyobb rendben lesz.

A helyi szupermarket előtt kiszállt a taxiból, mert még tejet, tojást, gyümölcsöt szeretett volna vásárolni. Amikor a tisztítószerek polcánál befordult, nem fogta vissza a lélegzetét, nem tartott tőle, hogy Rafe ott fogja várni.

Egyedül tette meg a sötétben azt a néhány saroknyi utat hazáig. Tudta, hogy a férfi nem álldogál egyik keresztutcánál sem. Nem fog sehol elé ugrani. Sem a sarkon, sem a saját utcájában, sem a ház feljáróján. Nem fog előbukkanni Norton kisasszony levendulabokra mögül sem. Nem fog feltűnni a szokásos helyek egyikén sem.

MÁRCIUS 4., SZERDA, 9 ÓRA 15 PERC

Képtelen voltam megállni, hogy ne írjak az új noteszbe. Nem tudtam levetni a szokásomat, és tegnap este, amikor hazaérkeztem, írtam még pár sort, majd a kézzel írt lapokat azon nyomban a szkenner fényes üvegfelületére helyeztem. Túlságosan sok még az elvarratlan szál ahhoz, hogy teljesen ki tudjalak irtani magamból.

A szemetet két nap múlva viszik el. Noha a rendőrség már tud mindent, és mellettem áll, nem vagyok még elég biztos magamban ahhoz, hogy legújabb szokásomhoz híven ne cenzúrázzam, mit hajítok a fekete szemeteszsákokba, mielőtt péntek reggel kiteszem őket a ház elé. Elképzelem, hogy papírcetlit hagyok bennük: Te *szemétláda, nem úszod meg!* De e pillanatban nem áll szándékomban hozzád beszélni. Nem foglak figyelmeztetni vagy hasznos információkkal ellátni. És eszem ágában sincs magamra zúdítani anyám haragját, amiért hagyom, hogy káromkodásra késztess.

Amint belépek az esküdtek várójába, és a kódzáras ajtó becsukódik mögöttem, azonnal a női mosdó felé veszem az irányt. Ide sohasem tudnál bejutni. Még te sem. Előveszem a műanyag szatyrot, amelyet ma indulás előtt alaposan lezártam. Tartalmát, a hulladékomat alulra tömörítettem úgy, hogy alaktalan

labdát alkosson. A zsák szájára légmentesen csomót kötöttem, majd az egészet gondosan egy másik zsákba gyömöszöltem, azt is összecsomóztam, hogy tartalmát tökéletes biztonságban tudjam, és semmilyen szag ne szivárogjon ki belőle.

Miközben a zsákot a mosdó hulladékgyűjtőjébe ürítem, dühöngök magamban, miért érzem ennek még mindig szükségét. Dühös vagyok, hogy egyáltalán valaha is ilyesmire kellett adnom a fejem. Mindenesetre így most nem juthatsz hozzá semmihez. Sem az előző öt napban összegyűjtött véres betétekhez, sem az üres altatós fiolákhoz, melyekhez mostanában túl gyakran nyúltam. Sem az újonnan vásárolt testápoló vagy a nemrég kibontott lábápoló csomagolásához. Sem pedig a finom szőrszálakkal borított gyantacsíkokhoz, melyekkel ma reggel szőrtelenítettem a lábam és a hónaljam. Nincs semmi közöd semmilyen intim dologhoz, ami a testemből távozik vagy ami a testembe bekerül, amit a bőrömre kenek, vagy amivel tisztára pucolom és simára polírozom magam. És nem is lesz közöd hozzájuk soha!

A mosdóból kilépve Robertet az egyik roskatag asztalnál ülve találta. Újságot olvasott, és közben a borzalmas bírósági kávét kortyolgatta.

Robert Clarissa elé penderített egy széket. Mosolyogva nézett a lányra, amint az leült, kezében tejeskávéval, melyet valahol egy kávézóban vásárolt. Szüksége is volt rá, hiszen alig aludt. Igaz, inkább a túlzott izgatottság és felszabadultság, semmint a félelem okán. Előző este szándékosan nem vett be

altatót; le akart róla szokni, és hinni akarta, hogy az a körülmény, amely miatt rákényszerült, már nem áll fenn.

- Nehogy azt higgye, hogy nem vettem észre, milyen lenéző pillantással illeti a kávémat - szólalt meg Robert. - Minden rendben a családjával?

Clarissa egy fél pillanatig zavartan nézett, aztán eszébe jutott, mit is hazudott nekik tegnap végig a késése okáról. - Igen, köszönöm.

Belekortyolt a kávéjába, abban bízva, hogy Robertnek nem szúrt szemet a válasz késlekedése.

- És mi újság az autójával?

A férfi megvonta a vállát, mintegy jelezvén, semmiség az egész, említésre sem érdemes. Keze olyan óriásinak tetszett a csinos kis fehér bírósági csésze köré fonva.

Clarissa elgondolkodott, miféle kéz ez. Testrészeket szedegetett, karambolok élő vagy holt áldozatait vágta ki összeroncsolódott autókból. Rémült idős asszonyokat segített ki sokadik emeleti ablakokból, majd le a tűzoltólétrán. Tűzoltó tömlőből vízsugarat irányított kifinomult egyensúlyérzékkel, mérnöki precizitással, intuícióval és erővel. Emberi lényeket ráncigált ki égő épületekből, vagy ásott ki törmelékhalmok alól.

Vajon milyen lehet ennek a kéznek az érintése? - tűnődött el Clarissa.

Robert újra felvette szokásos semmitmondó

arckifejezését. Tulajdonképpen a munkájához tartozott, hogy uralkodjon az arcán, miközben folyvást szélsőséges helyzetekkel kell szembenéznie, és körülötte emberek szenvednek és halnak meg. Az ilyen lelki, érzelmi fegyelmezettség, melyet a mindennapi kényszer hatására fejlesztett ki a hosszú évek alatt, olyan képesség, amelyet bizonyára bárhol hasznosíthat. De vajon képes lenne szenvtelenségét akár ki is kapcsolni?

Clarissa azon törte a fejét, van-e valami, aminek hatására Robert elveszítené az önuralmát. Eszébe jutott Waterhouse *La belle dame sans merd* című festménye, melyen a lovag egyensúlyából kibillenve, behajlított térddel szép hölgye felé hajol, lefegyverezve, kardját leengedve. Ám sisakjában, páncéljában, ingében még így is roppant erősnek tűnt. Clarissa arra gondolt, Robert is valahogy így festhet, miután magára öltött minden szükséges felszerelést, hogy szembeszálljon a tűzvésszel.

Hirtelen kivágódott az ajtó. Annie lépett be, és egyenesen feléjük menetelt. Vele volt a lila hajú srác is, fülében az ugyanolyan színű fülhallgatóval, ahogy mindig. Úgy látszott, mintha Annie a fiút a csuklójára erősített láthatatlan béklyónál fogva vezetné maga mellett.

- Nehogy elvedd feleségül! - rivallt rá Annie. - Túl fiatal vagy még a házassághoz. Negyvenévesen majd szépen el fogod hagyni egy fiatalabbért, magára

hagyod három kölykével és kövér ülepével.

A fiú riadtan pislogott. Segélykérőén nézett Robertre, ám Robert fogta a hátizsákját, és felállt. - Záróra! - jelentette ki.

A távozó Robert láttán Clarissa rádöbbent, első beszélgetésük óta egyszer sem engedte meg magának, hogy egyenesen belenézzen abba a világító kék szempárba. Sosem merte hagyni, hogy tekintete egy-egy futó pillantásnál hosszabban találkozzon Robertével. Ha bármi tanulsága van azoknak a romantikus festményeknek meg verseknek, akkor az, hogy mennyire veszélyes belenézni, igaziból, egyenesen, szántszándékkal belenézni a másik szemébe.

Morden úr idegesnek látszott, és Clarissa hamar rájött az okára. - A per következő napirendi pontja Sparkle úr rendőrségi kihallgatása - jelentette be. Ám mielőtt folytathatta volna a következő mondattal, Sparkle ügyvédje dühösen jogi indokolást követelt, és a tárgyalási aznapra felfüggesztették.

MÁRCIUS 4., SZERDA, 18 ÓRA 20

Amikor belépek, még nem veszem észre. Túlságosan el vagyok foglalva azzal a fontos művelettel, hogy sapkámat a táskámba gyömöszöljem. Emiatt nem szúr szemet. Emiatt egyszerűen rálépek a barna borítékra, és összesározom a sarkát. Pusztán a csizmámra tapadó

papír érzete késztet rá, hogy lenézzek, és lehámozzam a talpamról. Norton kisasszony bizonyára bóbiskolt, amikor becsúsztattad az ajtónyíláson.

A teljes nevem szerepel rajta. Gyűlölöm, amikor a teljes nevemet használod, bár mivel még nem jöttem rá, hogy te vagy a dologban, nem bosszant föl. Eltelik néhány perc, mire rájövök. Semmi más nincs rajta, sem címzés, sem bélyeg. A rád valló jeleket sem ismerem föl, mivel már leszoktattam magam arról, hogy jelek után kutassak. Annyira szerettem volna leszokni róla! És túlságosan könnyen is ment.

Ábrándozva a lépcső felé libegek, felidézem a sétát Roberttel. Szórakozottan feltépem a borítékot és kiveszem a tartalmát. Abban a pillanatban, amikor meglátom a kézírásod, kezemet a homlokomhoz emelem, és egymás után többször végigsimítom vele a fejem tetejét. A hajam csak úgy serceg, pattog, valóságos elektromos szikrákat látok kéken felvillanni. Amikor elhúzom a kezem, a hajam követi, mintha mágnesessé vált volna. Támaszt keresek a falnál, vállamat még mindig húzza a nehéz táska. Olvasni kezdem a leveledet.

Avatott ismerője vagy Kékszakállúnak, de most egy másik mesével kapcsolatban szeretném kikérni a véleményedet. Nyilván tudod, mit tett a király becstelen feleségével „A kígyó három levele” című mesében. Szeretőjével együtt hajóra rakta, melyen előzőleg lyukakat fúratott.

A hajó kifutott a tengerre, majd a pár hamarosan a hullámsírba merült.

Mit gondolsz, kötözött bolond volt a király, amikor

megengedte, hogy felesége az utolsó perceit szeretőjével töltse? Vagy inkább neki magának kellett volna vele maradnia?

Most aztán pofára estem, méghozzá jó messze a reménytől, melyet Hughes rendőrnyomozó épp csak tegnap ébresztett fel bennem. Nem különb érzés, mint amikor este elalvás előtt azzal biztatom magam, hogy holnap pozitív lesz a terhességi tesztem, ám másnap délután megsemmisítő hírrel hívnak a klinikáról; vagy a labor még át sem faxolta az eredményt, de fehérneműmön már megjelent a vérfolt.

A táskámba nyúlok a mobilomért és Hughes névjegykártyájáért. Mindössze néhány szót sikerül kinyögnöm, de ennyi is elég, Hughes azt mondja, máris indul hozzám. Ügyem magas prioritású, így nem nekem kell bemennem a rendőrőrsre.

Tudatos, óvatos mozdulatokkal próbálom magam megnyugtatni, lassú léptekkel fölmegyek a lakásomhoz vezető lépcsőn. Otthon készítek magamnak egy teát, hogy fölmelegedjek, és kiöblítsem a számból azt a rettenetes ízt. És a fejemből azt a rettenetes mondatot.

Magas prioritású ügy. Ennél rosszabb renomém nem is lehetne. Mintha belépőt nyertem volna a perverzió VIP- várótermébe, vagy gyorsjáraton utaznék egyenesen a pokolba.

Folyton csak ezt a mondatot ismételgetem magamban. Magas prioritású ügy. Mintha hirtelen valami kényszeres rögeszme kerített volna hatalmába. Magas prioritású ügy... Magas prioritású ügy... Nem tudok szabadulni ezektől a szavaktól, egyre csak ismétlődnek a fejemben, akár egy megakadt lemez.

Nem tudtam, hogy magas prioritású ügy lett belőlem, amíg Hughes rendőrnyomozó fel nem világosított. Mindig kerültem a gondolatát is, hogy ilyesmi válhat belőlem. Te tettél azzá. Magas prioritású üggyé.

Az *utolsó percek.*

Az *utolsó perceket ő maga tölti el vele.*

Kívülről látom az egész ügyet, mintha most találkoznék vele először. A rendőrség szemszögéből nézve is borzalmas lehet. Még a rendőrség szemszögéből is nagyon veszélyesnek tűnsz, pedig a rendőröknek nap, mint nap rémes emberekkel van dolguk. Magas prioritású ügy...

Egyedül üldögélek az esküdtek társalgójában, próbálok láthatatlanná válni még Robert számára is. Képzeletben végiggondolom, mi vár rád. Hughes rendőrnyomozó részletesen elmagyarázta.

Bekopogtat hozzád a rendőrség. Letartóztatnak, szigorú őrizet alatt kihallgatnak. S ha kérdéseikre nem csak annyit válaszolsz, hogy nem kívánsz nyilatkozni, nyilván engem kezdesz majd vádolni. Valószínűleg azt fogod állítani, hogy kapcsolatban voltunk, és sosem panaszkodtam, hogy figyelmességeid nem kívánatosak számomra. Sőt az is kitelik tőled, hogy azt állítsd, én zaklattalak téged.

Vajon megmutatják neked a fényképeket? Eltölt majd a káröröm? Győzködöm magam, nem adhatják meg neked azt az élvezetet, hogy viszontlásd műveidet, és kérkedj velük. Vagy ha a szembesítés elkerülhetetlen, legalább te nem teszel túl sok megjegyzést, és nem akarod túl hosszan nézegetni őket - amilyen erős benned a birtoklási vágy, legalább mások előtt nem. Mindenesetre bármit tesznek is a rendőrök, és te bárhogy reagálsz is, az nem kisebbítheti a többi bizonyíték súlyos jelentőségét.

A bizonyítékokat a Királyi Ügyészi Szolgálathoz is eljutatátják véleményezésre.

Ezután remélhetőleg eljárást indítanak ellened *zaklatás* és *erőszakkal való fenyegetés* vádjával a

zaklatás elleni védelemről szóló törvény értelmében. *Bíróság elé idéznek, és a távoltartás azonnali elrendelését indítványozzák; persze feltételesen szabadlábra helyeznek.*

Hétvégére már haza is engednek. Ezt a hírt valószínűleg Hughes rendőrnyomozó közli majd velem a napokban. Mire azonban visszanyered szabadságodat, már törvénybe fog ütközni, ha bármilyen módon a közelembe próbálsz férkőzni vagy kommunikálni próbálsz velem.

Emiatt lehetetlenné válik számodra a munkába járás. Alkalmazóid valószínűleg jogi tanácsért fognak folyamodni. Leveleket küldenek, hogy kiderítsék, lehetséges-e, kellene-e, netán muszáj-e foglalkoztatniuk téged a továbbiakban. Teljesen ki fogsz jönni a sodrodból. Ha nem gyűlölnélek ennyire, rettentően sajnálnálak mindezért. De nem engedhetem meg magamnak, hogy sajnáljalak.

Mi több, nem engedhetem meg magamnak a félelmet sem, hogy most elveszik tőled a munkát, mely eddig viszonylag kordában tartott. S van még valami, ami tovább ront a helyzetemen. Robert jelenléte nekem ugyan valamiféle védelmet jelent, téged viszont felbőszít. Laura mellett nem volt más férfi, aki ilyen rögeszmés féltékenységet válthatott volna ki belőled. Legalábbis a szülők tudomása szerint nem, bár könnyen lehet, hogy amennyit kémkedtél, te többet tudtál, mint ők.

Azzal nyugtatom magam, hogy ha mégis történne velem valami, a rendőrség azonnal téged gyanúsítana. Vigasztaló gondolat. És ezt te is jól tudod. Laurával kapcsolatban sosem vontak kérdőre. Hagyták, hogy

kényed-kedved szerint cselekedj. Csakhogy velem kapcsolatban más a helyzet. Valahol persze motoszkál bennem a gyanú, hogy a rendőrség mindezekkel a hadmozdulatokkal csupán a bürokratikus előírásokat igyekszik kipipálni arra az esetre, ha végül mégis eltennél láb alól. Így őket már nem érheti vád. Tovább kuszálja a szálakat az, amit mindig is tudtam, de sosem akartam róla beszélni: valóságos a veszély, hogy megölsz. Ezért magas prioritású az ügyem.

Clarissa a tizenkettes bírósági tárgyalóteremben ült, Laura sorsának rejtélyes alakulásán, a Betterton házaspár végtelen reménytelenségén és a borzalmas magazin címlapján látható nőn töprengve.

Megpróbált koncentrálni az éppen szólásra emelkedő Morden úrra.

- Mallory rendőrnyomozó most felolvassa a Sparkle úrnak feltett kérdéseket, én pedig a Sparkle úr által adott válaszokat idézem, kivonatolt formában.

R. NY.: Nos, Isaac, volna szíves beszámolni nekem arról, mi történt önnel, miután vasárnap reggel felébredt?

IS: Carlottát a hálószobában találtam. És, izé, össze volt kucorodva az ágyon, a sarokba préselődve, igazság szerint. Amolyan embriópózban, jól mondom?

Intettem neki, hogy jöjjön .velem a nappaliba. De... egy kicsit vonakodott... Olyan csendes volt... Nem úgy, mint előző este, amikor Godfreyval, Azarolával meg velem csacsogott. Kérdezem tőle, történt-e valami, és

erre ő, izé, azt mondja: bántalmaztak.

R. NY.: Isaac, ön szerint mit értett Carlotta azon, hogy bántalmazták?

IS: Nemtom. Asszem, izé, tudja, amiről annyit beszéltek maguk, a nemi erőszak, meg ilyesmi. Aztán kérdezem tőle, ki tette, aszongya, a két nagydarab, gondoltam, Tomlinsonra és Dolemanre céloz. Mondom is később Tomlinsonnak, Carlotta aszongya, bántalmaztátok. Nem történt semmi, aszongya, nem volt az semmi. De nem nézett ám a szemembe. Nem nagyon akaródzott neki beszélni róla.

Ahelyett, hogy egyenesen az állomásra mentek volna, betértek egy közeli bisztróba, amelyen Robertnek akadt meg a szeme. *Csak egy gyors vacsora,* mondták egyszerre, nem tulajdonítva nagy jelentőséget neki. *Túl bájos és félreeső ahhoz, hogy ne figyeljünk föl rá,* mondták egyszerre, miközben belesüppedtek a piros bőrülésbe.

Robertnek leesett az álla a csodálkozástól, amikor Clarissa bélszínes szendvicset rendelt.

- Maga nem is vegetáriánus? Valamiért azt hittem.
- Á, dehogy. De tudom, milyen idegesítő vagyok, hogy teljesen átsütve kérem.

Henry sosem állta meg, hogy ilyenkor ne fintorogjon.

- Nem, nem idegesítő. Úgy kérje a bifszteket, ahogy szereti.

Millió jó pont ezért, Robert, gondolta magában Clarissa, és sugárzóan nézett a férfira.

- Örülök, hogy ezt mondja. Bocsásson meg egy percre - mondta, és a mosdó felé indult, telefonja után kutatva a táskájában. Titokban gyorsan ellenőrizni akarta, nincs-e üzenete Hughestól. De semmi hír.

Amikor visszatért, elakadt a lélegzete. Robert a kezében tartotta a fekete noteszt.

- Kiesett a táskájából, amikor kiment - mondta nyugodt hangon, a bűntudat minden jele nélkül. Nem úgy, mint aki épp kutakodott. Clarissa felé nvújtotta a noteszt.

A lány lassú, óvatos mozdulattal elvette, és suttogva megköszönte. A spirálkötésnél fogva meglóbálta, néhányszor oda-vissza pörgetve a lapokat, kellően félelmetes zizegő hangot produkálva.

Robert szódát öntött Clarissa poharába. - Ha kételyei volnának, nem néztem bele.

- Sajnálom, ha azt az érzést keltettem magában, hogy azt gondolom, belenézett - felelte szégyenlősen grimaszolva. - Huh, ez kicsit nyakatekertre sikerült. Robert felnevetett. - Hát meglehet - mondta, de nem tágított a témától. - Csak hogy tudja, sosem tennék ilyet.

Clarissának eszébe jutott, amikor Henry az éjjeliszekrényén fekvő papírhalomban turkált, és megtalálta a termékenységi klinikától kapott tájékoztató csomagot, még mielőtt Clarissa felkészült

volna rá, hogy beszéljen vele róla; mennyire dühös volt, hogy Clarissa a háta mögött konspirál, de aztán hamar ráállt, hogy elkísérje, és kitartott az ígérete mellett, hogy ha Clarissa gyereket szeretne, ő benne van.

- Tudom, hogy nem.
- Szóval megbízik bennem?
- Igen.
- Akkor jó. Érthető, ha nem volt benne biztos - mondta, és alaposan meghúzta a sörét. - Regényt ír?

Clarissa nemlegesen megrázta a fejét.

- Gyakran írogat a noteszébe. Nagyon elszántan dolgozik rajta, bármi legyen is az. Komoly mű lehet.
- Egyáltalán nem az.
- Se nem lát, se nem hall írás közben. Ma reggel is, amikor épp körmölt, hiába integettem, nem vett észre. Annie is ott ugrabugrált, de még az sem tűnt fel magának.
- Ó, de sajnálom, hogy lemaradtam róla. Kénytelen leszek megkérni Annie-t, ismételje meg az előadást.
- Még azt sem hallotta, hogy mind a ketten nevetgélünk.

Clarissa a noteszre sandított, mintha felróható lenne neki, hogy túl sok figyelmet követel tőle. Alig volt nagyobb, mint a lánykéz, amely tartotta.

- Elég aprócska ahhoz, hogy egy egész regény beleférjen.
- Bármit ír, biztosra veszem, hogy jó.

- Nem, sajnos nem jó.

Visszacsúsztatta a noteszt a táskájába, a táskát gondosan becsukta, majd még egyszer ellenőrizte, be van-e csukva rendesen.

A pincérnő felszolgálta nekik az ételt.

Clarissa szemügyre vette a szendvicsét. Karamellizált hagymakarikák kandikáltak ki belőle, mély aranybarna színt kölcsönözve a bagett szaftos belsejének. Óvatosan beleharapott, és elismerően dünnyögött, tudva, hogy Robertnek ez tetszeni fog, bár titkon kárhoztatta magát, amiért ilyen lehetetlenül maszatolós ételt rendelt. Amint letette a szendvicset, gyorsan megtörölte a száját, hátha maradt még egy kis szaft a szája szélén.

- Igazán nagyon finom. Csak nem az édesanyám fizette le, hogy rendesen megetessen?

Egy mosoly, gyors nemleges fejrázás, majd némi szünet után egy szórakozottan, de határozottan kimondott „nem”.

Alig fért a szájába a hatalmas szendvics. Levágott egy darabot a bifsztekből, és villájával hozzányalábolt egy kevés sült hagymát. Belemártotta a tányér szélén kis tálkában elhelyezett vörösboros szószba. Aztán letette a villát, rajta a falatra való bifsztekkel, hagymával és szósszal.

- Robert... Csak azt akarom mondani a noteszről, hogy...

Robertnek épp tele volt a szája sült krumplival.

Nagyot nyelt, anélkül hogy alaposan megrágta volna.

- Ne aggódjon emiatt.
- Csak nem készül igaziból megfulladni?

Robert eltúlzott krákogást hallatott.

- Látom, nagyon aggasztja. - Ránézett Clarissa tányérjára. - A mamája nem fog kifizetni engem, ha nem eszi meg a krumpliját.
- Jobban szeretem az átsült darabokat, csak azokat érdemes megenni.

Robert átválogatta saját krumpliját, kiszemezgette a sültebbeket, és Clarissa tányérjára halmozta.

-A mamám imádni fogja - mondta Clarissa, és azonnal a szájába tömött néhányat.

Robert telefonja rezgett.

- Jack pocsék helyen van, egyébként nem foglalkoznék vele - mondta. Elővette telefonját a zsebéből, és homlokráncolva futó pillantást vetett az üzenetre. - Nem örülök neki, de hamarosan szednünk kell a sátorfánkat. El kell mennem Jackért, és ki kell ráncigálnom a sötét alagútból, mielőtt messzire merészkedik.

- A barátok nagyon fontosak - mondta Clarissa megértőn bólintva. Rowenára gondolt. Vajon van még esély a kibékülésre? De akar-e békülni egyáltalán?

Robert is pont így tenne, gondolta Clarissa, miközben Azaróla határozott léptekkel a tanúk padja felé tartott. Egyenes, rendíthetetlen testtartással, minden eddiginél magabiztosabban nézett körbe, akár egy spanyol popsztár. Szürke kötött, V kivágású mellényt viselt, alatta vakítóan fehér, mélyen dekoltált pólóval.

- Ön tehát azt állítja, nem emlékszik, mit csinált azon a hétvégén, amikor ezt a fiatal lányt elrabolták, indokolatlanul fogva tartották és megerőszakolták.

Williams kíméletlenül szegezte neki kérdését a fickónak. Azaróla ártatlan csodálkozással rázta a fejét.

- Úgy van. Miután nem is ismerem a hölgyet. Nem találkoztam vele, mivel nem is voltam ott.

Nem olyan magas, mint Robert, de a csípője ugyanolyan keskeny, és ugyanolyan hosszú a lába.

- Akkor az ön barátja, Sparkle mi okból állítja, hogy ön is ott volt?

- Hazudik. Felül akar kerekedni rajtam. - Lehet, hogy a tűzoltóknak kötelező naponta edzeniük. A fogva tartottak is megtehetik, ha van egy kis eszük. - Félre akar söpörni az útból. Meg akar szabadulni

tőlem.

Robert és Clarissa a szokásos útját rótta az állomás felé. - Még sosem kaptak rajta gyorshajtásért - mondta Robert. - Sőt még tilosban parkolásért sem büntettek meg.

- Csak nem volt cserkészfiú?

Clarissa a fülére lapogatta a haját, hogy melegítse. Sapkáját a táskájában hagyta. Bár Robert már látta sapkában, most hirtelen mégis feszélyezte, hátha túl kislányosnak tűnne benne.

- Dehogy voltam.
- Csak vicceltem megint. Bocsánat.

Nem úgy tűnt, mintha Robert zokon venné. - Maga reszket. Nincs sapkája? Vegye fel az enyémet.

Robert sapkája olyan volt, mint egy usánka. A sötét színű tengerészkucsma kétségtelenül jól takarta a fülét. Clarissa a sajátja után kezdett kotorászni, és meglepett örömöt színlelt, amikor megtalálta.

- Csinos - szólt Robert.
- Anyám kötötte. Szereti, ha melegen öltözöm.
- Nagyon bölcsen hangzik - mondta.

Láthatóan megnyugodva, hogy Clarissát most már nem veszi meg az isten hidege, újra felvette beszélgetésük korábbi témájának fonalát.

- Jól megszabott keretek kellenek a fiúk agressziójának kordában tartásához. Meg kell tanulniuk uralkodni rajta. A tűzoltóság kell nekik. Ha tárgyalótermi barátaink tizennyolc évesen

csatlakoztak volna, most nem ott ülnének.

- De nem való bárkinek, ha jól sejtem. Nem csatlakozhat csak úgy bárki. Ehhez különleges képességek kellenek.

Robert e felvetésre meglepődni látszott.

- Milyen arányban kerülnek be a jelentkezők? - kérdezte Clarissa.

- Egy a négyből. Alkalmassági vizsgákon, személyiségteszteken kell keresztülmenniük. És az ilyen teszteken nem lehet csalni.

- Lefogadom, Azarolának még ez is sikerülne. Egyedül a karizmájával nyert ügye lenne - mondta Clarissa, s miközben beszélt, táskájába nyúlt a csörgő mobilért. - És szerintem okosabb, mint az összes védőügyvéd együttvéve.

A kijelzőn Hughes rendőrnyomozó nevét látta.

- Ne haragudjon, Robert - mondta, és közben megint levette a sapkáját, hogy jobban halljon. - Ezt muszáj fölvennem.

- Előremegyek, majd jöjjön utánam, ha végzett. Ha nem, akkor hétfőn találkozunk.

Clarissa alig szólalt meg, miközben Hughest hallgatta. Csak annyit mondott neki, hogy épp az utcán megy egy ismerősével.

Úgy tűnt, Hughes azonnal átlátja Clarissa helyzetét. - Akkor majd én beszélek, maga csak hallgasson.

Nem akarta, hogy Clarissa egész hétvégén kétségek között hányódjon, és most már lassan leadja a

szolgálatot.

Robert megállt, hogy vessen egy pillantást Clarissára. A lány rámosolygott, szemét forgatta, jelezvén, mintha legszívesebben letenné a telefont. Így aztán Robert továbbment.

Hughes információi első kézből származtak, hiszen délután személyesen ott volt a bíróságon. Figyelmeztette Clarissát, hogy bár Solmes az előre megjósolt módon számolt be tetteiről, Clarissának még így is fájdalmat fog okozni.

Solmes lehajtott fejjel hallgatta, amíg ügyvédje elmagyarázta, hogy ügyfele szemszögéből az egész egy szörnyű és szomorú félreértés, a gyatra kommunikáció szerencsétlen esete, amit egyáltalán nem is kellett volna az igazságszolgáltatás elé vinni. Solmes természetesen sosem akarta megfélemlíteni vagy nemkívánatos közeledésével terhelni Bourne kisasszonyt.

A fényképek egy szexuális játék részét képezték, melyet védence és Bourne kisasszony, mint két felnőtt ember, közös megegyezés alapján mindketten élveztek, és amelyet Bourne kisasszony maga is kifejezetten igényelt. Védence roppantul sajnálja, hogy Bourne kisasszony egy ilyen személyes ügyet a rendőrség tudomására kívánt hozni.

Clarissának elszorult a torka. Köhécselt, hogy kitisztítsa, de csak fojtott nyögés hagyta el a száját. Robert újra hátrafordult. Át kellett kelniük egy úton,

amíg zöld a jelzés, és úgy tűnt, meg akart győződni róla, Clarissa nem túl szétszórt-e, hogy biztonságosan venni tudja az akadályt.

Solmes különösen azon döbbent meg, hogy azokat a szép virágokat Bourne kisasszony halálos fenyegetésként értelmezte. Aggodalmát fejezte ki, hogy a kisasszony esetleg túlterhelt, túlságosan kimerült, és talán ezért képzel ilyesmit.

Solmes azt hitte, Bourne kisasszony viszonozza érzelmeit. Még eljegyzési gyűrűt is vásároltak, együtt választották ki, és Bourne kisasszony elfogadta és megtartotta. Három nappal ezelőttig semmi jelét nem tapasztalta annak, hogy Bourne kisasszony érzései megváltoztak volna az óta az együtt töltött novemberi éjszaka óta, amikor házassági ajánlatára igent mondott. Teljesen hidegzuhanyként érte, amikor kedden bekopogott hozzá a rendőrség, és időbe telt, mire megemésztette, hogy a dolgok új irányt vettek.

Azok ellenére, amiket Bourne kisasszony művelt vele, visszahúzódása és zavart viselkedése miatt rendkívüli módon aggódik hogyléte miatt. Szemmel láthatóan leromlott az egészsége, és nyílt titok, hogy rászokott az altatóra. Csak azért próbált vele kitartóan kapcsolatba lépni, hogy felajánlja segítségét, amire nyilvánvalóan nagy szüksége van. Még Bourne kisasszony legjobb barátnőjével is összefogott, hogy közösen tegyenek valamit, de Bourne kisasszony ezt is elutasította. Elkeserítő helyzetére utal az is, hogy nem

ismeri fel a segítség elfogadásának fontosságát.

Solmes fájdalmas igazságtalanságnak érzi, hogy jóindulata és emberségessége miatt bíróság elé idézték. Természetesen ezennel beszüntet minden közeledést Bourne kisasszony felé. Mindeközben utasította ügyvédjét, szögezze le a tényt, hogy mély megbántottsága ellenére őszintén reméli, Bourne kisasszony személyes és orvosi segítségért folyamodik, és csak a legjobbakat kívánja neki.

A bíró nem vette be a maszlagot, mondta Hughes, szabadlábra helyezte ugyan Solmesot, de távoltartást rendelt el.

Solmes ügyvédje tiltakozott, miszerint a távoltartás lehetetlenné teszi védence munkáját, tönkreteszi egész életvitelét és karrierjét, hiszen ő és Bourne kisasszony egy helyen dolgoznak.

Hughes sietett megnyugtatni Clarissát, hogy a bíró nem gondolta meg magát. Sőt mi több, világossá tette az ügyvédnek, hogy amennyiben Solmes megszegi a távoltartási végzést, komoly büntetésre számíthat, amely akár börtönbüntetést is jelenthet.

Hughes azt tanácsolta Clarissának, hogy maradjon éber és óvatos, ugyanakkor bízzon benne, hogy Solmes most már békén fogja hagyni.

Clarissa borzalmas felismerésre jutott. Az jutott eszébe, valójában milyen szerencse, hogy Rafe ennyire szélsőségesen viselkedett. Végül is jól járt azzal, hogy magas prioritású ügy lett belőle. Ha

mértéktartóbban háborgatta volna, talán nem vennék ilyen komolyan. Lehet, hogy a rendőrség nem segítene, és távoltartási végzést sem hoztak volna. Lehet, hogy ez esetben visszafogott, de állandó jelenlétével kellene együtt élnie, amíg meg nem hal, és létezése minden pillanatát ez a lassú méreg hatná át.

Clarissa most semmi másra nem vágyott, csak hogy visszakapja az életét, újra birtokba vegye, és élvezze, hogy csak az övé, és teljeséggel csak rá tartozik. Számára mindez nem volt olyan magától értetődő, mint bárki másnak lett volna.

Mire mobilját újra a táskájába süllyeszthette, már sokkal nyugodtabb volt. Továbbhaladt az állomáshoz vezető úton, Robert pedig lelassított, hogy bevárja.

- Érdekes volt a beszélgetés? - kérdezte semleges hangon.

- Nem - válaszolt Clarissa, és még a fejét is megrázta, nyomatékot adva közlésének, egyúttal magát is győzködve. - Nagyon unalmas volt, de már túl vagyok rajta.

Robert elgondolkodva némi szünetet tartott, majd folytatta, mintha képtelen lenne lakatot tenni a szájára: - Csak az jutott eszembe, hogy esetleg egy férfi volt. Akivel találkozgat...

- Nem, az istenért, dehogy.

Robert arca megnyugodott.

- Semmi ilyesmiről nincs szó, Robert - mondta gyengéd, félénk hangon. Meglepődött, milyen közel

járt Robert az igazsághoz. - Egy kollégám hívott. Aggódtam valami miatt, a munkámmal kapcsolatban, és most jó hírt kaptam, a probléma megoldódott.

A jegyellenőrző kapukhoz értek.

- Az jó - nyugtázta Robert.

Clarissa bólintott. - Igen, tényleg jó.

Clarissa behelyezte a jegyét a nyílásba, majd áthaladt a forgóajtón.

- Tényleg nagyon, nagyon jó. Nem is szeretnék többet rágondolni.

Egy pillanatra megálltak a vonatokhoz levezető lépcsők tetején.

- Nem találkozgatok senkivel - mondta Clarissa, egyenesen a férfi vakítóan kék szemébe nézve. - Csak egyvalaki van, akivel szívesen tenném.

Szombat, vasárnap

Clarissa egész hétvégén tesztelte, képes-e magát felszabadultnak érezni, és meg tudja-e állni, hogy folyton hátrapillantgasson a válla fölött. Szombaton besétált a belvárosba, komótosan vásárolgatott a zöldségpiacon, futólag elmorfondírozva azon, hogyan fordulhatott elő, hogy Godfrey épp itt rabolta el majdnem Polly Hortont, döbbenten vette tudomásul, mennyire zsúfolt hely, és szemlátomást teljesen biztonságos.

Betért egy kávézóba, és rendelt egy tejeskávét. Várakozás közben sms-t írt Caroline-nak, és megkérdezte, nincs-e kedve esetleg átjönni hozzá vacsorára; bár nem tudta, nem haragszik-e rá Caroline a két héttel azelőtti vacsorameghívás lemondása miatt. Meglepetésére Caroline szinte azonnal válaszolt, hogy nyolckor Clarissánál lesz, és alig várja, hogy megosszon vele egy hétpecsétes titkot az egyetem átszervezésével kapcsolatban.

Mivel a kávé még késlekedett, Clarissa Rowenának is írt. *Szeretlek, és hiányzol.* Mindössze ennyiből állt az üzenet. Erre azonban nem érkezett azonnal válasz. Tartott tőle, hogy Rowena ollóval esik neki a selyem

hálóingnek, amelyet aznap reggel küldött neki, de aztán kiverte a fejéből a gondolatot, és Caroline látogatására koncentrálva inkább átadta magát az izgatott várakozásnak.

Clarissa piros tulipánt vásárolt, most kezdődött a szezonja. Vett még olívabogyót, tölgyfán sütött paradicsomot, ricottával töltött paprikát, édes, sötét rozskenyeret, kézzel készített halloumi sajtot és egy palackkal kedvenc Amarone borából. A francia csokoládéboltban pralinét, trüffelt és kakaóval szórt mandulát választott. És természetesen az édesanyjától tanult marharaguhoz is beszerezte a hozzávalókat.

Hazaérvén nem talált sem levelet, sem ajándékokat. Csupán egy számlalevelet, amit jóformán szépnek látott.

Vasárnap hosszú sétát tett azokon a csendes mezőkön, ahol Henryvel annak idején, nyár végi alkonyokon rókákat lestek. Mindig is varázslatosnak tűnt, hogy ilyen közel a városhoz ennyire nyugalmas, vidéki hangulatú helyeket találni.

Élvezte talpa alatt a ruganyos moha érzetét, ahogy keresztülvágott a kis farmot szegélyező, buja növényzettel benőtt, ódon templomkerten. Megindította a friss virágok látványa, és egy újnak látszó mackó egy kisfiú sírján, aki negyven évvel ezelőtt halt meg. Talán az anyja tette oda neki? Idős asszony lehet már, de Clarissát nem lepte volna meg,

ha még ennyi év elteltével is gyermekét gyászolja. Clarissa jól tudta, egy gyereket sohasem lehet egy másikkal pótolni, mindenesetre remélte, hogy annak a bánkódó anyának volt még egy csemetéje.

Clarissa csak akkor hagyott fel a kőangyalokra és a díszes keresztekre vésett nevek és dátumok silabizálásával, amikor a nap már olyan alacsonyan állt, hogy csak hunyorítva látott. Csak ekkor csillapodott benne a késztetés, hogy történetet kerekítsen e rövidre szabott életekhez - igyekezve Laurát nem közéjük számítani.

Hatodik hét

A TILTOTT KULCS

- Nagyon intelligens fiú - mondta Annie a helyiségben tartózkodóknak.

Az oldalsó helyiségben várták, hogy a teremőr visszakísérje őket a tizenkettes tárgyalóterembe, és tanúi legyenek Morden úr kísérletének, hogy végleg megsemmisítse a megsemmisíthetetlen Azarolát. Morden úr egész napja Williams folytonos alkalmatlankodásai közepette telt, az esküdtek pedig szüntelenül ki-be mászkáltak a jogi viták okán.

Annie Clarissához hajolt: - Csinos melltartópánt. Szerinted Azaróla szereti a rózsaszín selymet? - kérdezte súgva.

Annie suttogása nem volt épp halk. Robert, aki általában Clarissával átellenben ült, valószínűleg szintén hallotta, bár nagy gonddal próbálta leplezni.

Clarissa bedugta a pántot a ruha alá. - Jobban értékeltem volna ezt az információt valamivel korábban, Annie - pufogott.

- Most már jól megy hozzá az arcod színe is - húzta tovább Annie. - Jobb, mint a szokásos hullafehér.

Clarissa másik oldalán Wendy sietősen épp sms-t írt barátjának, de felkapta a fejét: - Van arra némi esély,

hogy Azaróla egyszer még jó célra használja a tehetségét?

- Kötve hiszem - mondta Annie visszahelyezkedve székébe. - És az a sanda gyanúm, hogy mi fogunk rést ütni ördögi zsenialitásán.

Morden úr leplezetlen megvetéssel nézte Azarolát.

- Williams úrnak azt vallotta, hogy a telefonját odaadta az egyik emberének, Aaronnak, és ezért kötött ki a telefon Londonban, mialatt Lockyer kisasszonyt épp elrabolták. Ha valóban nem volt ott, akkor volna szíves elárulni Aaron valódi kilétét?

Egy mosoly, nemleges fejrázás, rövid szünet, majd egy szórakozott, de határozott „nem”. Clarissának feltűnt, hogy gyakran Robert is pontosan ilyen gesztusokat alkalmaz, és pont ebben a sorrendben.

- Aaron nem is létezik! - jelentette ki Morden úr olyan dühvel, hogy Clarissa azt fontolgatta, nem fogja-e teljesen elveszíteni az önuralmát. - Maga is tudja, és az esküdtek is tudják. Maga a furgonban volt.

MÁRCIUS 9., HÉTFŐ, 18 ÓRA 20 PERC

Nincs írás a borítékon, de Norton kisasszony ráragasztott egy sárga cetlit. *Clarissa,* ez *ma reggel érkezett. Valószínűleg a magáé. Kopogjon be, ha tévedtem.* Még fel sem bontom, már tudom, hogy Norton kisasszony nem tévedett. Sosem téved.

A borítékban fényképsorozatod következő darabja. Mintha egyenként akarnád végigpörgetni egy kegyetlen

film képkockáit. Csak egyetlen részleten változtattál: levetted a fél harisnyámat, és U alakban a nyakam köré kanyarítottad. A lábujj és a comb felőli végét rákötötted az ágytámlára.

Gondolatban újra végigjátszom, amint másnap reggel átvizsgálom a testem. Nem maradt semmiféle nyom a nyakamon. Ebben biztos vagyok. Észrevettem volna.

A harisnya pusztán dekoráció, ha fogalmazhatunk így; teljes egészében a te gusztusodat tükrözi. Ugyanakkor szimbolikus is, bár mint szimbólum, kevéssé kifinomult: meg akarsz fojtani, könnyen meg is tehetnéd, s noha lehetőséged van rá, mégsem teszed; de legközelebb nem leszel ilyen nagylelkű.

Erőszakkal ráveszem magam, hogy alaposan újra megnézzem a fényképet, és meggyőződjek róla, tényleg nem tettél bennem semmilyen kárt a hevenyészett hóhérköteleddel. Bármilyen rémisztő és fenyegető is a kép, a hurok laza.

Minden erőmmel próbálok racionális maradni. Nem számít, hogy a rendőrségnek és saját ügyvédednek is azt állítottad, mindez közös megegyezésen alapuló játék volt, akárcsak Laurával. Az sem számít, hogy ez a kép még ijesztőbb és fenyegetőbb, mint a legutóbbi. Egyedül csak az számít, hogy alig egy hétvégét bírtál ki a távoltartási végzés megszegése nélkül. Bűncselekményt követtél el, aminek következményeként huszonnégy órán belül újra bíróság elé állítanak, és börtönbüntetést is kiszabhatnak rád. Hughes szerint legalább tizennyolc hónapot: a bíró figyelmeztetett, hogy a szabályszegés súlyos következményekkel fog járni. Sőt egész életedre eltiltanak attól, hogy velem kapcsolatba lépj.

Megszabadulok tőled. Végre igazából biztonságban

leszek, és szabaddá válók. Ezzel a küldeménnyel valójában szívességet tettél nekem. Valahogy csak túlélem azt a megaláztatást, hogy Hughes rendőrnyomozóhoz forduljak vele.

Taxit hívok, egyenesen a rendőrőrsre megyek, és az este hátralévő részét ott töltöm, vallomást teszek; lassan profi leszek benne, akárcsak annak idején Lottie.

Miután végeztünk, ugyanaz a fiatal rendőr visz haza, akibe első ottjártamkor botlottam, és végre megköszönhetem neki a kedvességét, hogy segített, és noha félfogadási idő előtt érkeztem, nem küldött el. Bűbájosan mosolyog, és miközben szemét az úton tartja, biztosít róla, hogy csak a munkáját végezte, ezért van ott, és boldog, hogy segítségemre lehetett.

Amikor felém fordulva rám pillant, arcom remegni kezd, elvörösödöm, és gyorsan leszegem a fejem abban a biztos tudatban, hogy látta azokat a fényképeket. Próbálom elhessegetni a gondolatot. Győzködöm magam, hogy erre semmilyen bizonyítékom nincs. Bizonygatom, hogy még ha megnézte is őket, pusztán a munkaköri kötelessége diktálta. Emlékeztetem magam, hogy az imént adtam át a rendőrségnek borzalmas képsorozatod legutolsó és legszörnyűbb darabját, melyet e pillanatban bizonyára mások is tanulmányoznak, úgyhogy nem oszt, nem szoroz, ha ez a fiatalember tudja, hogy festek meztelenül, kikötözve; hála neked, korántsem ő az egyetlen.

Mire a kis rendőr bekanyarodik az utcámba és leparkol az autóval, majd ragaszkodik ahhoz, hogy az ajtóig kísérjen, sikerül rendeznem az arcom és csillapítanom a kezem remegését. Segít ellenőrizni, nem örvendeztettél-e meg újabb küldeménnyel, majd felkísér

a lépcsőn, be a lakásomba.

Kénytelen vagyok bevenni a piruláimat, hogy megnyugodjak, de legalább abban a tudatban zuhanok mély, kábult álmomba, hogy téged újra le fognak tartóztatni. Mialatt én épp álmodom. És nem fogsz egyhamar kiszabadulni.

Kedd

Clarissa a szabadtéri piacon lődörgött. Rafe már rács mögött ült, vizsgálati fogságban. Ezúttal nem volt óvadék. Minderről Hughes számolt be kora reggel. Két hétre nyaralni készült, s mielőtt elutazott, szerette volna megnyugtatni Clarissát, hogy többé nincs oka aggódni, Solmes urat ugyanis jó időre kivonták a forgalomból.

Clarissa vastag zoknit húzott a csizmába. Miután aznap reggel hosszan keresgélt a fiókban a harisnyák között, szokásától eltérően végül nem tudta rávenni magát, hogy fölhúzzon egyet. Combjai fedetlenek maradtak, majd megfagytak a kabát és a ruha alatt. Rémesen bosszantó volt.

- Rájöttem: maga Shalott asszonya - szólalt meg egy hang a háta mögött.

Megfordult, s amint meglátta a tőle mindössze egy méterre álló Robertet, mérge nyomban el is párolgott.

- Az jót jelent? - kérdezte Clarissa.

- Menjünk, kávézzunk. Még van időnk - mondta Robert, és a sarki kávézó felé kormányozta. - Nem lesz túl felemelő élmény, amikor Tomlinsont a tanúk padjára szólítják. Erősítésre lesz szükségünk - mondta

indoklásként, miközben tejeskávét, cukrot tett Clarissa elé, és egy könyvet nyújtott felé.

A *Shalott asszonya-nak* egy vékony kötetben megjelent kiadása: csak ez a vers van benne, több jelenet gondosan elhelyezett illusztrációjával különböző festők ábrázolásában.

- Hát ez igazán gyönyörű! - lelkendezett Clarissa. - Hogyhogy eddig nem akadt a kezembe?

- Egy antikváriumban találtam - mondta Robert.

A lány elidőzött Waterhouse festményénél, melyen Shalott asszonya hajójában ülve Camelot vára felé tart, hogy szembenézzen a halállal, enyhén domborodó hassal, mely Lancelot iránti vonzalmáról tanúskodott. Clarissa azon töprengett, nem csupán a gyermek iránti vágyból eredő álterhességről van-e szó. Gondolatát Roberttel is megosztotta, de aggódott, hogy a férfi esetleg azt fogja gyanítani, Clarissa még mindig mindenhol terhes nőket és gyerekeket vél felfedezni.

- Nekem sosem tűnt volna fel - mondta Robert, mintegy szórakozottan. - Szeretném magát lerajzolni - folytatta némi habozás után. - Megengedi, ha már vége ennek az egésznek?

Clarissa belegondolt, milyen is lenne. Úgy ülni, ahogy ő akarja, ahogy ő beállítja. És engedni neki, hogy nézze. De a férfi nem csak nézné. Meg is érintené. És ő viszonozná az érintést.

És Rafe többé már nem lenne ott, nem kémkedne utánuk.

- Igen - felelt nagyon szelíd hangon. Robert felé nyújtotta a könyvet, hogy visszaadja ezt a bizonyára nagyon régi, értékes kiadást. Amilyen spontán ajándéknak tűnt, alig merte feltételezni, hogy Robert azóta vette, hogy megismerkedtek. Lehet, hogy már előzőleg átlapozta a verset, az illusztrációkat? Mintha egy tanárnőnek igyekezne imponálni. Clarissát megindította a gondolat.
- A magáé - mondta Robert.
- Nem fogadhatom el - felelte Clarissa, és gyengéden az asztalra tette a könyvet. - Túlságosan különleges.

Robert rátette a kezét a könyvre. - Ez magának szól.

Clarissa már hozzászokott, hogy visszautasítsa az ajándékokat, hogy minden ilyesmit támadásnak véljen. De ez alkalommal szó sem volt erről.

Bátortalanul ugyan, de ő is a könyvre tette a kezét. Ujjai hegyét nagyon finoman Robertéhez tapasztotta. Félreérthetetlenül. Robert semmiképp sem gondolhatta, hogy véletlenül.
- Köszönöm - mondta szelíden.

Antony Tomlinson odacsoszogott a tanúk padjához. Sötét farmert, hosszú ujjú fehér inget viselt, melyet hatalmas pocakját leplezendő nem tűrt be. Még nyakkendőt is viselt, amin Clarissa egészen meghatódott: menynyire szánalmas ez a hiábavaló igyekezet, hogy ráncba szedje magát erre az

alkalomra.

Előadta saját verzióját arról, mi történt, miután Doleman és ő visszatértek az éjszakai klubból.

- A többiek már szunyókáltak. Carlotta ébren ült a széken. Megkérdezte, fizethet-e a drogért szexszel. Az ő ötlete volt. Vissza is kérdeztem, biztos-e benne, hogy ezt akarja, és azt mondta, igen. A hálószobába kísért minket, adtam neki egy pakett crack kokaint, majd egy pakett heroint is. Mind a kettőt elszívta.

Sally Martin szerint Lottie örömlányként negyven vagy nyolcvan fontot számított fel attól függően, hogy kuncsaftja csak orális kielégítés, vagy teljes szolgáltatást igényelt. Tomlinson szerint a húsz font értékű drogért fizetségképpen édeshármast ajánlott fel. Ez valahogy nem stimmelt.

Morden úr fölemelkedett, mint egy ütésre készülő ökölvívó.

- Maga azt állítja, hogy Lockyer kisasszony bármikor kijuthatott volna a furgonból?

- Úgy van.

- Megkérhetném az esküdteket, hogy lapozzák fel aktájuk nyolcvankettedik oldalát?

Már megint a fehér furgon. Oldalsó ajtaján pedig volt valami. Clarissa hitetlenkedve nézte: hogyhogy eddig nem vette észre? Előrehajolt, hogy jobban szemügyre vegye, s egyúttal a lábát is előrébb csúsztatta, és pont rálépett a táskájára, melyet az asztal alá tett, mielőtt leült.

MÁRCIUS 10., KEDD, 15 ÓRA 20 PERC

Hirtelen fülsiketítő zaj támad. Mindenki felém fordul, az esküdtek fülükre tapasztják a kezüket.

Még nem fogtam föl, mi történik. Még nem fogtam föl, hogy mindennek te vagy az oka. Megint utat találtál hozzám.

Mintha lassított felvételt néznék, víz alatti pantomim előadást. Robert megfordul a székében, gyors, mégis nyugodt mozdulattal. Ajkai hangtalanul mozognak. Mintha azt akarná mondani: „ott lent”. Az asztalomra mutogat, meg is kopogtatja. Annie lehajol, majd amikor újra felbukkan, mintegy levegőt venni, elém hajítja a táskámat az asztalra.

Ahogy felemelem a táskám, a lárma nőttön-nő. Összezavarodva, mint egy lidérces álomban, nekiállok kiforgatni a táskát, nem törődve azzal, mit halmozok az asztalra, mindenki szeme láttára. A pénztárcámat, a hajkefémet, az ajakbalzsamomat, kikapcsolt telefonomat, egy szabásmintát, egy arckrémet, a Roberttól kapott becses könyvet, kulcsokat és a noteszomat.

De a sziréna csak szól tovább, rettentő fülsértő hangon, már azt képzelem, soha nem fog abbamaradni. És akkor végre megtalálom, a kis ezüstszínű, kulcstartónyi tárgy a markomban sipít. A személyi riasztó, melyet Hughes rendőrnyomozó adott vész esetére. Teljesen elfeledkeztem róla. Valószínűleg ráléptem a kioldózsinórjára, és a táskámon keresztül megszólaltattam.

Reszkető kézzel meghúzom a zsinórt, de nem történik

semmi. Keresgélek, nincs-e rajta egy gomb, amellyel ki lehet kapcsolni, de nem találok ilyet, nem tudom leállítani, és nem emlékszem, mint mondott Hughes, hogyan kell kikapcsolni. Ujjaim már meggyógyultak, mióta megégettem őket, de most megint lüktetnek a fájdalomtól, és megmerevednek, mintha még rajtuk lenne a kötés. Robert megfogja a kezem, és kiragadja a riasztót a markomból. Egyetlen határozott csavarás, és a teremben máris csend honol.

- Borzasztóan sajnálom - dadogom. Micsoda vétségnek érzem megszólalni, saját hangomat hallani a teremben! Cseng a fülem. Szavaim belehasítanak a csendbe. Biztosra veszem, hogy pipacsvörös az arcom. Szemben a vádlottak padjára sandítok. Az ötből négyen engem néznek: Azaróla egy pókerjátékos kifürkészhetetlen ábrázatával, Tomlinson és Sparkle szánalommal, Godfrey megvetően és ingerülten. Egyedül Doleman szegezi egyenesen előre tekintetét, mint egy őr a Buckingham-palota előtt.

Lehet, hogy a bíró fogdába dug éjszakára a bíróság megsértése miatt. Nem merek ránézni, de összeszedem magam egy gyors pillantás erejéig: a bíró arcán jóindulat tükröződik.

Morden úr és Harker úr megértőn, bátorítóan mosolyog rám. A balomon ülő férfi - aki szinte semmire nem szokott reagálni - esetlenül megveregeti a karom együttérzése jeléül. Valaki Annie elé tolja a vizeskancsót, Anni teletölt egy műanyag poharat, kezembe nyomja, és figyelmesen felügyeli, ahogy iszom. Majd elégedetten nyugtázza, hogy kiittam a vizet, és kiveszi a kezemből az üres poharat. Robert megint hátrafordul, biztosan ellenőrizni akarja, egyben

vagyok-e.

Így hullott darabokra ez a nap, pedig milyen jól indult Robert kedvességével és a csodás könyvecskével! Még a rács mögül is képes vagy utánam nyúlni. Ám az engem körülölelő kedvesség erősebb nálad! Erősebb még ebben a csúfsággal, félelemmel, közönségességgel teli teremben is.

A bíró bólintására Morden úr folytatta beszédét, hamarost elfeledtetve mindenkivel az iménti közjátékot. - Kérem, olvassa fel hangosan a bíróságnak, mi van a furgon tolóajtajára írva.

Tomlinson lassan betűzni kezdte: - *Figyelem: az ajtó csak kívülről nyitható!*

- Következésképp belülről nem nyitható - szögezte le Morden. - És a furgon másik oldalán lévő ajtó is ugyanilyen felirattal van ellátva. Lockyer kisasszonynak tehát nem állt módjában egyszerűen kinyitni az ajtót és kiszállni, igaz?

MÁRCIUS 10., KEDD, 16 ÓRA 40 PERC

Nem fogtam fel Morden úr minden szavát, de egyértelműen az az érzésem, hogy fontos dolgokról beszél.

Szédelegve, padlóra szegezett tekintettel botladozom ki a tizenkettes tárgyalóteremből. Ezúttal nem álmodozom arról, milyen lesz Roberttel kisétálni a vasútállomásra. Nem képzelem el, milyen lesz mellette ülni a vonaton. Nem latolgatom, vajon lesz-e

bátorságom akarva-akaratlanul megérinteni. Nem szövögetek terveket, milyen úton-módon simulhatnék hozzá, persze csak azért, mert mások meglöktek, én nem tehetek róla. Nem zsong a fejem fantáziáktól és tervektől, melyekkel estéről estére csordultig megtelek - ezekben lelem titkos örömem.

- Clarissa!

A lépcső aljára érek. Zavartan pislogok, mintha Robert most ébresztett volna fel. Azt sem vettem észre, hogy ott van a közelemben, ilyen még nem fordult elő velem.

Már megint teljesen eluralkodtál mindenen. Eluralkodtál rajtam. De én engedtem meg. Többé nem fogom!

- Azt hiszem, ez a magáé - szól Robert, gyengéden a kezembe nyomva a riasztót.

- Azt hiszem, holnap akár otthon is hagyhatom - felelek, és bedobom a táskámba.

- Holnap jobb napunk lesz. - Magam is meglepődöm, de elmosolyodom. - A mai nap is olyan szépen kezdődött.

Emlékeztetem magam, hogy a mai riasztás csak vaklárma volt. Emlékeztetem magam, hálásnak kell lennem, hogy valójában már nincs többé szükségem erre a kis tárgyra.

És a noteszre sincs már szükségem. Esküszöm, mától fogva nem leszel számomra jelen idő, egyes szám, második személy. Soha, de soha többé. Ezentúl nem leszel az!

Szerda

Morden úr megrázkódott, mintegy megacélozva magát, hogy szembenézzen valami kellemetlennel.

- Vonzónak találja Lockyer kisasszonyt?

- Nem kell vonzónak találnom ahhoz, hogy lefeküdjek vele. Azt hittem, szívességet teszek neki.

Annie az asztalra ejtette a kezét, halk csattanó hangot hallatva.

Tomlinson csak hadart tovább, szembeszállva Morden úr merev szótlanságával.

- A csaj anyagot akart, nekem meg volt anyagom. Az ő ötlete volt az egész. Ő javasolta, hogy az anyagért cserébe lefekszik velem. Csak pár pillanat volt az egész, nem is igazán volt ínyemre. Nem gondoltam, hogy ez már szexnek számít, de az ügyvédem elmagyarázta, a pénisz behatolása a vaginába szexnek számít, bármilyen rövid ideig tart is.

Morden úgy festett, mint aki mindjárt elokádja magát. - Végeztem ezzel a tanúval.

Amint a tárgyalóterem bezárult mögöttük, Robert megrázta a fejét.

- Ez az ember egy szörnyeteg - közölte minden

intonáció nélkül. A többiek egyetértőén bólogattak.

- Uramatyám! - kiáltott Annie. - Mi a szex? Ha beteszem a péniszem a vaginádba, akkor tényleg szexelünk?

- Kérlek, Annie, hagyd abba - csitította Grant.

-

Néhány perccel később Clarissa, Annie és Robert már a sarki borozóban ült. Robert javasolta, hogy térjenek be egy gyors italra. Annie kis híján lefordult a székről, amikor felnézett és meglátta Grantet. Ott állt az asztaluk mellett, és szemlátomást szívesen csatlakozott volna hozzájuk.

- Clarissa, melletted biztonságban vagyunk - mondta. - Ha bárki megtámad, kéznél van a riasztód.

- Valamilyen különös okból hordja magánál? - kérdezte Robert mintegy mellékesen.

Clarissa szó szerint az igazat válaszolta: - El is felejtettem, hogy nálam van. Valakitől kaptam már jó ideje.

- De komolyan, Clarissa - faggatózott Grant leülőfélben hány kiló? Jó, ha negyvenöt? Látta, mekkorák a fiúk, gondolja meg, milyen simán arrébb raknák.

Clarissa megdöntötte az óriási pohár bort, melyet Robert vett neki. Nézte a benne kialakuló örvénylést, és érezte, ahogy a bor meglódítja a vérkeringését.

- Még rágondolni is rossz - jegyezte meg Robert.

Robert már a harmadik korsó sörénél tartott, de

hatásáról mindössze annyi árulkodott, hogy valahányszor Clarissa odafordult hozzá, tekintetét a lány arcára szegezte, feszült figyelemmel nézte, olyannyira, hogy egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

- Épp ezért hasznos a személyi riasztó - vetette közbe Annie, félig kiivott söröskorsójával játszadozva.

- Annak, aki tudja kezelni - mondta Clarissa. - Úgy látszik, nem nekem.

Grant kinyújtotta a lábát, jóformán teljesen elfeküdt, és keresztbe fonta a karjait.

- Tomlinson jól megtermett fickó. Nagyjából, mint én. A csaj meg hasonló alkatú, mint maga, Clarissa. Képzelje csak el, hogy a vállán térdel, akárcsak a csaj szerint a két fickó az ő vállán, miközben a szerszámukon dolgozott. Biztos megnyekkenne!

Clarissa kissé kihúzta magát. - A kép tanúsága szerint a matrac egy alacsony ágykereten volt. Tomlinson verziója szerint a lány hanyatt feküdt az ágyon, ő meg közben az ágy mellett állt. Ez nem stimmel. A lány feje így túl alacsonyan volt ahhoz, hogy elérje - vetette fel.

- Gyerünk, próbáljuk ki, Clarissa, győzzön meg, itt és most! Az asztal mellett rengeteg hely van - mutatott oda ujjával Grant.

Clarissa Robertre pillantott. Robert ajka megkeményedett, szeme összeszűkült.

- Talán jobb, ha inkább a feleségét kéri meg, hogy

segítsen az oknyomozásban - válaszolta Clarissa, felnyalábolva kabátját és táskáját.

- Vagy nincs esetleg egy gumibabája? - vetette fel Annie, szintén szedelőzködve.

- Viszlát, holnap! - búcsúzott Clarissa. Még egyszer utoljára lopva Robertre sandított. Bárcsak te is jönnél, gondolta. Kérlek, kérlek, gyere velem!

Robert kiitta a korsó alján maradt kétujjnyi sört, fölállt, és pontosan azt mondta, amit Clarissa hallani szeretett volna: - Megyek én is, Clarissa.

- Ezentúl ő is lehetne a személyi riasztód - szólt közbe Annie. - Én örülnék neki - mondta, szavait mindkettőjükhöz intézve.

Felszállt a vonatra, és lehuppant egy ablak melletti ülésre. Robert mellételepedett. Clarissa érezte leheletén a sör szagát. Szívesen meg is ízlelte volna. Robert egyenesen az arcába meredt, és nevét ugyanazon az egyszerű, megnyugtató hangon mondta ki, amelyet Clarissa annyira megnyerőnek talált első találkozásukkor a japán szabásmintakönyv fölött. Robert hirtelen előrehajolt és szájon csókolta, de olyan gyorsan, hogy miután újra hátradőlt, Clarissa nem volt benne egészen biztos, hogy megtörtént.

A vonat befutott Bathba. Clarissa a padlón keresgélte táskáját, Roberten áthajolva. A férfi érezhette samponja illatát. Leszálltak a vonatról, Robert szorosan Clarissa mellett baktatva, le a

lépcsőn, át a jegyellenőrző kapukon, ki az állomás épületéből. Kezét a karjára téve besegítette a lányt egy taxiba, majd maga is beült mellé.

Clarissa nem emlékezett pontosan, hogy is szállt ki a taxiból. Homályosan rémlett neki, hogy pénzt nyomott a sofőr kezébe, miközben kulcsa után kutatott a táskájában, majd valahogy bejutottak a házba, sőt Robertet még be is mutatta Norton kisasszonynak, aki épp kilépett a lakásából az előcsarnokba, és útjukat állta. Norton kisasszony sugárzó pillantást vetett Robert- re, miközben kezet fogtak, de aztán sietősen továbbálltak, és felfelé vették útjukat a lépcsőn Clarissa lakásába.

Amint a lakás ajtaja bezárult mögöttük, lerángatták egymásról a kabátjukat, és Clarissa Robert köré fonta karjait. Végre igaziból megízlelhette, ajkát, bőrét, kezét, amely a hajába túrt. Érezte saját illatát, s mellette a férfi üde, citromos arcszeszét, melyet, Clarissa úgy vélte, csak nemrég kezdett használni, és amely bár halványan, de még mindig kellemesen érződött így a nap végén is. Robert egyik kezével belemarkolt a selyemdzsörzé ruhába a lány hátán, miközben figyelte mozdulatai hatását, ahogy másik kezével elöl végigsimította a ruhát a mellén, a derekán és a csípőjén. Lassan lecsúsztatta a ruhát Clarissa válláról. Mielőtt Clarissa hagyta a ruhát a földre hullani, kilépett csizmájából, zoknijából, igyekezvén elegánsnak maradni, noha kevés sikerrel. Szerette

volna, ha Robert nem látja, mennyire esetlen, próbálta ki űzni a fejéből, miért is képtelen, és valószínűleg sosem lesz már képes harisnyához érni.

Robert a hálószoba felé terelte Clarissát, ösztönösen kitalálva, merre is induljon - a tűzoltók bizonyára kifejlett érzékkel igazodnak el a lakások beosztásán. Clarissa az ágya szélére ült, nem aludt benne már két és fél hete. Robert az ágy elé térdelt a padlóra, fejét a lány hasába fúrta, kezét kétoldalt fehérneműje pántjába akasztotta, majd a hasát csókolgatta, melltartóját bontogatta.

Clarissa figyelte, ahogy a férfi gyors mozdulattal kibújik pulóveréből. Még ebből is magabiztosság sugárzott. Vállán sebhely, úgy két és fél centi hosszú, ugyanolyan színű, mint az ajka, nem messze tőle egy másik, és még egy a mellkasán.

- Olvadt ólom - mondta, látván, hogy Clarissa a sebhelyeit tanulmányozza -, a tetőről.

Clarissa azon tűnődött, nem erről a balesetről olvasott-e, amikor rákeresett Robertre az interneten. Megrémítette a gondolat, hogy a férfi bármelyik nap vagy éjszaka akár meg is halhat, vagy valamilyen szörnyűség történhet vele munka közben, ha mégoly szakszerű képzésben volt is része, mely nyilván enyhíti a kockázatot. A sebhelyek láttán jobban átérezhette ennek valóságosságát, mint az újsághíreket olvasva.

– Semmiség az egész. Az egyik fickó, Al, aki

betanított, amikor odakerültem, látnod kellett volna. A tűzoltóságnál akkoriban egészen más világ volt. Mindig a lehető legmesszebbre ment, játszott a tűzzel. Szerette az égési sérülések nyomait. Valóságos műalkotás volt - mesélte mosolyogva. - Szerette mutogatni a nőknek. Minél többnek. Egyszer egy bárban levette az ingét, feszegetni kezdte az izmait, és...

Megbicsaklott a hangja: Clarissa feltérdelt, magához húzta, ujjaival egyenként végigsimította sebeit, majd ajkát. Aztán megcsókolta azt a gyönyörű, lapos hasát, a köldökét, úgy, hogy Robertnek elakadt a lélegzete.

- Nem igazságos, hogy rajtam már nincs ruha, te viszont még teljes díszben vagy - mondta Clarissa, megnevettetve Robertet. Közben lassan kigombolta a nadrágját, és lehúzta róla a bokszeralsóval együtt.

Robert hanyatt fektette Clarissát a piros virágos, mohazöld ágytakarón, melyet a lány első találkozásuk óta készített, azzal a cérnával, melyet épp aznap vásárolt, amikor életében először látta Robertet; azon az ágytakarón, amelyet az a férfi, akinek a nevét végérvényesen szeretné kitörölni a fejéből, soha nem látott, nem érintett és nem is fényképezett le, és amely alatt még Clarissa is csak ezután fog aludni.

- Clarissa - szólt Robert -, nyisd ki a szemed, nézz rám! - Clarissa engedelmeskedett. - Ugye tudod - folytatta, apró zihálást kiváltva a lányból -, hogy ez most szex?

- Tudom.

Robert félresimította a lány haját az arcából. Ajka majdnem a lányéhoz ért. - Ha nem lennél teljesen tisztában vele, mit is jelent ez a szó - suttogta.

- De tisztában vagyok vele.
- Remek.

Csütörtök

Clarissa ébredezve magára húzta Robertet, aki úgy tűnt, még alszik.

- Robert... - szólongatta gyengéden suttogva -, Robert...

Megcsókolta a férfit, mire a csillogó kék szem álmosan pislogva kinyílt.

Robert néhány pillanatig elveszettnek tűnt. Clarissának eszébe jutott, hogy a férfi egyszer azt mondta neki, ébredéskor mindig tudja, hol van. Clarissa örült, hogy ha csak egy kicsit is, legalább egy-egy rövid pillanatra, de Robert néha téved önmagával kapcsolatban. Clarissa tökéletesnek vélte Robertet, de úgy érezte, igazságtalan vele. Senki sem ismerheti önmagát tökéletesen, gondolta. Félelmetes, ha valaki tökéletesen ismeri magát. Mert az az ember képtelen volna változni, és tévedhetetlen lenne. Nem volna helye semmilyen meglepetésnek.

Robert arcát újra Clarissáéhoz nyomta, szemlátomást még álomittasan, de mosolyogva a lány nevét dörmögte, jó reggelt kívánt neki, majd lassan végigsimította a hátát, és csípőjét a sajátjához húzta. Amikor pillantása találkozott a lányéval, nem volt

kétséges, hogy már ráeszmélt, hol is van.

Clarissa gondolatban mindezt újra lejátszotta, miközben álmodozva nézte magát egy homályos fémtükörben. A mosdóban volt, az esküdteknek fenntartott egyetlen mosdóban, mely a tizenkettes tárgyalóterem közvetlen szomszédságában lévő kis várótermükhöz kapcsolódott. Bizonyára ez lehet az, amit a test emlékezetének hívnak: mindent újra érzett, testén az érintéseket, ajkán a csókot, és az egész együttlétet. És Robert vajon mire gondolhat a többiek között ülve?

Szúró fájdalmat érzett lent, bal oldalon a hasában. Még éjjel kezdődött, amikor aludt, és reggelre sem múlt el, mire felébredt. Tisztában volt az okával, és tudta, hogy néhány órán belül csillapodni fog.

Hallotta, amint a többiek az ajtó túloldalán felállnak, és Annie hangosan közli a teremőrrel, hogy Clarissa a mosdóban van. Sietve kezet mosott, és kiment.

Tourville díszruhája gyűrött volt. Levegő után kapkodott, mintha Doleman egyetlen tanúját kellett volna végig fölkergetnie a sokemeletnyi lépcsőn, egészen a tizenkettes tárgyalóteremig. A szüntelenül ziháló Tourville óriási szerencséjére Jason Lemant nemigen kellett noszogatni, hogy előadja mondókáját.

- Tavaly augusztus 8-án találkoztam Carlottával. Azt mondta, lefekszik velem a szerért cserébe. Rögvest le is rángatta rólam a bokszeralsót, mint aki

nem tud várni.

A védők előredőltek ültükben. Még Doleman is érdeklődéssel hallgatta. - Úgy tudom, óvszert viselt. Ki húzta fel magának?

- Ő, de rosszul, úgyhogy még egyszer fel kellett húznom.

Micsoda dörzsölt vén róka, gondolta magában Clarissa.

- Kimentem a szobából, hogy hozzak neki egy kis vodkát, de mire visszatértem, csak a hűlt helyét találtam, és a pénztárcám is üres volt. A szomszéd utcában értem utol, és kérdeztem tőle: hol a pénzem? Azt felelte, elköltötte, de megígérte, hogy összekurválkodja, és megadja. Tudott egy helyet, elmentünk oda, beszélt is pár arra portyázó alakkal, de úgy láttam, valami gond van, közelebb mentem, és hallom, amint azt mondja nekik, hogy én megerőszakoltam. Aztán egyenesen odajött hozzám, a szemembe nézett, és kétszer pofán vágott.

- Szóval ez a prostituált alaptalanul vádolta magát erőszakkal? Erre ön mit tett?

- Semmit. Nem akartam lesüllyedni az ő szintjére. Nőt nem ütök meg. Sosem bántok nőket. Csak annyit mondtam, hogy menjen a büdös francba, én lelépek. De másnap rám szálltak a rendőrök, durváskodtak velem, aztán letartóztattak. Nem mondták meg, mivel vádolnak.

Morden úr Lemant fürkészte, mintha nem tudná eldönteni, valami féregnek nézze, vagy inkább ajándéknak, mellyel Tourville váratlanul meglepte. - Elítéli a nők elleni erőszakot?

Leman előrehajolt, és kihívóan nézett Morden szemébe. - Megesik.

- Korábban többször ült börtönben erőszak miatt. Áldozatai mindig nők voltak.

- Nincsenek bizonyítékok. Csak alaptalan vádak. *Alaptalan vádak,* hazugságok.

- Az ítélet mást sugall. Hallott már Mary Barnesról?

- Maga is tudja, hogy igen.

- A múlt hónapban kórházba került. Beszakadt a dobhártyája. Úgy látszik, a nők elleni erőszak magánál hétköznapi gyakorlat.

-A rendőrség ez esetben sem vádolt semmivel. És Mary még most is a barátnőm, ez bizonyára mond valamit.

Morden lassan lehajtotta a fejét, mielőtt megszólalt:

- Hogyne, mond.

Lefelé baktattak a lépcsőn a szokásos nap végi felállásban.

- Az összes bűntényt a lakosság hat százaléka követi el - mondta Grant apró, gesztenyebarna szemeit összehúzva.

- El kell őket tiporni, mint a férgeket, és a probléma meg van oldva.

Aznap este, amikor Robert Clarissával hazafelé sétált az állomásról, hópelyhek köröztek az anya és két csecsemőjének sírja körül. Melléjük érve, Roberttel az oldalán, Clarissa elvégezte titkos kis imarituáléját.

A hópelyhek eszébe juttatták, milyen gyorsan fordul a tél tavaszba, és hogy a tárgyalás napokon belül véget ér. Boldog volt, hogy mindennap láthatja Robertet, és nem akarta, hogy ennek vége szakadjon. A dombra felkapaszkodva vadfokhagyma illatát érezték a levegőben. Alig néhány percnyinek tetsző séta után Clarissa lakásához értek. Clarissának csak most tűnt fel, hogy Robert fejét mindössze néhány hüvelyknyi távolság választja el az alacsony mennyezettől. Clarissa megállt Robert előtt, meglepődve saját félénkségén.

- Kérsz egy kávét, Robert?
- Öööö... Nem - felelte hosszan elnyújtva az „ö”-t, majd kényszeredett határozottsággal a végére biggyesztve egy csattanós „nem”-et.
- És teát?

A válasz ugyanaz volt. Egy mosoly, gyors nemleges fejrázás, rövidke szünet, majd egy szórakozott, de határozott „nem”.

Clarissa lábujjhegyre állt, és megcsókolta Robertet. Boldogan simult a férfi ölelő karjaiba. - Akkor mit szeretnél?

Robert végigcsúsztatta kezét Clarissa hátán. Lehúzta a ruhája cipzárját. - Semmi mást, csak téged.

Nem vetkőztette le teljesen Clarissát, csak hagyta, hogy a ruha félig lecsússzon, meztelenül hagyva a lány egyik vállát. Clarissa a nappaliba vezette Robertet, a kanapéra ültette, lehúzta a nadrágja cipzárját, de ő sem vette le Robertról a nadrágot. Csak kibújt fehérneműjéből, és Robert ölébe ereszkedett úgy, hogy a férfi beléhatolhasson. Karját Robert köré fonta, ajkát az ajkára tapasztotta, és érezte, ahogy a férfi az ajkába suttogja a nevét. Viszonzásképp ő is a férfi nevét suttogta, és hogy ő is csak Robertet akarja.

Clarissa oldalra fordította a fejét, és állát a vállára támasztva orrával majdnem elérte a haját. Aznap reggel nem mosta meg, szerette volna megőrizi rajta Robert szappanjának és bőrének illatát, mely akkor került rá, amikor a férfihoz simult, és fejét a férfi mellére hajtva elaludt.

Még egyszer beleszippantott a hajába, majd kiegyenesedett, és Harker úrra szegezte tekintetét, aki éppen egyetlen tanúját szólította Godfrey védelmében.

Joanna Sinclair alacsony, zömök teremtés volt, fekete-szőke melírozott haja egy zebrára emlékeztette Clarissát. Magas sarkú, piros cipőjében bizonytalanul tipegett a tanúk padja felé. Godfrey hűvösen biccentett neki, majd előredőlt a székén.

Harker belefogott a tanú kikérdezésébe. Annie magában zsörtölődött, Clarissa pedig Robert vállait tanulmányozta, felidézve, milyen is volt izmainak tapintása.

Clarissa emberfeletti erőfeszítések árán befejezte az ábrándozást Robertról, amikor Morden úr felemelkedett, hogy feltegye keresztkérdéseit.

- Az ön keresztneve, mint tudjuk, Joanna. Előfordult, hogy Godfrey úr Jónak szólította?

Godfrey gyors fejrázással jelezte a nemleges választ.

- Nem - felelt Sinclair kisasszony -, senki sem hív Jónak.

- Csakugyan? Tudni illik Godfrey úr a letartóztatása előtti napon két üzenetet is küldött. Mindkettőt egy bizonyos Jónak. És mindkét üzenet megtalálható az ön lefoglalt mobiltelefonján. Az első így szól: „Már úton vagyok. Azt akarom, hogy meztelenül várj rám.”

Sinclair kisasszony sápatag arca elvörösödött vakolatszerű sminkje alatt.

- Nem emlékszem, hogy ilyen üzenetet kaptam volna. Rengeteg Jo nevű lány van, bármelyiknek küldhette.

- Nos, akkor nézzük a másikat: „Majd a parkban beszéljünk, mert ez a telefon hamarosan kinyiffan.” Van valamilyen elképzelése arról, miért akarhatta Godfrey úr kinyiffantani azt a telefont?

Ismét a mosdóban, Annie halkan duruzsolt: - Annak a két embernek még egy kisfia is van - mondta sóhajtva. - Pedig aligha olyanok, mint Rómeó és Júlia. Bár a jövőjük hasonlóan fényesnek ígérkezik.

- Remélem, tévedsz, Annie.

Annie gyengéden Clarissa felé nyúlt, és elsimított egy kósza hajtincset a szeméből.

- Ó, te szegény drága... - mondta fejét rázva szeretetted csodálkozással. - Én is remélem.

Aznap este Clarissa egyedül utazott a Bath felé tartó vonaton, ahogy reggel is egyedül ment ki az állomásra. Robert nagyon korán elment, Clarissa még félálomban volt, amikor búcsúcsókot nyomott az arcára, és halkan azt mondta neki, hogy a bíróság előtt még haza kell ugrania.

Leszállt a vonatról, lement a lépcsőn, kilépett az állomás épületéből, és meglátta Robertet, aki tíz lépéssel haladt előtte. Majdnem utána szólt, de visszafogta magát, javíthatatlanul ódzkodott attól, hogy bárkire ráerőltesse magát. A távolság közöttük egyre nőtt, ahogy Robert sietősen átkelt az úton, és továbbhaladt anélkül, hogy akár egy pillanatra is hátrafordult volna. Végül teljesen eltűnt Clarissa szeme elől.

Hetedik hét

A SZÁRÍTÓHELYISÉG

Hétfő\ szerda

Hétfőn egész délelőtt a lila hajú fiúra vártak.

Nem tellett sok időbe, és a pókerezők teljesen belemelegedtek a játékba. Clarissa is ott lézengett, kissé félrehúzódva az utolsó öltéseket végezte az anyja születésnapjára szánt táskán, melyet a Chaneltől ellesett klasszikus hajtókával, éjféli viharra emlékeztető sötétkék selyemből varrt.

- Én is szeretnék ilyet - mondta Annie. - Felveszel rendeléseket?

- És én is! — visszhangozta Wendy.

Clarissa elmosolyodott, de épp csak egy pillanatra emelte fel tekintetét. - Mind a ketten roppant kedvesek vagytok.

- A teremőrnek el kell vennie tőled a tűt és az ollót - figyelmeztette Sophie, miközben kissé bandzsítva a kártyáit rendezgette. - A biztonsági őröknek le kellett volna fülelniük téged.

- Bizony, képzeld csak el, micsoda kárt tehetne Sparkle-ban ezekkel az apró fegyverekkel - mondta Annie. - Jelenteni fogod?

- A teremőr nagyon jól látja, mit csinál Clarissa - szólt bele Wendy -, de nem érdekli. Eleve tudta, hogy

van nála ilyesmi. Látta, amikor megvarrta a szoknyámat.

Robert pont Clarissa előtt ült. Nemigen kerülhette el figyelmét az iménti párbeszéd. Háta azonban mozdulatlan maradt, csak a kártyáira koncentrált. A többiek hangosan nevettek a poénjain, és egyetértőn bólogattak mindenre, amit mondott. Clarissa eltöprengett: vajon a tűzoltók magától értetődően népszerűek?

Győzködte magát, hogy téved, ha azt képzeli, hogy Robert egész délelőtt kerülte a tekintetét, nem nézett rá és nem is szólt hozzá, amióta pénteken kora reggel elhagyta a lakását. Mindenesetre kék szemének pillantásából Clarissa egy szikrányit sem részesült.

Robert egy színészről mesélt, aki az általa nemrég látott kémfilmben szerepelt. - Akkora, mint egy szekrény.

Egyik poénját a szokásosnál is harsányabb hahotázással fogadták. Clarissa azonban nem nevetett. Szerinte nem volt vicces.

Véletlenül megszúrta magát a tűvel. Ujjából egy csepp vér buggyant ki, és a selyemre hullott.

- Azon gondolkodom, hol lehet az a fiú - szólalt meg halkan, hiányzó esküdttársukra gondolva. - Nem vall rá, hogy egyszerűen nem jelenik meg. Biztosan valami baj van.

- Clarissának igaza van - szólt közbe Robert. Clarissa szíve nagyot dobbant.

Grant csak röhögött. - Ha bedugnád a srácot ezeknek a fickóknak a cellájába egy éjszakára, ő lenne Sparkle új szajhája. De előtte a bíró hívná be a szobájába, hogy jól megrakja.

A többiek nevettek, Robert is. Clarissa azonban nem.

Délig nem foglalták el helyüket az esküdtek padjában. A bíró komolynak látszott.

- Sajnálattal kell közölnöm, hogy McElwee úr nincs jól. Noha megengedett, hogy az esküdtszék létszámát tizenegyre, sőt a törvényesen előírt minimális kilencre csökkentsük, én személy szerint jobban örülnék, amennyiben nem jár túl hosszú halasztással, ha a pernek ebben a késői szakaszában már egyetlen esküdtet sem kellene nélkülöznünk. Ezért a tárgyalást szerda reggelig felfüggesztem, amikor is az orvos véleménye szerint McElwee úr ismét közöttünk lehet. Amennyiben mégsem, felmentem eskütd megbízatása alól, és nélküle folytatjuk.

Szerdán reggel annak rendje és módja szerint mind a tizenketten bevonultak a tizenkettes tárgyalóterembe.

A pernek már majdnem vége, gondolta magában Clarissa. Úgy érezte, forog körülötte a tárgyalóterem. A finom hajszálakat tanulmányozta Robert tarkóján, és a jobb füle mögött legördülő tiszta izzadságcsepp

által hagyott halvány, nedves csíkot. Szerette volna érezni Robert szagát, és vállába fúrni az arcát. A legszívesebben elmenekült volna, ki az épületből, vissza abba a világba, ahol már nem kellene nap, mint nap látnia, oda, ahol ő már nincs jelen. Bár nem tudta, mennyire tetszene neki ez az új világ a jelenlegi helyett, amelyet épp elveszíteni látszott, ahol Robert a jelek szerint már rá sem akar nézni.

Arról képzelgett, hogy óriási hóvihar támad, vagy bármilyen más katasztrófa, ami miatt be kellene zárni a bíróság kapuit, bármi, ami késleltetné a véget, és meghosszabbítaná az időt, amelyet még Robert társaságában tölthet. Nap nap után telne még el a védelem, majd újra a vád tanúinak vallomásaival, ám az egész még el sem kezdődött, reménye máris szertefoszlott, mivel Doleman, Sparkle és Godfrey mind megtagadták a tanúskodást.

Furcsa remegést érzett egészen lent, bent a hasában. Aztán egyszer csak elmúlt.

Morden úr végighordozta tekintetét az esküdteken, mindegyiknek a szemébe nézett, és hozzáfogott összefoglaló beszédéhez.

Clarissa feje olyannyira ködös volt és fáradt, hogy nem tudott odafigyelni. Bár egy darabig még viszonylag összeszedetten hallgatta az urat, mire újra észbe kapott, az ügyvéd már befejezte mondandóját. Teljesen összezavarodott, fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el a beszéd kezdete óta, és kezdte azt

hinni, hogy valami betegség kerülgeti.

Ő volt a valaha élt legrosszabb esküdt. Williams már ott ült lenn, mielőtt Clarissa észrevette, hogy egyáltalán felállt a helyéről. Aztán látta felállni Belfordot, de gondolatai újra elkalandoztak. Lehet, hogy hét hét elteltével az agya végképp eljutott befogadóképessége határára?

Egyedül Tourville vallomása alatt kerülte el az álomkor.

- Doleman nem erőszaktevő, nem emberrabló. És nem drogdíler. Hanem keményen dolgozó családapa, aki letartóztatásáig jól fizető alkalmazásban állt. Hosszú távú kapcsolatban él egy szép, fiatal nővel. És szerető apja közös kisfiúknak. Doleman mindössze egyetlen dologban bűnös: roppant rosszul válogatta meg a barátait. De ezért nem dughatja rács mögé! Nem, ezt nem te heti.

Clarissa a peronon reszketett, alig várta, hogy kinyissák a vonatajtókat, és fel lehessen szállni. Már csak Sparkle védőügyvédjének és Harkernek kellett megtartaniuk záróbeszédüket. Ezután következnének a bíró utasításai. Legközelebb éberebbnek kellene lennie.

Egy kéz súrolta a vállát. Megpördült, és meglepetésére a kéz Roberthez tartozott, aki mindjárt bocsánatot kért, hogy megijesztette.

Még mielőtt visszafoghatta volna magát, szavai

maguktól gördültek ki a száján:

- Gyere haza velem - mondta, s megpróbált hozzá mosolyogni. - Nem lehet kibírni nélküled.

- Nélküled sem - suttogta mélyen búgó hangon Robert, akárcsak az ágyban. - De ma este nem lehet. Te is tudod, ugye? Nemsokára sor kerül az esküdtek tanácskozására. A múlt héten... várnunk kellett volna. Örülök, hogy nem tettük, de az lett volna a helyes. Óvatos ember vagyok. Tudom, nem épp úgy viselkedtem, de alapvetően az vagyok. Ezt el kellett volna magyaráznom. De ha egyszer túl leszünk ezen az egészen... - mondta. - Már nem tart soká... - tette hozzá.

Robert fölöttébb gyakorlott volt a rossz hírek közlésében, hozzátartozott a mindennapi munkájához. És ennél sokkal rosszabb hírekhez szokott. Clarissa érezte, hogy forróság önti el az arcát. Ennek ellenére nem tudta türtőztetni magát, és folytatta:

- Ha mégis meggondolnád magad... Úgy értem, még ha késő van is...

De látta, hogy Robert nem az a fajta ember, aki ha egyszer eldöntött valamit, csak úgy meggondolja magát, legyen szó akár jelentéktelen, akár fontos ügyről. Valójában már a kezdet kezdetén is tudta. Utált könyörögni neki, nem akarta mindenáron megkapni

A vonatajtón a sárga jelzőfény zöldre váltott, és hallatszott, ahogy kattan a biztonsági zár. Robert kinyitotta az ajtót, és Clarissa óvatosan átlépett a peron

és a vonat közötti rés fölött.

Megfordult, hogy még vessen egy fél pillantást a peronon, tőle alig pár méterre ácsorgó Robertre.

- Holnap találkozunk, Robert. - Megint mosolyogni próbált, de csak valami erőtlen, furcsa arckifejezésre futotta. - El kell intéznem... néhány dolgot - mondta elhaló hangon.

- Megértem, Clarissa - felelte -, esetleg...

- Jó éjt! - vágott szavába Clarissa, és sietve végigment a vonatkocsin. Ezúttal rajta volt a sor, hogy ne nézzen

vissza.

Szerda, csütörtök

Clarissa azt hitte, nem fog tudni aludni. Régi ágyában hevert, amely azonban már nem volt ugyanaz, mint ama borzalmas események idején. Már nem volt ugyanaz, amelyben azok a rettenetes fényképek készültek. Ez most már az az ágy volt, amelyben Roberttel együtt aludt. A steppelt paplant, amellyel takarózott, még nem mosta ki, mert nem akart megválni Robertnek egyetlen molekulájától sem. Aztán mégis álomba merült.

A szárítóban találta magát, ez volt Robert kedvenc helye a tűzoltóállomáson. Ide tulajdonképpen sohasem léphetett volna be, tiltott birodalom volt számára. De Robert is vele volt. Megcsókolta Clarissát, fölemelte, kezével végigsimította a karját, majd a feje fölé emelte, végül hátralépett, hogy szemügyre tudja venni.

- Robert - próbálta megszólítani, de a szó nem jött ki a száján, és Robert már el is tűnt.

A szárító már nem a szárító volt. Kékszakáll titkos kamrájává változott, és a gyakorlóbábuk sem voltak már gyakorlóbábuk, hanem halott nők letakart arccal, szájukból a vér átszivárgott halotti leplükön, csókok rikító lenyomatait formázva. Ide-oda himbálóztak a

kötélen, amelyen lógtak, mintha lágy szellő fújná őket gyengéden. Clarissa nem tudott lélegezni, nem kapott levegőt. Megpróbálta fölemelni a karját, hogy megfogja és elfordítsa az ajtó gombját, de a karja nem mozdult. Megpróbált sikítani, de az ajka sem mozdult. Egész testére roppant súly nehezedett. Gyomrából sav jött föl, marta a torkát, úgyhogy megpróbálta visszanyelni. Karjai a feje fölött voltak. Meg akarta mozdítani őket, de valami a csuklójába vágott.

Kinyitotta a szemét, és azt az arcot látta maga fölött, amelyet a legkevésbé akart.

Ez lehetetlen, gondolta. Nem lehet itt, hiszen börtönben van! Hughes nyomozó azt mondta, börtönben van. Ez csak rémálom lehet. Fel akarok ébredni, mondta magának.

Megpróbált megfordulni, hogy ledobja magáról a férfit, meg akarta rúgni, de az a testével csak még erősebben ránehezedett. Clarissa pánikba esett, hogy egyáltalán nem fog tudni megmozdulni. Nem emberi, elfojtott nyöszörgést hallott. Aztán rájött, hogy szavak helyett ő maga adta ki azt az állatias hangot.

Összeszorította a szemét, hogy ne is lássa a férfit, megpróbált erőnek erejével visszaaludni, és bizonygatta magának, hogy mindez csak rémálom lehet, hiszen a férfi börtönben van. Börtönben kell lennie! Nem engednék ki csak úgy, anélkül hogy szólnának neki.

- Nyisd ki a szemed! - A férfi belemarkolt a hajába,

és hátrarántotta a fejét. Valami a nyakába vágott. - Nyisd ki a szemed. Clarissa, ha nem akarsz megfulladni!

Kinyitotta. Enyhült a szorítás a nyakán.

- Már vártál, ugye? Vártad, hogy eljöjjek hozzád. Csak nem engedted meg magadnak, hogy kimondd.

Szíve olyan vadul kalapált, hogy azt hitte, mindjárt szétrobban. Azt hitte, olyan erősen ver, hogy már nem bírja tovább: még egyszer, utoljára összehúzódik, és kész, megáll. Megint megpróbálta eltolni magától a férfit, ám úgy érezte, mintha csuklójáról épp lenyúznák a bőrt, válla olyannyira feszült, hogy azt hitte, mindjárt leszakad a karja.

A férfi Clarissa hasába fúrta az arcát, kezét a csípője alá dugta, masszírozni kezdte a hálóing selymén keresztül. Közelebb húzta magához.

- Olyan jó illatod van! Nekem szántad, ugye? Gondoltál rám, igaz? És a terveimre. Kíváncsi vagy, milyen terveim vannak veled, ugye?

Lenyúlt az ágy mellé, majd amikor a kezét újra felemelte, kés volt benne, melynek elkeskenyedő pengéje dárdaszerű hegyben végződött. Clarissa hallotta magát, amint felnyög.

- Beszéljünk arról, hogy bántál velem az utóbbi időben? Megígértem, hogy megbüntetlek, emlékszel?

Letette a kést, teknőspáncélból készült nyele Clarissa derekához ért. - Csinos a hálóinged.

Hálóruhája föltűrve egészen a csípőjéig. Szerette

volna visszahajtani, de hiába rángatta a karját. A férfi egyik kezével végigsimította a füstös lila színű selymet, majd megragadta a vállát.

- Ezt a tűzoltódnak varrtad? - Clarissa fejrázással próbálta jelezni, hogy nem, de megint érezte a nyakára szoruló hurkot. A férfi ellenőrzésképpen végighúzta rajta az ujját, majd meglazította. - A fulladás egyszerű lenne, Clarissa. Nem leszel túl rajta olyan gyorsan és könnyen.

Megint felvette a kést. - Ez nagyon éles.

Felemelte a ruha szegélyét, és kifeszítette. Majd fogta, és a pengét lassan tolva végighasította a hálóinget. , - Félsz?

Clarissa igyekezett a hátát minél jobban a matrachoz préselni, minél messzebb kerülve a késtől, és közben hangtalanul zokogott. - Igen, biztosan félsz. Látom rajtad. Ezt már szeretem.

A kés Clarissa mellei között feküdt, hegye az állá hoz szegeződött. Visszatartotta a lélegzetét, attól tartva, hogy a férfi a mellkasa legkisebb mozdulatára is vérét ontja.

- Régebben azt hittem, igazi hercegnő vagy, de tévedtem. Ugyanolyan vagy, mint a többi. Már nem is úgy nézel ki, mint egy hercegnő.

Hirtelen fölkapta a kést. Clarissa kiáltani akart, de csupán szánalmas vinnyogást hallatott, amely egészen addig nem maradt abba, amíg rá nem eszmélt, hogy a kés nem is ért hozzá.

- Levetkőztethettelek volna, míg a kloroform hatott, de azt akartam, hogy ébren legyél közben. Erről álmodoztam.

És átvágta először az egyik, majd a másik spagettipántot.

Letette a kést Clarissa feje mellé, széthajtotta a kettévágott kelmét, megcsavarta à lány mellbimbóját, mire ő újra azt a fojtott, nyüszítő hangot hallatta.

- Mit gondolsz, mit éreztem, amikor vele láttalak? Nem törődtél vele, igaz? Provokáltál, Clarissa, szántszándékkal!

Clarissa olyan erősen rázta a fejét, hogy úgy érezte, a férfi ostorral üti, és agya péppé válik a koponyájában.

- Rosszabb vagy, mint az előző barátnőm. Nem számít, hogy kiteszem érted a lelkem, sosem elég. Egyszerűen kidobsz, és mással állsz össze. Egy másik nős férfival, nem is adod lejjebb. És egy pillanatra sem jutott eszedbe szegény Tűzoltóné - fröcsögte, szája sarkában habzó nyállal. - Keféltél vele, amíg a börtönben voltam, ugye? De rád unt, amint megkettyintett.

Egyik kezét Clarissa lába közé nyomta. - De neki fogalma sincs, mire gerjedsz.

Ujjait becsúsztatta az alsóneműje alá, amit Clarissa ugyanabból a selyemből varrt, mint a hálóingét. Levetette az ingét, kicsatolta az övét. Clarissa összeszorította a combjait, de a férfi a késével

kettéhasította bugyiját a csípőjénél. Szétvetette lábait.

- Nem könnyíted meg, hogy uralkodjak magamon.

Clarissa megpróbálta megrúgni. A férfi erre ököllel gyomron vágta. Teljesen elernyedt, hányinger fogta el, és azt hitte, a saját hányásába fog belefulladni. Sós fémízt érzett a szájában. A férfi valamit a bokái köré csavart, és hozzákötötte az ágy lábaihoz. Clarissa megpróbálta kiszabadítani a lábait, tiltakozni akart, újra és újra, kimondani, hogy „nem”, ám még ezt az egytagú szót sem sikerült megformálnia.

És ekkor a férfi fotózni kezdte. Valahányszor a vaku felvillant, és valósággal átdöfte Clarissa szemét, a férfi addig rázta, amíg nem engedelmeskedett a parancsának, újra ki nem nyitotta a szemét, és rá nem nézett. Végül letette a fényképezőgépet, és ráfeküdt a lányra. Clarissa vonaglott, tekergeti, próbált kifordulni alóla.

A férfi felemelte az öklét, és oldalról az arcába csapott. Mintha szétrobbant volna a feje, és egy fűrész hangja zúgott volna fel a koponyájában. Talán angyalok táncolnak a mennyezeten, gondolta. És megint az a fojtott, síró hang hallatszott, valahonnan a messzeségből.

Arcán valami hideget érzett. Tudta, hogy muszáj kitalálnia, mi lehet az, és fontos, hogy eközben végig nyugton maradjon, mintha halott volna. Aztán rájött, hogy a kés az. A másodperc töredéke sem telt el, és érezte, hogy a penge nekifeszül az arcának, majd

végighasít rajta.

Testéből kiszállt az erő, homályosan látta, hogy a férfi arca eltorzul, és megragadja azt a valamit, amit a szájára tapasztott. Clarissa levegő után kapkodott, igyekezett nagyokat nyelni, miközben a férfi elvágta a nyaka köré tekert hurkot, felemelte a fejét és a vállát, és kiszabadította. Egy pohár vizet tartott a szájához, ráparancsolt, hogy igyon, de ahogy zihált, a víz lecsorgott az állán, a mellére, és valami pirossal keveredett. Mi ez a sok piros? A férfi a kettéhasított hálóinggel pamacsolta az arcát.

Mintha arca láttán a férfi egy pillanatra megdöbbent volna azon, mit is tett vele. Gyűrött ábrázatán bizonytalanság és kimerültség tükröződött, összezavarodott, mi lesz ebből az egészből. Feje megremegett, sűrűn pislogott, mintha időlegesen elvakult volna, ám most már tisztán látna mindent.

És ekkor markolászni, csipkedni, szopogatni, harapdálni kezdte a mellét olyan erővel, hogy Clarissa felsikoltott, de a férfi egyik kezével betapasztotta a száját, és rászólt, hogy hallgasson. Letolta előzőleg már kigombolt nadrágját és bokszeralsóját. Rámászott Clarissára, belemarkolt a hajába, és arcát közelebb húzta az övéhez. Arckifejezése a Marszűaszt elevenen megnyúzó Apollónéra emlékeztetett, aki gyengéden nézte áldozatát, mintha nem is az életét venné el, hanem dajkálná. Suttogása majdnem hogy szeretetteljesnek hangzott.

- Túl sokáig kellett várnom erre - mondta, és durván behatolt a lányba.

Clarissa szelíden sírdogált, legszívesebben gyűjtött volna némi DNS-mintát a körmei alá, de hiába, hiszen mozdítani sem tudta a kezeit. Ha a férfi kielégülne, a testébe jutna elég DNS. Akkor lenne bizonyítéka, legalább ott benn, amikor rátalálnak a testére.

- Nézz rám! Mondd ki a nevem!

Mintha dobolnának a halántékán. Nyaka túl nehéz volt, szemét nem tudta teljesen kinyitni. Arra gondolt, hogy a nedvesség a szemében bizonyára vér, mely a fejében érzett nyomás hatására szivárog ki.

- Mondd ki! - Az volt eddig a végső mentsvára, hogy nem gondolt a nevére, és nem vette a szájára. - Gyerünk, mondd ki! Azt csinálod, amit mondok!

De Clarissa ráébredt, hogy valójában nem is emlékszik a nevére.

A férfi újra ráparancsolt, és maga biggyesztette oda a saját nevét annak a mondatnak a végére, amit hallani akart tőle. Clarissa pedig elismételte, bár minden szó értelmetlennek tűnt számára.

- Csókolj meg! - utasította tovább.

Clarissa megpróbálta megmozdítani a fejét, de még egy milliméternyi mozdulattól is túlságosan rázkódott, túlságosan fájt az agya. Erre a férfi az ajkára tapasztotta a sajátját, nyelvét a szájába dugta. Clarissa azt fontolgatta, hogy megharapja, de túlságosan félt.

- Mondd, hogy szeretsz!

- Szeretlek.
- Mondd, hogy „szeretlek, *Rafe”*
- Szeretlek, Rafe.
- Mondd ki, hogy mit csinálok most veled.

Clarissa nem tudta, mit vár most tőle Rafe. így azt mondta, ami eszébe jutott, az egyetlen dolgot, ami igaz volt. - Bántasz.

- Helyes - mondta a férfi, újra a hajába markolva. -

Most pedig mondd, hogy mindjárt kielégülsz, és semelyik más szeretőd nem képes neked megadni azt, amit én. Mondd, hogy csak az enyém vagy, és te pont így szereted!

Clarissa papagáj módjára ismételt mindent, s közben hallotta, ahogy a férfi légzése felgyorsul. Mozdulatai egyre durvábbak lettek, mire Clarissa megfeszítette a testét.

Amikor végzett, teste Clarissáéra roskadt, és a matracba préselte. Clarissa azt hitte, eltöri a bordáit, amelyek átszúrják a tüdejét, és lyukat fúrnak a gyomrába ott, ahová előzőleg az ütést kapta. Jó néhány perc telt el, mire a férfi kihúzta belőle a péniszét.

- Élvezted, igaz? Biztos vagyok benne - mondta. - Éreztem, amikor kielégültél. Mindenkinél jobban tudom, mitől izgulsz fel, Clarissa.

Clarissa nedvességet érzett a lábai között, valami savas folyadékot. Mellkasa annyira összenyomódott és úgy égett, hogy alig bírt lélegezni, vállai mintha tőből kiszakadtak volna. Bokái véresre horzsolódtak, amikor

kétségbeesetten próbálta kiszabadítani őket. Kezei, ujjai elzsibbadtak, miután minden vér kiment belőlük.

A férfi a kezében tartotta a szájpecket. Clarissa látta, hogy bőrből van, akárcsak az, amit a magazin címlapján szereplő nő viselt. Megint sírva fakadt, légzése akadozott.

- Csendben maradok, megígérem - rebegte elcsukló hangon, rekedt torkából kipréselve a szavakat.

- Nem bízom ám benned. Mondtam már, sosem tudnék újra bízni benned azután, hogy a parkban olyan csúnyán átvertél. Most megtanulod, hogy komolyan gondolom, amit mondok. Ez lesz az utolsó lecke!

Clarissa megpróbálta félrefordítani a fejét, újra rángatni kezdte a csuklóit, hogy kiszabaduljon, de alig tudott mozogni, hiszen alaposan ki volt kötve.

- Most ki kell peckelnem a szádat ahhoz, amit még csinálni fogok. Ugye nem szeretnénk zavarni a szomszédaidat a sikoltozásoddal?

Aztán rávetette magát az ágyra, Clarissa mellé, egyik karját átdobta a mellén, behajlított lábát a csípőjén, és mély álomba merült.

Orrán hangos süvítéssel járt ki-be a levegő. Clarissa zihált, mellkasa hevesen föl-le járt, emelkedett és süllyedt, beszívta a levegőt, majd kifújta. Biztos volt benne, hogy felébreszti Rafe-et, de képtelen volt megnyugtatni a légzését, bármennyire igyekezett is.

Kérlek, ne hagyd, hogy felébredjen, imádkozott magában. Kérlek, könyörgök, istenem, ne hagyd! Ez a

gondolatjárt a fejében, ezt kántálta magában, hang nélkül, újra és újra. Mint valami varázsigét, amely életben tartja, és segítséget hoz. Ám hamarosan egy másik gondolat kerekedett benne felül, megállíthatatlanul. Nincs isten! Egyszerűen nem létezik. Nem létezhet. Nincs remény. Biztosan Laura is imádkozott, isten mégsem mentette meg. Isten hagyta, hagyta, hogy Laura elképzelhetetlen szenvedésen menjen keresztül!

Légzése egyre nehézkesebb lett. Úgy érezte, a szoba tele van füsttel, és meg fogja fojtani. Győzködte magát, hogy csak képzelődik. Nem lehet tűz, mert akkor megszólalna a füstérzékelő riasztója, márpedig nem hallott szirénát. De biztos volt benne, hogy nincs elég oxigén. Nincs. Egyszerűen nincs elég. Lehet, hogy saját nyelvébe fog harapni, miközben haldoklik, akárcsak a gonosz királynő, aki képtelen volt megszólalni vagy kiáltani, miközben halálra táncolta magát vörösen izzó vaspapucsában, melyet fogókkal adtak rá erőszakkal.

Nem értette, miért forog körülötte a szoba. Összeszorította a szemét, amennyire csak tudta, majd újra kinyitotta, de még mindig egy forgószél közepén érezte magát. Mintha mindent ködfátyol borítana. Képtelen volt a homályban legalább egy tárgyat is kivenni, amely a valósághoz kötötte volna.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, nem tudta pontosan, hol van, és miért olyan nehéz

megmozdulnia, és mi történhetett vele, ami miatt mindene ennyire fáj. Ám abban biztos volt, hogy tényleg tűz ütött ki, és a belélegzett füsttől szinte megfullad, a sűrű levegőben pedig jóformán megvakul. Robert egyszer azt mondta, ha valaha is tűzvészbe kerül, lapuljon a padlóra. Azt mondta, csak akkor van esélye levegőhöz jutni, ha minél alacsonyabban marad. Mert valójában a füstmérgezés okozza a halált. Próbált megmozdulni, mert tudta, Robert ezt várná tőle. Igyekezett valahogy a padlóra kerülni, kiszabadítani a karját és a lábát, de valami megdermesztette, másvalami pedig rázuhant. Talán a tető. Egyszer Robertre is ráesett a tető oltás közben. Lehet, hogy a tető már korábban lezuhant, amikor a szoba forgott? Az jutott eszébe, hogy talán már halott, és koporsóban fekszik, és annak a fedele nem engedi fölkelni.

Valahonnan a távolból csengő hangját vélte hallani. Talán a templomharang szól a temetésén? Valami nyomta a mellét. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy egy kar nehezedik rá. Most már emlékezett, hol is van, és mi történt vele, kié a kar, és ráébredt, hogy nincs itt semmiféle tűz. Ráeszmélt, micsoda rettenetes félelmet élt át az imént, és hogy a férfi valami szörnyűséget művelhetett a fejével, ezért volt képtelen tisztán gondolkodni és ébren maradni. Biztosra vette, hogy mindent elsöprő, fékezhetetlen pánikroham lett rajta úrrá, amitől elveszítette eszméletét. Pedig tudta, hogy

minden erejét össze kell szednie, mert nem hagyhatja, hogy ez még egyszer előforduljon, ugyanis valaki egyszer azt mondta neki, hogy ha fejsérüléssel elalszik, meghal.

Zörgést, majd fémes csattanást hallott. A férfi felriadt, szigorúan körbenézett, fülelt, bajsza alatt morogva, káromkodva. Ököllel Clarissa feje tetejére sújtott. Apró pontok fénylettek fel, majd minden elsötétült.

Clarissa azt hitte, csak álmodik. A vibráló ködön keresztül látta, amint Robert fölé hajol, és valamit levesz az arcáról. Kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta egy hang sem. Robert az ágy lábánál állt, bokájánál fogva megmozdította a lábait, és egymás mellé fektette őket, hogy ne legyenek annyira messze egymástól. Robert a feje fölé nyúlt, látta, ahogy megfogja a kezeit, és dörzsölgetni kezdi. Arca, az a gyönyörű arca falfehér volt. Miért ilyen sápadt? És kétoldalt nedves az arca. Talán esett? Mintha könnycseppek volnának, de az lehetetlen. Nem azt mondta egyszer, hogy sosem sír? Vagy az a másik ember, Azaróla mondta volna? Robert mintha suttogna valamit. Miért hangzik úgy, mintha fuldokolna? Olyan furcsa a hangja. Begöngyölte őt a takaróba, és a bal oldalára fektette. Kezében telefon, tárcsáz, és az ő címét mondja be.

Történnie kellett valami nagyon fontosnak, amire

emlékeznie kellene. Törte a fejét, ahogy csak tudta, de nem jutott semmire. Aztán egyszer csak bevillant.

- Légy óvatos! - próbálta kinyögni.

De Robert csak gyengéden csitította. Megint a kezébe vette Clarissa ujjait, és dörzsölgette. Nagyon fehérek voltak az ujjai, még fehérebbek, mint Robert arca.

Ám ekkor meglátott egy árnyat az ajtónál. Tudta, hogy egy férfi árnyéka volt az. Robert követte Clarissa tekintetét, és azonnal talpra ugrott, a lehető legmesszebb az ágytól, mintegy elterelve a férfit Clarissától.

A férfi jobb kezében késsel hadonászott. Előreszegezett, fölfelé mutató pengével megindult Robert felé. Robert egy lépést hátrált, és hátrahajolt. A férfi azonban még egyet lépett előre, és kését még jobban előretolta.

Robert úgy tett, mintha jobbról be akarna húzni neki egyet. Amikor a férfi előredöfött, hogy kivédje, Robert megpördült, bal kézzel meglökte a férfi jobb felkarját, jobb kézzel megragadta a kést tartó kéz csuklóját, és bal alkarjával ütést mért a férfi orrára, amit azonnal a bezúzott csont fülsértő reccsenése, a friss vér kibuggyanása és a padlóra zuhanó kés csörömpölése követett. A férfi megtántorodott, bódultan pislogott, ám Robert jobb ököllel máris bal halántékán találta, miközben bal ököllel az állára mért csapást. A férfi feje hátracsapódott, teste hátralökődött. Egy pillanatra

megingott, mint a ringben a vesztésre álló bokszoló, majd összeesett, és olyan erővel puffant az oldalára, hogy az egész szoba beleremegett.

Robert a kést félrerúgva odalépett a mozdulatlanul fekvő férfihoz, akinek zihálva mozgott fel-alá a mellkasa. Újra meg újra ellenőrizte, nem tért-e magához, mintha veszett kutya volna, amelynek nem szívesen fordítana hátat. Fölé hajolt, fölemelte erőtlen karját, majd eldobta, és figyelte, ahogy visszhangzó puffanással a padlóra esik. Különös aggodalommal szemlélte az ujjait, biztos akart lenni benne, hogy a legkisebb rándulás sem kerüli el a figyelmét.

Clarissa arcából újra vér fakadt, gyomrába éles, görcsös fájdalom hasított. Nem is vette észre, hogy nyöszörög, amíg Robert hátat nem fordított a férfinak, és a nevét szólítva el nem indult felé. Csak néhány másodpercnyi figyelmetlenség volt, ám az is túl soknak bizonyult, ráadásul az egészről ő tehetett.

A férfi a feje fölé nyúlt a kezével, az éjjeliszekrény alá. Amikor a kezét újra fölemelte, egy másik kést tartott benne. A késnek nagy, fekete, gumírozott nyeléhez képest a penge rövid volt, ám széles. A férfi felült, és a kést Robert combjának hátsó felébe döfte.

Robert felordított, artikulálatlan hangon, mely egyenesen Clarissa fülébe hasított. Ott helyben térdre rogyott.

A férfi orrán-száján pirosat prüszkölt, köpött. Felemelte a kezét, feje felett a kés ezüstösen csillogott,

jó magasra emelte, hogy azután végezzen Roberttel.

Ahogy a kés lecsapott, Robert megpördült, két kézzel megragadta a férfi jobb csuklóját, lerántotta és a padlóra fektette őt. Félig ráült, és az alhasára térdelve a padlóhoz nyomta.

Úgy tűnt, Robert nem is vesz tudomást a másik lábáról, mely ernyedten hevert a földön, rajta a világosbarna kordbársony nadrág vértől sötétlett. Tengerészkék pulóverét csatakosra izzadta a hónalján, a mellkasán, a hátán.

A férfi bal öklével behúzott Robertnek, felszakította a száját, de Robert semmi áron nem engedte volna el a jobb csuklóját. Semmi nem akadályozhatta volna meg abban, hogy a férfit a kés eldobására kényszerítse. Semmi áron nem adta volna föl az igyekezetet, hogy saját testétől távol tartsa a kést.

Minden csupa vér volt. Robertnek az állán csurgott, a lábából ömlő vér tócsában állt a padlódeszkákon. A férfi orrából folyó vérrel nemcsak a saját mellkasa és álla fröcskölődött be, hanem Robert ingének ujja is.

A férfi bal kezével ráfogott Robert mindkét kezére, küzdött, hogy átvegye az irányítást a kés fölött. A kés kettejük között imbolygott, ahogy mindketten igyekeztek a másik felé közelíteni, és pengéjét a másik felé fordítani. Mivel a férfi a földön feküdt, fölfelé kellett tolnia a kést a gravitáció ellenében. Ez volt Robert egyetlen előnye, jóllehet önmagában nem elég. Ebben a rettenetes szkandermérkőzésben Robert egyre

inkább vesztésre állt, ahogy folyamatosan gyengült a vérveszteségtől. Arca elszürkült, homlokán izzadság gyöngyözött. Felnyögött.

Egyikük sem vette észre, hogy Clarissa lecsúszott az ágyról. Felemelte az első kést teknőspáncél nyelénél fogva onnan, ahová Robert előzőleg elrúgta. Remegve közelebb lépett hozzájuk, akár egy újdonsült vámpír, aki először kel fel a sírjából. Combjai belső oldalán vércsíkok kígyóztak lefelé, vérpászmák éktelenkedtek az arcán, végig a nyakán, a mellén le egészen a hasáig. Szőke haját sötétvörös vérfoltok tették fénytelenné.

Azok a kedves, segítőkész rendőrök bizony hazudtak neki. Hiábavaló, gyilkos reményt tápláltak benne, amikor azzal áltatták, hogy biztonságban van, holott valójában olyan távol állt a biztonságtól, amennyire ember távol állhatott tőle. Módszereik nem váltak be. Kizárólag Clarissa képes rá, hogy a férfit valóban eltüntesse. Egyedül ő tudná elérni, hogy teljesen felszívódjon, és soha többé ne legyen lehetősége visszatérni. Ez volna az egyedüli járható út. Semmilyen más módon nem lehetne rábírni a férfit, hogy hagyja békén. Ha a kés még egyszer eltalálja Robertet, meg fogja ölni. Clarissa jól tudta. Clarissa pontosan tudta, mit kell tennie, és hogy csupán egyetlen esélye van.

Clarissa rendkívül jártas volt a humánbiológiában, egyszer Robertnek is elmesélte. A szaporodás iránti szenvedélyes érdeklődése később az egész testre

kiterjedő csodálattá alakult át, de a téma már iskolás lány korában is érdekelte. Emlékezett a szívet ábrázoló képekre, azokra a fényképekre, illusztrációkra, anatómiai ábrákra, amelyeket oly szépnek talált. Mindet újra áttanulmányozta, amikor édesapján súlyos koszorúérműtétet hajtottak végre.

A férfin nem volt más, csak alsónadrág. A Clarissában felidéződő ábrák mintha a férfi mellkasára lettek volna rajzolva több rétegben: a bőr alatt a bordakosár, a bordakosár alatt a szív és kamrái, a megfelelő feliratokkal ellátva. Még lüktető fejfájásán keresztül és elhomályosult szemével is látta. Minden erőlködés nélkül. Tudta, hogy a bordák között, a jobb szívkamra fölött rés van. Végzetes pont. Minden erejével a célra összpontosított, a mellbimbókkal egy vonalban, a középtől kissé oldalra. Vigyáznia kellett, nehogy Robert fájdalomtól barázdált arca elvonja a figyelmét.

Nem hagyta, hogy tekintete akár egy pillanatra is elkalandozzon a célponttól, miközben a kést a férfi mellkasa felé irányította, összeroskadó teste teljes lendületével. Nem esett nehezére térdre esni, pontosan a férfi feje fölé: teste nem kívánt mást, mint zuhanni. A másodperc töredékéig ellenállást érzett, mint amikor a kés hegye átszúrja a görögdinnye héját; de azután a penge mélyen behatolt a húsba, mely olyan volt, akár a gyümölcs húsa. A kés tövig beszúródott, nem torpant meg, amíg a nyele a bőrt nem érte.

A férfi levegő után kapkodott, de csak rövid ideig. Sápadt ajkai bekékültek, piros buborékok törtek föl közülük. A vér nem lövellt ki, ahogy Clarissa elképzelte, hanem folyamatosan szivárgott kifelé, a kés nyele körül desszertes tányérhoz hasonló alakzatot felvéve. Clarissa keze nem a megszokott módon működött, ráadásul a kés olyan nedves és meleg lett, hogy majd kicsúszott a szorításából. De tudta, hogy nem szabad elengednie. Bármi történjék is. Nagyon jól tudta. Rendületlenül próbálta tartani, mert félő volt, hogy esetleg nem jól találta el. Ha netán elszámította volna magát, vagy elvétette volna a kiszemelt pontot. Mintha a férfi akár fel is kelhetne, ha elengedné. Mintha megint felkaphatná a másik kést, és Robertbe márthatná. Mintha a lyuk, amelyet Clarissa ütött rajta, behegedhetne, aztán felugorhatna, és Clarissára vethetné magát, ha ő nem bizonyosodna meg tökéletesen arról, hogy a kés megtette a magáét.

A férfi szeme forgott, majd megmerevedett. Nyitva maradt, de Clarissa tudta, hogy már nem látja. Végre nem őt nézi. Tényleg nem. És már soha többé nem fogja őt nézni.

Robert átkarolta őt, és végül elengedte a kést. Robert a földön ülve magához húzta Clarissát, és az öléhez szorítva sietősen kúszni kezdett, minél messzebbre a férfitól, sebesült lábával véres nyomot húzva maga után a padlón. A karjában tartotta Clarissát, ringatta, miközben valahogy letépte magáról az ingét, és

belegöngyölte. Mindkettőjük egy merő vér volt. Robert szólongatta Clarissát, újra és újra a nevét mondogatta, mintha valahonnan máshonnan próbálná visszahívni. Ám Clarissa úgy érezte, egyre távolodik, hangja mintha a messzeségből szólna, noha ajkai még megpróbálnak szavakat formálni.

Tele volt a szoba furcsa, rendőrnek meg mentősnek öltözött emberekkel, Norton kisasszony is ott állt sírdogálva. Érezte, ahogy elszakítják Roberttól, hallotta, hogy azt mondják Robertnek, ő maga is sürgős orvosi ellátásra szorul. Próbálta Robert nevét kiáltani, és hogy ne vigyék el mellőle, de egy hang sem jött ki a torkán. Fejében a fájdalom egyszer csak mintha szétrobbant volna, és a világ elsötétült.

Tizennyolc héttel később

A KÉZ NÉLKÜLI HAJADON

JÚLIUS 20., HÉTFŐ

A klinikai pszichológus azt kérte, kezdjek új noteszt. Anyám csinálta saját kezűleg, borítója gyöngyvirágokkal díszített, hamvas lila színű anyagból készült. A pszichológus „gyógyulási naplónak” hívja. Üléseink alkalmával megvillantom előtte a kézzel teleírt oldalakat, hogy lássa, milyen értelmes, épelméjű páciens vagyok. Ha mégis hagynám, hogy tényleg elolvassa, biztosan kitérne a hitéből, hogy valójában mit írok - és kinek.

JÚLIUS 21., KEDD

Apám egy másik nyugdíjas tanárral golfozik. Anyám itt ül mellettem ebben a lélektelen kórházi váróteremben. Újságot olvas, miközben próbálok bármi másra gondolni, csak nem a vizsgálat eredményére, amelyet hamarosan kézhez kapok.

Hogy mire gondolok? Rád. Túlságosan is sokat gondolok rád. Tizennyolc hete láttalak utoljára. Tizennyolc hete, hogy megmentettél.

Tizennyolc hét telt el azóta, hogy a férfi ügyvédje

rávette a bíróságot, hogy engedjék ki. így törhetett be a lakásomba.

Március 5-én, csütörtökön a rendőrség letartóztatta zaklatás és erőszak vádjával. De a bíró csak március 6-án, pénteken adta ki a távoltartási végzést. Katasztrofális hibát ejtettek, amikor a törvényben előírt huszonnégy órás határidő elteltével nem idézték bíróság elé. Ez azt jelenti, hogy a távoltartási végzés, melyet néhány nappal később megszegett, még nem volt jogerős, így nem tarthatták fogva a megsértéséért.

Vajon mindez akkor is megtörténik, ha Hughes rendőrnyomozó nem utazik el? Szerintem jogi eszközökkel még ő sem tudta volna megakadályozni, hogy kiengedjék. Viszont figyelmeztethetett volna, hogy szabadlábra helyezték. Találhatott volna rá módot, hogy újra lecsukják. Kirendelhetett volna valakit, hogy vigyázzon rám, és elejét vegye annak, amit tett velem. A szexuális zaklatásokért felelős kapcsolattartó tiszt segítségével sikerült rekonstruálni azt a bizonyos éjszakát, vagy legalábbis a nagy részét. De azóta is egyre csak az eshetőségeket latolgatom, végtelenszer teszem föl a kérdést magamnak: mi lett volna, ha?

Kijön értem az orvos, és kiszakít gondolataimból. Üdvözli anyámat, aki e figyelmességtől belepirul a gyönyörűségbe, holott nem kevésbé fél, mint én, attól, amit mindjárt közölnek velem. Búcsúzóul megszorítom anyám kezét, és felállok, hogy kövessem

Haynes doktort. A hátam csupa izzadság, és hol fázom, hol elönt a forróság.

Néha arra gondolok, biztosan a velem történtek miatt vagyok ilyen rosszul, de Haynes doktor szerint nem. Azt mondja, az ilyen erős émelygésnek, mint az enyém, neve is van: *hyperemesis gravidarum*. Azt mondja, némelyek szerint Charlotte Brontë is ebbe halt bele; ez tetszik. Szerinte fiziológiai alapja van. A többszöri kórházi kezelés, mellyel a víz- és elektrolit-háztartásomat próbálják helyreállítani, és a hányinger-csillapító tabletta, melyet naponta szednem kell, kétségtelenül fiziológiai megközelítés. De szerintem a klinikai pszichológus e tekintetben aligha ért egyet Haynes doktorral.

Haynes nagyon akadémikus, roppant kedves és jóképű a maga intelligens szuperhős módján. Más körülmények között biztosan belé is szeretnék. Ám a körülmények akkor lennének mások, ha sosem találkoztam volna veled.

Haynes doktor komolyan néz rám. - Clarissa, megkaptam a leleteket.

Azt hittem, az elmúlt két hétben sikerült összeszednem magam, míg erre a pillanatra vártam. Most azonban mintha jégcsapok szúrnák át a szívemet.

Haynes átnyúl az asztal fölött, és megfogja a kezem. - A genetikai vizsgálatok kizárták annak a lehetőségét, hogy gyermekének apja Rafe Solmes.

Érzem, hogy megremeg a szám, a kezem, megrándul

a szemhéjam, azt hiszem, mindezek megkönnyebbülésem testi tünetei lehetnek. De Haynes szerint a rángások és remegések a hányinger elleni gyógyszer ritka mellékhatásai is lehetnek, és noha reményei szerint egyedi esetről lehet szó, jobbnak látja, ha más gyógyszert ír fel. Azt mondja, nagyon sápadt vagyok, megitat néhány korty vízzel, és fölfektet a vizsgálóasztalra, hogy pihenjek egy kicsit. Leül, jegyzetel a kartonomra, néha kis szünetet tart, hogy ellenőrizze a pulzusomat vagy a vérnyomásomat.

Hittem már azelőtt is, hogy kezemben volt a bizonyíték. Azonnal tudtam a bennem megfogant gyermekről, amikor az első együtt töltött éjszaka után felébresztettél. De nem gondolkodhatok így. Ha azt mondom, első éjszaka, az azt sugallja, hogy több is követte. De összesen kettő volt. Le kell szögeznem magamnak, soha nem is lesz több, mint kettő.

Végül Haynes doktor megengedi, hogy felüljek, én meg mindjárt elkezdek csacsogni.

- Valahol mélyen biztos voltam benne, hogy nem az övé. A rendőrség kérte, hogy végeztessem el a vizsgálatot, és nem mertem visszautasítani. Nem akartam, hogy azt gondolják, jó okkal öltem meg, nehogy a babán keresztül próbáljon a markában tartani.

- Nos, most már nem gondolhatják ezt. A kormeghatározási vizsgálatok és a terhesség korai szakaszában mért hormonszintek alapján ön a

huszonegyedik hétben van. Vagyis a petesejt tizenkilenc héttel ezelőtt termékenyült meg. Jelentésem következtetése szerint ön az erőszakos cselekmény előtt egy héttel fogant meg, tehát Solmes úr halála idején ön még nem tudhatta, hogy teherbe esett. Konzultáltam a szakértőkkel, és az ő véleményük egyezik az enyémmel. Ezt is belefoglaltam a jelentésembe.

Jócskán találtak DNS-t, amelyet összehasonlíthattak a babáéval. Nem volt szükségem az engedélyedre a vizsgálat elvégzéséhez. Nem is volt szükségük a te DNS-edre. Most, hogy őt hivatalosan is kizárták, egyedül te jöhetsz szóba. Kizárásos alapon.

- Van még más jó hírem is: nem találtunk semmilyen genetikai eltérést.

Annyira aggódtam az apasági vizsgálat miatt, hogy a baba egészségével már nem is törődtem. Vajon miféle anya leszek?

A doktor szünetet tartott. - Ha kíváncsi rá, a nemét is megmondhatom.

- Szerintem lány lesz — mondom. - Az lesz?

Haynes doktor szélesen mosolyog, azt hiszem, tényleg számít neki. - Úgy van.

- Azt hiszem, sötét haja lesz, és ragyogó kék szeme, akárcsak az apjának. Biztosan gyönyörű lesz!

A doktor felnevet. - Meg kell várnunk, míg megszületik, hogy lássuk, milyen a haja és a szeme. De semmi kétség, gyönyörű lesz. Megnézzük? Tudom,

mennyire aggódott a magzatvízminta-vétel és az esetleges vetélés miatt.

Haynes doktor hideg zselés anyagot ken a hasamra, és amint a szonda a bőrömhöz ér, a baba feltűnik a képernyőn.

Pont olyan a szája, mint a tiéd, Robert. Apró rózsabimbót formál az ajkaiból, mintha puszit küldene nekem. Én is küldök neki.

JÚLIUS 22., SZERDA

Megérkezett a szexuális zaklatásokért felelős kapcsolattartó tiszt. Nem visel rendőruniformist. Nyúlánk alakján hanyag eleganciájú tengerészkék szoknya, krémszínű ing.

Hozzá képest egész dundi vagyok, ami új élmény. Keblem teltebben domborodik a fehér gézblúz alatt, amilyet Lottie is viselt a tárgyalás első napján. Hasam is kidomborodik kissé a rugalmas derékszíj fölött, mely az anyám által összedobott újabb szoknyát díszíti.

Eleanornak hívják a tisztet, és jobban szereti, ha én is így szólítom, nem pedig X. rendőrtisztnek vagy Y. rendőr őrmesternek. Csak Eleanornak.

Biztos azt mondanád, jobb, ha egy pillanatra sem felejtem el, hogy bármennyire őszinték is azok a megértő bólintások, Eleanor elsősorban információmorzsákra vadászik, melyeket

összegyűjthet, hogy a végén jókora kövér aktát küldjön belőlük a Királyi Ügyészi Szolgálatnak. Azt mondanád, jobb, ha nem dőlök be a rendőrség hivatalos szövegének, miszerint Eleanort azért adták mellém, hogy nekem mint túlélő áldozatnak egyetlen kapcsolattartója legyen minden rendőrségi kommunikációhoz. Azt mondanád, azért ültették a nyakamra Eleanort, mert gyanúsítottnak tartanak.

Eleanorral a szüleim nappalijában ülünk, az ablakfülkében álló karosszékekben. Innen szoktam bámulni a tengert. Közöttünk az asztalon egy-egy csésze tea, anyám tette oda, mielőtt apámmal felszívódtak a kertben.

Eleanor a füle mögé tűri fekete haját, és sötét szemével gyengéden egyenes pillantást vet felém.

- Megígértem, hogy nem tartok vissza öntől semmilyen információt, amelynek felfedésére engedélyem van - mondja.

- A Királyi Ügyészi Szolgálatról van szó? - kérdezem, higgadtságot erőltetve magamra. - Vád alá akarnak helyezni a halálesettel kapcsolatban?

- A rendőrség még szeretne megszerezni néhány utolsó bizonyítékot, mielőtt a teljes aktát elküldené a Szolgálatnak, amely majd eldönti, vádat emel-e vagy sem. Ha jól tudom, az ön nőgyógyászától várnak még néhány jelentést.

- Már készülnek.

- Remek - bólint helyeslően. - Még a halottkém

jelentése várat magára. A rendőrségnek épp az ön védelmében rendkívül alaposnak kell lennie. Nagyon komoly, összetett ügyről van szó, Clarissa, mely erőszakos halált is magában foglal. A köz érdekében mindig biztosítani kell a nyomozás megfelelő lefolytatását.

- Bárcsak már vége lenne.

- Tudom, mennyire nehéz most magának ez a bizonytalanság, de szeretném újra hangsúlyozni, a Szolgálat a legritkább esetben indít peres eljárást más otthonába behatoló személy halálával kapcsolatban. Különösen, ha a behatolónak fegyvere volt. Erős bizonyítékok szólnak amellett, hogy maga a saját és egy másik személy védelmében folyamodott fizikai erőszakhoz. És fontos tényező a korlátozott beszámíthatóság, tekintve a fejsérüléseit.

- Rendben - mondom elnyújtva a szót, bár nem mintha tényleg rendben érezném magam.

Eleanor nagy lélegzetet vesz, és folytatja: - Már mondtam önnek, abban a perben mind az öt vádlottat felmentették minden vádpontban.

A bíró engedélyezte, hogy a többi tíz esküdt nélkülünk tanácskozzon. Mind az öt vádlott szabadon távozhatott, míg én a kórházban feküdtem rendőri felügyelet alatt, neked meg a lábadat operálták.

- Egyáltalán nem meglepő az ítélet, hiszen a védelem ügyvédjei jóformán ízekre szedték Lockyer kisasszonyt - mondom ölemre szegett tekintettel. -

Nagyon bátran viselkedett - folytatom szelíd hangon, fel sem pillantva. Aztán mégis felemelem a fejem. Megkeményítem magam. És látom, Eleanor a homlokát ráncolja.

Kicipzározza barna bőrdossziéját.

- A rendőrség úgy vélte, bizonyára tudni akar erről - mondja, és átnyújt nekem egy újságból kivágott cikket.

Tragikus véletlen folytán bekövetkezett balesetnek minősítette a halottkém a népszerű, 28 éves bathi nő, Carlotta Lockyer halálát, aki május 10-én hunyt el túladagolásban. George Tomkins halottkém a jelentése szerint tetemes mennyiségű heroint és crack kokaint talált a szervezetében, melynek hatását fokozta a véráramban magas, koncentrációban jelen lévő métádon. John Lockyer (78) a meghallgatáson azt mondta, unokája sikeres elvonókúrán vett részt, de röviddel halála előtt visszaesett.

A lány testét a templomból hazatérve a fürdőszobában találta meg.

Átölelem magam, előre-hátra hintázom önvigasztalásképpen, ahogy az egyik rendőrségi tanú szerint Lottie is csinálta. Szánalmasan zokogok. Sav tör föl a gyomromból, lecsorog az államon, letörlöm egy zsebkendővel.

Eleanor türelmesen vár, amíg megnyugszom.

Fogalmam sincs, mennyi ideig tartott. Hangosan kifújom az orrom.

- Látom, mennyire megviseli - mondja Eleanor. - Engem is nagyon elszomorít. És a kollégáimat is. Nagyon bátor lány volt, és szörnyű küzdelmet vívott.

Haragosan nézek egyenesen Eleanor éjkék szemébe, próbálom kizökkenteni nyugalmából, de sikertelenül.

- Látom, Clarissa, magát is dühíti - mondja -, ez teljesen érthető.

- Az a cikk hamis. A múlt héten adták közre, az állítólagos július 13-i halottkémvizsgálat után. Az ilyen vizsgálatok eredménye nem születik meg ilyen hamar, legfeljebb két hónappal a haláleset után. Épp maga mondta, hogy még mindig a halottkém jelentésére várunk azzal az emberrel kapcsolatban, pedig ő már négy hónapja halott, épp kétszer annyi ideje. Lottie valahol máshol van, messze innen, és a rendőrség el akarja hitetni, hogy meghalt, hátha így biztonságban tud új életet kezdeni. A cikk merő hazugság, csak félre akarja vezetni azokat a gazembereket.

Belekapaszkodom ebbe az új reménybe. Talán Laurával is valami hasonló történt.

- Nem tartom valószínűnek, noha nagyon okos az elmélete, és azt kívánom, bárcsak igaza lenne. Mindannyian ezt kívánjuk.

- Nem mondhatná meg nekem. Nem is tudhatja.

- Igaza van, mindkettőben - feleli Eleanor.

Jobb lett volna, ha apám nem Clarissának keresztel. Jobban illene hozzám a Pollyanna. De szerencsés befejezésre itt aligha lehet számítani. Laura eltűnt, valószínűleg örökre, akárcsak Lottie. Ostoba történetek kitalálásával most már egyiküket sem tudom megmenteni.

JÚLIUS 23., CSÜTÖRTÖK

Délelőtt terápián vagyok Lewen doktornőnél, a klinikai pszichológusnál. Meg kellett ígérnem, hogy minden héten egyszer eljövök. Ez volt a feltétele, hogy kiengedjenek a bathi kórházból, és itt, Brightonban el tudjak mindent intézni a rendőrséggel és az orvosokkal.

Együttműködő beteg. Túl gyakran hallottam ezt a kifejezést.

Gyűlölöm.

Lewen doktornő az ötvenes évei végén jár. Rövid, göndör hajú asszony, jó pár kiló súlyfölösleggel. Hosszú, világos színű ruhákban szokott járni. Ma sárga, narancs és bordó színekben pompázik. Úgy fest, mintha maga lenne a földanya, bár kötve hiszem, hogy az volna.

A falon az *Óz, a nagy varázsló* című film bekeretezett plakátja. A főszereplő figurák kart karba öltve épp rátérnek a sárga köves útra. Lewen szerint ez a film mindenkinek, aki megnézi, *életre szóló*

tanulsággal szolgál. Nehezen tudom elképzelni, hogy Lewen doktornő belopná magát a szívedbe.

A doktornő elhelyezkedik barackszínű fotelében, és várakozóan mosolyog rám. Én vele szemben, a díványon kuporgok, magam alá húzott lábbal. A dívány is barackszínű. Az összes bútor ilyen megnyugtatónak szánt barackszínű kárpittal van bevonva, irtózom tőle. Még a falak is barackszínűek. Ha képes és meghallgattatja velem a *Túl a szivárványon* című dalt, valószínűleg leokádom a barackszínű szőnyeget.

A múlt héten az arcom volt az ülés témája. A szobát betöltötte a plasztikai sebész halandzsája, nekem pedig ismételgetnem kellett a mondatokat, mint valami varázsigét.

A jó hír az, hogy az arc gyorsan gyógyul. Az arccsontomat átlósan átszelő sebhely négy centi hosszú, megmértem.

Szerencsénkre a vágás egyenes volt. A heg feldagadt, a két végén pedig ráncolódik, mintha össze lenne csípve.

A hegek az első évben jelentősen elhalványulnak és kisimulnak. Az én sebhelyem élénkvörös és kidomborodik.

A felszíni arcidegek újra működni fognak, de ez hat-nyolc hónapot is igénybe vehet. Az én arcom nem mozog rendesen a sebhely körül, akárcsak a fogorvosnál, amikor a novokaininjekció elzsibbasztja

az ember száját.

Kezdeti hallgatásom ma még Lewen doktornőnek is túl hosszú. Általában szívesebben megvárja, hogy én szólaljak meg először, de ez alkalommal csendesen megkérdezi, mire gondolok.

- Robertre.

Amint ez a szó elhagyja a számat, gyenge Earl Grey teámba bámulok. Belekortyolok, és elképzelem, ahogy lassan kavarog a gyomromban.

Lewen doktornő tovább nógat: - Idestova a terhessége második harmadába lép. Úgy tűnik, most már biztosra veheti. Nem gondolja, hogy Robertnek joga van tudni róla?

Bőre nagyon rózsaszín, és kissé érdes. Arca pirospozsgás, lehet, hogy magas a vérnyomása?

Megrázom a fejemet. - Nem akarná a gyereket.

- Azt nem tudhatja. Ráadásul még mindig utána sóvárog.

Két éve halt meg, mondtad. Találkozásunk első percében elmesélted, hogy a feleséged ennyi ideje ment el. Találkozásunk első percében a legfelháborítóbb hazugsággal etettél meg, amit életemben hallottam. Automatikusan ezzel a mesével szédítesz el minden nőt, aki iránt a legcsekélyebb érdeklődés is ébred benned? Később azt is hozzátetted, hogy autóbaleset volt. Még az időpontot is megmondtad.

Tűzoltóné asszony, mondta az az ember,

megforgatva kését a szívemben, mielőtt széthasította az arcomat.

Le kellett lepleznem téged. A velem történtek miatt óhatatlanul lelepleződtél. Az események folyományaként már nem rejtegethettél a feleséged elől. A rettenetes vágás, a vérveszteség... A rendőrség látogatásai, a meghallgatások... A tanúvallomásod. A velem történtek a hétköznapi életedből is kiszakítottak.

Az erőszak áldozatait tilos megnevezni. Még akkor is, ha esetleg egyben gyilkosok is. A történtek nyomán az én nevem kimaradt a sajtóból, de nemigen maradhatott ki az otthonodból.

Elképzelem a feleséged. Felejtsd el az egészet, mondta neked minden bizonnyal. Egyszerűen felejtsd el. Soha, de soha az életben nem láthatod többé, mondhatta. Talán nem is volt más választásod, mint elfelejteni engem.

Eleanor azt mondja, szépen gyógyul a lábad, de egy kicsit mindig sántítani fogsz. Valószínűleg további műtétekre lesz szükséged. Felteszem, te is megvívod a magad csatáját a poszttraumás stresszel.

Vajon a feleséged visz be autóval a kórházi időpontokra? Segít neked a fizioterápiában? Nem büntet? Kiheverheti még a házasságod ezt az egészet? Erre vágysz? Megpróbálom elkerülni, hogy elborítson a kérdések áradata. Megpróbálok nem képzelegni arról, milyen lehet a feleséged.

Henry után megesküdtem, hogy soha többé nem esem bele házasemberbe. Soha többé nem teszem meg egy másik nővel azt, amit az ő feleségével. Sosem értem volna hozzád, ha tudok róla. A gyermekünk sem létezne, ha tudtam volna róla.

De mindezek ellenére minduntalan a lábadat csókolgatom képzeletben, megpróbálom csókokkal gyógyítani.

- Tudja, hogy felvehetné a kapcsolatot Roberttel - folytatja Lewen. - Többet is megtudhatna a házasságáról. Az az ember, aki bántotta magát, nem nevezhető megbízható forrásnak.

- A szexuális zaklatásokért felelős kapcsolattartó tiszt megerősítette, hogy Robert még házas, és a feleségével él.

Eleanor mesélte, hogy a feleséged Londonban volt azon a két éjszakán, amelyet nálam töltöttél. Aztán váratlanul megint elhívták azon az ominózus estén, amikor meggondoltad magad, és felbukkantál nálam, hogy megments. Boldog vagy, hogy így döntöttél?

- De mégis megtudhatna többet arról, miért tette, amit tett.

- Elég egyértelműnek tűnik.

Vajon mit érez az az asszony, ha arra gondol, hogy programja váratlan megváltozása hozzájárult az én életem megmentéséhez?

- Ne legyen cinikus, Clarissa. Az emberek cselekedeteinek roppant bonyolult mozgatórugói

lehetnek. Abból, amit Robertról mesélt, az derül ki, hogy jó ember, sőt hősies. Nem vitatom, hogy helytelenül viselkedett magával, de maga meglehetősen felkavarhatta, ha természetétől ennyire elütő módon cselekedett.

Csak nem a szokásos életedtől távol tölthető hét hét csábított? Amihez én csak ráadás voltam, hogy a per még emlékezetesebb és izgalmasabb legyen? Talán azzal a kapitális hazugsággal szeretted volna biztosítani a részvételemet? Azt mondtad, már első nap a vonaton észrevettél. Talán már akkor és ott eltervezted, hogy elcsavarod a fejem, hiszen tudtad, hogy a feleséged hat hét múlva elmegy, és nem akartad elszalasztani ezt az alkalmat. Talán azt is láttad, hogy Keatset olvasok, ezért mondtad, hogy szereted. Te mindent észreveszel.

Gondolom, azt képzelted, hogy miután a vakáció véget ér, visszatérsz életed régi medrébe, mintha mi sem történt volna. Biztosan azt hitted, a legcsekélyebb emléket, nyomot sem hagyom benned.

- Minden, amit Robertől mesélt, az összes cselekedete arra utal, hogy mélyen érzett maga iránt, és befészkelte magát a szívébe, a fejébe - erősködött Lewen, aki bosszantó tehetséggel hibázott rá a fantáziáimra. - Lehet, hogy ő sem számított rá. Bármit tett maga ellen...

- Bármit tett ellenem, semmi ahhoz képest, hogy megmentette az életemet, és közben maradandó

sérülést szenvedett. A másik dolog, a feleségével kapcsolatos hazugság eltörpül emellett.

Lewen doktornő elégedettnek tűnik velem, bár türelmetlenül félbeszakítottam. - Maga is megmentette őt - mondja halkan.

- Ő csak miattam sodródott veszélybe. Aligha lehet megmentésről beszélni.

- Lehet, hogy a történtek után tart magától. Biztosan időt akar hagyni magának, hogy felépüljön, és nem akarja megijeszteni. De mégiscsak ő a gyermeke apja, Clarissa, meg kell keresnie és beszélnie kell vele.

- Nem gondolja, hogy kisebbfajta sokként érné a hír? Ezenkívül azt sem szeretném, ha csak a baba miatt maradna mellettem. Nem is beszélve arról, hogy nem szeretném elvenni a feleségétől... így is lelkifurdalásom van miatta. Nem üldözhetem Robertet. Nem... nem varrhatom magam a nyakába. Ahogy az a férfi tette velem.

Eleanor azt mondta, az a férfi valóságos szentélyt rendezett be a házában, megszámlálhatatlan fényképpel. Jobban ismerte az életemet, mint én magam.

- A legnagyobb rejtély a maga számára azonban Robert - veti fel Lewen doktornő. - Meg kell oldania ahhoz, hogy tovább tudjon lépni. Meg kell értenie, mit miért tett Robert, és mit gondol most.

- Téved - felelek. - Azt hiszem, értem őt. Épp most

segített benne. Nem Robert a legnagyobb rejtély számomra.

Lewen doktornő meglepve néz. - Akkor ki?

- Laura.

Elképzelem Betterton asszonyt és anyámat, ahogy egymás mellett ülve, egymás karjaiban sírdogálnak, Betterton úr pedig apámmal gyászos ünnepélyességgel, esetlenül álldogálnak mellettük.

- Azt hittem, gyűlölni fognak a szülei. És sosem bocsátják meg nekem, hogy én túléltem. Hogy nem jártam úgy, mint Laura.

Lewen doktornő szól, hogy igyák néhány kortyot, mielőtt folytatom. Engedelmeskedem neki.

- Ugye nem sajnálja, hogy meghalt? - kérdezi a doktornő.

Azt mondták Bettertonék, hogy a rendőrség szerint nem Laura az a nő a magazin címlapján. Fellélegzem, de mondhatni, épphogy csak, mert nem tudok szabadulni a kérdéstől, hogy akkor mégis ki lehetett az a nő. Bettertonéktól azt is megtudtuk, hogy a helyszínelők pornográf fotókat találtak Lauráról a férfi házában a padlódeszkák alá rejtve. Vajon a rólam készült utolsó fényképeket is oda dugta?

Megúszhatta volna a büntetést a meggyilkolásomért, ha ésszerű kétséget támaszt afelől, hogy akár te is elkövethetted. Te is voltál az ágyamban. Állíthatta volna, hogy közös megegyezés alapján feküdtem le vele, és amikor elment, én még éltem és virultam. Te

csak az ő távozása után bukkantál fel, hogy megkínozz és megölj. Túlságosan kiműveltek engem a tizenkettes tárgyalóteremben.

A rendőrség csak nemrégiben nyomozta ki, hogy hét évvel ezelőtt egy egész nyarat töltött Kaliforniában. Az volt Laura utolsó nyara. A nyom már hideg, de talán még nem teljesen veszett el. Végül az amerikai rendőrség is nyomozást indított Laura eltűnése miatt. Együttműködnek a brit rendőrséggel, amely alaposan mérlegel minden bizonyítékot.

Hogy sajnálom-e a halálát?

Ennél ostobább kérdést nem is tudnék elképzelni. Lehetetlen teljesen őszintén válaszolnom rá. Különben Lewen doktornő azt állítaná a rendőrségnek, hogy megátalkodott, pszichopata gyilkos vagyok. Nem igazán szeretném, ha ez szerepelne a Királyi Ügyészi Szolgálatnak küldött aktámban. És hogy azt tanácsolja a gyámügynek, hogy vegyék el tőlem a gyerekemet.

Ám az igazságból így is óriási szeletet kanyarítok ki és nyújtok át tálcán Lewen doktornőnek.

- Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy tönkretettem Bettertonék egyetlen reményét, hogy egyszer rájöjjenek, mi történt Laurával. Lehet, hogy egy nap elárulta volna nekik. De már sosem lesz rá módja.

Nem akarok visszatérni az egyetemre, habár még nem terveztem el pontosan, mihez is kezdek, miután lényem összetört darabjait összeragasztották, és a

repedések már nem szembeszökőek. Ha bármilyen módon segíthetnék Laura felkutatásában, akkor a legszívesebben ezzel foglalkoznék. Talán írással, a publicitás növelésével, vagy valamiféle figyelemfelkeltő alapítvány révén, melyet az ő nevében, a szüleivel együtt alapítanék.

- Teljesen természetesek az érzései, Clarissa - nyugtat meg a doktornő. - Rendkívül emberiek. - Talán a végén mégsem bélyegez pszichopatának. - Mindazonáltal, még mindig nem vagyok meggyőződve róla, hogy teljesen őszinte önmagával, amikor azt állítja, hogy nem Robert a legnagyobb rejtély a számára.

Legfeljebb önámítónak fog tartani. De sajnos kénytelen vagyok beismerni, hogy Lewen doktornő bizonyos szempontból bölcs.

JÚLIUS 24., PÉNTEK

A frissen begyógyult szövetek könnyen megégnek. Még egy figyelmeztetés a plasztikai sebésztől. Emiatt nagy, csüngő karimájú szalmakalapot hordok, hogy ne érje a nap az arcomat, miközben szüleimmel a tengerparton sétálok. Empire szabású ruhám a nyarat idézi. Csak anyám képes olyan ruhát alkotni, amely ellentmondásos módon rugalmas, testhez simuló, ugyanakkor olyan az esése, mint a vízé. A halványkék kelme finoman susog rajtam. Egy enyhe szélfuvallat hatására a könnyű szövet látni engedi hasam lágy domborulatát. Felgyorsítjuk lépteinket, amíg

áthaladunk a gyorsétkezdék szagfelhőjén, tovább a deszkapadlós kikötői móló felé.

Tekintetem végigsiklik a vurstli épületén. Mindjárt a bejáratnál, az árnyékban magas férfi áll. Mintha engem nézne. Nem látom az arcát, de a testtartásában van valami, ami rád emlékeztet. Megfordul, majd gyorsan beljebb lép, egyik lábára sántítva. Futni kezdek, szinte észre sem veszem, amikor elrepül a kalapom, alig hallom, amint szüleim megpróbálnak visszahívni. Elfelejtem, hogy állapotos vagyok, hogy elerőtlenedtem a hosszú hónapokig tartó kényszerpihenőtől, mindent elfelejtek, csak az a meggyőződés hajt, hogy az a férfi te vagy.

Ám hirtelen megtorpanok egy üvegtartály előtt, melyben a nagy halom játék földönkívüli fölött hatalmas karmos kéz pásztázik. Megfordulok a tengelyem körül, aztán még egyszer, meg még egyszer, azt gondolván, hogy ha képes vagyok 360 fokban belátni a helyiséget, könnyen észreveszlek. A bárgyú masinák csattogó-kattogó zajától cseng a fülem, miközben a tömeget fürkészem. Valaki felvisít, miután karambolozott a dodzsemben. Fülsiketítőn szól a verkli, mintha valami elvarázsolt karneválba csöppentem volna. A játékokon színes izzók villognak, stroboszkópoktól vibrál a levegő.

Kalapál a szívem, szédül a fejem, elfog a csuklás. Mellkasom csuromvizes, vöröslő foltok ütköznek ki rajta. Biztosan a hirtelen megerőltetéstől. Vagy persze

a hányinger elleni gyógyszertől. Vagy talán mindkettőtől.

Sosem bukkanok annak az embernek a nyomára. Belegondolni is őrület, hogy te voltál az. Ez az egész szédítő forgatag olyan lehetetlenül óriási, olyan sok a kijárat, ahol elillanhatott. Még ha az egész mólót átkutatom is, túl egyszerű elrejtőznie és felszívódnia hosszan elnyúló oldalain, számtalan sétánya, épülete között.

Szüleim utolérnek, zavartan, aggodalommal telve, gyengéden taszigálva kiterelnek a mólóról. A kalapom a tengerbe repült, mondják. Óvatosan lépdelünk a téglaburkolatú sétányokon, apám kanyargós utcácskákon vezet bennünket keresztül, végig az árnyékban. A régi palotaépület tengernyi kupolája, tornyocskája, minaretje, kéménye között sétálunk át. Ujjaimmal végigsimítom a zanót sárga szirmait.

Szüleim leültetnek egy aranyeső mellé a park egy csendes részén. Vasárnap Rowena és Annie átjön ebédre, Annie Norton kisasszonyt is magával hozza, úgyhogy anyám szeretne néhány különlegességet vásárolni. Magával vonszolja apámat is, hogy segítsen neki cipekedni.

Örülök, hogy egy kicsit magamra maradok, figyelem a katicabogarakat, a pillangókat. Rémesen elálmosodom, valószínűleg megint csak a hányinger elleni orvosságtól, így hát leheveredem a gyepre. Az emberek ebben a városban gyakorta heverésznek a

tengerparton. Amikor eszembe jut, hogy nem szabad hanyatt feküdnöm, jobb oldalamra gördülök, behajlított könyökömre támaszkodom, fejemet a tenyerembe hajtom. Galambok sereglenek az orgonabokorra, a szárnyas majmok hadára emlékeztetnek az *Óz, a nagy varázsló*-ból. Lewen doktornő mindig azzal traktál, hogy a majmok a démonjaimat, a félelmeimet testesítik meg. Nem árulom el neki, hogy szerintem azok a majmok egyszerűen nevetségesek.

Koponyám hátulja egyre lüktet, és megint Lewen doktornő kedvenc filmje jut eszembe, az a megindító jelenet, amikor a hősnő maga mögött hagyja a fekete-fehér világot, és földöntúli nyugalommal lép át a színek birodalmába. A girbegurba sétányt szegélyező bazsarózsa, bodorrózsa, török szegfű, gyűszűvirág harsány rózsaszín, piros, bordó árnyalatai még jobban elmélyülnek. A sétány másik végén ott áll egy férfi.

A férfi a mólóról. Nagyon magas, akárcsak te. Nagyon vékony, mint te, vagy talán még vékonyabb. Ugyanolyan széles a válla. Néhány lépést tesz felém, látom, hogy sántít, akárcsak most te is. Habár biceg, járása nekem mégis szép. A késő délutáni nap épp mögötte megy le. Túlságosan elvakít, hogy ki tudjam venni a vonásait, kivéve azt a kék szempárt, melyek olyan közelinek és élesnek tűnnek, mintha a közeli szarkalábtól kölcsönözték volna élénkségüket. A forróságban vibrál körülötte a levegő.

A szívem majd kiugrik a helyéről. Hallom a dobbanásait. Biztos vagyok benne, hogy igaziból hallom. Szédülni kezdek. Elnehezül a fejem, a nyakam alig bírja el a súlyát. Lecsusszan a kezemről, és a fűre huppan. Amikor kinyitom a szemem, a bal oldalamon, stabil oldalfekvésben találom magam, és fogalmam sincs, hogy kerültem bele. Többször pislogok, hogy kitisztuljon eleddig homályos látásom. Felülök, körülnézek, és még mindig úgy érzem, valaki figyel. De nem látom, hogy ki.

Próbálom kijózanítani magam, hogy nem is volt ott soha. Egyszerűen nem lehetett ott. Még mindig erősen hajlamos vagyok azt képzelni, hogy valaki követ, még ha azt a valakit történetesen én is boldogan látnám. Ez egyfajta pszichózis, és tudom, hogy csak érzékcsalódás vagy. Emlékszem, a hallucináció az új hányinger elleni gyógyszerem rendkívül ritka mellékhatásainak egyike. A homályos látás is köztük van. Akárcsak a szédülés és a megváltozott szívritmus. Mindegyik tünetet produkálom. Azt hiszem, megint meg kell kérnem Haynes doktort, hogy írjon fel nekem más gyógyszert. De mindezek csekélységek. Átmeneti dolgok. Helyrehozhatók. A lényeg, hogy itt vagyok, és élek.

Kezemet a hasamra teszem. A baba hirtelen a hólyagomba rúg, mintha tudatni akarná velem, hogy jól van, mire olyan hang tör elő belőlem, ami a sírás és a nevetés egyvelege. Emlékszem a mesére, amelyet

apám olvasott nekem a lányról, akinek levágták mindkét kezét, majd különféle súlyos próbatételeket kellett kiállnia. A végén visszanyer mindent, amit elvesztett, sőt még többet is kap jutalmul. A kezei is visszanőnek.

A történet azonban elfelejti megemlíteni a csuklóján körbefutó sebhelyet. Mint valami karperec, melyet már soha az életben nem vehet le. És a lány sosem hajlandó felfedni, még ha idővel lassan elhalványul is.

A *Mindent rólad* nem egyedül az én munkám. Mély hálával tartozom ügynökömnek, Euan Thorneycroftnak, amiért hitt bennem és pártolta a könyv megírását, és köszönet neki mindazért a különleges segítségért, amelyet nyújtott. Nélküle a *Mindent rólad* sosem válhatott volna könyvvé. Az A. M. Heath ügynökség csapata egyszerűen páratlan. Euan Thorneycroft és Pippa McCarthy szerkesztői tanácsai sokat segítettek abban, hogy a *Mindent rólad* színvonalasabb legyen, mint amilyen egyébként lehetett volna. Jennifer Custer és Hélène Ferey lelkesen vitték más országokba a fordítási jogot. Kivételes öröm egy író számára, ha más nyelveken is szólhat az olvasóihoz. Pippa McCarthy és Vickie Dillon számtalan olyan feladatban segítettek, melyek egyébként maguk alá gyűrtek volna.

Nagy megtiszteltetés, hogy könyvemet a HarperCollins adja ki. Különleges, ritka élmény ennyi kivételes tehetséggel megáldott emberrel együtt dolgozni. Sarah Hodgson az Egyesült Királyságból, Claire Wachtel az USA-ból és Iris Tupholme Kanadából bölcs, inspiráló szerkesztői tanácsokkal

láttak el. Óriási kiváltság, ha bármelyikük is az ember könyvének szerkesztője; ám ha egyszerre mindhárman, az a csillagok csodásán szerencsés együttállása. Nemcsak éleslátásuk, intelligenciájuk bámulatra méltó, hanem gondoskodásuk, figyelmességük, segítőkészségük is.

A HarperCollins angliai szerkesztőségéből különös hálával gondolok a végtelenül türelmes és kedves Kate Stephensonra, aki odaadó munkájával végigkísérte könyvemet az előállítás folyamatán, és páratlanul kreatív ötleteivel gazdagította, többek között a borító lélegzetelállító beharangozó mondataival; Louise Swannellre, aki zseniális ráérzéssel vezette a reklámkampányt; Anne O'Brienre a hihetetlenül alapos, elegáns kézirat-előkészítésért és értő olvasásért; Ben Gardinerre a könyvbelső elbűvölő dizájnjáért és tipográfiájáért; Dominic Forbesra a pompás, vonzó borítóért; Adrian Hemstalkra, aki a regényt fizikai objektummá és e-könyvvé varázsolta, melyet az olvasó ténylegesen a kezében tarthat; Laura Fletcherre és csodálatos értékesítési munkatársaira, Sarah Collettre, Lisa Hunterre és Tom Dunstanre; Lucy Uptonra a briliáns marketingkampányért; Damon Greeneyre, aki a könyv eladását koordinálta a HarperCollins külföldi piacain; és Eamonn McCabe-re művészi fotóiért.

A HarperCollins USA-beli szerkesztőségéből rendkívüli hálával gondolok Michael Morrisonra és

Jonathan Burnhamre támogatásukért és lelkesedésükért; Hannah Woodra, aki képes volt annyi mindent olyan elegánsan kézben tartani, és óriási szakértelemmel kalauzolt végig a kézirattól a könyvig vezető úton, emellett köszönet illeti pompás kreatív ötleteiért, beleértve az amerikai katalógusban közölt csodálatos könyvismertetőjét; Richard Ljoenesre az ámulatba ejtően szép borítóért; Michael Correyra a könyvbelső elragadó dizájn

jáért; Heather Druckerre, kimagasló tehetségű sajtófőnökömre és briliáns csapatára; Kathy Schneiderre és Emily Waltersre és Cinsy Acharre, akik végigkísérték a könyvet az előállítás folyamatán; és éles szemű kéziratelőkészítőmnek, Mary Beth Constantnek az aprólékos, gondos, intelligens javításért.

A HarperCollins kanadai szerkesztőségéből mélységes hálával tartozom Doug Richmondnak, akinek köszönhetően minden olyan tökéletesen elrendeződött, Maria Golikovának, aki az elegáns kanadai katalógusról gondoskodott; csodálatos sajtófőnökömnek, Sonya Kosonnak; és a Noelle Zitzer, Maria Golikova, Allegra Robinson és Kelly Hope alkotta csapatnak, amiért a *Mindent rólad* kanadai kiadását végigkísérték az előállítás folyamatán.

Rendkívül sokat merítettem Richard Kerridge intelligens, inspirativ jelenlétéből; szívből jövő hálát

érzek iránta, amiért kitartóan ellátott bölcs, briliáns tanácsaival, és fáradságot nem kímélve támogatott. Nem tudom szavakba önteni, mennyit jelentett nekem Gerard Woodward, nagylelkű, művelt barátom és mentorom pártfogása. Drága barátnőm, Sheryl azóta egyengeti utamat, amióta csak az eszemet tudom. Valahányszor rászorultam, Colin Edwards és Julia Green kedvességükkel, gyengédségükkel, biztatásukkal segítettek. Amikor bölcs útmutatásra volt szükségem, Richard Francisre és Christopher Nicholsonra mindig számíthattam. Richard Kerridge, Gerard Woodward és Richard Francis ezenkívül szakavatott kritikával reagáltak a regényre, akárcsak Tim Liardet, Suzanne Woodward, Miranda Liardet, Ellen McWilliams és Ross Davis. Mélyen lekötelez a tűzoltók segítőkészsége, akik türelmesen válaszoltak rengeteg kérdésemre; ők mindent megtestesítenek, ami jó. A könyvben előforduló események és az esetleges hibák az én fantáziám szülöttei.

Édesapám a legtürelmesebb olvasó, akit csak el lehet képzelni. Édesanyámat örök bölcsességgel és igazi szépséggel áldotta meg az ég. Számomra kettejük szeretete és támogatása volt mindig is az etalon. Gary bácsikám és Barbara nénikém egy másik, szintén csodálatos mesekönyvvel ajándékoztak meg, annyi minden más mellett. Bella nővérem mindig őszinte velem, és mindig mellettem áll; ő mindent megtestesít, amit a neve sugall, és nélküle elveszettnek érezném

magam. Robert bátyám mindvégig megőrizte szokásos kedvességét és humorát, noha kénytelen voltam a nevét ellopni egyik szereplőm számára. Három lányom, akik minden szempontból kész csodának számítanak nekem, az egész létet értelmesebbé, szebbé varázsolják.

A Charles Perrault *Kékszakállú* című meséjéből származó mottó a következő kötetből származik: *Four and Twenty Fairy Tales. Selectedfrom those of Perrault, and Other Popular Writers,* fordította J. R. Planché, G. Routledge & Co., London és New York, 1858, 4. oldal.

Az idézetek a *Fitcher's Bird, a The Robber Bridegroom és a The Three Snake-Leaves* című mesékből a *Grimms' Household Tales* című kötetből valók, fordította és szerkesztette Margaret Hunt, George Bell and Sons, London, 1884,1. kötet (összesen két kötet), 178., 165. és 72. oldal.

Tartalom

Első hét
A búgócsigalány / 9

Második hét
Tűztánc / 89

Harmadik hét
Az állhatatos szerető / 155

Negyedik hét
Egy csepp feledékenység / 203

Ötödik hét
Az őrangyalok / 267

Hatodik hét
A tiltott kulcs / 313

Hetedik hét
A szárítóhelyiség / 341

Tizennyolc héttel később
A kéz nélküli hajadon / 365

Köszönetnyilvánítás / 387